

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

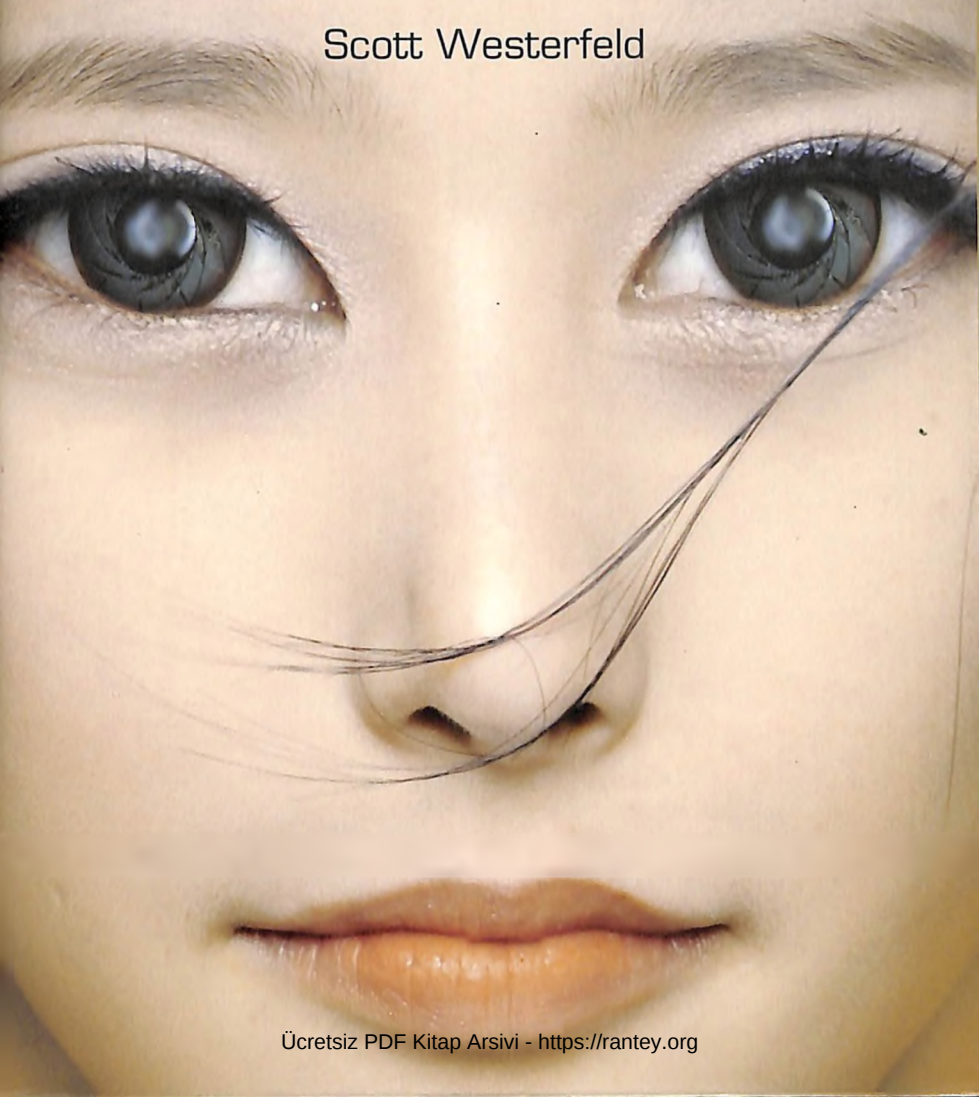
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EKSTRALAR

Scott Westerfeld

İsyanın birkaç yıl sonrasında Tally Youngblood, Özellerin rejimini yıkmış ve kültürel değişim tüm dünyaya yayılmıştı. Tekno-kafalar yepyeni aygıtlarıyla gösteriş yapıp, haberciler dedikoduları yayarken, ameliyat-maymunları estetik ameliyatların bağımlısı haline gelmişti. Herkes ünlü olmanın peşindeydi.

15 yaşındaki Aya Fuse da bu düzenin içindeydi. Ama Aya'nın yüzü o kadar az rastlanan bir yüzdü ki, o tam anlamıyla bir hiç kimseydi. O bir ekstraydı. Bir yıldız olabilmesinin tek yolu sıra dışı bir hikâye bulmasıydı.

Ve sonra büyük bir sırra tesadüfen ortak oldu. Popülerliğin keskin doruklarına yaklaştığını biliyordu. Ama açıklamak üzere olduğu bilgi hem kendi kaderini hem de cesur yeni dünyayı değiştirecekti.

Serideki tüm kitaplar

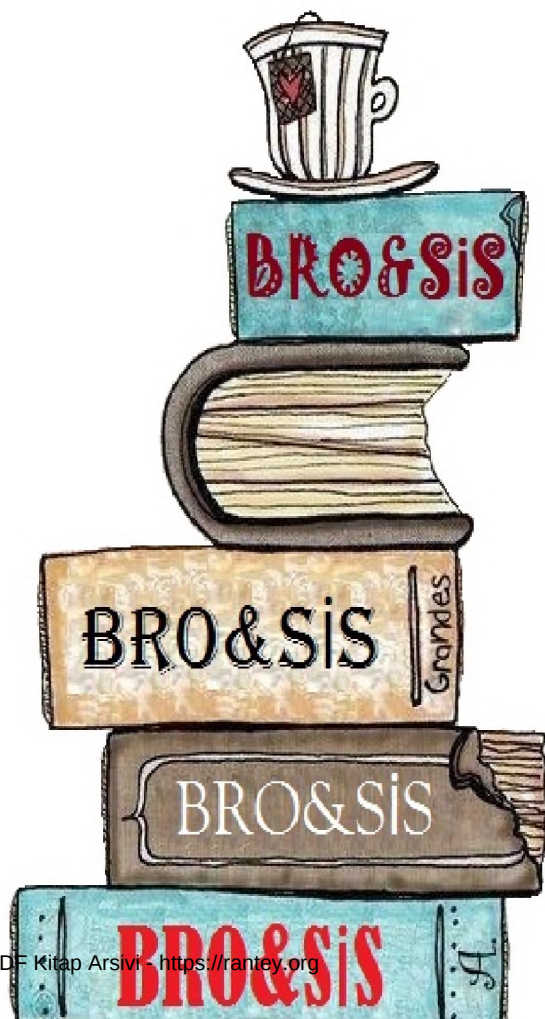

ISBN 978-9344-43-519-0

www.tudem.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

© 2010, Tudem • Cumhuriyet Bulvarı No: 302/501 35220 Alsancak - İZMİR
metin hakları © 2007, Scott Westerfeld

İlk basım 2009 yılında, Amerika'da "Extras" adı ile Simon & Schuster
Children's Publishing'in bir markası olan Simon Pulse
tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kitabın Türkçe yayını hakları Akcalı Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yazar: Scott Westerfeld

Türkçeleştiren: Niran Elçi

Kapak Tasarımı: Formlabor

Kapak Resmi: İStockphoto/btrenkel

Yayın Yönetmeni: İlke Aykanat Çam

Editör: Burhanettin Düzçay

Düzeltili: Hande Akkalender

Dizgi - Grafik: Tudem

Baskı ve Cilt: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Birinci Basım: Şubat 2011 (3000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 519 - 0

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden
yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde
tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi,
kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

EKSTRALAR

Scott Westerfeld

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Birinci Kısım

ŞUNU İZLE

Hepiniz bize ihtiyacınız olduğunu söylüyorsunuz.
Belki duyuyorsunuz da, ama size yardım etmemiz
için değil. Sonunda, bütün şehirler uyanırken,
özgür kalmak üzere olan milyonlarca canlı yeni
zihin varken, yeterince yardım bulabilirsiniz
zaten. Birlikte çalışırsanız, biz olmasak da dünyayı
değiştirmek için yeter de artarsınız bile. Bu yüzden,
bundan sonra David ve ben sizi engellemek için
çalışacağız. Çünkü, bilirsiniz,
özgürlük her şeyi mahvedebilir de.
Tally Youngblood

PENCERENİN DIŞINDA

“Moggle,” diye fısıldadı Aya. “Uyanık mısın?”

Karanlıkta bir Őey hareket etti. Yurt kıyafetlerinden oluŐan bir yığın, altında kűçük bir hayvan varmıŐ gibi hıŐırdađı. Sonra őrűmcek ipeđi ve pamuklu kumaŐ katmanlarının arasından bir Őekil, kayarak havalandı ve Aya’nın yatađına dođru sűzűldű. Minik, meraklı, tetikte lensler, ađık pence-re-den gelen yıldız ıŐıđını yansıtarak Aya’nın yűzűne baktı.

Aya sırtıttı. “İŞe koyulmaya hazır mısın?”

Moggle yanıt olarak gece ışıklarını yaktı.

“Of!” Aya gözlerini sıkı sıkı yumdu. “Yapma Şunu! İnsanın gözlerini mahvediyor!”

Biraz daha yatakta yattı ve gözlerinin őrűnde beliren beneklerin solmasını bekledi. UŐan–kamera őrűr dilercesine omzunu dűrtűkledi.

“Sorun değil, Moggle–Őan,” diye fısıldadı Aya. “KeŐke bende de kızıl őrtesi gőrűŐ olsaydı.”

Yaşıttı pek ők kiŐide kızıl őrtesi gőrűŐ vardı; ancak Aya’nın anne babası, ameliyat konusunda bir tuhaftı. Onlar dűnya hűlű Gűzel–Zamanı’ndaymıŐ gibi davranıyordu. O zamanlarda insanların kendilerini deđiŐtirmek iŐin on altı

yaşına basmayı beklemeleri gerekiyordu. Geçkinler öyle modadan—eksik olabiliyordu ki.

Bu yüzden Aya çok çirkin kocaman bir burun ve normal görüşüyle kalmak zorundaydı. Evinden yurda taşındığında anne babası göz—ekranı ve ten—anten edinmesine izin vermişlerdi, ama sırf her dilediklerinde kızlarına mesaj gönderebilmek için. Yine de hiç yoktan iyiydi. Aya parmağını gerdi ve şehir arayüzü titreyip canlanarak gözlerinin önünde belirdi.

“Eyvah,” dedi Aya, Moggle’a. “Neredeyse gece yarısı olmuş.”

Uykuya daldığını hatırlamıyordu, ama tekno—kafa partisi başlamış ve şimdiden tıka basa dolmuş olmalıydı. Onca ameliyat—maymunu ve manga—kafa arasında, meraklı bir çirkinini kimse fark etmezdi.

Dahası, Aya Fuse görünmez olmak konusunda uzmandı. Yüz sıralaması bunun kanıtıydı. Göz ucunda kıpırdamadan duruyordu: 451,396.

Yavaşça nefes verdi. Bir milyon nüfuslu bir şehirde, bu hepten ekstraydı. İki senedir kendi kanalı vardı, daha bir hafta önce harika bir hikâye hazırlamıştı ve hâlâ tanınmıyordu.

Eh, bu gece sonunda bunu değiştirecekti.

“Gidelim Moggle,” diye fısıldadı ve yataktan çıktı.

Ayaklarının dibinde gri bir cübbe, şekilsiz bir yığın halinde yatıyordu. Aya onu yurt formasının üzerine giydi ve belini bağladı, sonra pencere pervazına tünedi. Yüzünü yavaşça gece göğüne çevirdi, bir bacağına serin gece havasına uzattı, sonra diğerini çıkardı.

Elli metre aşığıdaki zemine bakarak düşüş bileziklerini taktı.

“Tamam, bu baş döndürücü.”

En azından orada dolanan gözetmenler yoktu. İnsanın odasının on üçüncü katta olmasının iyi tarafı buydu işte; kimse pencereden kaçabileceğinizi düşünmüyordu.

Gökyüzünde yoğun, alçak bulutlar toplanmıştı, soğuk havada çam ve yağmur kokusu vardı. Aya cübbesinin içinde donacağını düşündü. Ama cübbenin üzerine bir yurt ceketini giyip sonra da insanların bunu fark etmemesini bekleyemezdi.

“Umarım tamamen şarj olmuşsundur Moggle. Atlama zamanı.”

Uçan-kamera Aya'nın üzerinden süzüldü ve pencereden çıkarak omzuna yakın bir yere yerleşti. Yarım futbol topu büyüklüğündeydi, sert plastik kaplıydı ve dokununca ele ılık geliyordu. Aya, Moggle'a sarıldığında, bileziklerinin uçan-kameranın kaldırıcılarının akımına kapılarak titremeye başladığını hissetti.

Gözlerini sıkı sıkı kapattı. “Hazır mısın?”

Moggle kollarında ürperdi.

Aya bütün gücüyle kameraya sarılarak kendini boşluğa bıraktı.

Bugünlerde dışarı çıkmak çok daha kolaydı.

Ağabeyinin en iyi arkadaşı Ren Machino, Aya'nın on beşinci doğum günü şerefine Moggle üzerinde değişiklikler

yapmıştı. Aya ondan yalnızca kamerayı uçan-tahtasına ayak uydurabilecek kadar hızlı kılmasını istemişti. Ama çoğu tekno-kafa gibi, Ren de uyarlamalarıyla gurur duyardı. Yeni Moggle su geçirmiyordu, çarpmalardan etkilenmiyordu ve Aya büyüklüğünde bir yolcuyu havada taşıyabilecek kadar güçlüydü.

Hemen hemen... Kollarını uçan-kameraya dolamışken, döne döne yere düşen bir kiraz çiçeğinden daha hızlı değildi. Atlama yeleği çalmaktan çok daha kolaydı. Ve o korkutucu atlama anı dışında, eğlenceliydi de.

Pencerelerin geçip gitmesini izledi: Standart malzemelerden oluşan bir dağınıklıkla dolu, sıkıcı odalar. Akira Binası'nda ünlü kimse yaşamıyordu, yalnızca markasız giysiler giyen yüzden-eksik ekstralar. Birkaç ego-habercisi gözlerden uzakta oturmuş, kameralarına konuşuyorlardı. Buradaki ortalama yüz sıralaması altı yüz bindi; ümitsiz, acıklı bir durum.

Olanca dehşetiyle ünsüzlük.

Güzel-Zamanı'nda, canınız çektiğinde muhteşem yeni giysiler ya da yeni bir uçan-tahta talep edebildiğinizi ve istediklerinizin büyülu bir biçimde duvardaki delikten çıkıverdiğini hatırlar gibiydi Aya. Ama bugünlerde, ünlü değilseniz ya da harcayacak meziyet puanınız yoksa, delik size doğru düzgün şeyler vermiyordu. Ve puan kazanmak için derslere girmeniz ya da iş yapmanız gerekiyordu; daha doğrusu İyi Vatandaş Komitesi her ne emrederse onu yapmanız gerekiyordu.

Moggle'ın kaldırıncıları yeraltındaki metal kafesle bağlandı kurdu, Aya dizlerini bükerek yere çarptı ve yuvarlandı. Islak çimenler, altında sünger gibi hisşirdadı. Yumuşaktı, ama ürpertici derecede soğuktu.

Moggle'ı bıraktı ve yağmurun ıslattığı zeminde yatarak nabzının yavaşlamasını bekledi. "Sen iyi misin?"

Moggle tekrar gece ışıklarını yakıp söndürdü.

"Tamam... ama o ışıklar *halâ* kör edici."

Ren uçan-kameramn beynini de değıştirmişti. Evet, 'Yapay Zeka' hâlâ yasadışı olabilirdi; ama yeni Moggle elektrik devreleri ve kaldırıcı yığınınından daha fazlasıydı. Ren'in yaptığı değışikliklerden sonra, kamera Aya'nın en sevdiği çekim açılarını, ne zaman tarama çekimi yapıp ne zaman yaklaşacağını, hatta ipucu için Aya'nın baktığı yeri nasıl takip edeceğini biliyordu.

Ama bir sebepten, gece görüşü olayını anlamıyordu.

Aya gözlerini açmadan, görüş alanındaki beneklerin solmasını bekleyerek dikkatle etrafı dinledi. Ayak sesi yoktu, gözetmen robotların uğultusu yoktu. Yurttan gelen müziğin boğuk gümlmeleri dışında hiçbir şey yoktu.

Ayağa kalktı ve üstünü başını silkeledi. Üzerine yapışan ıslak çimenleri fark edeceklerinden değil; Şöhret Bombacıları görünmemek üzere giyinirdi. Cübbe şekilsiz ve başlıklıydı: parti basmak için kusursuz bir kılık...

Aya bilekliğini bükünce çalılarının arasına sakladığı uçan-tahta yükseldi. Ardından tahtanın üzerine çıkarak Güzelköy'ün parlak ışıklarına döndü.

Sakinlerinin çoğu artık güzel olmadığı –eskiden anlaşıldığı şekilde güzel olmadığı– halde, herkesin oraya hâlâ Güzelköy demesi tuhaftı. Güzelköy piksel–tenler, ameliyat–maymunları ve bir sürü başka garip yeni moda ve akımla doluydu. Bir milyon ayrı güzellik ya da tuhaflıktan birini seçebilir, hatta hayatınız boyunca doğal yüzünüzü kullanabilirdiniz. Bugünlerde “güzel” demek, fark edilmenizi sağlayan herhangi bir şey demekti.

Ama Güzelköy’de bir şey hâlâ aynıydı: On altı yaşına basmadan oraya gidemiyordunuz. Ne bütün iyi şeylerin olduğu saatte, yani geceleyin, ne de özellikle bir ekstra, bir kaybeden, bir ünsüzken...

Aya şehre bakarken, kendini görünmezliğinde boğulmuş hissetti. O parlak ışıkların her biri, Aya Fuse’un adını hiç duymamış bir milyon kişiden birini temsil ediyordu. Muhtemelen hiç duymayacak olan bir milyon kişiden biri.

Aya içini çekerek uçan–tahtasını ileriye dürtüklledi.

Hükümet haberleri her zaman Güzelköy’ün sonsuza dek yok olduğunu, insanlığın yüzyıllar süren boş-kafalılıktan kurtulduğunu söylüyordu. Çirkinler, güzeller ve geçkinler arasındaki ayrımların artık var olmadığını iddia ediyorlardı. Son üç senenin yepyeni teknolojiler yarattığını, geleceğin yolunu açtığını...

Ama Aya’nın görebildiği kadarıyla zihin–yağmuru hiçbir şeyi değiştirmemişti.

On beş yaşında olmak hâlâ iğrençti.

TEKNO-KAFALAR

“Bunu görüyor musun?” diye fısıldadı.

Moggle çekim yapmaya başlamıştı bile. Güvenlik fişeklerinin ısıltısı lenslerinden yansıyordu. Sıcak hava balonları malikânenin üzerinde sallanıyordu ve eğlenenler, atlama yelekleri içinde cıglık cıglığa çatılardan atlıyordu. Eski günlerdeki gibi bir partiye benziyordu: Sınırsız ve göz kamaştırıcı derecede parlak.

En azından Aya’nın ağabeyi Güzel-Zamanı’m hep bu şekilde tarif ederdi. O zamanlar herkes on altıncı doğum günlerinde büyük bir ameliyat geçirirdi. Bu ameliyat sizi güzel yapıyordu, ama gizliden gizliye kişiliğinizi değiştiriyor, sizi beyinden-eksik ve kolayca kontrol edilebilen biri haline getiriyordu.

Hiro köpük-kafa olalı fazla olmamıştı: On altısına basalı daha birkaç ay olmuştu ki zihin-yağmuru gelmiş, güzelleri tedavi etmişti. Hiro o ayların korkunç olduğunu söylemekten hoşlanırdı; sığ ve kibirli olmak onun için *çok* zor bir şeymiş gibi. Ama partilerin muhteşem olduğunu hiç inkâr etmemişti.

Hiro bu gece burada olacağından değil; o, bu partiye katılmayacak kadar ünlüydü. Aya göz ekranını kontrol etti. İçerideki yüz sıralaması ortalaması yirmi bin kadardı. Ağabeyiyle karşılaştırılınca bu partideki insanlar tamamen ekstraydı.

Ama sıralaması yarım milyon olan bir çirkinle karşılaştırılınca, muhteşemdi.

“Dikkatli ol Moggle,” diye fısıldadı. “Burada istenmiyoruz.”

Cübbesinin başlığını taktı ve gölgelerden çıktı.

İçeride, hava uçan-kameralarla doluydu. Moggle büyüklüğündeki kameralardan şampanya büyüklüğündeki paparazzi sürülerine kadar, bir sürü kamera.

Tekno-kafa partilerinde her zaman görülecek çok şey olurdu: çilgin insanlar, yepyeni aygıtlar. Belki insanlar eskiden, Güzel-Zamanı’nda oldukları kadar muhteşem değildi, ama partiler çok daha ilginçti: Yılan parmaklı ve medusa saçlı ciddi ameliyat-maymunları; esintiye kapılmış bayraklar gibi dalgalanan akıllı-malzemedен giysiler; yerde gezinen, ayakların etrafında dolanan, cızırdayarak buhur saçan güvenli havai fişekler.

Tekno-kafalar yeni teknolojiler için yaşar; en son numaralarını göstermeye can atarlardı. Haberciler onları haber kanallarında göstermeye bayılırdı. Sonsuz icat ve tanım döngüsü herkesin yüz sıralamasını şişiriyordu, bu yüzden herkes mutluydu.

En azından, davet edilen herkes...

Bir uçan-kamera, uğuldayarak Aya'nın yüzünü görebilecek kadar alçaktan yaklaştı. Aya başını eğerek bir grup Şöhret Bombacısı'na doğru yürüdü. Burada, insanların içinde, tıpkı Paslı-öncesi Budist keşişlerden bir grup gibi, başlıklarıyla duruyorlardı. Bombalamaya başlamışlardı bile: Çetenin gelişigüzel seçilmiş üyelerinden birinin adını tekrarlıyor, şehir arayüzünü onun yüz sıralamasını şişirmeye ikna etmeye çalışıyorlardı.

Aya eğilerek gruba selam verdi ve çirkin yüzünü saklayarak isim söyleme ayinine katıldı.

Bombalamanın asıl amacı şehrin şöhret algoritmalarını çözmekti: En tepedeki bin kişinin arasına girmek için adınızın kaç kere söylenmesi gerekiyordu? Herkes sizden bahsetmeyi bırakırsa ne kadar çabuk düşüyordunuz? Çete aslında bu verileri kontrol eden bir deney grubuydu. Bu yüzden hepsi aynı kıyafeti giiyordu.

Ama Aya, çoğu Bombacı'nın işin matematiksel tarafına aldırmadığını anlamıştı. Onlar hilecilerdi, adlarını söyleterek ün kazanmaya çalışan acınası ekstralar. Tıpkı Paslı günlerinde şöhret üretmeleri gibiydi. Bir avuç haber kanalının birkaç köpük-kafayı şişirdiği, diğer herkesi görmezden geldiği zamanlarda olduğu gibi.

Kimden bahsedeceğinizi size bir başkası söylüyorsa, şöhret ekonomisinin ne anlamı vardı?

Ama Aya da küçük cici bir Bombacı gibi, isim tekrarlamaya devam etti ve göz-ekranına odaklanarak manzarayı

Moggle'in lenslerinden izledi. Uçan-kamera kalabalığının üzerinde süzülerek teker teker yüzlere bakıyordu.

Aya'nın keşfettiği gizli çete buralarda bir yerde olmalıydı. Böyle bir numarayı ancak tekno-kafalar çevirebilirdi...

Onları üç gece önce, yeni manyetik-havalandırma trenlerden birinde, fabrika bölgesinde çılgin bir hızla yolculuk ederken görmüştü. O kadar hızlıydı ki, Moggle'm çektiği fotoğraflar kullanılamayacak kadar bulanık ve kumlu çıkmıştı.

Aya onları yine bulmak zorundaydı. Man-hav sürüşü gibi çılgin bir numarayı kim çıkarmışsa anında ünlü olurdu.

Ama Moggle'in dikkati dağılmıştı bile, havada süzülen pembe bir kabarcığın altındaki yeni-yemekçileri izliyordu. Bir metre uzunluğunda pipetlerle tıpkı havadaki çay kabarcıklarını içen astronotlar gibi, başlarının üzerindeki kabarcığı içiyorlardı.

Yeni-yemekçiler bayat haberdi; Hiro geçen ay onlar hakkında bir haber yapmıştı. Çok eski mantar sporlarından üretilmiş, soyu tükenmiş mantarlardan yiyor, sıvı azotla dondurma yapıyor, tuhaf maddelere lezzet aşıyorlardı. Havada süzülen pembe şey bir havai-jöleye benziyordu, sabun köpüğünden daha fazla yoğunluğu olmayan bir akşam yemeği.

Kabarcıktan küçük bir parça koptu ve yanından geçip gitti. Aya yüzünü buruşturdu. Burnuna pilav ve somon kokusu gelmişti. Garip maddeler yemek, yüz sıralamanı şişirmek için

harika bir yol olabilirdi, ama kendisi havadan daha ağır suşileri tercih ediyordu.

Saklanması gerekse de tekno–kafaların arasında olmaksızın hoşlanıyordu. Şehrin büyük kısmı geçmişte takılıp kalmıştı; haikuyu, dini, çay törenlerini yeniden keşfetmeye çalışıyorlardı. Güzel–Zamanı’nda herkesin beyin–özürlü olduğu bir dönemde unutulmuş olan her şeyi... Ama tekno–kafalar geleceği inşa ediyor, hiçbir ilerleme olmadan geçen üç yüz yılı telafi ediyorlardı.

Hikâye bulunacak yer burasıydı.

Göz ekranında beliren bir şey, ona tanıdık bir şeyi hatırlattı.

“Dur Moggle!” diye tısladı. “Sola dön.”

Orada, yeni–yemekçilerin arkasında, onların kabarcıktan kaçan parçaları kovalamasını eğlenerek izleyen tanıdık bir yüz vardı.

“Bu onlardan biri! Yaklaş.”

On sekiz yaşlarında, hafifçe manga–gözlü, klasik yeni–güzel ameliyathı bir kız. Üzerinde uçan–top kıyafetleri vardı ve yerden on santimetre yukarıda zarifçe süzülmekteydi. Ve ünlü olmalıydı. Çevresini sarmış bir şöhrat kabarcığı: Arkadaş grubu ve ekstraları uzak tutmak için orada olan hayranlar.

“Onları dinleyebilecek kadar yaklaş,” diye fısıldadı Aya. Moggle yavaşça grubun kenarına yaklaştı ve ardından mikrofonlar kızın adını yakaladı. Aya’nın göz ekranına veriler aktı...

Eden Maru bir uçan-top oyuncusuydu. Geçen senenin şampiyonu Kirlangıçlar için sol kanatta oynuyordu. Kaldırıcı modları ile de efsaneydi.

Haberlere bakılırsa, Eden 'farklı hırslara sahip olmaları' sebebiyle erkek arkadaşını daha yeni terk etmişti. Elbette bu yalnızca kızın 'çocuğa göre çok daha fazla ünlü olduğunu' anlatan bir şifreydi. Şampiyonadan sonra Eden'in yüz sıralaması on bine yükselmişti ve adı-her-neyseninki çeyrek milyonda kalmıştı. Kızın daha yüz dengi birini bulması gerektiğini herkes biliyordu.

Ama söylentilerin hiçbiri, Eden'in man-hav sürüşü yapan yeni çetesinden bahsetmiyordu. Kız bunu sır olarak saklıyordu. Numarayı açıklamak için doğru anı bekliyor olmalıydı.

Numarayı ondan önce haber yapmak Aya'yı bir gecede ünlü ederdi.

"İzle onu," dedi Moggle'a, sonra isim yineleme işine geri döndü.

Yarım saat sonra Eden Maru dışarı çıktı.

Bombacılardan uzaklaşmak mutluluk vericiydi. Aya "Yoshio Nara" adını bir milyon kez söylemişti. Yoshio'nun anlamsızca şişirilmiş yüz sıralamasının tadını çıkaracağını umuyordu, çünkü Aya bu adı bir daha duymak istemiyordu.

Moggle'ın havadan aldığı görüntüde, Eden Maru kapıdan dışarı süzülüyordu; yalnız başına, maiyeti olmadan. Gizli çetesiyle buluşmaya gidiyor olmalıydı.

“Peşinden ayrılma Moggle.” İsim söyleme ayini boğazını kurutmuştu. Yakında, süzülerek geçen bir içki tepsisi fark etti. “Ben birazdan yetişirim.”

Aya tepsiden bir bardak kaparak içti. Alkol onun ürpermesine neden oldu; tam olarak ihtiyaç duyduğu şey değildi. İçinde bol bol buz olan bir başka içki kaptı ve kalabalığı yarararak kapıya yöneldi.

Yoluna piksel–tenlerden bir grup çıktı. Bedenleri sarhoş bukalemunlar gibi rengârenk dalgalanıyordu. Aya onların arasından süzülürken, ameliyat–maymunu haberlerinden tanıdığı birkaç yüz fark etti. İçinden küçük bir şöhret ürpertisi geçti.

Malikânenin merdiveninde içkiyi parmaklarıyla süzdü ve buz küplerini ağzına atıp çiğnemeye başladı. Bunaltıcı partiden sonra bir ağız dolusu buz çok iyi gelmişti.

“İlginç ameliyat,” dedi biri.

Aya donakaldı... Başlığı arkaya düşmüş, çirkin yüzünü açığa vurmuştu.

“Şey, sağ ol.” Sözcükler ağzından boğuk çıktı ve soğuk buz parçalarını yuttu. Rüzgâr terli yüzüne çarptı ve Aya, ne kadar modadan–eksik görünüyor olabileceğini fark etti.

Oğlan gülümsedi. “O burun nereden aklına geldi?”

Nutku tutulan Aya omuz silkmeyi başardı. Göz ekranında Eden Maru’nun kasabanın üzerinde uçtuğunu görüyor, ama bakışlarını oğlandan koparamıyordu. Oğlan manga–kafalardandı. İri, parlak gözleri vardı; narin yüzü insanüstü bir güzelliğe sahipti. Uçlara doğru incelen uzun parmaklarıyla kendi yanağını okşayarak Aya’ya baktı.

Tuhaf olan da buydu: Oğlan, Aya'ya bakakalmıştı.

Ama oğlan muhteşemdi ve Aya çirkindi.

"Dur, tahmin edeyim," dedi oğlan. "Paslı-öncesi bir resimden, değil mi?"

"Ah, tam olarak değil." Aya son buz parçalarını yutarak burnuna dokundu. "Bu daha çok, şey... gelişigüzel üretilmiş..."

"Elbette. Çok benzersiz." Eğildi. "Frizz Mizuno."

Aya eğilmesine karşılık verirken, göz ekranı oğlanın yüz sıralamasını gösterdi: 4,612. Önemli, bağlantıları olan, anlamlı biriyle konuştuğunu fark edince içinden bir şöhret ürpertisi geçti.

Oğlan, Aya'nın da adını söylemesini bekliyordu. Ama bunu yaparsa oğlan onun yüz sıralamasını öğrenecek ve sonra o harika bakışlar, daha ilgi çekici bir yere dönecekti. Mantıktan-eksik, zihin-yağmuru bir biçimde Aya'nın çirkin yüzünü beğenmiş olsa da, bir ekstra olmak acınası bir durumdu.

Dahası, Aya'nın burnu çok büyüktü.

Düşüş bileziğini bükerek uçan-tahtasını çağırırdı. "Adım Aya. Ama benim şimdi... gitmem gerekiyor."

Frizz eğildi. "Elbette. Görülecek insanlar, şişirilecek şöhretler."

Cübbesine bakarak güldü. "Ah, bu mu? Ben aslında onlardan değilim. Ben... kılık değiştirdim gibi."

"Kılık mı değiştirdin?" Frizz'in gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "Çok gizemlisin."

Tahtası kayarak merdivenin yanında durdu. Aya ona bakarak duraksadı. Moggle yarım kilometre uzaktaydı, karanlıkta son hız giden Eden Maru'yu izliyordu; ama Aya'nın içinde bir parça, kalması için haykırıyordu.

Çünkü Frizz hâlâ ona bakıyordu.

“Gizemli olmaya çalışmıyorum,” dedi. “Yalnızca o şekilde görünüyor.”

Frizz güldü. “Soyadını bilmek istiyorum, Aya. Ama sanırım söylemekten bilerek kaçınıyorsun.”

“Affedersin,” dedi Aya ve tahtaya çıktı. “Ama birini izlemem gerek. O... uzaklaşıyor da.”

Frizz daha da geniş bir gülümsemeyle eğildi. “Kovalamacanın tadını çıkar.”

Aya eğildi ve kulaklarında Frizz'in kahkahası çınlayarak karanlığa doğru süzüldü.

YERALTI

Eden Maru uçmaktan anlıyordu.

Beden kaldırıcı donanımlar, uçan-top oyuncularını için standart aletlerdendi; ama çoğu kişi onları giymeye cesaret edemezdi. Vücudun her parçasının kendi kaldırıcısı vardı: Ayak bileği ve dirsek koruyucular, hatta bazı donanımlarda botlar bile kaldırıcı özelliğe sahipti. Parmaklarınızı yanlış bir şekilde kıpırdatırsanız, onca mıknaşın tamamı ayrı yönlerde giderdi ve bu da omzunuzun çıkması ya da kafa üstü duvara çakılmanızın en garantili yoluydu. Uçan-tahtadan düştüğünüz zamanlarınızın aksine, düşüş bilezikleri sizi kendi beceriksizliğinize karşı korumuyordu.

Ama bunların hiçbiri Eden Maru'yu endişelendirmiyor gibiydi. Aya'nın göz ekranında, yeni inşaat alanında zikzaklar çiziyor, yarı bitmiş binaları ve açık fırtına kanallarını kişisel engelli uçuş yolu olarak kullanıyordu.

Kaldırııcılarla dolu ve yalnızca yirmi santim genişliğinde olan Moggle bile ona yetişmekte güçlük çekiyordu.

Aya kendi uçuşuna odaklanmaya çalıştı, ama Frizz Mizuno ve onun etkileyici ilgisi yüzünden hâlâ biraz uyuşuktu. Zihin–yağmuru, yaşlar arasındaki sınırı yıktığından beri pek çok güzelle konuşmuştu. Eskiden, ameliyattan sonra arkadaşlarınızın sizinle hiç konuşmadığı günlerdeki gibi değildi. Yine de hiçbir güzel Aya'ya o şekilde bakmamıştı.

Yoksa kendi kendini mi kandırıyordu? Belki de Frizz'in yoğun bakışları herkesin böyle hissetmesine sebep oluyordu. Gözleri o kadar büyüktü ki! Tıpkı manga–kafaların görünüşlerini dayandığı eski Paslı çizimleri gibiydi.

Aya şehir arayüzüne Frizz'i sormak için can atıyordu. Onu haberlerde hiç görmemişti, ama yüz sıralaması beş binin altında olduğuna göre, Frizz'in göz kamaştırıcı güzellikten daha fazlasıyla tanınıyor olması gerekiyordu.

Ama şimdilik Aya'nın kovalaması gereken bir hikâyesi, oluşturması gereken bir şöhreti vardı. Frizz ona bir daha o şekilde bakacaksa, Aya'nın o kadar yüzden–eksik olmaması gerekiyordu.

Göz ekranı titreşmeye başladı. Moggle'ın sinyali soluyor, Eden'in peşinden yeraluna girerken şehir ağının erişim alanından çıkıyordu.

Sinyal statikle titreşti, sonra karardı.

Aya uçan–tahtayı çevirerek durdu. Birden ürperdi. Moggle'ı kaybetmek her zaman sinir bozucuydu, güneşli bir günde yere bakarken gölgesinin olmadığını görmek gibi bir şeydi.

Uçan–kameranın gönderdiği son imgeye baki: Bir fırtına kanalının içi. Kumlu ve kızılötesi çekimin çarpıtığı bir

görüntü. Eden iyice eğilmiş, insandan bir top mermisi gibi tünelin duvarları içinde hızla uçuyordu. O kadar derine inmişti ki, Moggle'in aktarıcısı artık yüzeye ulaşamıyordu.

Eden'i bulabilmenin tek yolu peşinden gitmekti.

Aya öne eğilerek uçan-tahtasını harekete geçirdi. Yeni inşaat alanı, onlarca demir iskelet ve büyük çukurlar halinde önünde yükseldi.

Zihin-yağmurundan sonra kimse modadan-eksik Güzel-Zamanı binalarında yaşamak istememişti. En azından ünlü olan hiç kimse... Bu yüzden şehir çılgın gibi genişliyor, metal için yakındaki Paslı yıkıntıları yağmalanıyordu. Hatta şehrin yeni demir elde etmek için, tıpkı üç yüz yıl önce dünyayı harap eden Paslıların yaptığı gibi, toprağı derinlemesine kazmayı planladığına dair söylentiler vardı.

Bitmemiş kulelerin yanından hızla geçti, çelik iskeletleri tahtasının sarsılmasına sebep oldu. Uçan-tahtaların uçması için altlarında metal olması gerekirdi, ama çok fazla manyetik alan olduğunda sarsılıyorlardı. Aya yavaşladı ve Moggle'dan tekrar sinyal aradı.

Hiçbir şey yoktu. Uçan-kamera hâlâ yeraltındaydı.

Dev bir kazı alanı görüldü. Gelecekte gökdelen olacak bir binanın temeli... Kaba toprak zemininde akşam yağmurunun bıraktığı birikintiler, tıpkı keskin ayna parçaları gibi, yıldızlı gökyüzünü yansıtıyordu.

Kazı alanının köşesinde bir tünel ağzı gördü: Şehrin altındaki fırtına kanalı ağının girişlerinden biri.

Bir ay önce Aya, gelecek nesillerin görmesi için sanat eserleri bırakan bir çirkinler grubu, yeni bir grafiti çetesi hakkında bir hikâye hazırlamıştı. Bitmemiş tünellerin ve kanalların içine resim yapıyor, eserlerinin zaman kapsülü gibi kapatılıp mühürlenmesine izin veriyorlardı. Şehir yıkılıp, yıkıntılar gelecekteki bir uygarlık tarafından yeniden keşfedilene kadar kimse resimleri göremeyecekti. Bütün bunlar çok zihin-yağmuruydu; ebedi Güzel-Zamanı'nın görüldüğünden daha kırılgan olduğunu düşündürüyordu insana.

Hikâye, Aya'nın yüz sıralamasını şişirmemişti –çirkinler hakkında hikâyeler asla yapmıyordu bunu– ama o ve Moggle inşaat alanında bir hafta boyunca saklambaç oynamıştı. Aya yeraltından korkmuyordu.

Tahtasının alçalmasına izin verdi ve eğilerek, boş duran kaldırıcı robotların ve uçan-gergilerin yanından geçip tünel ağzına doğru daldı. Dizlerini çekti, kollarını yanlarına yapıştırdı ve mutlak karanlığın içine daldı.

Göz ekranı bir kez titredi; uçan-kamera yakınlarda olmalıydı.

Bayat yağmur suyu ve kir kokusu güçlüydü, kanaldaki su şıprıtısından başka ses yoktu. Arkasındaki inşaat projektörleri solarak turuncu bir parıltıya döndüğünde, Aya tahtasını iyice yavaşlattı ve yolunu bulabilmek için bir elini tünelin duvarına uzattı.

Moggle'ın sinyali titreşerek geri geldi... ve kalıcı oldu.

Eden Maru dimdik durmuş, kollarını geriye tutuyordu. Kızılötesi ışık altında geniş ve Moggle'ın kameralarının görebildiğince kapkaranlık uzanan bir yerdeydi.

Orada ne vardı?

Kumlu karanlıkta başka insan şekilleri ışıldadı. Siyah düzlüğün üzerinde süzöldüler. Eşkenar dörtgen biçimindeki uçan-tahtalar ayaklarının altında parlıyordu.

Aya gülümsedi. Man-hav trenlere binen o deli kızları bulmuştu.

“Yaklaş ve dinle,” diye fısıldadı.

Moggle süzülerek yaklaşıırken, Aya grafitici çirkinlerin bulmakla övündükleri bir yer hatırladı: Şehrin yağmurlu mevsimde su biriktirmek için kullandığı dev bir sarnıç, mutlak karanlıkta bir yeraltı gölü.

Moggle'm mikrofonlarından birkaç yankılı sözcük geldi.

“Buraya bu kadar hızlı geldiğin için teşekkürler.”

“Koca yüzünün başını belaya sokacağını hep söyledim Eden.”

“Eh, bu iş fazla sürmemeli. Kız tam arkamda.”

Aya donakaldı. Kim Eden'in tam arkasındaydı? Omzunun üzerinden arkasına baktı...

Tünelde sızan suyun ışıltısından başka hiçbir şey yoktu.

Sonra göz ekranı soldu. Aya bir küfür sallayarak yüzük parmağını gerdi: Kapa / aç... ama görüntü siyah kaldı.

“Moggle?” diye fısıldadı.

Göz ekranında herhangi bir titreşim olmadı, yanıt gelmedi. Aya uçan-kameranın tanılama işlevine, ses yayınına, uzak uçuş kontrollerine ulaşmaya çalıştı. Hiçbiri işe yaramadı.

Ama Moggle çok yakındaydı; en fazla yirmi metre uzakta. Neden bağlantı kuramıyordu?

Aya kulak kabartıp karanlığın içini görmeye çalışarak tahtasını yavaşça ilerletti. Duvar elinin altında kaydı, çevresinde açılan devasa boşluğun yankıları duyuldu. Bir düzine kanaldan yağmur suyu damlıyordu ve sarnıcın ıslak varlığı derisini ürpertiordu.

Görmesi gerekiyordu...

Sonra uçan-tahtasının kontrol panelini hatırladı. Bu mutlak karanlıkta, nokta büyüklüğünde birkaç ışık bile fark yaratırdı.

Diz çöktü ve kontrolleri çalıştırdı. Onların yumuşak mavi parıltısı altında, çok eski tuğladan örülmüş geniş duvarlar gördü. Yer yer modern seramiklerle ve akıllımaddeyle yamanmıştı. Yukarıda geniş taş bir tavan, tıpkı bir yeraltı katedralinin tonozu gibi kemer yapıyordu.

Ama Moggle yoktu.

Aya karanlıkta yavaşça süzülerek, belli belirsiz hava akıntılarının tahtayı taşımasına izin verdi ve kulak kabarttı. Tahtasının birkaç metre altında pürüzsüz, siyah bir göl uzanıyordu.

Sonra yakında çok hafif bir ses işitti, içe çekilen nefes sesi. Aya döndü...

Loş mavi parıltıda, bir çirkin yüzü ona bakıyordu. Kız bir tahtanın üzerinde durmuş, Moggle'ı ellerinde tutuyordu. Aya'ya soğuk bir ifadeyle gülümsedi.

"Bunun peşinden gelirsın dedik."

“Hey!” dedi Aya. “Ona ne yaptın...”

Karanlıkta biri tekme savurdu ve Aya’nın uçan-tahtasını salladı.

“Dikkat et!” diye bağırdı Aya.

Güçlü eller onu itti ve Aya sendeleyerek iki adım geriledi. Uçan-tahta kaydı, onun ayaklarının altında kalmaya çalıştı. Aya kollarını açarak, buz pateni ayakkabıları giymiş bir ufaklık gibi sallandı.

“Kesin şunu! Siz ne yapı...”

Her yönden, başka eller onu itip dürtükledi. Aya çılgınca döndü. Göremiyordu ve savunmasızdı. Ardından tahtası ayaklarının altından tekmelendi ve Aya taklalar atarak boşluğa düştü.

Su, Aya’nın yüzüne soğuk, sert bir tokat gibi çarptı.

DENEME

Karanlık çevresinde kaynıyor, gökgürültüsüne benzeyen ıslak kükreme Aya'nın kulaklarını dolduruyordu. Çarpışmanın şoku yön duygusunu yok etmişti; neresi aşağı, neresi yukarı bilmiyordu ve yalnızca buz gibi soğuk suyu hissediyordu. Kolları ve bacakları çırpınıyordu. Su, burun deliklerini ve ağzını dolduruyor, göğsünü sıkıştırıyordu.

Sonra başını sudan çıkardı. Kesik kesik nefes alarak, öksürerek, elleriyle suyu pençeledi ve karanlıkta sağlam bir şey aradı.

“Hey! Sorunuz ne sizin?”

Haykırışı engin boşlukta gürledi, kör karanlıkta yankılandı. Ama yanıt gelmedi.

Bir süre daha ayak çırparak nefeslendi ve kulak kabarttı.

“Hey?..”

Bir el bileğini yakaladı ve Aya kendini havaya çekilirken buldu. Orada, ayakları sarkarak asılı kaldı. Her ürperdiğinde ıslak cübbesinden sular çağlıyordu.

“Ne... neler oluyor?”

“Habercilerden hoşlanmayız,” diye yanıt verdi bir ses.

Aya o kadarını tahmin etmişti: Trenlere nasıl bindikleri konusunda kendi haberlerini yapmak ve tüm şöhreti kendilerine saklamak istiyorlardı.

Belki de gerçeği biraz çarpıtmanın zamanı gelmişti. “Ama ben haberci değilim!”

Biri hıhladı, sonra başka bir ses daha yakından konuştu, “Beni o partiden buraya kadar takip ettin; en azından kameran takip etti. Hikâye arıyordun.”

“Hikâye değil, seni arıyordum.” Aya tekrar ürperdi ve dişlerinin takırdamasını önlemeye çalıştı. Onları, onu yine kara göle atmamaya ikna etmesi gerekiyordu. “Geçen gece sizi gördüm.”

“Nerede gördün?” dedi yakındaki ses ve bileği kavrayışı değişti. Bu Eden olmalıydı, başka kimse uçan-top donanımının yardımı olmadan onu bu şekilde tutamazdı.

“Man-hav treninin üzerinde. Trenin üzerine binmişsiniz. Kim olduğunuzu öğrenmeye çalıştım, ama haberlerde hiçbir şey yoktu.”

“Biz öyle kalmasını istiyoruz,” dedi ilk ses.

“Tamam, anladım!” dedi Aya. “Şey, beni bu şekilde burada sarkıtmaya devam mı edeceksin?”

“Bırakmamı mı tercih ederdin?” diye sordu Eden.

“Pek değil. Yalnızca biraz... bileğim acıyor.”

“O zaman tahtanı çağır.”

“Ah, tamam.” Yaşadığı panik yüzünden uçan-tahtasını tamamen unutmuştu. Boştaki elini uzattı ve diğer düşüş bileziğini bükte. Birkaç saniye sonra uçan-tahta ayaklarını dürtükledi ve demirden pençe onu bıraktı.

Aya bileklerini ovalayarak tahtanın üzerinde bir an sallandı. “Sağ ol... sanırım.”

“Bize haberci olmadığını mı anlatmaya çalışıyorsun?” Yine ilk ses konuşmuştu, belki de bu kısa bir an için gördüğü çirkin kızdı. Sesini korkunçlaştırmak için gırtlak ameliyatı olmuş gibi alçak ve hırıltılı olan sesi karanlıkta yankılandı.

“Eh, haber kanalıma birkaç şey koydum. Herkes gibi.”

“Kedinin resimlerini mi?” diye sordu biri, sonra alaycı bir tavırla güldü.

“Yani her zaman Bombacı kılığında partilere mi gidiyorsun?” diye sordu Eden. “Peşinde bir uçan-kamerayla?”

Aya kollarını kendine doladı. Islak cübbe derisine yapışmıştı ve neredeyse dişleri takırdamaya başlayacaktı. “Bakın, çetenize katılmak istedim. Bu yüzden sizi izlemem gerekiyordu. Moggle bu konuda iyidir.”

“Moggle?” diye sordu ses sertçe.

“Ah... uçan-kameram.”

“Uçan-kameranın bir adı mı var?”

Her yönden kahkahalar geldi. Aya sandığından daha kalabalık olduklarını fark etti. Karanlıkta yaklaşık bir düzinesi gizlenmiş gibiydi.

“Bir dakika bekle,” dedi Eden’ın sesi. “Sen kaç yaşındasın?”

“Şey... on beş?”

Bir el feneri yandı, mutlak karanlıkta kör edici derecede parlaktı.

“Of!” Aya gözlerini sıkı sıkı kapattı.

Feneri her kim tutuyorsa, ekledi: “O burnun büyük göründüğünü düşünmüştüm zaten. Kızılötesinde bile.”

Aya’nın gözleri fenere alıştığında yüzleri seçmeye başladı. Sade Kızlar’a benziyorlardı; güzel ya da egzotik değil, yalnızca normal olmak isteyen kızların çetesi. Tabii normal olmak gibi bir kavram hâlâ varsa. Eden Maru’nun kaslı vücudu dışında, Aya’nın çevresinde süzülen kişiler birbirlerine benziyordu: Kalabalıkta göze çarpmayacak şekilde tasarlanmış ortalama vücutlar. Aya’nın seçebildiği kadınlarla hepsi kızdı, tıpkı man–hav trenine bindiklerinde olduğu gibi.

“Demek geceleri gizli gizli gezmekten hoşlanıyorsun,” dedi Eden.

“Sanırım öyle. Yurttaki odamda oturmaktan iyidir.”

“Kolay mı sıkılıyorsun?” Diğer kız hırıltılı sesiyle, peltek bir aksanla konuşuyordu. “O zaman arada bir gezintiye çıkman gerek.”

“Gezinti mi?” Aya yutkundu. “Sizinle gezintiye çıkabileceğimi mi söylüyorsun?”

Karanlıktan birkaç homurtu geldi.

“Ama daha on beş yaşında,” dedi feneri tutan kız.

“Güzel–Zamanı’nda mı kaldın sen?” dedi hırıltılı sesli kız. “Kaç yaşında olduğu kimin umurunda? Güzelköy’ü bastı ve tek başına ta buraya kadar geldi. Muhtemelen çoğunuzdan daha cesur.”

“Ya uçan–kamera?” dedi Eden. “Haber yapacak olursa güvenlik görevlileri tepemize çöker.”

“İsterse şimdi de güvenlik görevlilerini çağırabilir.” Sert sesli kız Aya’nın tahtasına yaklaştı ve burnunu Aya’nın burnuna doğru uzattı. “Yani ya onu sonsuza dek burada bırakacağız ya da onu da yanımıza alacağız.”

Aya ışıltılı siyah göle bakarak yutkundu.

“Şey, benim de oy hakkım var mı?”

“Benden başka kimsenin oy hakkı yok,” dedi kız, sonra gülümsedi. “Ama şuna ne dersin? Seçme hakkın var.”

“Öyle mi?”

Kız, Moggle’ı bir kol boyu uzakta tuttu ve Aya kameranın derisine dayanmış kilidi gördü. Biri kilidi kaldırına kadar kamera donmuş, beyni ölmüş olarak kalacaktı.

“Uçan-kameranı alıp gidebilirsin. Ya da onu şu anda suya bırakırım ve sen bizimle birlikte gezintiye gelebilirsin.”

Aya gözlerini kırıştırarak cübbesinden sızan soğuk suyun sesini dinledi. Ren, Moggle’ı su geçirmez yaptığını iddia ediyordu, ama bu mekânı bir kez daha bulabilir miydi?

“O küçük sıkıcı yurt odasından çıkmak senin için ne kadar önemli?”

Aya yutkundu. “Çok önemli.”

“O zaman seçim yapmak kolay olmalı, değil mi?”

“Yalnızca... o kamera için çok meziyet puanı ödedim.”

“O bir oyuncak. Tıpkı sıralamalar ve dediğin meziyet puanları gibi. Senin verdiğin önem dışında bir anlamları yok.”

Yüz sıralamasının anlamı yok muydu? Bu kız beyinden-eksikti. Ama bir konuda haklıydı: Hiçbir şey sıkıcı, acıklı Akira Binası'ndan çıkmaktan daha önemli olamazdı.

Belki Ren buraya dönmesine yardım edebilirdi...

Aya gözlerini yumdu. "Tamam. Sizinle gelmek istiyorum. Onu bırakabilirsin."

Şapırtının yankısı bir tokat gibi çarptı.

"İyi seçim. Gerçekte ihtiyaç duyduğun şey o oyuncak değil."

Aya gözlerini açtı. Gözleri akmamış gözyaşlarıyla yanıyordu.

"Adım Jai," dedi kız, iyice eğilerek.

"Aya Fuse." Aya eğilerek karşılık verirken bakışları, altlarında genişleyen dalgalara kaydı. Moggle gerçekten gitmişti.

"Seninle yakında yine görüşeceğiz," dedi Jai.

"Yakında mı görüşeceğiz? Ama dedin ki..."

"Bence on beş yaşında bir kız için bu gece yeterince eğlendin."

"Ama söz vermiştin!"

"Sen de haberci olmadığını söylemiştin. Bu konuda gerçeği çarpıtıp çarpıtmadığını görmek istiyorum."

Aya itiraz edecek oldu, ama sözler ağzından çıkmadı. Artık tartışmanın anlamı yoktu, Moggle gitmişti bile.

"Ama kim olduğunuzu bile bilmiyorum."

Jai gülümsedi. "Biz Asi Kızlar'ız ve seninle temas kuraçanız. Hadi millet! Yakalamamız gereken bir tren var."

Uçan-tahtalarını harekete geçirdiler. Aya'nın çevresinde dönerek yeraltı odasını bağışlarla doldurdular. Fenerler söndü ve Aya onların teker teker uçup gittiklerini, fırtına kanallarının seslerini yuttuğunu duydu.

Aya kendini karanlıkta, gözyaşlarını bastırırken buldu.

Moggle'dan boş yere vazgeçmişti. Asi Kızlar onun haberlerine baktıkları zaman yayınladığı tüm hikâyeleri göreceklerdi. Ve ağabeyinin şehirdeki en ünlü habercilerden biri olduğunu anladıklarında, ona bir daha asla güvenmeyeceklerdi.

"Aptal Hiro," diye mırıldandı. Bay Koca-surat olmasa, ekstra olmak bu kadar zor gelmezdi. Aya'nın bu kadar çok şeyi kanıtlaması gerekmezdi.

Ve Moggle'ı boş yere kaybetmiş olmazdı.

Aya yumruklarını sıkı ve tahtasını alçalttı. Tahtanın kaldırıcılarının suya çarptığını duyduğunda durdu. Diz çöküp elini karanlığa uzatarak avucunu su yüzeyine dayadı. Moggle'ın düştüğü yerden yayılan dalgaları hâlâ hissedebiliyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Aya. "Ama yakında döneceğim."

AĞABEY

Aya meşalelerin aydınlattığı devasa malikânelerin arasından hızla geçiyordu. Sabah ışığı altında, her yerde şenlik ateşleri yanıyordu: Muazzam karbon salınım payları teşhir ediliyordu. Yukarıda, görünmez güç hatlarının biçimlendirdiği su kabarcıkları şeklinde yüzme havuzları süzülüyordu. Aya onların altından uçarken su yataklarına uzanmış, şafağı seyreden insanların silüetlerini gördü.

Hiro'nun malikâne'si üç yüz metre havadaydı; parlak cam ve çelikten oluşan ince bir kule. Muhteşem manzaranın bayatlamaması için, koca bina saat hızında dönüyordu. Binayı uçan-gergiler ayakta tutuyor, yere tek bir asansör kuyusu dokunuyordu. Bu haliyle, ayakucunun üzerinde dönen devasa, buzdan bir balerin gibi görünüyordu.

Çevresindeki tüm diğer binalar da hareket ediyordu. Süzülüyor, dönüşüyor ve başka şaşırtıcı şeyler yapıyorlardı. Orada yaşayan herkes bunlardan oldukça sıkılmıştı.

Hiro kasabanın ünlü kısmında yaşıyordu.

Aya'nın uçan-tahtası malikâne basamaklarına yaklaşıırken, Güzel-Zamanı'nda ağabeyinin güzel, mutlu ve saygılı

bir genç olduğunu hatırladı. Elbette bütün partilere gidiyordu, ama her tatilde eve geliyordu ve Aya ile geçkinlere armağanlar getiriyordu.

Zihin–yağmuru her şeyi değiştirmişti. Hiro’nun güzel yüzü dışında her şeyi...

Tedavi olduktan sonraki bir sene boyunca Hiro çeteden çeteye atlamıştı: Abartılı ameliyatlar, şehir uçan–top takımı, hatta Korucu eğitimi için yabana bir gezi. Hiçbir şeyde karar kılmamış, amaçsızca yer değiştirmiş, özgürlükten bir anlam çıkarmakta güçlük çekmişti.

Elbette, o mantıktan–eksik ilk senede bir sürü insan şaşkındı. Hatta bazıları zihin–yağmurunun etkilerini geri çevirmek istemişti; hem de yalnızca geçkinler değil, yeni güzeller de. Hiro bile köpük–kafa olmaya geri dönmekten bahsetmişti.

Sonra, iki sene önce ekonominin kötüye gittiği haberi gelmişti. Güzel–Zamanı’nda köpük–kafalar diledikleri her şeyi alabiliyorlardı. Oyuncaklar ve parti kıyafetleri duvardaki delikten çıkıyordu ve kimse soru sormuyordu. Ama özgür düşünceli, yaratıcı insanların köpük–kafalardan daha açgözlü olduğu ortaya çıkmıştı. Gelişigüzel hobilere, yeni binalara ve man–hav trenleri gibi büyük projelere çok fazla kaynak harcanmıştı. Ve artık kimse zor işleri yapmak için gönüllü olmuyordu.

Bazı insanlar kiralardan, vergilerin olduğu ve yiyecek alacak paranız yoksa aç kaldığınız Pash “para” düzenine dönmek istiyordu. Ama Şehir Konseyi o kadar da çıldırmamıştı;

bunun yerine ün ekonomisine oy vermişlerdi. Bundan sonra en iyi malikâneleri, en fazla karbon salınım paylarını, en büyük duvar hesabını kimin alacağına meziyet puanları ve yüz sıralaması karar verecekti. Meziyet puanları doktorlar, öğretmenler, güvenlik görevlileri, hatta ödevlerini ve verilen tek tük işleri yapan ufaklıklar içindi. İyi Vatandaş Komitesi'nin belirlediği kurallar uyarınca, şehrin işlemesini sağlayan herkes için. Yüz sıralamaları ise sanatçılardan spor yıldızları ve bilim adamlarına kadar kültürün geri kalanı içindi. Şehrin kolektif imgelemine yakaladığınız sürece, dilediğiniz kadar kaynak kullanabilirdiniz.

Yüz sıralamalarının adil olması için, ufaklık yaşını geçmiş her vatandaşa kendi haber kanalı veriliyordu: Zihin-yağmurundan bir anlam çıkarabilmek için bir milyon dağınık hikâye parçası.

Daha 'habercilik' terimi icat bile edilmemişti, ama Hiro bir şekilde içgüdüsel olarak anlamıştı: Tek gecede bir çeteyi çok ünlü etmeyi, herkesi yeni bir alet edinmeye ikna etmeyi ve bu arada en çok da, kendini efsanevi birine dönüştürmeyi.

Aya malikânenin asansör kapısının dışında tahtasından inerken sessizce içini çekti. Beynini tedavi ettiklerinden beri Hiro o kadar *akıllı* olmuştu ki...

Bir de onca ün, onu böylesine benmerkezci bir züppeye dönüştürmüş olmasa.

“Ne istiyorsun, Aya-çan?”

“Seninle konuşmam gerek.”

“Saat çok erken.”

Aya homurdandı. Onu penceresine taşıyacak Moggle olmadan, yurda dönmek için şafağa kadar beklemesi gerekecekti. Bir de *Hiro* yorgun olduğunu söylüyordu, öyle mi?

Kendisinden daha kötü bir gece geçirmiş olamazdı. Yerraltındaki gölün dibinde, soğuk ve cansız yatan Moggle aklından çıkmıyordu.

“Lütfen Hiro. Sırf gelip seni görebilmek için bir avuç meziyet puanı harcadım.”

“Bir saat sonra gel,” diye homurdandı Hiro.

Aya asansör kapısına dik dik baktı. Gidip penceresine vuramıyordu bile; kasabanın ünlü mahallesindeki malikâneler onların yakınında uçmanıza izin vermezdi.

“Eh, en azından Ren’in nerede olduğunu söyleyebilir misin? Yer bulucusu kapalı.”

“Ren mi?” Kapıdan bir gülme sesi geldi. “Benim kanepede.”

Aya rahat bir nefes aldı. En yakın arkadaşı yanındayken Hiro’yla başa çıkmak çok daha kolay oluyordu. “Onunla konuşabilir miyim, o zaman... lütfen?”

Kapı o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Aya, Hiro’nun uykuya dalıp dalmadığını merak etmeye başladı. Ama sonunda Ren’in sesi duyuldu.

“Hey, Aya-çan! İçeri gir!”

Kapı açıldı ve Aya içeri girdi.

Hiro'nun evi bir milyon turna kuşuyla süslenmişti.

Paslı-öncesi günlerden kalma, eski bir gelenektir. Güzel-Zamanı'ndan sağlam kurtulmuş pek az gelenekten biri: Bir kız on üç yaşma bastığında kendi elleriyle bin tane origami kuş yapar, onları ipe dizerdi. Küçük kare kâğıt parçalarını katlayıp kanatlar, gagalar ve kuyruklar yapmak, sonra eski moda bir iğne ve iplik kullanarak onları dizmek haftalar alırdı.

Zihin-yağmurundan sonra, birkaç kız yeni bir moda başlatmıştı: Bitirdikleri turna kuşlarını hayran oldukları ünlüye ve iyi yüz sıralamalarına sahip yeni-güzel oğlanlara göndermek. Başka bir deyişle, Hiro gibi oğlanlara.

Sırf onları görmek bile Aya'nın parmaklarının, bin tane turna yaptığı zamanın anısıyla ağrmasına neden oluyordu. Kâğıt kuş zincirleri dairenin her yerine asılmıştı; Hiro'nun kutsal haber izleme sandalyesi dışında her yere.

Hiro şimdi üzerinde bir uçan-top süveteriyle oraya yığılmış, gözlerini ovuşturuyordu. Duvardaki deliğin musluklarından yeşil çay akıyor, havayı kesilmiş çimen ve kafein kokularıyla dolduruyordu.

"Şunları getirir misin?" dedi Hiro.

"Sana da günaydın." Aya alaycı bir tavırla ağabeyine eğildi ve çayı getirmeye gitti. İki fincan, elbette... kendisi ve Ren için, Aya'ya yok. Aya yeşil çay sevmezdi, ama yine de...

"Günaydın Aya-çan," diye seslendi Ren kanepeden, uykulu uykulu. Doğrulup oturduğunda sırtından ezilmiş

turna kuşlarından bir sürü döküldü. Her yere boş şişeler saçılmıştı ve bir temizlik robotu yemek ve dökülmüş köpük kalıntılarını temizliyordu.

Aya, Ren'e çayını uzattı. "Bir şey mi kutluyordunuz, yoksa yalnızca köpük-kafa günlerinizi yeniden mi yaşıyordunuz?"

"Bilmiyor musun?" diye güldü Ren. "Eh, Hiro-sensei'yi tebrik etmen gerek."

"Hiro-sensei mi? O da ne?"

"Bilmiyor musun?" Başını salladı. "Ağabeyin sonunda ilk bine girdi."

"İlk bin mi?" Aya gözlerini kırıştırdı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Şu anda sekiz yüz doksan altı," dedi Hiro, duvar-ekranına bakarak. Aya şimdi duvar-ekranındaki sayıyı görebiliyordu: Bir metre yüksekliğinde rakamlarla 896 yazılmıştı. "Elbette, kendi kız kardeşim beni görmezden geliyor. Çayım nerede?"

"Ama ben..." Aya'nın bitkinliği bir anlığına baş döndürücü oldu. Çok uzun zamandır ilk defa Hiro'nun yüz sıralamasına bakmamıştı. İlk bine girmişti, öyle mi? Eğer orada kalmayı başarırsa, gelecek ay Nana Love'ın 'Bin Yüz Partisi'ne davet edilebilirdi.

Çoğu oğlan gibi Hiro da Nana Love'a aşıktı.

"Üzgünüm... dün gece gerçekten meşguldüm. Ama bu harika!"

Hiro parmağını tembel tembel uzattı ve Aya'nın elindeki çay fincanını gösterdi.

Aya fincanı ona götürdü ve gerçek bir eğilmeyle selam verdi. “Tebrikler Hiro.”

“Hiro-sensei,” diye hatırlattı ağabeyi ona.

Aya gözlerini devirmekle yetindi. “Ne kadar koca–suratlı olursa olsun kendi ağabeyime ‘sensei’ demem gerekmiyor, Hiro. Ee, hikâye nedir?”

“Görünüşe göre senin ilgini çekecek türden bir şey değil.”

“Hadi ama, Hiro! Tüm hikâyelerini izliyorum... dün gece dışında.”

“Bir grup geçkin hakkındaydı.” Ren kanepeye uzandı. “Tıpkı ameliyat–maymunları gibiler, ama güzellik ya da garip vücut değişiklikleri umurlarında değil. Yalnızca ömür uzatmakla ilgileniyorlar: Her altı ayda bir karaciğer değişimi, senede bir yeni klonlanmış kalpler.”

“Ömür uzatmak mı?” dedi Aya. “Ama geçkinler hakkındaki hikâyeler fazla tutulmaz.”

“Bu hikâyenin bir komplo tarafı da var,” dedi Ren. “Bu geçkinler, doktorların insanları sonsuza dek yaşatmanın sırrını bildiklerini, ama açıklamadıklarını düşünüyor. Sırf nüfusu dengeli tutmak için insanların yaşlılıktan ölmesine izin verdiklerini söylüyorlar. Güzel–Zamanı’ndaki köpük–kafa ameliyatları gibi: Doktorlar gerçeği saklıyor!”

“Akıl almaz bir şey bu,” diye mırıldandı Aya, ürpereyerek. Hükümetin yüzyıllar boyunca herkesi beyinden–eksik yaptığını öğrendikten sonra, komplo teorilerine inanmak çok kolaydı.

Sonsuza dek yaşamak? Buna ufaklıklar bile kulak kabartırdı.

“En iyi kısmı unuttun, Ren,” dedi Hiro. “Bu geçkinler şehre dava açmayı planlıyor... ölümsüzlük için. Bu bir insan hakkı falanmış gibi. İnsanlar bir soruşturma istiyor! Kendin bak.”

Hiro elini salladı. Duvar-ekranında yüz sıralaması yok oldu ve yerine bir iz-sürücü ağı belirdi: Bütün gece hikâyenin şehir arayüzünde nasıl yayıldığını gösteren dev bir diyagram. Hiro'nun haberinden engin bir tartışma, anlaşmazlık ve apaçık şamata sarmalları yayılmıştı ve sohbete çeyrek milyondan fazla insan katılmıştı.

Ölümsüzlük, saçma bir fikir miydi? İnsanın beyni sonsuza dek canlı kalabilir miydi? Eğer kimse ölmezse, herkesi *nereye* koyardınız? Yayılma, sonunda bütün gezegeni yiyip bitirir miydi?

Son soru Aya'nın başının tekrar dönmesine sebep oldu. Okulda, nüfus kontrolünden önce, Paslı çağından kalma uydu görüntülerini gösterdikleri günü hatırlıyordu. Şehirler uzaydan görülebilecek kadar genişti: Çoğu, tamamen ünden yoksun yaşayan milyarlarca ekstra, gezegeni doldurmuş.

“Şuna bak!” diye bağırdı Hiro. “Herkes hikâyeyi terk etmeye başlamış bile. Sıralamam dokuz yüze düştü. İnsanlar ne kadar da sığ olabiliyor!”

“Belki ölümsüzlük yaşlanıyordur,” dedi Ren, Aya'ya sınıtarak.

“Ha ha! Acaba kim benim izleyenlerimi alıyor?” dedi Hiro.

Elini yine salladı ve duvar–ekranı bir düzine panele bölündü. Şehrin en ünlü on iki tekno–habercisinin tanıtık yüzleri belirdi. Aya, Hiro’nun dört numaraya çıkmış olduğunu fark etti.

Hiro sandalyesinde öne eğilmiş, reytinglerinin nereye gittiğini anlamak için haberleri tarıyordu.

Aya içini çekti. Tipik Hiro! Kardeşinin oraya onunla konuşmak için geldiğini unutmuştu bile. Ama Aya sessiz kaldı ve hüzünlü küçük kâğıt kuşlardan çok fazlasını kırıştırırmamaya çalışarak kanepeye, Ren’in yanına kıvrıldı. Uçan–kamarasını bir gölün dibinde bıraktığını itiraf etmeden önce Hiro’nun haber açılığını doyurmasına izin vermenin zararı olmazdı herhalde.

Aya da biraz haber dinlemeye bir şey demezdi. Tanıtık sesler sinirlerini yatıştırıyor, eski dostlarla edilen bir sohbet gibi kulaklarını dolduruyordu.

Zihin–yağmurundan beri insanların yüzleri o kadar farklı; yeni modalar, çeteler ve icatlar öylesine öngörülemezdi ki! Bütün bunlar bazen şehrin kafadan–eksik görünmesine sebep oluyordu. Tıpkı her gece kamp ateşlerinin çevresine toplanıp ihtiyaçlarını dinleyen Paslı–öncesi insanlarda olduğu gibi, ünlü insanlar bu sıradanlığın tedavisiydi. İnsanların teselli ve tanıtık bir şeyler bulmak için o koca–suratlara ihtiyacı vardı. Kahvaltıda ne yediğini anlatan Nana Love gibi bir ego–habercisinin suratı bile olsa.

Sağ üst köşede, Gamma Mutsui yeni bir tekno–din haberi yapıyordu. Bir tür tarih çetesi, dünyanın büyük ruhani kitaplarına ortalama yazılımı uygulamış, sonra onu tanrısal emirlere benzeyen şeyler üretecek şekilde programlamıştı.

Bir sebepten yazılım onlara domuz yememelerini söylemişti.

“Kim domuz yer ki zaten?” diye sordu Aya.

“Domuzların soyu tükenmedi mi?” diye kıkırdadı Ren. “O emri güncellemeleri gerek.”

“Tanrı modası geçen senede kaldı,” dedi Hiro ve Aya gülümsedi.

Zihin–yağmurundan hemen sonra, herkes yeni özgürlüklerin *ne* anlama geldiğini kavramaya çalışırken eski dinleri canlandırmak moda olmuştu. Ama bugünlerde pek çok başka şey yeniden keşfedilmişti: Aile toplantıları, suç, manga ve kiraz çiçeği bayramı. Birkaç Youngblood kültü dışında, insanlar ilahi süper kahramanlara zaman ayırmayacak kadar meşguldü.

“İsimsiz neyin peşinde?” diye sordu Hiro, bir başka haberin sesini açarak.

İkisinin İsimsiz dediği kişi Toshi Banana’ydı; şehirdeki en beyinden–eksik koca–surat. Gerçek bir tekno–haberciden çok bir eleştirmendi; sürekli yeni çetelere ya da modalara saldırıyor, tanıdık gelmeyen her şeye karşı nefret uyandırıyor. Sırf herkesin yeni hobileri ve takıntıları huzursuz edici ve tuhaf olabildiğinden, zihin–yağmurunun felaketle sonuçlandığına inanıyordu.

Ren ve Hiro onun adını asla ağızlarına almıyordu ve şehir arayüzü kimi kastettiklerini anlayamadan, her birkaç haftada bir lakabını değiştiriyorlardı. İnsanlarla alay etmek bile yüz sıralamalarını yükseltiyordu. Ün ekonomisinde, birine zarar vermenin tek gerçek yolu onu tamamen görmezden gelmekti. Ve öfkenizi kabartan birini görmezden gelmeniz oldukça zordu. İsimsiz, şehirdeki hemen herkes tarafından ya çok sevilir ya da nefret ediliyordu ve bu da yüz sıralamasının yüz civarında gezinmesine sebep oluyordu.

Bu sabah evcil hayvan besleyenler arasındaki yeni moda-yı ve onların yeni tür yetiştirme deneylerini eleştiriyordu. Haberde pembeye boyanmış, kalp şeklinde tüyler çıkaran bir köpek gösteriliyordu. Aya köpeğin sevimli olduğunu düşündü.

“Bu yalnızca bir kaniş, seni gerçek çarpıtan köpük-kafa!” diye bağırdı Ren, duvar-ekranına yasuk fırlatarak.

Aya kıkırdadı. Köpeklerin tüylerine tuhaf modeller vermek, kürk manto yapmak ya da domuz yemek gibi Paslı zamanından kalmış alışkanlıklardan değildi.

“Adam tam bir yerçekimi israfı,” dedi Ren. “Kapat şunu!”

“En yüksek sıradakini getir,” dedi Hiro odaya ve İsimsiz’in öfkeli yüzü kayboldu.

Aya’nın gözleri ekranlarda dolaştı. Hiçbiri man-hav trenine binmek kadar etkileyici görünmüyordu. Asi Kızlar, kaniş köpekler, domuz yemek ve ölümsüzlük dedikodularından

daha ünlü edici olmalıydı. Aya'nın onları yayınına çıkaran ilk haberci olması yeterli olacaktı.

Sonra duvar-ekranının sol üst köşesinde, Isimsiz'in yerini kimin aldığını gördü ve gözleri irileşti.

"Hey," diye mırıldandı. "O da kim?"

Ama muhteşem, manga-gözlü çocuğun adını zaten biliyordu...

Frizz Mizuno.

FRIZZ

“Bu köpük-kafa şimdi en popüler on üçüncü tekno-haberci mi oldu?” diye homurdandı Hiro. “Amma hızlı!”

“Sesi aç,” dedi Aya.

“Hayatta olmaz!” dedi Hiro. “Mide bulandırıcı.”

Elini salladı ve Frizz’in yüzünün yerine bir başka haber geldi.

“Hiro!”

Ren kanepede ona yaklaştı. “Bu, Radikal Dürüstlük adlı yeni çetenin kurucusu. Frizz, bizden birinin ona yardım etmesine izin vermek yerine haberi kendisi yayınlamaya karar verdiği için Hiro çok kızdı.”

Aya kaşlarını çatı. “Radikal ne?”

“Dürüstlük.” Ren şakağına işaret etti ve göz ekranları –tıpkı gerçek bir tekno-kafa gibi, her gözünde birer tane vardı– döndü. “Bu yeni beyin ameliyatını Frizz tasarladı. Güzel-Zamanı’nda olduğu gibi, ama seni köpük-kafa yapmak yerine, zihnini yalan söyleyemeyecek şekilde değiştireyorlar.”

“Evet. Sözde, insanlararası iletişimde yeni cesur ufuk bu,” diye mırıldandı Hiro sandalyesinden. “Ama bütün

gün duyguları hakkında bir şeyler gevelemekten başka bir şey yapmıyorlar.”

“Bir arkadaşım bir hafta denedi,” dedi Ren. “Oldukça gerçekçi olduğunu söyledi. Anlaşılan hiç yalan söylemediğinde *her zaman sana kızan birileri oluyormuş.*”

Hiro ve Ren gülüştüler ve ikisi, diğer haberleri analiz etme, habercilerin sıralamalarının düşüp yükselmesini izleme işine geri döndüler. Yazılım dini düşüştüydü, Gamma-sensei bütün sabah sıra kaybetmişti. Ama kaniş köpek işe yarıyordu –komik görünüşlü hayvanlar her zaman işe yarardı– ve Isimsiz’in sıralamasını belediye başkanmm bir sıra üstü olan altmış üçe kadar yükseltmeyi başardı.

Aya sessiz kalarak Frizz’in bir an görüldüğü köşe ek-rana baktı. Oğlanın ona söylediği her kelimeyi hatırlamaya çalışıyordu; gelişigüzel tasarlanmış burnunu sevdiğini, gizemli olduğunu düşündüğünü söylemişti ve tam adını öğrenmek istemişti.

Ve bunların hiçbiri yalan değildi.

Elbette Frizz, Aya’nın gelişigüzel tasarlanmış burunlardan o kadar da anlamadığını –o burunla doğduğunu, çünkü bir çirkin ve parti basan bir ekstra olduğunu– öğrendiğinde ne derdi? Bu konuda nazik bile davranamazdı. Dürüstlük ameliyatı, sahip oldukları farklı hırslarla ilgili yaşadığı hayal kırıklığını belli etmesine neden olurdu.

O zamana kadar Aya ekstralıktan kurtulmazsa.

“Hey, Ren,” dedi Aya usulca. “Hiç gizlice çekim yaptığının oldu mu?”

“Moda–eleştirmenlerinin yaptığı gibi mi? Asla. Bu hiç de havalı olmaz.”

“Hayır, ünlü insanları çekmekten bahsetmiyorum. Daha çok, bir hikâye için kimliğini gizli tutmaktan bahsediyorum.”

“Emin değilim,” dedi Ren, huzursuz bir ifadeyle. O bir tekno–haberciydi; yayınları insan hikâyelerinden çok donanım tasarımları ve arayüz modülleriyle doluydu. “Şehir Konseyi bu konuda fikir değiştirip duruyor. İnsanların bilginin tek sahibi olmaya çalıştıkları Paslı çağma dönmek istemiyorlar. Ama sırf insanlar eşlerini aldattıkları için yapılan onca haber kimsenin hoşuna gitmiyor. Giysiler ve ameliyatlarla dalga geçen moda–eleştirmenleri de.”

“Evet, o haberlerden herkes nefret ediyor. Onları izleyen milyonlarca insan dışında.”

“Hımm. Muhtemelen Hiro’ya sorman gerek. Bu tür şeyleri o takip ediyor.”

Aya haber transına girmiş, on iki ekrana aynı anda bakan, kuşkusuz ölümsüzlük haberi için büyük bir takip haberi planlamakta olan Hiro’ya baktı. Yeni hikâyesinden bahsetmek için doğru zaman değildi; özellikle de bu, kayıp uçan–kamera meselesini gündeme getirmek anlamına geleceğinden.

“Belki şu anda değil,” dedi Aya. “Ee, sen ne üzerinde çalışıyorsun?”

“Büyük bir şey değil,” dedi Ren. “Bu orta–güzel bilim çetesi benden bir haber yapmamı istedi. Bazı meziyetleri

var, ama yüzleri yok. Paslıların yok ettiği bütün o türleri yeniden yaratmaya çalışıyorlar, biliyor musun? Eski DNA kırıntılarından ve artık genlerden.”

“Gerçekten mi?” dedi Aya. “Kulağa kesinlikle haber değeri varmış gibi geliyor!”

“Evet, ama sonra işe solucanlar, sümüksü böcekler ve çeşitli başka böceklerle başlamayı planladıkları ortaya çıktı. Ben de, ‘Solucanlar mı? Kaplanlara geldiğinizde haberim olsun!’ dedim.” Bir kahkaha attı. “Yeraltı grafitileri hikâyeni gördüm, bu arada. İyi iş çıkarmışsın.”

“Gerçekten mi?” Aya kızardığını hissetti. “Sen o tiplerin ilginç olduğunu düşündün mü?”

“Olacaklar,” diye mırıldandı Hiro sandalyesinden, “yaklaşık bin sene sonra, eserleri gün yüzüne çıktığında.”

Ren gülümseyerek fısıldadı: “Gördün mü? Hiro da senin yayınını izliyor.”

“Kendisi iyiliğime karşılık verdiğinden değil,” dedi Hiro, gözlerini duvar-ekranından ayırmadan.

“Ee, şimdi ne haber yapacaksın, Aya-çan?” diye sordu Ren.

“Şey, şu anda gizli gibi.”

“Gizli mi?” dedi Hiro. “Ooo, çok gizemli.”

Aya içini çekti. Buraya Hiro’dan yardım istemek için gelmişti, ama onun yardımsever bir havada olmadığı açık-tı. Artık ilk bine girdiğine göre, çekilmez biri olacaktı.

Belki de zaten bir anlamı yoktu. Asi Kızlar’ın sözleri-ni tutacaklarından ve onunla iletişim kuracaklarından bile

emin değildi. Bunu yapmazlarsa onları bir daha nasıl bulabileceğini bilemiyordu.

“Endişelenme Aya-çan,” dedi Ren. “Kimseye söylemeyiz.”

“Şey... tamam. Asi Kızları hiç duymuş muydunuz?”

Ren, Hiro'ya baktı. Hiro sandalyesinde yavaşça dönüp Aya'ya baktı. İkisinin yüzünde de tuhaf ifadeler belirmişti.

“Onları duymuştum,” dedi Hiro. “Ama onlar gerçek değil.”

Aya kahkaha attı. “Gerçek değil mi? Böyle robot falan gibi mi?”

“Daha çok söylenti gibi,” dedi Hiro. “Asi Kızlar gerçekte yok.”

“Onlar hakkında ne biliyorsun?” diye sordu Aya.

“Hiçbir şey. Onlar hakkında bilinecek hiçbir şey yok, çünkü onlar gerçek değil.”

“Hadi ama, Hiro,” dedi Aya. “Tekboynuzlar gerçek değil ve ben onlar hakkında bir şeyler biliyorum. Böyle... alınlığında boynuz olduğu gibi. Uçabiliyorlar da!”

Hiro inledi. “Hayır, uçabilen Pegasus. Tekboynuzların yalnızca boynuzu var ve bu, onları Asi Kızlar'dan çok daha gerçek yapıyor, çünkü sana onlar hakkında hiçbir şey söyleyemedim. Bu yalnızca habercilerin öylesine kullandığı bir ifade. Geçen sene biri, elde yapılmış paraşütle köprülerden atladığı ve bunu kimin yaptığını kimse öğrenemediği zaman olduğu gibi. Herkes, ‘Asi Kızlar yaptı’ dedi. Çünkü Asi sözcüğü akıllı ve sisteme karşı gizli işler çeviren biri demek.”

Aya gözlerini devirdi. “O kadarnı biliyorum, Hiro-sensei. Ama ya onlar gerçekten varsa?”

"O zaman gizli olmazlardı, değil mi? Demek istediğim, bazı çeteler gizli olarak başlıyor ve bir sürü insan gizli numaralar çeviriyor, ama kimse sonsuza dek gizli kalmıyor." Bakışlarını dairede gezdirdi; dev duvar-ekranı, kâğıttan turna dizileri, arkasında devamlı değişen manzarasıyla yerden tavana kadar uzanan pencere. "Şöhret ekonomisi sayesinde ünlü olmayı tercih ederler. Zihin-yağmurundan beri suç işleyen herkesin itiraf ettiğini biliyor muydun?"

Aya başını salladı. Bunu *herkes* biliyordu. İtirafçıların en azından birkaç günlüğüne ilk bine girdiğini de herkes biliyordu. "Ama ya..."

"Gerçek değil, Aya. Her neyse."

"Ya sana Asi Kızlar'la ilgili bazı çekimler getirirsem?" dedi Aya. "O zaman ne diyeceksin?"

Hiro duvar-ekranına döndü. "Bir ata plastik boynuz takıp tekboynuz haberleri yapmaya başladığında söyleyeceğim şeyi: Zamanını boşa harcamaktan vazgeç."

Aya yumruklarını sıktı. Gözleri yanmaya başlamıştı. Asi Kızları gizlice kameraya çekmek konusundaki kuşkuları dağılıp gitmişti. Hiro'ya o sözleri yedirecekti.

Ren'e döndü. "Hangi kamera iyidir? Saklayabileceğim kadar küçük bir kamera?" Yurt üniformasının düğmelerinden birine dokundu. "Bu büyüklükte."

"Bu kolay," dedi Ren, sonra kaşlarını çattı. "Bu arada uçan-kameran nerede? Moggle'ı almadan hiçbir yere gitmezdin."

"Ah... şey, aslında seni bu yüzden arıyordum Ren."

Ren sırtıttı. “Ne, yine lens mi kırdın? Pencereden dışarı atlamaktan vazgeçmen gerek.”

“Şey, aslında ondan daha kötü,” dedi Aya usulca, ama Hiro’nun kulak kabarttığıнын farkındaydı. Neden ağabeyi onu yalnızca hata yaptığında fark ediyordu? “Anlarsın, ben aslında... Moggle’ı kaybettim.”

Ren’in gözleri irileşti. “Ama nasıl?”

“Onu *kaybettin mi?*” Hiro, güzel yüzünde öfkeli bir ifadeyle onlara döndü. “Bir uçan-kamerayı nasıl kaybedebilirsin? Onları geride bıraktığında uçup eve gelirler!”

“Onu bir yerde *bırakmış* değilim,” dedi Aya. “Demek istediğim ben asla...”

“Ren’in o değişiklikler için ne kadar harcadığını biliyor musun sen?”

“Bak Hiro, Moggle’ın nerede olduğunu biliyorum... gibi,” dedi Aya, boğazına bir yumru oturarak. “Yalnızca bulmak ve... yüzeye çıkarmak için biraz yardıma ihtiyacım var.”

“Neyin yüzeyine?” diye bağırdı Hiro.

“Böyle, yeraltında bir göl var ve...” Aya’nın boğazı kuru ve gözlerini yumdu. Hiro ona bağırırmaya devam ederse gözyaşlarına boğulacaktı.

Ren’in elini omzunda hissetti. “Sorun değil, Aya-çan.”

“Özür dilerim,” demeyi başardı Aya.

“Eh, oldukça ün vadeden bir hikâyeye benziyor.” Yavaşça nefes verdi. “Sanırım yarın biraz zamanım var. Belki

Moggle'ı bu... yeraltı gölünden çıkarmana yardım edebili-
rim. Yeraltı gölü gibi bir şeydi, değil mi?"

Aya gözlerini açmadan yavaşça başını salladı. "Teşek-
kürler, Ren-çan."

"Onu yine kaybeder," dedi Hiro.

"Hayır kaybetmem!" diye bağırdı Aya. "Asi Kızlar hak-
kında da yanıldığını kanıtlayacağım sana!"

Ama Hiro yanıt vermedi. Başını iki yana sallamakla ye-
tindi.

Aya ağlamamaya çalışarak yurda döndü.

Bitkin düşmüştü; Ren ondan nefret ediyordu ve aptal
ağabeyi her geçen an daha da ünlü, daha da iğrenç oluyor-
du. Ren, Moggle'ı bulamazsa yeni bir uçan-kamera alacak
kadar meziyet puanı toplamayı imkânsızdı.

Aya'nın şu anda tek istediği yarına kadar uyumaktı. Ya-
rın Ren onunla yeni inşaat alanında buluşmaya söz ver-
mişti. Ama bu akşam derslerle doluydu; bu sabah girme-
si gereken ve korkunç ileri İngilizce dersinden sonrasına
ertelediği derslerle. Dersleri asamazdı: Çirkin ken meziyet
puanı toplamanın en hızlı yolu ders çalışmaktır; bütün iyi
işler güzellere ve geçkinlere veriliyordu.

Akira Binası'na geldiğinde bodrum katma indi ve boş
bir duvar-ekranı buldu.

"Aya Fuse," dedi ona.

Ekran canlandı; mesajlarını ve ödevlerini sıraladı, ar-
dından sefil yüz sıralamasını gösterdi: 451,441.

Aya, Frizz Mizuno ve Radikal Dürüstlük çetesini araştırmaya can atıyordu, ama dersleri bitirmeden olmazdı. Listede yeni ödevlere bakarken gözleri bir mesaja takıldı.

Gönderen belli değildi ve ufaklıkların mesajlarını süslemek için kullandıkları, atan küçük yürekler gibi animasyonlarla doluydu. Ama bunlar kalpler, ünlemler ya da gülümseyen suratlar değillerdi.

Bunlar gözlerdi –donuk, ameliyat geçirmemiş Sade Kız gözleri– ve ona göz kırpmıyorlardı.

Aya mesajı açtı.

Grafiti hakkındaki hikâyeni gördük. Bir haberci için fena değil. Bizimle gece yarısı, man–hav hattının Çirkinköy'den çıktığı yerde buluş.

Ama kamera getirme, yoksa oynamana izin vermeyiz.

... yeni arkadaşların.

ASI KIZLAR

“Kendi uçan-tahtamı kullanabilir miyim?”

Jai hıhladı. “O oyuncak mı? Fazla yavaş. Sen üzerine atladığında tren saatte yüz elli yapıyor olacak.”

“Ah.” Aya yay çizen uzun, parlak man-hav hattına baktı. Hat fazla yüksek olmayan sanayi binalarının arasından geçiyordu; donuk turuncu projektörler arasında beyaz bir yay. Asi Kızlar onu şehrin kenarına, yeşil kuşağın yerini fabrikalara ve yeni açılmış alanlara bıraktığı yere getirmişti. “Ben yerimde dururken sizin trene bineceğinizi düşünmüştüm.”

“Güvenlik görevlileri bunu bekliyor olurdu, değil mi?” Jai, yüz metre yüksekte değilmiş gibi, ayaklarını kayıtsızca sarkıttı. “Trenyollarının her yerinde gözetmenleri var.”

“Ama yüz elli biraz hızlı değil mi?” Çoğu uçan-tahta güvenlik açısından saatte altmış klikle sınırlanmıştı.

“Bir man-hav için hiçbir şey,” dedi Eden Maru. “Onu dönemeçte yavaşladığında yakalayacağız.” Ormanı gösterdi. “Kasabanın dışındaki düzlüğe geldiklerinde trenler saatte üç yüz yapıyor.”

“Üç yüz klik mi? O sırada hâlâ üzerinde mi olacağız?”

“Öyle umalım.” Jai gülümsedi. “Diğer alternatif düşünlünce.”

Aya bileğindeki manyetik bileziklere baktı. Uçan-tahta düşüşlerine karşı herkesin taktığı bileziklere benziyordu, ama çok daha büyüktüler. Yine de saatte üç yüz kliklik rüzgârla mücadele edebilecek kadar güçlü müydüler?

Kollarını kendine doladı ve altındaki huzursuz edici yüksekliğe bakmamaya çalıştı. Üçü yüksek bir sinyal kulesinin üzerindeydiler; ufukta, şehrin bittiği yerdeki karanlığı görebilecek kadar yüksekteydiler.

Aya bu geceye kadar ormanı, doğa haberleri dışında hiç görmemişti. O ışısız, yalın enginliğe gitme fikri hızlı bir trenin üzerine atlama fikrinden daha korkutucuydu.

Moogle'in yokluğu onu daha da huzursuz ediyordu. Bunların hiçbirinin kaydedilmediğini bilmek ürkütücüydü. Tıpkı bir düş gibi, ne olursa olsun, yarın sabaha hepsi yok olmuş olacaktı. Aya dünyayla bağlantısı kesilmiş ve yaşadıkları gerçek dışıymış gibi hissediyordu.

“Bir sonraki tren üç dakika sonra geçecek,” dedi Jai. “Trene atladığımızda hatırlanması gereken en önemli şey ne?”

Aya birden ürperdi. “Kafa koparma sinyalleri.”

“Nasıl çalışıyorlar?”

“Önümdeki biri sarı ışık yaktığında, bu eğil demek. Kırmızı; tünel yaklaşıyor, trenin üzerine uzan demek.”

“Fazla heyecanlanma.” Jai kıkırdadı. “Yoksa kafan uçar.”

Aya, Asi Kızlar'ın tüm yolculuk boyunca dümdüz uzanmayı düşünüp düşünmediklerini merak etti. Bu kafa kopma sorununu temelli olarak ortadan kaldırırdı. Ya da man-hav trenlerine *binmemenin*, kafa koparma düşüncesini ait olduğu yerde, akla gelmeyen şeyler aleminde bırakacağını...

"Anlamış görünüyorsun," dedi Jai.

Eden hıhladı. "Evet, uzman olmuş sayılır."

"Sakin ol, yüz-kraliçesi," dedi Jai. "Hepimiz uçan-top yıldızı değiliz."

"Hepimiz on beş yaşında da değiliz. Haberci de."

"Artık kamerası yok."

Aya, Jai'nin yüz sıralamasını merak ederek tartışmalarını dinledi. Haber yayınlarından kaçınan pek çok ünlü kişi vardı, elbette. Aslında şehirdeki -tüm dünyadaki- en ünlü kişinin kendi yayını yoktu. Ama insanlar zihin-yağmurundan her bahsettiklerinde onun adını da söylüyorlardı.

"Benim için endişelenmeniz gerekmiyor," dedi Aya. "Çirkin olmam, aptal olduğum anlamına gelmiyor."

"Elbette," dedi Jai. "Aslında senin çirkinliğini oldukça büyüleyici buluyorum."

"Son zamanlarda bunu çok sık duyuyorum," dedi Aya, Frizz Mizuno'yu düşünerek.

"Bir dakika kaldı!" diye seslendi Eden ve kuleden atladı. Uçan-top donanımı düşüşünü yavaşlattı ve kız havada takla atarak onlara döndü. "Dikkatli ol Aya."

“Dikkatli olacak.” Jai kuleden, onu bekleyen uçan-tahtasına geçti. “İlk seferinde hepsi dikkatli olur!”

Bir kahkaha attı ve dönerek uzaklaştı, ikisi birlikte raylara doğru alçaldı.

Aya kendisine verdikleri oldukça hızlı tahtaya dikkatle adımını attı. Tahta, tıpkı bir dalış tahtası gibi, ağırlığı altında biraz alçaldı, ama ayaklarının altında kabaran gücü hissedebiliyordu.

Şimdi yaklaşan treni görebiliyordu. Diğer şehirlere gidecek mallar yüklenmiş, istasyondan yavaşça çıkıyordu. Aya henüz gürültüsünü duyamıyordu, ama yanından hızla geçerken üç yüz tonluk bir metal yığınının yeryüzünü sarsacağı biliyordu.

Jai ve Eden’i takip ederek fabrika kuşağını geçti ve diğerlerinin beklediği saklanma yerine indi. Rayların yanındaki alçak sanayi binasının çatısı... Aşağıdaki sokaklarda, fabrikalara ve inşaat alanlarına ait birkaç sürücüsüz kamyon gürleyerek geçti. Hiçbir yerde insan yoktu.

Aya yere indiğinde uçan-tahtasının altında çakıl taşları gıcırdadı. Yeraltındaki fabrikanın dumanlarını tüküren bir havalandırma bacasının arkasında saklanabileceği bir yere kaydı. Havada sülfür ve sıcak yapıştırıcı kokularına benzer bir şey vardı.

Oraya çömelmiş, trenin gürleyerek yaklaşmasını dinlerken, Aya kendini yine Frizz Mizuno hakkında düşünürken buldu. Frizz’in çok sık aklına takıldığını fark etti. Öylesine bir konuşma nasıl bu kadar sarsıcı olmuştu?

Öğretmenler her zaman güzellere fazla bulaşmamaları konusunda onları uyarırdı. Zihin–yağmurundan bu yana, göründükleri kadar masum değildiler. Sırf o kocaman, muhteşem gözlerle size bakarak başınızı kolaylıkla döndürebilirlerdi.

Elbette Frizz öyle değildi. Aya derslerden sonra şehir arabirimini kontrol etmişti ve Ren, Radikal Dürüstlük konusunda haklıydı: Yalan söyleyemiyorlardı, ima bile edemiyorlardı. Beyinlerinin gerçeği çarpıtan kısmı kapatılmıştı; tıpkı köpük–kafalarda irade, yaratıcılık ve ümitsizlik olmadığı gibi, onlarda da yalan söyleme yeteneği yoktu.

Ama Frizz'in gerçeği söylemiş olması, onu daha da sarımsı hale getiriyordu. Yüz sıralamasının her geçen saat daha da yükseliyor olduğu gerçeği de... Güzel olalı daha birkaç ay geçmişti ve ilk bine yaklaşıyordu.

"Endişeli misin?" diye sordu bir ses karanlıktan.

Diğer Asi Kızlar'dan biriydi, bir sonraki havalandırma bacasının yanma çökmüştü. Jai ve Eden'dan daha küçük görünüyordu. Hepsinin kullandığı aynı Sade Kız ameliyatını geçirmişti ve duvardaki deliğin verdiği standart kıya-fetlerden giymişti.

"Hayır, ben iyiyim."

"Ama korktuğun zaman tren sörfü çok daha eğlenceli oluyor."

Aya güldü. Fare tüyü kahverengisi saçlarıyla kız neredeyse çirkin gibi görünüyordu. Gözleri o kadar cansız ve donuktu ki, Aya bu şekilde görünsünler diye ameliyat edilmediklerini merak etti.

“O zaman bu epey eğlenceli olacaktır.”

“Güzel,” dedi kız sırtarak. “Öyle olması gerek!”

Eğleniyormuş gibi görüldüğü kesindi. Trenin gümbürtüsü yaklaşırken, kızın gülümsemesi karanlıkta bir güzellinki kadar parlaktı. Aya bu şekilde hayatını tehlikeye atmanın onu neden bu kadar heyecanlandırıldığını merak etti. Onun Asi Kız olduğunu bilen kaç kişi vardı ki?

“Hey, sen benim yurdumdan değil misin?” diye sordu Aya. “Adm ne?”

Kız kahkaha attı. “Daha sonra yüz sıralamamı mı kontrol edeceksin?”

“Ah.” Aya bakışlarını kaçırdı. “O kadar mı belli ettim?”

“Ün her zaman aşikârdır; doğası budur zaten.” Jai’nin saklandığı yere baktı. “Arada bir haber yayınladığını biliyorum. Seni bu alışkanlıktan kurtarmamız gerek.”

“Sorduğum için özür dilerim.”

“Sorun değil. Dinle, eğer daha iyi hissedeceksen, adım Miki. Ve yüz sıralamam dokuz yüz doksan yedi bin.”

“Şaka yapıyorsun... değil mi?”

“Epey Asi, hı?” dedi Miki, sırtarak.

Aya trenin gittikçe artan gürültüsünün arasında düşünmeye çalışarak başını iki yana salladı. Hiç akla yatkın gelmiyordu. Buna benzer numaralar çeviren biri, haberi yapılsa da yapılsa da ilk yüz bine girmeliydi. Şehir arayüzü, adınız geçtiğinde bunu kayda alırdı; özellikle de dedikodularda, uyduruk hikâyelerde ve söylentilerde.

Ve 997,000... Neredeyse bir *milyon* demekti! Orası aşırı ekstraların, örneğin yeni doğmuş ufaklıkların ve zihin-yağmuru hapi almamış geçkinlerin olduğu yerdı. Adamdan sayılmayanların yeri.

Miki onun şaşkın ifadesine gülmekle yetindi. “Elbette, Jai daha da Asi. O yüzden patron o.”

“Ne demek daha Asi... daha az ünlü mü demek istiyorsun?”

Miki göz kırptı. “Bir milyonu öpmek gibi.”

“Hazır olun!” diye bağırdı Eden Maru, trenin yaklaşan kükremesinin üzerinden zar zor duyulabilen bir sesle.

“Tren geliyor!” diye bağırdı Miki, çömelerek.

Aya uçan-tahtasının ön kenarını yakaladı ve odaklanmaya çalıştı. Bu hikâye aniden bir man-hav trenine binmekten çok daha tuhaf bir hal almıştı. Nedeni bilinmese de Asi Kızlar şöhret ekonomisini tersyüz etmişti.

Gözden kaybolmayı *istiyorlardı*. Ama neden?

Düşüş bilezikleri tahtaya çarparak onu sıkı sıkı kilitledi. Artık fabrika çatısı da sarsılıyordu ve çatıya serilmiş çakıl taşları çimene düşen dolu taneleri gibi oynuyordu.

Aya sonunda Hiro'nunkiler gibi bir hikâye yapabilecekti. Uzun, baş döndürücü röportajlar, Asi Kızlar'ın geçmişlerini incelerken bir düzine arka plan hikâyesi, çılgın tren sörfü ve yeraltı toplantıları çekimleri... Onlar anlamadan çekim yapabilse... ama uçan-kamerası bir gölün dibindeydi.

Aya omzunun üzerinden Jai'e baktı ve soğuk bir gülümsemenin yüzüne yayıldığını hissetti. Moggle'ın suya

gömölmesinin intikamını nasıl alacağını sonunda bulmuştu. Bundan büyük bir haber yapacaktı ve Asi Kızları en çılgın kabuslarının ötesinde ünlü yapacaktı.

Adlarını *herkesin* bilmesini sağlayacaktı.

“Hey, biraz tuhaf görünüyorsun,” dedi Miki, kükreminin üzerinden. “Sonunda korkmaya başlamadın, değil mi?”

Aya güldü. “Hayır. Yalnızca hazırlanıyordum!”

Kükreme yükseldi, yükseldi, sonunda tren gelince patladı. Işık ve gürültüden koca bir bulanıklık hızla yanlarından geçti. Çatıda bir düzine toz fırtınası dönmeye başladı.

Sonra tren dönemece doğru kıvrıldı ve Aya, şarap kadehlerinden oluşan bir orkestra gibi, bir uğultunun yavaşça yükseldiğini işitti. Üç yüz ton metal ve akıllı-madde birazcık yavaşlarken, bükülerek yeni bir şekil alıyordu.

“Şimdi!” diye haykırdı Eden.

Ve havada yükseldiler.

SÖRF

Uçan-tahta öne fırlayarak Aya'yı bileklerinden yakalayıp sürükledi.

Düşüş bilezikleri insanın kollarını yuvalarından sökebilirdi, ama bunlar, viraj dönerken kontrolden çıkmış araç gibi çekip savuruyordu. Fakat kontrolden çıkma hissi asla bu kadar uzun sürmezdi. Aya'nın uçan-tahtası hâlâ hızlanıyor, man-hav hattının geniş kıvrımında gittikçe ivme kazanıyordu.

Aya tahtaya mümkün olduğunca yapışmıştı. Ayakları arka uçtan sarkıyor ve yurt ceketi, fırtınaya tutulmuş bayrak gibi çırpınıyordu.

Rüzgâra karşı gözlerini kısıyan Aya doğru düzgün göremiyordu. Birkaç metre ileride, Miki gözyaşlarının sebep olduğu bir bulanıklıktan ibaretti. Neyse ki tahta, trenin hızına ayak uyduracak şekilde programlanmıştı.

Önceki gece Eden'le arkadaşlarını aramak için gizlice dışarı çıkarken, kendisinin de tren sörfüne çıkacağı aklına bile gelmemişti. Güvenli bir mesafeden izleyeceğini, Moggle'ın yaklaşarak haber için görüntü yakalayacağını hayal etmişti.

Ama işte buradaydı, hayatının en beyin tırmalayan yolculuğunu yapıyordu ve bu, kayıt bile edilmiyordu!

Yer, altında hızla akıp geçiyordu, ama yanındaki tren yavaşlıyor gibiydi. Uçan-tahta gerçekten de trene yetişiyordu.

Birazdan trene atlaması gerekecekti.

Bir an vazgeçip gitmeyi, geceye karışmayı düşündü. Çılgınca numaralar çeviren ve ünden kaçınan gizli bir çete haberini yine de yapabiliirdi.

Elbette hikâyesini kanıtlamak için iki düşüş bileziği, bir yüksek hızlı uçan-tahta ve suya düşmüş bir uçan-kame-radan başka hiçbir şeyi yoktu. Eden Maru dışındakilerin isimlerini tam olarak bilmiyordu. Ona kimse inanmazdı; özellikle de Hiro.

İsteddiği çekimleri yapabilmek için Asi Kızları onlardan biri olduğuna inandırması gerekecekti. Ve bunu yapmak için de bu trene binmesi gerekiyordu.

Uluyan rüzgârda onu sarmalayan, hata yapmasını bekleyen kudretli fiziksel güçleri hissedebiliyordu. Aya'nın tahtası trenin hızına uyum sağlarken, tren gelip Aya'nın yanına yanaştı sanki.

Uçan-tahtanın otomatik pilotu bir kez çaktı. Görevini yerine getirmişti.

Şimdi kontrol Aya'daydı.

Jai onu bu kısım hakkında uyarmıştı. Ağırlığın aniden değişmesi tahtanın trene çarpmasına ya da döne döne gidip yanından geçtiği bir binaya vurmasına sebep olabiliirdi.

İleride, Miki öne arkaya sallanarak tahtaya ne kadar hakim olduğunu kontrol ediyordu.

Aya nefesini tuttu... ve sağ elinin parmaklarını kaldırdı. Rüzgâr onları acı verici bir biçimde geriye bükte. Tahta sarsılarak trenden uzaklaştı.

Aya parmaklarını bükmek için zorlayarak yumruğunu sıkı ve düzelticiler harekete geçip tahtanın denge kurmasını sağladı. Aya'nın eli zonkluyordu.

Bu gerçekten hızlıydı... Keşke Moggle izliyor olsaydı.

Miki trenden yalnızca bir metre uzaktaydı; daha önde bir başka kız elini çatıya doğru uzatıyordu. Man-hav hattı düzelmeden Aya'nın trene atlaması gerekiyordu.

"İşte gidiyorum," dedi dişlerini sıkarak.

Sol başparmağını uçan-tahtanın ön kenarından doğru düzgün kaldırmadan hafifçe bükte. Tahta bu sefer daha dengeli karşılık verdi ve man-hav treninin geniş çatısına doğru yaklaştı. Aya tıpkı bir uçurtmayı minik çekişlerle kontrol edermiş gibi, aşama aşama trene yanaştı.

Trenden birkaç metre uzakta, tahtası yine sıçrayıp sarsılmaya başladı. Jai onu, şok dalgası, trenin geçişinin yarattığı görünmez türbülans sınırı konusunda da uyarmıştı.

Aya bütün kaslarını zorlayarak, kıpırtılar ve jestlerle çalkantıyla mücadele etti. Kulakları basınç değişiklikleri yüzünden zonkluyordu ve rüzgâr gözlerinin yaşarmasına neden oluyordu.

Aniden türbülانstan kurtuldu ve kalan mesafeyi aşarak trenin metal tavanına hafifçe çarptı. Uçan-tahtanın

mıknatısları bağlantıyı sağlamlaştıırken, Aya man–hav treninin titreşimlerini ayaklarının altında hissetti.

Rüzgâr kesilmişti. Tıpkı bir fırtınanın gözü gibi, treni saran ince sakın kabarcığın içindeydi.

Aya sol düşüş bileziğinin mıknatısını kapattı, sonra elini yavaşça tahtanın pürüzlü yüzeyinden trenin çatısına kaydırıldı.

Eli sertçe trenin çatısına dokundu.

Ama diğer düşüş bileziğini de kapatmak ürkütücüydü. Uçan–tahta Aya’nın boyutlarındaydı, man–hav treniyse insanüstü ölçüde büyük ve güçlüydü. Aya kendini koşan bir dinazorun sırtına binmiş fare gibi hissediyordu.

Gözlerini kapatarak sağ elini kurtardı, sonra kendini trenin üzerine çekti ve sol bileğini çatıya yapıştırdı.

Başarmıştı! Tren, altında huzursuz bir volkan gibi gürledi. Biraz sakinleşmiş olan rüzgâr hâlâ saçlarını ve giysilerini çekiştiriyordu. Ama Aya trendeydi.

Çevresinde uğultu arttı. Trenin akıllı–maddeden eklem yerleri onu çekerek düzeltti. Aya tam zamanında atlamıştı.

Trenin çatısı önünde dümdüz uzanıyordu. Dokuz Asi Kız trenin üzerine dizilmişti. Rüzgârın ağzına doldurduğu avuç avuç saçla arkasına baktığı zaman diğer üçünü de gördü; hepsi trene binmeyi başarmıştı.

Tren ivme kazanırken rüzgâr şiddetlendi. Kızların çoğu sörf yapmaya başlamışlardı bile; doğrulmuş, rüzgârı yakalamak için kollarını açmışlardı. Tıpkı uçmak gibi, demişti Eden.

Aya içini çekti. Bir man–hav treninin üzerine binmek, *ayağa kalkmadan* da yeterince riskli değilmiş gibi!

Ama Kızlar onu kabullenenecekse, onlar kadar çılgın olması gerekiyordu. Ve trenin üzerine uzanırsanız bu gerçek sörf sayılmazdı.

Sağ bileziğinin kayışlarını çözdü, çıkardı ve ayağına do-
lamak üzere eğildi. Zor işti, ama birkaç dakika uğraştıktan
sonra bileziği sıkıca ayak bileğine takmayı başardı.

Mıknatısı etkinleştirdi ve ayağının sertçe metal çatıya
yapıştığını hissetti.

Tereddütle diğer bileziği çıkardı... rüzgâr onu alıp gö-
türmedi.

Sıra korkunç kısma gelmişti.

Aya yavaşça ayağa kalktı. İlk defa uçan–tahtaya binmiş
bir ufaklık gibi ayaklarını aralamış, kollarını açmıştı. İleri-
de Miki, olası en küçük hedefi oluşturmak için yan dön-
müş bir eskrimci gibi vücudunu çevirmişti. Aya onu taklit
ederek doğruldu.

Yükseldikçe, rüzgâr da şiddetlendi. Görünmez, çalkan-
tılı esintiler vücudunu hırpalıyor, saçlarını düğüm düğüm
ediyordu.

Ama sonunda Aya tamamen doğrulmayı başardı. Bütün
kasları zorlanıyordu.

Çevresinde, dünya çılgın bir bulanıklıktan ibaretti.

Tren, şehrin günbegün büyüdüğü, yeni inşaat alanının
dış kenarına gelmişti. Sıra sıra projektör ışığı parlak turun-
cu akanyıldızlar gibi kayıp geçti. Malikâne büyüklüğünde

kepçe makineleri belirip kayboldu. Orman hemen ileride uzanıyordu; ışıklar, gürültüler ve hızla esen rüzgârın çalkantısı içinde tek istikrarlı şekil onun karanlık kütesiydi.

Ardından son inşaat ışığı da geçip gitti ve tren karanlık denizine daldı. Şehir ağı geride kalırken, Aya'nın ten-anteni şehir arayüzüyle bağlantısını kaybetti. Dünya hızla boşaldı: Haber yayını yok, yüz sıralaması yok, şöhret yok.

Çıglıklar atan rüzgâr her şeyi alıp götürmüştü sanki.

Ama nedendir bilinmez, Aya bunları hiç özlemiyordu; o gülüyordu. Tıpkı dörtnala giden bir atın sırtındaki ufaklık gibi, kendini devasa ve durdurulamaz hissediyordu.

Trenin muhteşem gücü ellerinin üzerinden akıyordu. Avuçlarını açtığı zaman hava akımlarının onu kaldırdığını, tıpkı uçmaya çalışan bir kuş gibi ayak bileğindeki kayışları zorlayarak yukarı çektiğini hissedebiliyordu. Rüzgâr iradesinin bir uzantısıymış gibi, her jest vücudunu farklı bir duruşa zorluyordu.

Ama tam ileride, Miki'nin karanlık silüeti çömeliyordu. Elinde bir şey vardı...

Sarı bir ışık.

"Kahretsin!" Aya dizlerini büktü.

Trenin üzerine çökerken dev, görünmez bir şey, hızla geçen bir kılıç gibi hışırdayarak başının üzerindeki havayı yarıdı. Yarattığı şok dalgası Aya'nın vücudunda bir yumruk gibi çınladı.

Sonra geçip gitti. Aya ne olduğunu bile görememişti.

Yutkundu ve gözlerini kısarak rüzgâra baktı. İleride, trenin önüne doğru bir dizi sarı ışık uzanıyordu. Teker teker söndüler. Tehlike geçmişti.

Onları nasıl gözden kaçırmıştı!

“Fazla heyecanlanma,” diye uyarmıştı Jai. “Yoksa kafanı uçurursun.”

Aya titreyerek, yavaşça çömeldiği yerden doğruldu. Bir anlık baş döndürücü güç hissi geçmişti. İleride, göz görebildiğince karanlık uzanıyordu.

Aya Fuse kendini aniden küçücük hissetti.

TÜNEL

Aya'nın orman hakkında fark ettiğı dört şey vardı.

Orman biçimsizdi. İki yanda akan orman bulanıklaşarak aşılmaz bir kitleye dönüşüyordu: Kaynayan bir hız boşluğu.

Orman sonsuzdu ya da zaman durmuştu. Aya sörfünün dakikalarca mı, yoksa saatlerce mi sürdüğünü kestiremiyordu.

Üçüncü olarak, ormanın engin bir gökyüzü vardı ve bu hiç mantıklı gelmiyordu. Gökyüzü her yerde aynı büyüklükte olmalıymış gibi geliyordu. Ama yukarıdaki karanlık –şehrin çentik çentik silüeti olmadan, yansıyan ışıklarla lekelenmeden– yıldızlarla dolu, muazzam bir genişlikle uzanıyordu.

Son olarak, soğuk vardı. Gerçi bunun sebebi muhtemelen Aya'nın yüzüne vuran, saatte üç yüz kliklik rüzgardı.

Bir sonraki gelişinde iki ceket getirecekti.

Aya bir süre sonra Miki'nin silüetinin çömeldiğini gördü. Endişeyle ilerideki kızlara baktı, ama baş uçurma sinyalleri yoktu.

Miki ayak bileğindeki bilezikle oynuyor gibiydi; sonra aniden bağları çözüldü ve Miki sert rüzgârın etkisiyle trenin üzerinde geriye doğru kaymaya başladı.

“Miki!” diye haykırdı Aya, diz çöküp elini uzatarak.

Miki, Aya’nın ulaşabileceği bir yere gelince bileziğini trenin tavanına yapıştırdı ve dönerek durdu. Kahkahalar atıyordu ve rüzgâr saçlarını başının etrafında çılgınca savuruyordu.

“Hey, Aya-çan!” diye bağırdı. “Nasıl gidiyor?”

Aya elini çekti. “Beni korkuttun!”

“Özür dilerim.” Miki omuzlarını silkti. “Rüzgâr seni hep geriye kaydırır. Eğleniyor musun?”

Aya derin bir nefes aldı. “Elbette. Ama biraz ürpertiyor.”

“Yapma ya.” Miki gömleğini kaldırdı ve altındaki Korucu ipeklilerini gösterdi. “Ama bunlar işe yarıyor.”

Aya, Jai’nin onu soğuk hakkında uyarılmış olduğunu dileyerek ellerini birbirine sürttü.

“Buraya geldim, çünkü dağlara yaklaştık,” diye bağırdı Miki, tek dizi üzerinde doğrularak. “Tren orada tekrar yavaşlıyor.”

“Atlayacak mıyız?”

“Evet. Ama önce tünel var.”

“Ah, tamam.” Aya ürperdi. “Kırmızı ışık uyarısı. İlk sarı ışığı neredeyse kaçırıyordum.”

“Endişelenme. Bir dağın sana gizlice yaklaşması zor.” Miki kolunu Aya’ya doladı. “Orası o kadar rüzgârlı da değil.”

Aya titreyerek ona yanaştı. “Sabırsızlanıyorum.”

Sıradaglar, yıldızlarla dolu gökyüzünün önünde karanlık silüetler halinde yavaşça yükseliyordu.

Yaklaşırlarken Aya, dağların ne kadar büyük olduğunu fark etti. Tam karşıdaki dağ, şehrin futbol stadyumundan daha geniş görünüyordu ve kasabanın merkez kulesinden çok daha yüksekti. Yaklaşırlarken dağ, tıpkı onlara doğru yuvarlanan karanlık bir duvar gibi gökyüzünü yedi.

Aya buradaki her şeyin beklenmedik büyüklüğüne alışmaya başlamıştı. Paslı—öncesi zamanlarda man—hav trenleri, uçan—tahtalar, hatta yer araçları icat edilmeden önce insanların ormanı nasıl geçebildiklerini merak etti. Ölçek, insanı deli etmeye yeterdi.

Paslıların ormanı kesip üzerini asfaltla kaplamaya çalışmamalarına şaşmamak gerekirdi.

“İşte gidiyoruz,” dedi Miki, işaret ederek.

Trenin önünde kırmızı bir ışık titreyiyordu. Arkasında bir başkası belirdi; yedi ışık, havai fişek zinciri gibi dizildi.

Miki cebinden bir fener çıkardı ve yaktı. Işığı kırmızıya getirdi, sonra trenin arkasına doğru salladı.

Aya ayak bileğindeki bileziği çözmeye başlamıştı bile. Tünele vardıklarında iki bileğinden bağlı olmayı dilerdi.

“Sen iyi misin?” diye sordu Miki. “Tuhaf görünüyorsun.”

“İyiyim.” Aya ürperdi. Aniden, trenin ormana ilk daldığı zaman olduğu gibi kendini küçük hissetmişti.

“Henüz emin değilsen sorun değil,” dedi Miki. “Sırf eğlencesine sörf yapmıyorum, biliyor musun? Beni değiştiriyor da. Ve bu kısmına alışmak biraz zaman istiyor.”

Aya başını iki yana salladı. Bu kadar isteksiz konuşmak istememişti. Asi Kızlar Aya’nın onlardan biri olduğuna ve kendini bu delilige habercilikten tamamen vazgeçecek kadar adadığına inanmalıydı.

Ama doğrudu; Aya’nın içinde bir şey değişmişti, henüz tam olarak anlayamadığı bir şey. Tren yolculuğu onu çok kısa zamanda dehşetten coşkuya, sonra aynı hızla önemsizlik duygusuna sürüklemişti.

Karmaşık duygularını çözmeye çalışarak karanlık manzaraya baktı. Bu duygu şehir ışıklarını gördüğü zaman boğulduğu ünsüzlük paniginden, asla ünlü olamayacağı, onca insanın ona asla aldırmayacağı inancından çok farklıydı.

Bir şekilde karanlığa bakarken, dünyanın ondan çok daha büyük olduğunu bilmek onu tatmin ediyordu. O büyüklük onu eziyordu, ama sakindi.

“Ne demek istediğini biliyorum... burada olmak beyin değiştiren türden bir şey.”

“Güzel.” Miki gülümsedi. “Şimdi kafanı eğ.”

“Ah, tamam. Tünel.”

Trenin üzerine dümdüz uzanarak düşüş bileziklerini çatıya yapıştırdılar. Dağ yaklaştı, yaklaştı, sonunda kara, denizden yuvarlanan dev bir dalga gibi tepelerine dikildi.

Aya gözlerini kısarak ileriye baktı ve kırmızı uyarı ışıklarının teker teker kaybolmasını, trenin ön yarısıyla birlikte tünelin ağzında yutulmasını izledi.

Ardından hava şiddetle sarsıldı ve karanlık onları yuttu. Trenin kükremesi, yankılarla birlikte iki katına çıktı. Trenin titreşimlerindeki değişimleri Aya tüm vücuduyla hissetti.

Tünelin karanlığı dışarıdaki yıldızlı gökyüzünün karanlığından yüz kat ağırdı, ama Aya tünelin tavanının kayıp geçtiğini hissedebiliyordu; elini kaybetmeyi göze alacak olsa, uzanıp dokunabileceği kadar yakındı.

Yukarıda megatonlarca kayanın sonsuz bir kütle halinde, gökyüzü taşa dönmüş gibi, üzerinde baskı yaptığını hissedebiliyordu. Birkaç saniye önce man-hav treni devasa gelmişti, ama dağ onu bir anda cüceye çevirmiş, Aya'yı ikisinin arasındaki daracık boşluğa hapsetmişti.

"Bunu hissettin mi?" diye bağırdı Miki.

Aya başını çevirdi. "Neyi?"

"Sanırım yavaşlıyoruz."

"Ne çabuk!" Aya kaşlarını çatı. "Dönemeç tünelin diğer yanında değil mi?"

"Evet. Ama dinle."

Aya çevrelerindeki karmaşık kükremeye kulak kabarttı. Kulakları, sesleri ayırt edebilmeye yavaş yavaş başladı. Trenin gümbürtüsünde belli bir ritim vardı, raylardaki bir kusurdan kaynaklanan düzenli bir vuruş.

Ve o vuruş yavaşlıyordu.

"Haklısın. Trenin burada durduğu olmuş mu?"

"Benim duyduğum kadarıyla, hayır. Hey! Bunu hissettin mi?"

“Hım, evet.” Aya’nın vücudu öne doğru kayıyordu; tren şimdi daha hızlı fren yapmaktaydı. Fren üzerine, Aya’nın vücudu öne doğru savruldu ve ayakları yarım daire çizdi.

Kükreme ve gürültü yavaşça dindi, tren zarifçe süzülerek durdu. Durgunluk Aya’nın rüzgârdan yanmış derisini ürpertti.

“Trende bir sorun çıkmış olmalı,” dedi Miki usulca. “Umarım bir an önce onarılır.”

“Yük trenlerinde görevli olmadığını sanıyordum.”

“Bazılarında var.” Miki nefes verdi. “Sanırım bekleyeceğiz ve...”

Tünel tavanında bir ışık parladı. Trenin sağ yanından geliyordu ve birinin taşıdığı fenermiş gibi titreşerek sallanıyordu. Aya ilk defa tünelin içini gördü: pürüzsüz taştan bir silindir, treni sarıyordu. Tavan başından yaklaşık yirmi santim uzaktaydı. Aya uzandı ve soğuk taşa dokundu.

“Kahretsin!” diye tısladı Miki. “Tahtalarımız!”

Aya yutkundu. Uçan-tahtalar hâlâ baş hizasından birkaç metre yukarıda, trenin sağ yanına tutunuyordu. Orada her kim varsa, başını kaldırıp bir tanesini görecekti olsa, ne olduğunu kesinlikle merak ederdi.

“Neler olup bittiğine bakalım,” diye fısıldadı Miki. Bileklerini çözdü ve kendini tavanın kenarına doğru çekti.

Aya da bileziklerini çözdü ve Miki’nin peşinden emekledi. Uçan-tahtaları görülmüşse diğerlerini hemen uyarmaları gerekiyordu.

Aya ve Miki trenin kenarından aşağı baktı. Üç kişilik bir grup, trenle taşın arasındaki dar boşluğa sıkışmışlardı.

Fenerleri gölgelerini uzatarak çarpıtıyordu. Aya, onların Eden'inkine benzer uçan-top donanımları içinde süzül-mekte olduklarını fark etti.

Ama tahtaları görmemişlerdi. Trene bakmıyorlardı. Hep-si tünel duvarına bakıyordu.

Tünel duvarı hareket ediyordu.

Dağın kayaları dönüşüyor, tıpkı dalgalanan suyun yüze-yindeki yağ tabakası gibi hafifçe dalgalanarak renk değışti-riyordu. Tünel uğuldayan bir şarap kadehinin sesine ben-zer bir gürültüyle dolmuştu. Havanın tadı aniden Aya'nın ağzına farklı geldi; ıslak mevsimde, sağanak yağmur başla-madan önceki gibiydi.

İnce akışkan sıvı taş katmanları teker teker soyuldu ve sonunda tünel duvarında geniş bir kapı açıldı.

Şekillerin fenerleri kapının derinliklerine daldı, ama Aya trenin tepesinden içeriyi göremiyordu. Geniş bir mekânın yankılarını duydu ve fener ışığının gölgeleri arasında, kapıdan gelen turuncu bir parıltının oynadığını gördü.

Tünel duvarındaki kapının karşısında, trende bir panel kayarak açıldı. Tren havalandırma mıknatısları üzerinde hafifçe alçaldı ve iki kapı hizalandı.

Şekillerden biri hareket etti ve Aya başını gölgelere çek-ti. Tekrar baktığında, üç şekil de kenara çekilmiş, trendeki kapıdan dışarı süzülen devasa bir nesneyi izlemekteydiler.

Som metalden bir silindire benziyordu, boyu Aya'dan daha uzundu ve eni bir metreydi. Ağır olmalıydı: Tabanına

yapışmış dört taşıyıcı robot titreyerek sallanıyor, nesneyi bir cenaze aracı hızıyla boşluktan öteye taşıyordu.

Nesne dağda gözden kaybolmadan önce, ıpıtlıp aynısı bir nesne daha çıktı. Sonra bir üçüncüsü geldi.

“Onları görüyor musun?” diye fısıldadı Miki usulca.

“Evet. Ama onlar ne?”

“İnsan değil.”

“Ne... ne değil?”

Aya, Miki'nin yüzüne baktı ve onun süzülerek geçen metal nesneleri izlemediğini fark etti. O iri iri açılmış gözlerle aşağıdaki kişilere bakıyordu.

Aya karanlığa baktı ve sonunda sandığı gibi fener ışıklarının şekilleri çarpıtmadığını gördü. Loşlukta süzülen kişiler basitçe *yanlıştı*; bacakları saçmalık derecesinde uzun ve sıskaydı, kollarında fazla eklem vardı, parmakları kaligrafi fırçaları kadar uzundu. Ve yüzleri... iri gözler fazla ayrıktı, derileri kılsız ve solgundu.

Miki'nin dediği gibi: İnsan değil.

Aya hafifçe inledi ve Miki onu kenardan geriye çekti. Orada yan yana yattılar. Aya gözlerini sıkı sıkı yummuştu, o sıska ellerden birinin trenin kenarından yukarı uzanıp onu yakaladığını hayal edince kalbi hızla atmaya başlamıştı.

Panik geçene kadar yumruklarını sıkarak, kendini ağır ağır nefes almaya zorladı.

Sonunda bir kez daha trenin kenarına kaydı ve o gece yüzüncü defa, Moggle'ın yanı başında süzülmekte olmasını dileyerek aşağı baktı. Ama yalnızca kendi gözleri ve beyni vardı.

İnsan olmayan şekiller, taşıyıcı robotlardan bir alayın tünel kapısından trene süzülmesini izliyordu. Robotlar sandalyeler, duvar-ekranları, yiyecek sentezleyiciler, sanayi tipi su dönüştürücüler ve sayısız çöp kutusu taşıyordu. Hatta, içinde çalışan bir motoru ve mutsuzluk içinde oraya buraya yüzen balıklarıyla dolu bir akvaryum bile vardı.

Birinin tünelde gizli mekânından taşındığı açıktı... ama içeri taşıdıkları o metal şeyler neydi?

Sonunda trendeki kapak kayarak kapandı ve hava yine uğuldamaya başladı. Tıpkı ağ ören bir örümcek gibi, tünel duvarı karanlık ipliklerle kaplandı. Sonra dalgalanan katmanlar ipliklerin üzerine kaydı ve delik tamamen kapandı.

“Akıllı-madde,” diye fısıldadı Miki.

Aya başını sallarken yüzey son bir kez ürperdi, sonra taşın kusursuz bir taklidine dönüştü. Fenerler titreşerek söndü ve tüneli mutlak karanlık içinde bıraktı.

“Hadi gel,” diye fısıldadı Miki, onu trenin ortasına doğru çekerek. Kısa süre sonra tren sarsılarak hareket etti ve bir kez daha çevrelerinde rüzgâr çalkalanmaya başladı. “Yakında trenden atlayacağız. O zaman diğerlerine söyleyebiliriz.”

“Ama onlar kimdi, Miki?” diye sordu Aya.

“Sanırım kastettiğin, onlar neydi, değil mi?”

“Evet.” Aya kükreyen karanlığın içinde bitkin bir şekilde uzandı ve gördüklerini gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Düşünmek için zamana ve şehir arayüzüne ihtiyacı vardı. En çok da Moggle’a ihtiyacı vardı.

Bu hikâye bir anda çok daha karmaşık hale gelmişti.

KURTARMA

“Biliyor musun, Moggle’a su yalıtımı yaparken buna ihtiyacın olacağını düşünmemiştim.”

“Affedersin,” diye içini çekti Aya. Bu sabah Ren’le buluştuğundan beri bininci özür dilemesiydi; özüünün bayatlamaya başladığını kendisi bile kabul ediyordu. “Şey, demek istediğim, bir daha olmaz.”

Ren bakışlarını kıpırtısız siyah suya çevirdi. “Nasıl olduğunu hâlâ söylemedin bana.”

“Moggle’a gizlice yaklaşmış olmalılar. Kilitleme kelepçesi kullandıklarından eminim.” Aya tahtasının ön ucuna yanaşarak aşağı baktı. Doğru yerde olduklarından bile emin değildi. O geceyle ilgili anıları gölgeler ve kargaşadan ibaretti ve şimdi Ren’in uçan-lambaları yeraltı sarnıcını neşeli bir parlıltıyla aydınlatıyordu. Hiçbir şey zihnindeki anılara uymuyordu. “Sanırım buraya bırakılsınlar.”

“Onlar... Asi Kızlar demek istiyorsun, değil mi?”

“Evet Ren, onlar gerçek. Habercilerden fazla hoşlanmadıkları için görmedin, o kadar.” Karanlık yüzeyi gösterdi. “Uçan-kameram bu yüzden suyun içinde.”

Ren hıhladı. Baş parmakları ellerindeki aletle uğraşıyordu ve göz ekranları fırıl fırıl dönüyordu. Ren, kendi numara-kutularını yapardı, şehirdeki bütün makinelerle konuşabilen aletler. “Eh, esaslı bir kelepçe kullanmışlar. Moggle hiç görünmüyor: Ne şehir sinyali, ne özel yayını ne de pil işareti.”

Aya inledi ve ses, suyun yüzeyinden yansıyarak bir yenilgi korosu biçiminde eski tuğla duvarlardan yankılandı. Rezervuar hatırladığından daha büyüktü, yağmurlu bir mevsimin tamamını depolayabilecek kadar engin. Burada küçük bir uçan-kamerayı bulmak imkânsızdı.

“Ne yapacağız?”

“Eh, biz tekno-kafaların bir deyişi vardır: En yeni teknolojiyi kullanamıyorsan, gözlerini kullan.” Aletin kontrolleriyle oynadı ve küçük uçan-lambalardan biri odaklanarak suya kör edici, yoğun bir ışık huzmesi yolladı. Uçan-lamba Aya'ya doğru süzüldü ve onun yanında durarak rezervuarın dibini aydınlattı.

Aya uçan-tahtasını suya indirdi ve diz üstü çökerek derinliklere baktı.

“Hey... bu şeyi mi içiyoruz biz?”

“İlk önce filtreliyorlar, Aya-çan.”

Su bulanıktı, fırtına kanallarının taşıdığı kir ve döküntüyle doluydu. Islak toprak ve çürük yaprak kokuyordu.

“Bu ışık daha güçlü olabiliyor mu?”

“Belki bu işe yarar.” Ren elini salladı ve uçan-lamba alçaldı, burnu suya değdi.

Işığın yoğunluğu arttı ve Aya'nın altında parlak sudan bir yarım küre oluştu. Sanki yeşilli, kahverengili, baş aşağı bir gün batımının üzerinde süzülüyordu.

Sonunda rezervuarın dibini görmeyi başardı: Çamur, dallar ve inşaat molozundan oluşan ince bir katman. Aradan yer yer tuğla parçaları görünüyordu.

Ama Moggle yoktu.

"Hımm, yanlış yerde olabiliriz."

"Çok kötü." Ren uçan-tahtasında sırt üstü uzandı ve kemerli tavana baktı. Kollarını önünde uzatarak bir tür başparmak oynatma oyununun başlangıç jestlerini yaptı. "Doğru yeri bulduğun zaman bana söyle."

"Ama Ren-çan..."

"Daha sonra görüşürüz, kamera-kaybedici."

Aya yine itiraz edecek oldu, ama Ren'in göz ekranlarında eksiksiz bir oyun deseni titreşmeye başladı. Ren parmaklarını geriyor, oynatıyordu; oyuna dalmıştı bile.

Aya nefes verdi ve tahtasına yüz üstü uzanıp, çenesini ön ucuna dayadı. Suyun üzerinde yavaşça süzülerek ışığın aydınlatığı çamura baktı.

Ren bir konuda haklıydı: Bu kesinlikle sıkıcıydı. Uçan-lamba ne zaman uysal uysal peşinden gelse, burnu yüzeyi dalgalandırıyor ve Aya görebilmek için suyun yine durgunlaşmasını beklemek zorunda kalıyordu. Birkaç şaşırtıcı döküntü parçası gördü –bir bumerang, ezilmiş bir kutu uçurtmanın kalıntıları, kırık bir robot savaşçı kılıcı– ama Moggle hâlâ yoktu. Ren'in neden çer çöp dolu bir gölün

dibine bakmaktansa oyun oynamayı tercih ettiğini anlayabiliyordu.

En azından dünkü sınavların hepsinden tam puan almıştı ve   le yemeğinden sonra ufaklıklara göz kulak olma görevinden alacağı birkaç puanla Moggle'ın siyah kamuflaj boyası için gereken meziyet puanlarını tamamlamış olacaktı.

Sonunda bu hikâye yayınlandığında Aya  yle ünlü olacaktı ki, bir daha meziyet puanını dert etmesi gerekmeyecekti.

Aya yeraltı g l n n gizemli derinliklerine bakarken düşünceleri, Miki'yle birlikte dün gece gördükleri şeylere kaydı. Bir dağın içine saklayacak kadar gizli ne olabilirdi? Ve neden oradaki kişiler o kadar tuhaf görünüyordu? En ciddi ameliyat-maymunları bile vücutlarının şekillerini o kadar  arpıtmazdı.

Asi Kızlar bu gece ipucu aramak için yine dışarı çıkacaktı. Ren, Aya'ya gömlek d  mesi b y kl  nde bir casus-kamera vermişti, ama kamera yalnızca yakından çekim yapabiliyordu ve görüntü kumlu çıkıyordu. Asi Kızları göz kamaştırıcı ihtiyaçları içinde yakalamak için Moggle'ın da gizlice arkadan gelmesi gerekiyordu.

Suyun derinliklerinde, rezervuar zemininde küçük, çamur kaplı bir kabartı yükseliyordu.

şekli ve b y kl   tam olarak uyuyordu, yarıya kesilmiş bir futbol topu gibi görünüyordu.

"Hey, Ren!" diye bağırdı Aya. "Ren!"

Ren'in oyun ışıkları titreşerek durdu, göz ekranı parıltısı söndü.

"Moggle aşağıda!"

Ren kollarını gerdi, bacaklarını uçan-tahtasının kenarından sarkıttı. "Harika. İkinci aşamanın zamanı geldi. Bu çok daha eğlenceli."

"Güzel. Ben de sıkılmaya başlamıştım."

Ren gülümsedi. "İnan bana, bunu sıkıcı bulmayacaksın."

İkinci aşama, yangın söndürücü büyüklüğünde, sıkıştırılmış helyumla dolu bir tüp ve onun ucuna bağlanmış boş bir balon çıktı.

Aya alete bakakaldı. "Anlamıyorum."

Ren tüpü ona fırlattı ve Aya tüpün ağırlığı altında homurdandı. Tahtası bir an alçalıp suya çarptı, sonra kaldırıcılar fazladan ağırlığı karşılamak için daha fazla çalışmaya başladığında düzeldi.

"Ne kadar ağır olduğunu hissettin mi?" diye sordu Ren.

"Şey, evet." Tahtanın üst yüzeyinde sular aktı ve Aya'nın kavrayışlı ayakkabılarını ıslattı.

"Bu yüzme sorununu çözer," diye açıkladı Ren.

"Benim yüzme sorunum mu var?"

"Evet, Aya-çan. Çoğu insan gibi sen de su yüzeyinde yüzersin," dedi Ren. "Ciğerlerini dolduran baş belası hava yüzünden. O tüp seni doğrudan dibe götürebilecek kadar ağır."

Aya gözlerini kırptırdı. “Ren, bir dakika bekle... yüzme sorunumu seviyorum. Cığerlerimdeki havayı seviyorum! Oraya inmeye hiç niyetim yok!”

Ren kahkaha attı. “Moggle’ı nasıl geri alacaksın?”

“Bilmiyorum,” dedi Aya. “Belki senin bir tür... denizaltı falan yapacağını düşünmüştüm.”

“Meziyet puanlarımı harcayacak daha iyi şeyler yokmuş gibi, öyle mi?” Ren helyum tüpünü gösterdi. “Dibinde bir mıknaş var. Tüpü Moggle’ın üzerinde dengelersen yapışır.”

“Ama sonra nasıl yukarı çıkacağım? Bu şey bir ton ağırlığında!”

“Akıllıca kısmı o işte: Şunu çevir, yeter.” Tahtasının üzerinde süzülerek tüpün musluğunu çevirdi. Musluk bir an tısladıktan sonra Ren onu tekrar kapattı. “Balon doluyor ve Moggle’la seni yüzeye taşıyor! Oldukça eğlenceli, hı?”

“Tamam. Ama ben helyum soluyamam. Sualtı maskem nerede?” Ren’in uçan-tahtasının açık duran yük bölmesine baktı.

“Nefesini tutarsın.”

“Nefesimi mi tutarım?” diye bağırdı Aya. “Muhteşem tekno-kafa çözümün bu mu?”

Ren gözlerini devirdi. “Su yalnızca beş altı metre derinliğinde. Dalış havuzunun derin ucundan farksız.”

“Ah, yüksekte dalış konusunu açtığın için teşekkür ederim, Ren. En sevdiğim panik yaratıcı aktivite.” Aya kaşlarını çatı. “Orası soğuk da.”

“Güzel.” Ren başını salladı. “Belki bir dahaki sefere bunu uçan-kameranı kaybetmeden önce düşünürsün.”

Aya, onu bu işe Hiro’nun ikna etmiş olması gerektiğini fark ederek bakakaldı. İkisi bu hikâyenin ne kadar büyük olduğunu bilebilseydi, Moggle’i feda etmenin neden buna değdiğini anlardı. Ama Aya henüz açıklayamazdı, o dağın içinde neyin gizli olduğunu öğrenene kadar değil.

“İyi.” Helyum tüpüne sarıldı ve Moggle’i yeniden görene kadar parlak suyun içine dik dik baktı. “Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

Ren gülümsedi. “Dikkatli ol yeter, Aya-çan.”

“Her neyse.”

Aya derin bir nefes aldı... ve atladı.

Bir anlığına suyun şapırtısı kulaklarında gürledi, ama tüpün ağırlığı onu hızla çalkantının içinden aşağıya, derinlerdeki durgun sulara taşıdı. Kapalı göz kapaklarının altından uçan-lambanın parıltısını görebiliyordu ve su buz gibiydi.

Ayakları rezervuar zeminine çarptı ve kavrayışlı ayak-kabıları bir anlığına çamurda kaydı. Ağır tüp Aya’yı dizlerinin üzerine çöktürecek gibi oldu, ama Aya dik durmayı başardı.

Gözlerini açtı...

Başının etrafında çürük yapraklar ve dallar yüzüyordu: İnişinin kaldırdığı minik bir fırtına. Derinlik, ışığı donuk yeşile döndürüyordu ve sarnıcın zemininde gölgeler döne döne dans ediyordu.

Gözüne bir parıltı takıldı; Moggle'ın üzerindeki parlak etiketlerden biri, lamba ışığı altında, suyun dibinde yaşayan bir yaratığın gözü gibi ışıldıyordu.

Ayakları çamurlu tuğlalar üzerinde kayar gibi ağır hareketlerle uçan-kameraya doğru yürüdü. Her adımı çamur kaldırıyor ve çevresinde karanlık bulutlar dönüyordu. Moggle onların arasında neredeyse görünmez oluyordu.

Ama çamurun yatışmasını bekleyecek zaman yoktu. Aya'nın kalbi daha fazla oksijen talep ederek göğüs kafesini dövmeye başlamıştı. Buz gibi suda el ve ayak parmakları uyuşuyordu. Su basıncı baş döndürücüydü; sanki iki el başını yanlardan tutmuş, sıkıyordu.

Bulanıklığın içinde gözlerini kısarak helyum tüpünü Moggle'ın üzerine getirdi ve düşmesine izin verdi. *Tan* sesi Aya'nın kulaklarına dek geldi: Kesin ve nihai bir ses.

Aya, ciğerleri haykırarak hava tüpünün musluğuyla oynadı, ama sonunda donmuş parmakları onu çevirmeyi başardı. Su gümbürtüyle doldu ve hava balonu şişmeye başladı.

Aya onu bıraktı ve sarnıcın zeminini iterek suda yükseldi. Ayak çırparak kendini uçan-lambaların kör edici parıltısına doğru itti.

Aşağı son bir bakış fırlattı ve balonun şiştiğini, tüpün ağırlığını çektiğini gördü. Alet yavaşça yükselmeye başladı.

Aya nefes nefese yüzeye çıktı ve ciğerlerini havayla doldurdu.

“Sen iyi misin?” Ren uçan-tahtasının üzerinde diz çökmüştü.

“Tam arkamda!” dedi Aya, ayak çırparak.

Hava balonu sudan fırladı ve uçan-lambaları dört bir yana dağıttı. Balonun hızı onu havalandırdı, sudan başını çıkaran balina gibi sular saçtı. Sonra tekrar suya düştü ve tekrar sular saçarak durup olduğu yerde sallanmaya başladı.

“Gerçekten başardın!” dedi Ren.

“Sen ne sandın?” diye sordu Aya, soğuktan uyuşmuş parmaklarla düşüş bileziklerinden birini çevirerek. “Boğulacağımı mı?”

Ren omuzlarını silkti. “Birkaç kez denemen gerekeceğini düşünüyordum.”

Hava balonu, helyumun hafifliğiyle yine yükselmeye başlamıştı. Moggle tüpün dibine yapışmış, ıslak bir köpek gibi sular damlatıyordu.

Ren, tahtasını yakınına kaydırды, uzanıp helyum akışını durdurdu.

Aya soğuktan titreyerek kendini uçan-tahtasının üzerine çekti.

“İşe yaradığına hâlâ inanamıyorum,” diye mırıldandı Ren.

Aya yumruğunu ağzına dayayarak su öksürdü. “Halat kullanmak daha basit olurdu.”

“Daha basit mi?” dedi Ren. “Bu sözcük tekno-kafa dilinde bulunmaz.”

“Moggle’ın iyi olup olmadığına bak, olmaz mı?”

Ren güldü ve uçan-kamerayı kurtardı. Kamera ellerine düşerken, balon fırlayıp gitti ve tavana çarpıp sekti. “Hey, dudaklarının morardığını biliyor musun?”

“Harika.” Aya kollarını kendine dolayarak yurt üniformasının suyunu sıkmaya çalıştı. Orada titreyerek oturdu ve Ren’i izledi.

Ren, Moggle’ın üzerindeki kilit kelepçesini çıkarırken göz ekranları canlandı. “Su yalıtımı işe yaramış! Ben bir dahiyim!”

Aya rahatlayarak bir nefes verdi, ama bu tüm vücudunu sarsan bir ürpertiye dönüştü; şimdi dişleri de takırdıyordu. Kollarını kendine daha sıkı sardı ve bir daha Moggle’ı ıslak bir mezara kurban etmeyeceğine söz verdi.

Artık bir uçan-kamerası vardı. Bu hikâye harika olacaktı.

RADİKAL DÜRÜSTLÜK

Akira Binası'na uçarken Aya mikrop kapıp kapmadığını merak ediyordu.

Güneş parlıyordu, ama ürpermeye devam ediyordu. Dün gece çok yorucu olmuştu. Üniformasının ıslak ve çamurla kaplı olması da yardımcı olmuyordu.

“Eve döndüğümüzde hatırlat da ilaç içeyim.”

Moggle gece ışıklarını yakınca Aya gülümsedi. Çamurlu olmasına ve üşümesine rağmen, yanında bir uçan-kamera varken dünya daha iyi bir yer gibi geliyordu. Artık tek ihtiyacı sıcak bir duştu, ondan sonra her şey normale dönecekti. Eh, muazzam beyin değiştiren gece yarısı orman gezisinden sonra ne kadar normal olabilirse. Burada, şehirde, her şey çok sakin görünüyordu.

Hava güzel olduğu için parklar kalabalıktı: Ufaklıklarla birlikte dışarı çıkmış anne babalar, geçkinlere karşı beyzbol oynayan bir çirkin takımı. Akira Binası'nın yanındaki futbol sahaları, mekanik-savaş oyunu oynayan bir avuç ufaklık için halatlarla çevrilmişti. Ufaklıklar robot savaşı

donanımları içinde tangır tungur dolanıyor, plastik kılıçlarla birbirlerine vuruyor, köpükten mermiler ve güvenli havai fişekler fırlatıyorlardı. Hepsi çok aptalcaydı –en iyi mekanik-savaş oyuncularını bile asla ünlü olmazdı– ama yine de eğlenceli görünüyordu.

O ve Moggle futbol sahalarının çevresinden dolanırken, bir savaş çarkı halatlarla ayrılmış bölümden kaçtı, döne döne gitti ve önlerinden geçip ağaçların arasına daldı. Moggle güvenli kıvılcımların peşinden uçtu ve Aya kahkahalar atarak onu takip etti. Çarkın çimenlerin arasına yuvarlandığı yere indi.

Tahtasından inerek savaş çarkını ellerine aldı. Çark zarsızca cızırdıyordu, havai fişekler henüz tükenmemişti.

Aya sırtarak savaşın sürdüğü yere döndü ve nişan aldı. “Bunu izle!”

Atışı başarılı değildi, ama havada uçarken savaş çarkı canlandı ve güvenli ateş fışkırtan döner fıskiyelerinin gücüyle hızlandı.

Çark yan yatarak alana daldı, su yüzeyine fırlatılmış yassı bir taş gibi sekerek gitti ve sonunda mekanik savaşçılarından birinin tam sırtına çarptı. Oldukça öldürücü bir vuruştı ve oyuncunun savaş donanımı çılgın ölüm kasımlarına başladı. Kollarım çırparak kıvılcımlar fışkırttı ve sonunda yere yığıldı. İçindeki ufaklık dışarı çıktı ve onu kimin öldürdüğünü bulmaya çalışarak sinirle çevresine bakındı.

Aya, bu şanslı atışa kıkırdarak tahtasına tırmandı. Kader sonunda onun tarafına geçmişti. Ün çok uzak değilmiş gibi hissediyordu.

“İyi auştı,” dedi bir ses. “Ama kurallara çok uygun olduğu söylenemez.”

Aya döndü ve bir uçan-tahtanın üzerinde bağdaş kurup oturmuş bir oğlan gördü. Ağaçların benek benek gölgesi oğlanın şeklini gizliyordu. Oğlan ona parlak bir gülümseme bahşetti.

Frizz Mizuno durup dururken tekrar ortaya çıkmıştı.

“Senin... burada ne işin var?” diye sordu Aya yumuşak bir sesle.

“Seni görmeye geldim,” dedi Frizz, eğilerek. “Seni evde bulamayınca savaşı izlemeye karar verdim. On altı yaşıma bastığımdan beri mekanik-savaş görmemiştim. Çok güzel-kafalı davranmışım. Eskiden mekanik savaşa baylırdım.”

Aya, Frizz’in mekanik savaş donanımı giymek gibi yüzden-eksik bir şey yaptığını hayal ederek eğildi ve selamına karşılık verdi. Bazen onun kendisinden yalnızca bir yaş büyük olduğunu hatırlamak zor oluyordu.

“Artı, eve döneceğini umuyordum,” dedi Frizz. “Yer bulucunu kapatmış olman epey gizemli. Seni bulmayı güçleştiriyor.”

“Ah, yer bulucumu kapatmadım. Ben yalnızca... yerin altındaydım.”

Frizz kaşlarını çatı. “Seni takip ettiğimi düşünmüyorsun, değil mi? Eğer öyleyse giderim.”

“Şey, hayır. Öyle düşünmüyorum. Yalnızca...”

“Islak?” diye sordu Frizz. “Ve çamurla kaplı?”

Aya ıslak, perişan üniformasını saklayabilirmiş gibi, kollarını omuzlarına doladı. “Şey, evet. Çamurla kaplı.”

“Görünüş açısından, Şöhret Bombacısı cübbenden bile daha gizemli.”

Aya söyleyecek bir şey bulmaya çalışarak orada dikildi, ama sarnıcın soğuğu beynine sızmış ve onu dondurmuş gibiydi. Frizz’in göz kamaştırıcı bakışları da pek yardımcı olmuyor, dilinin dolaşmasına sebep oluyordu.

Aniden Aya’nın koca burnu görüş alanının dibinde gözüne çarptı.

“Ben bir tür... sualtı kurtarma işiyle uğraşıyordum.”

“Sualtı ve yeraltı, öyle mi?” Frizz yine başını salladı. “Bu ıslaklığı açıklar. Ama hâlâ şaşkın haldeyim.”

Aya bir kez daha ürperdi; şimdi başı sıcak geliyordu. “Ben de. Sana soyadımı söylemedim. Beni nasıl buldun?”

Frizz gülümsedi. “İşte bu ilginç bir hikâye. Ama bence değiştirmelisin.”

“Değiştirmek?” Aya’nın eli burnuna gitti.

“Giysilerini değiştirip kuru giysiler giymelisin; titriyorsun. Belki biraz ilaç da almalısın.”

Moggle’in gece ışıkları çaktı.

Aya yukarı kata çıkarken Frizz dışarıda kalıp savaşı izledi.

Aya tam bir dakika boyunca sıcak duşun altında kaldı. Başı dönerek yaprakların ve çamurun döne döne gidere akmasını izledi ve Frizz’in onu nasıl bulduğunu merak etti.

Bütün bunlar çok utanç vericiydi. Frizz onun soyadını öğrenmişti, bu da onun çirkin ve parti basan bir ekstra olduğunu bildiği anlamına geliyordu.

Yine de onu görmeye gelmişti...

Nesi vardı bu oğlanın? Dürüstlük ameliyatı beynini mi bozmuştu? Frizz'in yüz sıralaması düzenli olarak yükseliyordu –şu anda üç binin altındaydı– ve Aya neredeyse görünmezdi.

Temizlenip kurulandıktan sonra duvardaki deliğe döndü. Yurt üniformalarından başka hiçbir şeyi, atılabilir giysilere harcayacak meziyet puanı yoktu. Elbette Frizz, onu çamurla kaplı halde görmüştü zaten, temiz bir üniforma daha kötü olamazdı.

Aya çabucak giyindi ve kapıya döndü.

Moggle yolunu keserek ışıklarını bir kez yakıp söndürdü.

“Ah, doğru,” dedi Aya ve odaya doğru konuştu: “İlaç, lütfen. Su altındaydım ve titreyip sıcaklıyorum.”

Duvarın el tableti yanıp sönerek ateşini ölçmek ve terini tatmak istedi. Aya avucunu tablete dayadı ve ardından delikten Aya'nın en sevdiği kupanın içine bulanık bir şey aktı. Turuncu, ekşi sıvıyı içerken Aya standart dağıtım mobilyalarına, yüzden–eksik giysilerine, odanın küçüklüğüne ve çevresindeki her şeyin kimliksizliğine baktı.

En azından ilaç için meziyet puanı gerekmiyordu. Ve içeceğin içinde nanolar olmalıydı. Asansör zemin kata geldiğinde Aya'nın baş dönmesi geçmişti.

“Seni bulmak kolay oldu,” dedi Frizz. “İlk adını biliyordum, ne de olsa.”

Aya kaşlarını çattı. “Ama şehirde Aya adlı binlerce kız olmalı.”

“Bin iki yüz tane var.” Bir başka savaş robotu ölüm sancıları içinde patlarken Frizz güldü. Savaş hızlanıyordu ve futbol sahasına kayıplar saçılıyordu. Moggle kenarda uçarak plastik mermileri takip ediyor, çekim yapmaya çalışıyordu. Buz gibi suya düşmesinin etkisini üzerinden atmış görünüyordu.

Aya fazla konuşamıyordu. Benekli gölgelerde Frizz’in yanında otururken, derisinin yüzeyinde hâlâ titremelerin gezindiğini hissediyordu. İlaç ateşini almış, yerine şöhret ürpertileri koymuş gibiydi. En azından oğlanın dil dolaştıran manga bakışları Aya’ya değil, savaşa odaklanmıştı.

“Ama şöhret bombalama işinde olduğunu biliyordum,” diye devam etti. “Bu yüzden o geceki yüz sıralamalarını kontrol ettim. Yoshio Nara adlı biri durup dururken Yoshio-sensei oldu.”

Aya irkildi. Yoshio’nun adını duymak bile beynine küçük, keskin bir sancı gönderiyordu. “Ama ondan bana nasıl vardın?”

“Onunla ilgili konuşma kayıtlarını taradım ve Aya adını aradım.”

“Bunu yapabiliyor musun? Konuşmaların gizli olduğunu sanıyordum! Gerçi gerçek bir konuşma değildi, yalnızca bir saat boyunca aynı ismi söyledim durdum. Ama yine de...”

“Hayır, haklısın. Şehir arayüzü ne dediğini açıklamıyor.” Frizz omuzlarını silketti. “Ama şehrimiz özel hayatın gizliliği temelinde kurulmuş değil; bağlantılar, fikir alışverişi ve tartışmalar yaratmak için açıklık temelinde kurulmuş. Bu yüzden isim tekrarlarını kaynağına kadar takip etmeye izin veriyorlar, özellikle de çok tekrar varsa. Ve o gece Yoshio Nara’nın adını üç bin kez söyleyen tek Aya sendin.”

“O adı söylemekten vazgeç,” dedi Aya, sonra içini çekti. “Bunu bilmiyordum sanırım. Ağabeyim saatler boyunca kendi isim tekrarı kayıtlarını inceler, ama benim hikâyelerim asla yeterince ilgi çekmez, bu yüzden ben zahmet etmiyorum.”

“Ağabeyin ünlü, değil mi?”

Aya başını salladı. “Oldukça. Muhtemelen bu kadar züppe olmasının sebebi bu. Hikâyelerimin aptalca olduğunu düşünüyor.”

“Değiller. Yaptığın o yeraltı grafitileri haberi gerçekten güzeldi.”

“Ah, şey, teşekkürler.” Aya yanaklarının kızardığını hissetti. Frizz’in onun haber kanalına baktığını öğrenmek onu çok şaşırtmıştı. “Ama onlar yalnızca çocukça şeyler. Çok daha büyük bir şey üzerinde çalışıyorum. Tamamen şöhret getirici bir şey! Gizli bir çete hakkında ve onlar...”

Frizz elini kaldırdı. “Eğer gizliyse bana söylememen daha iyi olur. Sır saklamak konusunda iyi değilimdir.”

“Doğru, çünkü sen...” Aya onun başını gösterme dürtüsüne direndi. Çok tuhafı; Aya, köpük-kafalardan başka

beyin ameliyatı geçiren kimse tanıımıyordu ve Frizz hiç köpük-kafaya benzemiyordu. “Ama dürüstlüğün sır saklamakla ne ilgisi var?”

“Radikal Dürüstlük her tür aldatmacadan vazgeçer,” diye ezberden tekrarladı Frizz, bunu daha önce bir milyon kez tekrarlamış gibi. “Yalan söyleyemem, gerçeği çarpıtamam ve bir şeyi bilmiyormuş gibi yapamam. Beni sürpriz partilere bile çağıramazsın, çünkü sürprizi zamansız açıklarım.”

Aya gülmemek için kendini tuttu. “Ama bu her şeyi daha az... şaşırtıcı yapmaz mı?”

“Ne sıklıkta *daha* şaşırtıcı yaptığını bilsen şaşarsın.”

“Hah.” Aya, her gün kaç sır sakladığını merak ederek savaşa baktı. “Kendini tamamen saklayamazsın. Bu korkutucu olmalı.”

Frizz ona döndü. “Benim için mi korkutucu? Yoksa başka herkes için mi?”

Bakışları Aya'nın tüylerini ürpertti ve Aya, yanaklarının yine kızardığını, vücudunun karıncalanmaya başladığını hissetti. Frizz'in dürüstlüğü gerçekten korkutucuydu! Aya'nın başı, sormak istediği onca soruyla dönüyordu, ama yanıtlara dayanabileceğini sanmıyordu. Frizz'in neden burada olduğu, hırslarındaki farklılık konusunda ne düşündüğü...

“Benden hoşlanıyorsun, değil mi?” dedi Aya.

Frizz güldü. “Çok mu *incelikli* davrandım?”

“Hayır davranmadın, herhalde. Ama hiç akla yakın gelmiyor... çünkü sen çok ünlüsün ve ben bir ekstrayım! Artı,

bir çirkinim ve beni devamlı aptalca cübbeler içinde ya da çamurla kaplanmış halde görüyorsun. Ayrıca tanıştığımız zaman burnum hakkında yalan söyledim!”

Aya, bütün bu sözlerin nereden geldiğini merak ederek kekeleydi ve sustu. Bir şişeyi salladığınız zaman fışkıran, içilmesi imkânsız köpükler gibi ağızından dökülmüştü.

“Vay,” dedi. “Radikal Dürüstlük bulaşıcı falan mı?”

“Bazen.” Frizz sırtıyordu. “Beklenmedik bir fayda.”

Aya kızardığını hissetti ve bakışlarını ondan kaçırarak futbol sahalarına baktı. Yalnızca bir avuç savaş robotu ayakta kalmıştı, plastik kılıçlar ve savaş baltalarıyla birbirlerini dövüyorlardı. “Ama neden benden hoşlanıyorsun?”

Frizz uzandı ve Aya’nın elini tuttu. Şöhret titremeleri Aya’nın göğsünde bir sıkışıklığa dönüştü. Bir kez daha su altında nefesini tutuyormuş gibi hissetti.

“Seni o partinin dışında ilk gördüğümde, bir görev peşindeydin. Çok odaklanmıştın. Sonra başlığın arkaya düştü ve ben şöyle düşündüm: Vay, o muhteşem burnu taşıdığına göre çok cesur bir kız.”

Aya inledi. “Ama ben cesur değilim. Yalnızca bu burunla doğdum. Bu yüzden onun gelişigüzel yaratıldığını söylemem gerçeği çarpıtmaktı.”

“Doğru. Ama ben bunu anladığımda senin hakkında başka şeyler öğrenmiştim.”

“Benim ekstra olduğum ve bir çirkin yurdunda yaşadığım gibi mi?” diye sordu Aya. “Ve dev burnum hakkında insanlara yalan söylediğim gibi mi?”

“Gizlice tekno-kafa partilerine girdiğin ve sualı kurtarma hareketlarına katıldığın gibi. Ve yüz sıralamanı yükseltmediği halde harika hikâyeler yayınladığın gibi.”

Aya içini çekti. “Evet, hikâyelerim yüz sıralamamı yükseltmemek konusunda çok başarılı.”

“Elbette öyleler.” Frizz omuzlarını silkti. “Fazla ilginçler.”

“Bu hiç mantıklı değil.” Aya ona baktı. “Eğer o kadar ilginçse, neden kimse ilgilenmiyor?”

Frizz’in göz ekranları ışıldadı. “Son zamanlarda Nana Love’ın yayınına gördün mü? Bin Yüz Partisi için kıyafetlerini seçiyor. Bugünkü konu şu: ‘Bu şapka mı? Yoksa şu şapka mı?’ Şimdiye kadar yetmiş bin oy verildi ve yüz farklı yayın da aynı konuda yorum yapıyor.”

Aya gözlerini devirdi. Nana doğuştan güzel olanlardan biriydi. Güzel-Zamanı’nda olsa ameliyata ihtiyaç duymayacak, türü tükenen nadir insanlardan biri. Bu yüzden şehirdeki en ünlü ikinci kişiydi. “Bu fark etmez. Nana-çan hiç uğraşmadan da ilginç olabilir.”

Frizz gülümsedi. “Ve sen olamazsın, öyle mi?”

Aya o iri gözlere baktı ve bu sefer beyni allak bullak olmadı. Sanki aralarında bir engel kaybolmuştu.

Aniden Aya ona gerçekte ne sormak istediğini buldu.

“Ünlü olmak nasıl bir şey?”

Frizz omuzlarını silkti. “Hemen hemen aynı, sadece çeteme daha fazla insan katılıyor ve bir hafta sonra ayrılıyorlar.”

“Ama Radikal Dürüstlük bu kadar büyümeden önce, bir şeyin eksik olduğunu hissetmedin mi hiç? Şehre bakıp kendini görünmez hissetmedin mi? Ya da haberleri izlerken, sen onların hepsinin adını bildiğin halde onlar seninkini bilmediği için ağlamaklı olmadın mı? Kimse seni duymadığı için kaybolup gidivereceğini hissetmedin mi?”

“Şey, pek değil. Sen öyle mi hissediyorsun?”

“Elbette! Ufaklık okulunda anlattıkları o koan* gibi. Bir ağaç devrilirse ve onu izleyen kimse yoksa, el çırpın biri gibi ses çıkarmaz. Gerçekten var olmak için görülmen gerekir!”

“Şey, bence bu aslında iki koan eder. Ve ikisinin de anlamının bu olduğundan emin değilim.”

“Hadi ama, Frizz! Ünlü olalı o kadar da fazla olmadı; ne kadar korkunç olduğunu hatırlıyor olman gerek...” Aya onun yüzündeki ifadeyi okumaya çalışarak kekeleydi ve sustu. Frizz’in parlak gülümsemesi kaybolmuştu.

“Bu tuhaf bir konuşma oldu,” dedi Frizz.

Aya gözlerini kırptırdı. Radikal Dürüst gibi davranmaya başlayalı on dakika olmuştu ve dürüstlüğü *şimdiden* abartmıştı.

“Tamamen ekstra gibi davranıyorum, değil mi?” İcini çekti. “Beni Radikal Aptallık’a yazdır.”

* Mantıklı düşünceyle cevaplanması mümkün olmayan, sadece sezgilerle anlaşılabilen hikâye [E. N.]

Frizz güldü. “Sen aptal değilsin, Aya. Benim için görünmez de değilsin.”

Aya gülümsemeye çalıştı. “Yalnızca gizemliyim, öyle mi?”

“Eh, artık o kadar değil. Aşikârın sınırındasm.”

“Aşikâr?”

“Bilirsin, ün hakkında, onun nasıl hissettirdiği hakkında.”

Aya yutkundu. *Aşikâr*. Frizz’in radikal dürüst fikrine göre Aya buydu işte. Ufaklık okulunda öğrettikleri bir şeyi hatırladı, ama çok geçti: Diğer ekstralara yüz sıralamandan yakınmak sorun değildi, ama ünlü birinin önünde bu şekilde konuşmazdınız.

Sırtını döndü ve futbol sahalarına baktı. Frizz’in gözlerine bakarsa yine aptalca bir şey söyleyeceğini biliyordu. Ya da Frizz kendisinin ne düşündüğü hakkında bir şeyler söyleyecekti ve muhtemelen bu daha kötü olacaktı. Belki de kanallar hırs farklılıkları hakkında, koca-suratlarla ekstralaların asla bir arada olmaması gerektiği hakkında haklıydı. Mahcup düşme olasılığı çok fazlaydı.

Mekanik-savaş bitmişti ve kaldırıcı robotlar sona kalan birkaç savaş robotunu da temizliyordu. Ufaklıklar bir sonraki aktiviteleri için Akira Binası’nın önünde sıra oluyordu.

“Ah, kahretsin,” dedi Aya. “Saat kaç?”

“Neredeyse öğlen oldu.”

“Gitmem gerek!” Ayağa fırladı. “Ufaklık bakma görevim var. Kaytarırdım, ama...” *Meziyet puanına ihtiyacım var*, diye düşündü.

Frizz hâla uçan-tahtasının üzerinde bağdaş kurmuş, oturuyordu. Yüzü asılmıştı. "Sorun değil. Verdiğin sözden dönmemelisin."

Aya eğilerek veda etti ve bu sefer Frizz'in onun gittiğini görmekten memnun olup olmadığını merak etti. Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı, ama hepsi utanç verici geldi.

Bu yüzden Moggle'a seslendi ve geç kalmadığını umarak yurda doğru süzüldü.

KABUL TÖRENİ

Bir şey tınlıyordu...

Aya derin, yapış yapış bir uykunun derinliklerinden çıktı ve baş döndürücü bitkinlik dalgalarıyla mücadele etti. Bir ses kulaklarını dürtükleyip duruyor, dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Gözleri kapalı olmasına rağmen, uyandırma sinyalinin göz ekranında ışıldadığını görebiliyordu. Işık yanıp sönüyor, saatin gece yarısına yaklaştığı konusunda onu uyarıyordu.

Yumruğunu sıkarak alarmı susturdu ve homurdandı. Bu akşam biraz kestirmeyi düşünmüştü, ama Frizz'le yaptığı beyin paralayıcı sohbetten, ufaklık gözetimi işinden ve Moggle'ı siyah kamuflaj spreyiyle kaplamak için harcadığı bir saatten sonra yatağa girdiğinde saat on olmuştu bile.

İki saatten az uyuyabilmişti.

Ama bu gecenin onu ne kadar ünlü edeceğini hatırlayarak, kendini doğrulup oturmaya zorladı. Hatırlamak için göz ucundaki acınası yüz sıralamasına baktı: 451,611.

Moggle yerden yükseldi. Uçan-kameranm bakış açısı hassaslıkla Aya'nın görüş alanının üzerine oturdu: Kendi

görüş alanıyla kusursuzca dengelenmiş hayaletsi bir ikinci görüş alanı.

Aya gülümsedi. Bu gece göz kamaştırıcı çekim fırsatlarını kaçırmayacaktı.

“Gitmeye hazır mısın?” diye fısıldadı.

Moggle ışıklarını yakıp söndürünce Aya irkildi. Sualtında geçen otuz altı saat, uçan-kameranm kötü alışkanlıklarını değiştirmemişti.

Gözlerinin önünde beliren beneklere karşı gözlerini kırptırarak el yordamıyla pencereye gitti ve denizliğe tırmandı. Gözleri yavaşça karanlığa alıştı. Şehir ışıkları boğazının sıkışmasına sebep oldu. Her zamanki ünsüzlük panığı, Frizz’in önünde kendini rezil ettiğinden beri daha da kötü olmuştu. Tek söylemek istediği Frizz’in endişelenmesine gerek olmadığı, çünkü kendisinin de ünlü olacağıydı. Ama ilk yayınını yapmış yüzden-eksik bir yeni çirkin gibi konuşmuştu. Aşikâr, demişti Frizz.

Ama bu konuda canını sıkması anlamsızdı. Ün güzellik gibi değildi. Güzel olmak için on altı yaşınıza kadar beklemeniz, Nana Love gibi şanslı olmanız ve onunla doğmanız gerekiyordu. Ünü ise kendiniz yaratabilirdiniz.

Bu hikâye yayınlandığında yüz sıralamasının onunla Frizz arasında sorun olacağını sanmıyordu. Bundan emindi.

Moggle omzuna sürtünerek pencereden dışarı süzüldü ve Aya gülümseyerek uçan-kameraya sarıldı. Şehir ışıklarından uzağa gitmekten memnundu. Öyle gizemli bir yer

ki, yaptığı onca şeyi öğrendiği zaman Frizz yine ona hayretle bakmaya başlayacaktı.

Aya kendini soğuk gece havasına doğru itti.

“Başlamadan önce,” dedi Jai, “bazı işlerimiz var. İlk konu ismim. Biri, şehir arayüzünün duyabileceği bir yerde adımı söylüyor.”

Asi Kızlar’ın birkaçı utançla başlarını eğdiler.

Jai onlara bakarak cıkladı. “Bu doğru. Bu sabah uyan-dım ve yüz sıralamam her zamanki son binden çıkmak üzereydi. Bu, şehrin takma adımı yine takip etmeye başladığı anlamına geliyor. Değiştirme zamanı gelmiş.”

Aya tek kaşını kaldırdı. Demek bu şekilde yüz sıralamalarını düşük tutuyorlardı, takma adlarını değiştirerek. Ren ve Hiro’nun İsimsiz’le ilgili takıntılı nefretlerini sakladıkları şekilde.

“Bundan sonra adım Kai. Herkes anladı mı? Güzel. Şimdi ikinci madde.”

Kai, Aya’ya döndü. Aya ürperdiğini hissetti.

“Yeni arkadaşımız yine yanımızda,” dedi Kai. “Bununla sorunu olan var mı?”

Sinir bozucu bir sessizlik çöktü ve Aya uzaktaki bir trenin gürültüsünü duydu. İki yanında, raylar yumuşak bir ışıkla yanarak uyarı verdiler. Tıpkı duvardaki delikte, büyük bir şey ürettikten sonra malzemelerin görüldüğü gibi, ele sıcak geleceklermiş gibi görünüyordular. Ama Asi Kızlar’ın hiçbiri fark etmiş görünmedi. İş toplantılarını hep man-hav raylarının ortasında yapıyorlardı sanki.

Aya, Moggle'ı trene karşı göz kulak olması için bile kullanamıyordu. Uçan-kamera sanayi binalarının arasında bir yerdeydi, gizlice onu izliyordu, ama Aya kendi gözlerine yansıyan ışıtlılardan anlaşılmasın diye görüş alanı işlevini kapatmıştı.

“O haberci değil mi?” diye mırıldandı biri.

Kai, Aya'ya bakarak yanıt bekledi.

Aya boğazını temizledi. “Eskiden öyleydim. Ama hiçbir zaman büyük bir surat olmadım. Nana Love'ın ne giydiği hakkında haber yapmak istemedim.” Birkaçı gülüştü.

“Ama yine de uçan-kameranla dolaşıyorsun, değil mi?” diye sordu bir başkası. Aya kızın adının Pana olduğunu hatırladı. Ortalama yüzleri nedeniyle Asi Kızları birbirinden ayırt etmek zordu; ama Pana diğerlerinden daha uzun boyluydu, hemen hemen Eden'in boyundaydı.

“Onu göle atmanıza izin verdim, bunu hepiniz gördünüz. Üzerinde epey güzel kaldırıncılar vardı üstelik.”

“Bu gece kamera yok mu?” diye sordu Kai.

Aya başını iki yana salladı. Sualtı kurtarma eyleminden kalma yurt üniformasını giymişti. Diğer kızların atık giysileri kadar perişan görünüyordu. Aya giysinin hırpaniliğinin, en üst düğmedeki casus-kamerayı daha az belli edeceğini umuyordu.

Moggle'ın onu ele vermesi daha olasıydı. Uçan-kameranın minik beyninin saklanma kavramını tam olarak anladığından emin değildi. Moggle, Aya'nın ten-antenini en fazla bir kilometre uzaktan izleyebilirdi ve daha önce

bağımsız olarak saatler boyunca çalışmamıştı, özellikle de hızlı man-hav trenlerini kovalarken.

Uzaktan gelen gürültü yaklaşmıştı. Tren birkaç dakika uzaklıktaydı.

“Ucubeleri gördüğümüzde Aya-çan çok cesur davran-
dı,” dedi Miki. “Nasıl sörf yaptığını hepiniz gördünüz. Ben
ona güveniyorum.”

Miki gülümsediği zaman, Aya ilk defa onları kandırdığı
için vicdan azabı duydu. Bu hikâyeyi yayınladığında, Frizz
onun kızların hepsine yalan söylediğini bilecekti. Onun
anlayıp anlamayacağını merak etti.

“Seni dinlesek nasıl olur, Aya-çan?” diye sordu Kai.
“Bize neden Asi Kız olmak istediğini anlat.”

Aya boğazını temizledi. Kai’nin, ayaklarının altında git-
tikçe şiddetlenen tren gümürtüsü kadar beyin dondurucu
gelen Sade Kız bakışları altında huzursuzlandı. Onun ne
söylemesini istiyorlardı ki?

Aniden o sabah Frizz’e söylediği sözleri hatırladı.

“Dediğin gibi, ben haberciydim. Küçüklüğümde beri
ünlü olmak istedim. Haberlerde diğerlerini izlemek istemi-
yordum, onların beni izlemesini istiyordum. Çünkü eğer
izlemezlerse görünmezdim.”

Grupa bir mırıltı dolaştı ve Aya her yerde soğuk ifa-
deler gördü. Ayaklarının altındaki titreşimleri duymazdan
gelerek konuşmaya devam etti. Sırtından aşağı bir ter dam-
lası kaydı.

“Beni yanlış anlamayın. Odamda oturarak kamerayı kendime doğrultmuş, kedimin kahvaltıda ne yediğini anlatan bir ego-habercisi değildim.” Biri buna gülünce Aya da gülümsemeyi başardı. “Önemli hikâyeler bulmaya çalışıyordum. Zihin-yağmurunu kullanarak gerçekten haber yapmaya değer... demek istediğim gerçekten ilgi çekici şeyler yapan insanlar. Sizi bu şekilde buldum.”

Aya şimdi onlara bakıyor, her biriyle göz göze geliyordu.

“Ve fark ettiğim şu oldu: Siz Asi Kızlar haberlerde davet edilmediğiniz koca-surat partileri gördüğünüz zaman ağlamıyorsunuz. Sırf yüz sıralamanızı yükseltmek için nefret ettiğiniz kişilerle arkadaş kalmıyorsunuz. Ve burada ne yaptığınızı kimse bilmeseydi kendinizi hiç de görünmez hissetmiyorsunuz. Değil mi?”

Kimse yanıt vermedi, ama dinliyorlardı.

“Şöhret son derece aptalca, o kadar. Bu yüzden ben başka bir şey denemek istiyorum.”

Endişe verici bir sessizlik oldu... ve sonra gerilim kırıldı. Birkaç kız alaycı bir tavırla alkışladılar. Miki sırtarak başını ağır ağır sallıyordu. Aya bir şekilde doğru sözleri bulmuştu.

Tuhaf olan şuydu ki, kendini yalan söylemiş gibi hissetmiyordu.

Oylama yapmaya zahmet etmediler ve kimse onu tebrik etmedi. Kai, Aya’nın sırtına bir şaplak atmakla yetindi ve

uçan-tahtasına atlayarak bağırdı, “Tren geliyor! Gidip o ucubelerin ne sakladığını  ğrenelim!”

Sonra on  c  birden havalandı, tren gürleyerek görüş alanına girmeden önce aceleyle saklanma yerlerine gittiler.

Böylece Aya Fuse, Asi Kız oluverdi.

Moggle’ın çekim yapmayı başarıp başaramadığını merak etti.

ÇALKANTI

Man-hav trenini yakalamak, ikinci seferde daha kolay oldu. Şok dalgasının içinde bir iğne gibi kaydı. Vücudu havadaki sarsıntılar ve dalgalarla birlikte hareket etmeyi öğrenmişti sanki. Hava dalgasının sakin merkezine ulaştığında çatıya indi. Man-hav hattı düzelmeye başlamadan doğrulmuştu.

Şehir geride kaldı ve ormanın karanlığı treni sararken, Aya panik dolu ilk yolculuğu sırasında ne kadar çok manzara kaçırdığını fark etti. Ölümsüz bir geçkin kadar boğum boğum, kocaman, yaşlı ağaçlar hızla yanından geçip gidiyordu. Tren gürleyerek geçerken gökyüzünde kuş sürülerinin silüeti kanatlanıp dağılıyordu. Aya bir seferinde, rüzgârın kükremesinde bir kar maymununun haykırışını tanıdı. İnsan yiyen, tehlikeli bir tür değildi, ama orada ehlileştirilmemiş hayvanlar olduğu düşüncesi Aya'nın içinin endişeyle ürpermesine neden oldu. Ya da belki yalnızca soguk yüzündendi. İki kat yurt ceketine sarınmış olmasına rağmen, saatte üç yüz kliklik rüzgâr Aya'yı üşütüyordu.

Yolculuk zıtlıklarla doluydu: Ormanın düğüm düğüm şekillerini kesen dümdüz man-hav hattı; gökyüzünün kıpırtısızlığı altında kendi korkunç hızı; azametli bir hızla

yükselen dağlara karşı sinir bozucu baş uçuşma sinyali ışıltıları. Ama Aya yaban hayatının enginliği içinde kendi sorunları çok önemsizmiş gibi hissediyordu.

Onu endişelendiren tek şey Moggle'dı. Uçan-kamera, onun ten-anten sinyalini izlerken bile, her geçen an daha da geride kalıyor olmalıydı. Ren'in kaldırıncıları saatte yüz klikten -trenin hızının üçte biri- daha hızlı gidemiyordu. Trenden atladıklarında Moggle yetişirdi, ama Aya aracın küçük beyninin onun talimatları olmadan ne kadar süreyle çalışmaya devam edeceğinden emin değildi. Eğer yeterince kafası karışırsa, uçan-kamera gözlerden uzak durmak hakkındaki talimatlarını unutabilirdi ve bu, Aya Fuse'ın bir Asi Kız olarak kariyerini bitirirdi.

Elbette, şu anda bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kendi kandırmacasma saplanıp kalmıştı. Frizz'in Radikal Dürüstlük fikrini bu yüzden bulup bulmadığını merak etti. Hiç yalan söylemezseniz, midenizde bu dehşet sancısını, maskenizin düşmesi endişesini hiç hissetmezsiniz.

Dağlar yaklaşınca ay ışığında parlayan inci dilimlerine benzeyen, karla kaplı kara zirveleri görebildi. Trenin önünden kırmızı bir ışık geldi, sonra bir dizi baş uçuşma uyarısı görüldü. Aya kendi fenerini çıkardı ve büküp kırmızı yaparak arkasındaki kızlara doğru salladı.

Çömeliş düşüş bileziğini ayak bileğine bağladı, ardından dümdüz uzandı ve tünelin karanlığının onu yutmasını bekledi.

Bu sefer tarifesiz durak olmadı.

Tren dağın içinden hızla geçip gitti. Trenin kükreyen gazabı Aya'nın kulaklarının hızlı bir uçan-tahta inişinde olduğu gibi tıkanmasına sebep oldu. Gizli kapı, hiç görünmeden bir anda görünüp kaybolmuş olmalıydı.

İlk yolculuğundan, bir sonraki dönemecin hemen geldiğini biliyordu. Miki inmeye hazırlanarak trenin yanma doğru yanaşmaya başlamıştı bile. Aya uçan-tahtasının yapıştığı yere doğru ilerledi.

Trenden inmek, binmekten daha zordu. Şehirde metal kafes her yerdeydi, ama burada rayların yakınında kalmanız gerekiyordu. Fazla uzaklaşırsanız manyetik kaldırıcılar metalle bağlantılarını yitiriyor ve tahtalarla bilezikler çalışmaz oluyordu.

Saatte iki yüz klikle giderken ölümcül olabilirdi.

Tren yavaşlıyordu, dönemece girerken hava bir uğultuyla doldu. Aya sağ bileziğini çekip kurtardı ve uzanıp uçan-tahtasına yapıştırdı.

Önceki gece fazla dikkatli inmişti ve kızlardan çok daha ileride durabilmişti. Bu sefer ilk duran kişi olmaya karar vermişti.

Aya tahtasını çekiştirdi ve tahta trenden kurtularak yavaşça düz döndü. Rüzgârla mücadele etti, man-hav dönemeçte yavaşlayınca denge kazandı ve ağırlığını tahtanın üzerine kaydırды.

Uğultu zirveye ulaştığında yavaşça trenden uzaklaştı, ama bir kol boyu uzakta, trenin çevresinde akan, göreceli

olarak sakin hava kabarcığının içinde kaldı. İki metre uzakta ölümcül şok dalgası alanı vardı.

Hızla esen rüzgâr saçlarını savuruyor, ceketlerini çılgınca dalgalandırıyordu, ama Aya dümdüz yatmadı. Bedeninin onu yavaşlatmasına izin verdi. Hemen arkasından gelen Asi Kız hızla tahtasının yanından geçip gitti, sonra bir başkası, ardından bir üçüncüsü.

Aya hepsinden daha hızlı fren yapıyordu.

Solunda trenin yan tarafı gürleyerek geçiyordu, manyetik alanı uçan-tahtasından ürpertiler geçmesine sebep oluyordu. Aya trenin hızla akan metal gövdesine yakın kalarak dengesini korumak için çabaladı.

Ama belki de *fazla* hızlı fren yapıyordu...

Trenin kükremesi geçti ve peşinde yarattığı hava çalkantısı Aya'yı aniden rayların üzerindeki boşluğa çekti. Tahta savruldu, yeryüzü ve gökyüzü çevresinde fırıl fırıl döndü.

Aya düzeltmeye çalıştı, ama tahta elinin altında, tıpkı fırtınaya yakalanmış uçurtma gibi sallanıp büküldü.

"Bırak!" diye bağırdı biri.

Denileni yaptı, tahta yuvarlanarak uzaklaştı ve Aya metal rayların bulanıklığına doğru düştü...

Düşüş bileziklerinin mıknatısları çalışarak onu iki bileğinden yakaladı ve yukarı çekti. Aya bir kez, tıpkı iki halkanın ucunda sallanan bir jimnastikçi gibi tepetaklak döndü. Ayakları yeri kıl payı ıskaladı. Hızı kesilene kadar man-hav rayları üzerinde sekerek uçtu.

Bilezikler onu nazikçe, trenin uzaklaşan ışıklarına bakacak şekilde yere bıraktı. Başı dönerek bileklerini ovaladı.

“Sen iyi misin?”

Başını kaldırdığı zaman Eden Maru’nun yanında süzül-
mekte olduğunu gördü. Kızın yüzünde eğleniyormuş gibi
bir ifade vardı.

“Sanırım,” dedi Aya.

“O kadar hızlı durmamalıydın.”

“Fark ettim.” Aya içini çekti. Bir önceki gece Eden’in
trenden inişini seyretmişti. Eksiksiz uçan–top donanımı
içinde, bunu kolay bir işmiş gibi göstermişti, onun için at-
lama yeleği içinde bir binadan aşağı yuvarlanmaktan bir
farkı yoktu. “Bırakmamı söylediğin için teşekkür ederim.
Sanırım.”

“Önemli değil. Sanırım.” Eden raylar boyunca trenin
uzaklaştığı yöne baktı. “Tahtan birazdan diğerleriyle bir-
likte döner. Düşüp gitmezsen yavaşlamak daha uzun sü-
rüyor.”

Aya dik dik Eden’in gülümseyen yüzüne baktı. Kız çok
güzeldi ve Asi Kızlar arasında yüksek yüz sıralamasına sa-
hip olan tek kişiydi. Bu kadar ünlü birinin gizli bir çeteyle
ne işi olabilirdi?

Belki de öğrenme zamanı gelmişti. Formasını düzelterek
casus–kamerayı Eden’a doğru çevirdi. “Sana bir soru
sorabilir miyim?”

“Eğer çok özel değilse.”

“Sen diğerleri gibi değilsin... demek istediğim, bizim
gibi değilsin. Şehirde büyük bir yüzün.”

Eden havada yavaşça döndü. “Bu bir soru değil.”

“Değil, sanırım.” Aya, Eden’in eski erkek arkadaşı hakkındaki söylentileri hatırladı. “Ama seninle Asi Kızlar arasında bir tür... hırs farklılığı yok mu? Sen bir uçan-top yıldızısın ve onlar ekstra olmak için çok fazla çaba gösteriyorlar.”

Eden hıhladı. “Böyle anlamsız bir şey sorarsın, tabii. İddiaya girerim ekstra sözcüğünün nereden geldiğini bile bilmiyorsundur.”

“Ekstra mı?” Aya omuzlarını silkti. “Yalnızca fazladan insan anlamına geliyor. Gereksiz anlamında.”

“Ufaklık okulunda böyle öğretiyorlar. Ama Paslı zamanında farklı bir anlamı vardı.”

“Eh, elbette,” dedi Aya. “O zamanlar milyarlarca ekstra vardı.”

Eden başını iki yana salladı. “Nüfus fazlalığıyla bir ilgisi yoktu, Aya-çan. Eski duvar-ekranı filmlerini görmüşsündür, değil mi?”

“Elbette. Paslılar bu şekilde ünlü oluyordu.”

“Evet, ama tuhaf olan şu: Paslı yazılımları arka plan yapacak kadar akıllı değildi, bu yüzden filmdeki her şeyi onların yapması gerekiyordu. Aktörlerin içinden geçebileceği koskoca sahte şehirler yapıyorlardı.”

“Sahte şehirler mi?” dedi Aya. “Vay, ne israf.”

“Ve bu sahte şehirleri doldurmak için çevrede dolanacak yüzlerce gerçek insan tutuyorlardı. Ama onlar hikâyenin içinde olmuyorlardı. Yalnızca fon oluşturuyorlardı. Ve onlara figüran, yani ekstra diyorlardı.”

Aya tek kaşını kaldırdı. Bunlara inandığından emin değildi. Hepsi çok çılgınca geliyordu... ki bu da tam Pashılının yapacağı türden bir şeydi, elbette.

“Bazen sen de bu şekilde hissetmiyor musun, Aya-çan?” dedi Eden. “Sanki büyük bir hikâye sürüyormuş ve sen arka planda kalmışsın gibi?”

“Zaman zaman herkes aynı şekilde hissediyor, sanırım.”

“Ve daha büyük hissetmek için her şeyi yaparmış gibi hissediyorsun, değil mi? Hatta arkadaşlarına bile ihanet edebilirmişsin gibi?”

“Ben artık bir Asi Kızım, Eden. Duymadın mı?”

“Evet, küçük söylevini duydum.” Eden süzülerek yükseldi ve bir dev gibi Aya’nın tepesine dikildi. “Bana doğruyu söylediğini umuyorum, çünkü gerçek hayat bir tür Pashı filmi değil, Aya-çan. Bizleri görünmez kılacak tek bir büyük hikâye yok.”

Aya gözlerini kısıtı. “Ama sen arka planda değilsin. Sen ünlüsün!”

“Bir kalabalığın önünde de görünmez olabilirsin, biliyorsun. Sana ne yapacağını, kimlerle arkadaş olacağını söylemeye başladıkları zaman.” Eden, Aya’nın düşüş bilezikleriyle yaptığı hareketi daha zarıfçe yaparak tepetaklak döndü. “Burada, Asi Kızlar’la, kendimden bir şeyleri koruyabiliyorum.”

Aya bir kahkaha duydu. Diğer Asi Kızlar rayların üzerinde onlara doğru süzülüyordu. Yalnızca tek bir soru için zamanı vardı.

“Ee, eğer yüz sıralaman umrunda değilse, neden erkek arkadaşından ayrıldın?”

“Benim ondan ayrıldığımı kim söyledi?”

“Son baktığımda, yüz kadar haber yayını.”

“Haberlere her zaman inanma, Aya. ‘Hırslarımız arasındaki farklılıktan’ bahseden insanlara dayanamayan oydu. Bu yüzden küçük aptal kaçıp gitti.”

Eden birkaç santim alçaldı ve bir parmağını Aya’nın burnuna dokunacakmış gibi uzattı.

“Ve Burnunu-Her-Şeye-Sokan-çan, ekstra olmanın gerçek anlamı budur.”

DAĞ

Tünel ağzına yaklaşırken birkaç Asi Kız fenerlerini çıkardı. Kırmızı huzmeler açıklıkta oynaştı, ama içerideki karanlığı delememi.

En azından kızılötesi görüşü olmayan tek kişi Aya değildi.

“Biz içerideyken tren gelirse ne olacak?” diye sordu Pana.

Kai omuzlarını silkti. “Tavanın orada tahtanın üzerine dümdüz uzan.”

Eden başını iki yana salladı. “Bu işe yaramaz. Trenin rüzgârı sizi aşağı çeker.” Başparmağını Aya’ya doğru bük-tü. “Bizim Koca–burun–çan’a olduğu gibi.”

Birkaçı güldü. Dağa dönerlerken Eden, rayların üzerinde Aya’nın nasıl seke seke durduğunu göstermişti. Defalarca.

“Eh, artık fark etmez,” dedi Kai. “Bu geceki tarifiede başka tren yok.”

“Zaman zaman *tarifesiz* trenler olmuyor mu?” diye sordu Pana.

Kai gözlerini devirdi. “Belki ayda bir. Çoğu gece yaptığımız şeylerle karşılaştırlınca endişe edilecek bir şey yok. Hadi gelin!”

O ve Eden tünel ağzına fırladılar. Diğer Asi Kızlar’ın birkaçı bir an için hareketsiz durarak mutsuzlukla peşlerinden baktı.

Aya bükerek fenerini açtı ve tahtasını dürterek harekete geçirdi. Eden Maru ondan şüphelenmeye başlamıştı bile; geri kalanlara ondan şüphe etmek için bir neden verme-yecekti.

Ve otuzda bir olasılık *o kadar* kötü değildi.

Fenerin kırmızı ışığında, rayların üzerinde, trenin geçerken kaldırdığı tozlar hâlâ dönüyordu. Karanlığı bir uğultu doldurmuştu. Aya’nın tüyleri diken diken oldu. Tünelde, taş duvarlar nefes alıyormuş gibi, düzenli bir esinti vardı.

Aya gizli kapıyı nasıl bulacaklarını merak etti. Dün gece tıpkı tünel duvarı gibi görünmüştü. Belki ameliyatlı gözler ya da Moggle’ın yüksek teknoloji lensleri akıllı-maddeyle taşı ayırt edebiliyordu, ama Aya kendi normal insan gözlerinin işe yarayacağından kuşkuluydu.

Miki, bir elinde feneri, tünelde süzölmeye başlamıştı bile. Parmağını duvarda gezdiriyor, dikkatle taş a bakıyordu.

Aya uçan-tahtasını onun yanına çekti. “Kızılötesi yok, hı?”

“Hayır,” diye içini çekti Miki. “Ya sende?”

Aya başını iki yana salladı. “Benim geçkinler izin vermedi. Ama sen on altı yaşına bastın, değil mi?”

“Evet, ama gözlerimi seviyorum.”

“Tıpatıp aynı görünmelerini sağlayabiliyorlar, biliyorsun.”

“Ama gözlerimi seviyorum, onların taklitlerini değil. Bunun kulağa biraz Pashı-öncesi bir fikirmiş gibi geldiğini biliyorum.”

Aya omuzlarını silkti. “Ağabeyim, hiç ameliyat istemeyen bu Doğal Beden çetesinin haberini yapmıştı. Bazıları sırf görmek için, güneş altında olmadıkları zamanlarda bile güneş gözlüğüne benzer şeyler takıyorlar!”

Miki gözlerini kıstı. “Ağabeyin ünlü, değil mi?”

“Sanırım,” dedi Aya, aniden haber konusunu açmadığını dileyerek.

“Sen de bu yüzden haberci oldun, değil mi? Onun yüzünden?”

“Hiro öyle düşünüyor. Ona taptığımı falan sanıyor. Ama aslında ünlü *olmamak* için iyi bir teşvik o. Ün onu koca bir züppeye dönüştürdü.”

Miki güldü. “Sırf koca bir suratı var diye ağabeyini aşağılayan gerekmiyor, Aya-çan. Biz habercilerden nefret etmiyoruz, yalnızca *bizim* haberimizi yapmalarını istemiyoruz.”

“Evet, anlıyorum.” Aya tahtasının üzerinde yer değiştirerek düğmesini düzeltti. “Ama bir sürü insan nasıl sörf yaptığımızı görmeye bayılırdı, değil mi?”

“Evet, ama sonra *herkes* man-hav sörfüne başlamak isterdi ve işe güvenlik görevlileri karışırdı.” Miki başını iki

yana salladı. “Bu numarayı kendimize saklamamız gerek. Bunu anlıyorsun, değil mi?”

“Elbette!” diye onayladı Aya, ama Miki hâlâ kaşlarını çatıyordu. Belki de konuyu değiştirme zamanı gelmişti. “Bu arada beni savunduğun için teşekkür ederim.”

“Sorun değil. Dediğim gibi, sana güveniyorum.”

Aya midesinde bir endişe sancısıyla dönüp duvara dik-katle baktı. “Evet, ama yine de sana borçluyum.”

İleriden bir tıkrıtı geldi ve ikisi birden başlarını kaldırdılar.

Ses Kai’dan geliyordu. Havada süzülürken feneriyle duvara vuruyor, darbeleri tünelde yankılanıyordu. Taş, bir dağ kadar sağlam gibiydi.

“Yani gizli kapıyı bulmak için planımız bu mu?” dedi Aya usulca. “Duvara vurmak?”

“Akıllı–maddeyi taş sesi verecek şekilde programlayabilirler mi sence?”

“Muhtemelen,” dedi Aya. Ren her zaman akıllı–maddeyi hemen her şeyi yapabilecek şekilde programlayabileceklerini söylerdi. Yapay Zeka ve iç göz ekranları gibi, zihin–yağmurundan sonraki büyük icatlardan biriydi. Güzel–Zamanı’nın yüzyıllardır ertelediği yenilikler. “Ama neden uğraşacaklar ki? O kapıyı her kim yaptıysa, birinin buraya gelip onu aramasını beklemiyordur.”

Miki kendi fenerini taşa vurdu, sağlam kaya gibi geliyordu. “Yani, eğer biz man–hav sörfüne çıkmış olmasak, o kapıyı kimse görmeyecekti.” Gülümsedi. “Belki de

Youngblood kültünün söylediği gibidir: Suçlu olmak dünyayı değiştirebilir.”

Aya düğme kameranın onu görebilmesi için döndü. “Peki bu kapıyı bulmak dünyayı nasıl değiştirir?”

“Eh... sanırım içeride ne olduğuna bağlı.” Miki taşa vurdu. “Demek istediğim, ya içeride gerçekten korkunç bir şey saklıysa?”

“Zehirli atık plğ gibi mi?” Aya gülümsedi. “Onu ortaya çıkardığımız için İyi Vatandaş Komitesi’nin bize kaç meziyet puanı vereceğini bir düşün.”

“O kadar yüksek sesle söyleme, Aya-an. Kai meziyet puanlarından, nden daha fazla nefret ediyor.” Miki tekrar duvara vurdu. “Ama zehirli atıktan bahsettiğin için teşek-krler. Bu hayal edip durduğum tarifesiz treni unutturur bana.”

“Hey, Eden!” diye seslendi biri. “Buraya gel!”

İleride, küçük bir kız grubu duvarın bir kesiminin n-ne toplanmış, fenerleriyle duvarı tıkırdatıyorlardı. Aya ve Miki bakiştilar, sonra tahtalarını tünelin ilerine doğru sürdüler.

Yaklaşıkları zaman Aya dikkatle dinledi. Yankılanan vuruş seslerinde boş bir tını mı vardı?

“Gememe izin ver Koca-burun!” dedi Eden Maru’nun sesi, arkasından.

Aya kenara çekilirken, Eden’in ellerinde bir araç gördü ve kalbi hızla atmaya başladı. Bu bir madde-korsanıydı.

Bu yalnızca numara çevirmekten ibaret değildi; bu gerçekten yasadışıydı. Madde-korsanları akıllı-maddeyi dilediğiniz gibi yeniden programlamanıza izin veriyordu, yeterince deliyseniz koskoca *binaları* yerle bir edebilirdiniz.

Ve Aya'nın bu aptal düğme kamerasından başka hiçbir şeyi yoktu. Yasadışı madde-korsanı çekimleri büyük olay olurdu.

Aya, Moggle'ın yakında bir yerde saklandığını umarak ileriye, karanlığın içine baktı. Sinyal olup olmadığını kontrol etmek için ölüyordu, ama göz ekranı ışıltısı tünelin karanlığında onu kesinlikle ele verirdi.

Asi Kızlar, Eden'in geçmesine izin vermek için aralandı. Tüm gözler onun elindeki küçük aletteydi. Eden onu duvara bastırdı ve parmaklarını kontrol düğmelerinin üzerinde gezdirdi.

Bir an sonra başını salladı. "İşte bu. Geri çekilin, bunun arkasında her şey olabilir."

"Ya da herhangi biri," diye mırıldandı Miki.

Aya insansı olmayan şekilleri, onların tuhaf yüzlerini ve uzun, ince parmaklarını düşündü yine. "Ama o çılgın vücutlu ucubeler buraya yalnızca bir şey depoluyordu," dedi. "Burada kimse yaşamıyor."

Miki omuzlarını silkti. "Sanırım öğrenmek üzereyiz."

Akıllı-maddenin zeki molekülleri yeniden dizilmeye başlayınca tünel bir uğultuyla doldu. Duvar dalgalandı, dokusu kaba taştan, plastiğin inci ışıltısına dönüştü. Kapının şekli odağa geldi: Bir man-hav treninin yük kapısı boyutlarında bir dikedörtgen.

Sonra duvar, düz bir yüzeyde akan su gibi, tabaka tabaka kenara doğru soyulmaya başladı. Tıpkı önceki gece fırtına geliyormuş gibi, havada titrek bir tat vardı.

Madde–korsanı onu da değiştiriyormuş gibi, titreşimler Aya'nın derisine yayıldı...

Son tabaka da kayıp gitti ve kapı önlerinde açık kaldı. İleride, turuncu bir parılının aydınlatığı uzun bir koridor uzanıyordu.

“İşte bu çok Asi,” dedi Kai ve içeri girdi.

GİZLİ OLAN

Asi Kızlar dağdaki gizli koridora daldı. Herkes orada gizli harikaları keşfeden ilk kişi olmak istiyordu. Havayı bağıırışlar ve kahkahalar doldurdu; sesler çıplak duvarlardan yankılandı.

Aya tek bir dik açı göremiyordu, yalnızca kemerler ve yuvarlak köşeler vardı. Her birkaç metrede bir, oval kapılar başka dolambaçlı koridorlara açılıyordu. Taşa oyulmuş kıvrımlı bir labirentten farksızdı.

“Eh, burada her kim yaşıyorsa kesinlikle taşınıyor,” dedi Miki.

Aya başını salladı. Ana koridor aletler ve sandıklarla doluydu. Düzensiz yığınlar ince bir toz tabakasıyla kaplıydı.

“Belki de o büyük metal silindirleri aramalıyız,” dedi. “Dün gece içeri taşıdıkları tek şey onlardı.”

“Bulacağımız her neyse, canlı olmadığı sürece.” Miki koridora yığılmış bir grup çalışma sandalyesini işaret etti. Sandalyelerin şekli tuhaftı; fazla yüksek ve dardı, insan olmayan bir şekil için yapılmışlardı.

Aya fenerini ayaklarına tuttu. Metal kakmalardan oluşan bir metre genişliğinde bir yol taş zeminde parlıyor, ana koridorun tam ortasında ileriye doğru uzanıyordu. “Bu uçan-kaldırıncılara itecek bir şey vermek için yapılmış. Ağır şeylerin bu yoldan gitmesi gerek. Hadi gel.”

İkisi dikkatli, sessiz adımlarla metal yolu takip etti. Kemirli kapılar boş odalara açılıyordu, yerdeki tozlu desenler mobilyaların yerinin değiştirildiğini anlatıyordu.

Dağın derinliklerine gittikçe diğer kızların sesleri uzaklaştı. Aya bu mekânı yapmak için tonlarca kayanın nasıl oyulup götürüldüğünü merak etti. Burayı her kim yapmışsa, otomatik man-hav trenlerini kandırarak onlar adına bol bol yük taşımalarını sağlamış olmalıydı. Ya da belki şehir hükümetlerinden birinin bunda parmağı vardı. Bu, gizlice yapılamayacak kadar büyük bir şeye benziyordu.

Zihin-yağmurundan bu yana bütün şehirler genişlemişti. Atık metal toplamak için Paslı yıkıntıları dümdüz edilmişti.

“Böyle bir şey yapacak kaynak kimde var?” diye mırıldandı Aya.

“Belki de burası Paslıların metal çıkardıkları yerlerden biriydi. Ne deniyordu onlara... maden mi?”

Aya fısıldadıklarını fark etti. Seslerin çıplak taş duvarlardaki keskin yankısı, Aya'yı çıkardığı sesler hakkında dikkatli olmaya sevk ediyordu.

Uykusuz geçen uzun gün, sonunda etkisini göstermeye başlamıştı. Man-hav sürüşünde onu ateşleyen heyecan,

beyin puslandıran bir bitkinliğin içinde kayboluyordu. Loş turuncu aydınlatma gözlerine oyunlar oynuyordu. Fenerlerinin ışıklarından uzun gölgeler sıçırıyordu ve Aya düğme kamerasının net bir şeyler çekebildiğinden emin değildi.

Miki aniden döndü. “Bunu gördün mü?”

“Neyi gördüm mü?”

“Bilmiyorum.” Miki fenerini arkalarında bıraktıkları koridora çevirdi. “Gölgeler tuhaf tuhaf hareket ediyor. Bir şey bizi takip ediyormuş gibi.”

“Bir şey mi?” dedi Aya, dönüp karanlığa bakarak. Şimdi kendini tamamen uyanık hissediyordu.

“Belki de yalnızca hayal görmüşümdür.”

Aya içini çekti. “Harika. Şimdi ben de hayal görüyorum.”

“Hadi,” dedi Miki. “Bir şeye yaklaştığımızı hissediyorum.”

“Bizi takip eden aynı şey mi? Yoksa farklı bir şey mi?”

Miki omuzlarını silkti ve ilerledi.

Bir sonraki odada, metal kakmalardan oluşan yol, duvarda büyük bir açıklığa ve aşağı inen merdivenlere gidiyordu. Aşağıda turuncu ışıklar yoktu, yalnızca karanlık vardı.

Aya durdu. “Belki de diğerlerini çağırmalıyız.”

“Kai’nin karanlıktan korktuğunu düşünmesini mi istiyorsun?” diye hıhladı Miki ve merdivenden inmeye başladı.

Aya içini çekerek onu izledi.

İnerlerken adımlarının yankıları uzamaya başladı. Çevrelerinde geniş bir yer açılıyordu. Aya'nın feneri yüksek kemerlerde dolaştı. Şehrin altındaki dev sarnıcın taş tavanına benziyordu. Bir an, yağmurlu mevsimde su biriktirmek için tüm dağın içinin boşaltılıp boşaltılmadığını merak etti, ama fırtına kanalları açan kişiler neden o kadar tuhaf görünsündü ki?

Sonra feneri silindirleri buldu. Oda onlarla doluydu; geçit yapan iri metal askerler gibi düzgünce dizilmişler, karanlığa doğru uzanıyorlardı.

“Tamam, onları bulduk,” diye fısıldadı Miki. “Ama onlar ne?”

Aya başını iki yana salladı. En yakındaki silindire yaklaştı ve avucunu ona bastırdı: Ek yeri olmayan, soğuk metal. Ayak uçlarında yükselerek üzerine baktı, ama herhangi bir damga göremedi.

“Bana som çelik gibi geldi.”

Miki yanından geçti, gölgeler onun fenerinden kaçınmak için geri çekildiler sanki. Aya onun peşinden silindir ordusunun derinliklerine gitti ve ne olabilecekleri hakkında ipucu aradı. Ama metal şekiller işaretlenmemişti ve biçimsizdi, sonsuz bir satranç takımındaki dev piyonlara benziyorlardı.

Ama metal kılığı çekilmiyor muydu? Burada, şehri iki katına çıkarabilecek kadar çelik vardı.

Miki aniden durdu. “İşte, yine...”

“Ne?”

Miki dönerek fenerini Aya'nın yanından arkaya doğrulttu. "Metalde bir yansıma gördüm. Orada biri var!"

Aya hızla dönerek fenerini silindir sıralarına tuttu. Gölgeleler sıçradı ve ışıktan kaçıştı, ama Aya silindir pürüzsüz yanlarında kendi yarı aydınlanmış yüzünün çarpık yansıması dışında hiçbir şey göremedi.

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?" diye tısladı Aya.

"Hayır, ciddiymim," diye fısıldadı Miki. Fenerlerin kırmızı parıltısı altında gözleri iri iri açılmıştı. "Yardım getireceğim."

"Emin misin? Belki de biz..." diye başladı Aya, ama Miki diğerlerine seslenerek merdivene koşmaya başlamıştı bile.

Aya gözlerini kısarak karanlığa baktı. Göz ucunda bir şeyler kıpırdandı, ama o tarafa döndüğü zaman sarsak fenerinden kaçışan gölgelerden başka hiçbir şey göremedi.

Kenara doğru birkaç adım attı ve bir sonraki metal silindir sırasına baktı. Hâlâ hiçbir şey yoktu.

Merdivende haykırışlar yankılandı, diğer kızlar Miki'ye yanıt veriyordu. Geliyorlardı, ama Aya'ya yetişecek kadar hızlı değil.

Aya endişeyle omzunun üzerinden arkasını kontrol ederek merdivene doğru yürümeye başladı. Fenerini bir o yana, bir bu yana çeviriyordu, ama bu uzun gölgelerin dans etmesine, çevresinde dönmesine ve odayı hareketlerle doldurmasına sebep olmaktan başka işe yaramıyordu.

Sonra ışığın bir dizi pürüzsüz metal yüzey üzerinde yansıdığını gördü: Siyah bir silüet yansımaların üzerinden geçip gölgelere karıştı.

Aya yerinde donakaldı. Şeklin ne yöne hareket ettiğini anlamaya çalıştı, ama aynalarla dolu bir odada kovalamaca oynamak gibiydi.

“Miki!” diye seslendi. “Sanırım bu...”

Sesi soldu. Uçan şekil doğrudan önüne süzüldü, kırmızı fener ışığı minik lenslerden oluşan tanıdık bir deseni aydınlattı.

Bu Moggle’dı.

KAÇIŞ

“Miki!” diye bağırdı. “Sorun değil! Bence hiçbir şey yok...”

“Endişelenme Aya-çan,” diyen Miki’nin sesi duyuldu merdiveni yarılادıklarında. “Geldik sayılır!”

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Aya. Diz çökerek küçük uçan-kamerayı çağırdı. “Buraya gel!”

Kamera bir an duraksadı. Bu yeni emir önceki gizli kalma emriyle çelişiyordu. Ama Aya tekrar çağırınca Moggle silindir sırası boyunca yaklaştı ve kollarına atıldı.

“Hey, Moggle!” diye fısıldadı Aya, onun siyah sprey boya ile kaplanmış plastik kılıfını okşayarak. “Beni buldun, kutlarım. Ama daha dikkatli olmalısın.”

“Sen iyi misin?” Miki’nin sesi yukarıdan geliyordu.

“Çok iyiyim! Ama burada kimse olduğunu sanmıyorum!” diye seslendi Aya, sonra fısıldadı. “Seni saklayacak bir yer bulmamız gerek.”

Fenerini söndürdü ve onu cebine sokarak bir başka çıkış yolu aradı. Ama şekilsiz silindir sıraları karanlığa doğru sonsuzca uzanıyordu.

Merdivenin tepesinden daha fazla bağırış geldi. Miki aşağı iniyordu ve bir sürü fener sallana sallana onu takip ediyordu.

Aya eğildi ve uzaklaştı. Merdivenden inen Asi Kızlar'ın ışıklarından başka ışık yoktu, kırmızı ve sarı fenerler silindirlerin pürüzsüz metal kıvrımlarından yansıyor. Aya, Moggle'ı önü açık ceketine sardı.

"Gitmene izin verdiğimde saklanacak bir yer bul. Anladın mı?"

Moggle yanıt olarak gece ışıklarını Aya'nın yüzüne doğru yaktı.

"Şunu yapmayı bırak!" diye uısladı Aya, gözlerini kırptırarak.

"O neydi?" dedi Miki. "Aya, neredesin?"

Aya gözlerinin önünde uçuşan beneklere karşı gözlerini kırptırdı ve ayağa kalkıp silindirlerin üzerinden baktı. Asi Kızlar odaya gelişigüzel dağılıyorlardı.

Ama Eden Maru havada yükseliyordu. Uçan-top kıyafeti kaldırma kuvveti için metal silindirleri kullanıyordu. Kollarını bir avcı kuşun kanatları gibi açarak silindir sıralarının üzerinde hızla uçtu. Ciddi kızılötesi görüşü olmalıydı, elbette şehirlerarası uçan-top maçlarının birçoğu gece yapılırdı.

Aya bir küfür sallayarak eğildi ve cesaret edebildiğince hızlı koştu. Bir başka odaya girmesi gerekiyordu.

Ama buradan çıkış yolu var mıydı?

Aniden Moggle kendini kurtarmaya çalıştı.

“Daha değil!” diye fısıldadı Aya, ama uçan-kamera çekip ellerinden kurtuldu ve Aya’nın dengesini bozdu. Kamera top gibi uçarak silindir sıralarının arasından geçti.

Aya sendeleyerek durdu. Gözlerini kısarak karanlığa baktı ve uçan-kameranın nereye kaybolduğunu görmeye çalıştı.

“Fenerini mi kaybettin, Koca-burun?”

Aya başını kaldırdığı zaman Eden Maru’nun tam üzerinde süzölmekte olduğunu gördü.

Aya fenerini söndürmesini açıklayacak bir bahane bulmaya çalıştı, ama başaramadı. “Evet, onu düşürdüm.”

“Aferin sana.” Eden’in gözleri karanlığı taradı. “Ee, ne kovalıyoruz?”

“Bilmem.” Aya, Moggle’in kaçtığı yöne bakmamaya çalışarak omuzlarını silketti. “Sanırım Miki hayal görüyor.”

“Bu Miki’nin yapacağı şey değil,” diye mırıldandı Eden, ameliyatlı gözlerle silindirleri tarayarak. Bakışları Moggle’in uçuğu yöne takıldı. “Oradaki ne?”

Aya gözlerini kısarak karanlığa baktı. Diğer Asi Kızlar’ın fenerleri yaklaşıyordu ve ameliyatsız gözleri metal silindirlerin bittiği yeri zar zor seçebiliyordu. Birkaç adım yaklaştı ve bir metre genişliğinde karanlık bir halka gördü: Bir geçidin ağzı.

Aya rahat bir nefes aldı. Moggle oraya saklanmış olmalıydı. Eden Maru havada süzölerek o tarafa yönelmişti bile.

“Belki de diğerlerini beklemeliyiz,” diye bağırdı Aya, onun peşinden koşarak. “Her neyse, tehlikeli olabilir.”

“Miki’nin hayal gördüğünü söylediğini sanıyordum,” dedi Eden. Yuvarlak deliğin önüne indi ve içine girdi.

Aya ona yetişmek için koşarken, açıklığın tam da silindirlerin geçebileceği genişlikte olduğunu fark etti. Tünelin ağzında, avuçlarının altında metal kakmaların desenini hissetti: Silindirleri uçan-kaldırıcılar üzerinde taşımak için gerekli metal.

Aya becerebildiğince hızla Eden’in peşinden emekledi. “Bir şey bulabildin mi?”

“Evet. Ama mantıklı gelmiyor.”

Birkaç kız Aya’nın peşinden tünel girişine gelmişti. Fener ışıkları tünelde parlıyor, Eden’in keşfettiği şeyi aydınlatıyordu.

Kalın metal bir kapı açık duruyordu ve ortasında küçük bir pencere ışıltıyordu.

Aya kaşlarını çatı. “Burada gördüğüm tek kapı bu.”

“Hava kilidi, demek istiyorsun,” dedi Eden, ileriye işaret ederek. “Orada bir tane daha var.”

“Hava kilidi mi?” Aya başını iki yana salladı. “Neden bir dağın içine hava kilidi yapmak istesinler ki?”

Ama daha ileriye emeklediklerinde, önlerinde parlayan başka metaller gördüler; ilki gibi açık duran bir başka ağır kapı. Aya yutkundtu. Eğer bu gerçekten bir hava kilidiyse, bu tünelin çıkmaz yol olması gerekiyordu.

Bu da Moggle’ın kapana kısıldığı anlamına geliyordu.

“Ben önden gitsem iyi olacak!” dedi, Eden’in yanından geçerek.

“Ama göremiyorsun bile!”

Aya onu duymazdan gelerek tünelden geçti. En azından Muggle’ı birinin –arkasında yankılanan seslere bakarak, herkesin– geldiğine dair uyarabilirdi.

“Muggle!” dedi, çok kısık sesle fısıldayarak.

Kulak kabartarak yavaşladı. Bir şekilde hava burada farklı gibiydi.

Bir adım sonra ayağı burkuldu ve engebeli zeminde düştü. Aya homurdandı ve dengesini bulabilmek için ellerini önüne uzattı.

Eli hiçbir şeye değmedi.

Sonra öne yuvarlanmaya, bir boşluğa düşmeye başladı.

KUYU

Dağın derinliklerindeki mutlak karanlıkta düşüyordu.

Yere yapışmasını önleyecek kadar metal bulabilmele-ri umuduyla düşüş bileziklerine uzandı. İlk büküğünde bilezikler tutunacak yer buldu ve onu omuz çıkaran bir çekişle dik çevirdi. Ayakları hızını alamayarak savruldu ve bir tanesi sert kayaya çarptı.

Aya bir an için sersem sersem orada asılı kaldı. Mutlak karanlığın içinde gözlerinin önünde acı kıvılcımları uçuştu. Kafasını toplamayı başardığında, yakından kendi nefeslerinin yankısını duydu. Ayaklarını salladı. Ayakları taşadenk geldi ve Aya'yı geriye, taş duvara itti. Darbe, ciğerlerinden acı bir feryat kopardı.

“Tekmelemeyi bırak!” dedi Eden’in sesi, hemen başının üzerindeki karanlıktan. Birkaç saniye sonra güçlü kollar beline dolandı ve onu yukarı kaldırdı. Omzundaki acı biraz azaldı.

“Sen iyi misin, Koca Burun?” diye sordu Eden.

“Yaşayacağım. Ama bu gece bir daha düşmesem de olur.”

“Sırf beni etkilemek için kendini öldürtmeye çalışmaya devam etmezsin umarım.”

Aya homurdanmakla yetindi. Eden onu karanlığın içinde yukarı taşırken, ellerine geri dönen kanın karıncalanmasını hissetti.

Eden onu sağlam bir şekilde çıkıntının üzerine bıraktı; Aya’nın düştüğü çıkıntı. “Belki de keşif yapma işini karanlıkta görebilenlere bırakmalısın. Ve uçabilenlere.”

“Elbette,” dedi Aya, omuzlarını ovalayarak. “Ve teşekkürler.”

“Tekrar teşekkürler demek istedin, sanırım.”

Çevrelerinde sesler yankılanıyordu, diğer Asi Kızlar tünelde yaklaşıyordu.

“Yavaşlayın!” diye bağırdı Eden. “Tuzak gibi bir şey var burada.”

“Evet, öyle gibi bir şey,” diye mırıldandı Aya, fenerini çıkarıp dikkatle kuyunun üzerine eğilerek. Yuvarlak bir kuyuydu, silindirlerin geçebileceği kadar genişti. Duvarlar Aya’nın kolu kadar kalın bakır halkalarla çizgi çizgiydi. Taşa gömülmüşlerdi ve üstleri berrak plastikle kaplanmıştı.

Kuyu yukarıya doğru, Aya’nın fenerinin ışığının solduğu yerin ötesine de uzanıyordu.

Mogge saklanmak için tuhaf bir yer bulmuştu.

Eden homurdandı. “Bakıyorum fenerini bulmuşsun, Koca-burun.”

“Ah, evet.” Aya omuzlarını silkti. “Baştan beri cebimdeymiş, sanırım.”

Eden yavaşça başını salladı.

“Bir şey mi buldunuz?” dedi Kai. Tünele dolmuşmuş diğer Asi Kızları itip geçerek kuyunun kenarına kadar geldi ve derinliklerine baktı. “Vay! Bu ne?”

“Emin değiliz sanırım,” dedi Eden. “Emin miyiz, Koca-burun?”

“En ufak fikrim yok,” dedi Aya, bileklerini ovalayarak. “Ama söylemiş olayım, sakın aşağı atlamayın.”

Kai oraya çömeldi ve ellerini tünel zeminindeki metal kakmalarda gezdirdi. Silindirlerin sıra sıra bekledikleri yere baktı.

“Burası o büyük, metal şeylerin girdiği yer olmalı.”

“Sanırım öyle,” dedi Aya. “Belki de bir tür asansördür.”

“Hava kilidi olan bir asansör mü?” Kai başını iki yana salladı. “Mümkün değil. Dibini görebiliyor musun?”

“Hayır, ama oraya inebilirim.” Eden boşluğa adım attı. O daha bir santim bile düşmeden uçan-top kıyafetinin kaldırıncıları onu yakaladı. “İhtişamını çaldığım için üzgünüm, Kai.” Eden gülümseyerek alçaldı ve gözden kayboldu.

Aya, Moggle’ın aşağı değil, yukarı gittiğini umarak Eden’in derinliklere düşmesini izledi.

Kai ona döndü. “Sen ve Miki ne kovalıyordunuz?”

Aya omuzlarını silkti ve bu omuzlarına sancı girmesine sebep oldu.

“Sen iyi misin?”

“Bu gece düşüş bileziklerimi çok fazla kullandım.”

“Bunu fark ettim.” Kai güldü. “Senin bizden biri olduğunu biliyordum, Aya-çan.”

“Teşekkürler.” Aya zayıfça gülümsedi, yorgunluktan yine başı dönmeye başlamıştı. “Ama biraz dinleneceğim. Adrenalin düzeyimin şarj olması gerekiyor.”

“Sorun değil.” Kai eğilip kuyuya baktı ve içini çekti. “Bu biraz zaman alabilir.”

Aya tünelde diğer Asi Kızlar’ın yanından geçti; dinlenmesi gerektiğini söyleyerek sorularını yanıtlamaktan kaçındı. Dışarı çıktı ve silindirlerin arasından geçerek merdivene yöneldi. Merdiveni yarılادığında çömeldi ve göz-ekranım çalıştırdı.

“Moggle?” diye fısıldadı.

Uçan-kameranm görüş açısı karanlıkta belirdi. Aya’nın yorgun beyninin kızılötesine alışması biraz zaman aldı. Moggle aşağı bakıyordu.

Beden-ısısı lekelerinin oluşturduğu yığın, kuyunun kenarından aşağı bakan Asi Kızları temsil ediyordu. Eden Maru daha aşağıda bir ışık beneginden ibaretti, uçan-top kıyafetinin kaldırıncıları soğuk taşın üzerinde ısıldıyordu.

Şimdiye dek Moggle’in şansı yaver gitmişti. Elbette Eden daha sonra kuyunun üst bölümünü de keşfedecekti.

“Tırmanmaya devam et,” diye fısıldadı Aya. “Ve bir çıkış yolu ara.”

Kuyunun duvarları değişmeden geçip gitti. Yaklaşık bir metrede kalm bakır halkalar vardı, giriş çıkış görünmüyordu. Ama Moggle’ın hemen üzerinden belli belirsiz kızılötesi bir parıltı geliyordu. Kuyunun tepesinde ısı yayan bir yer vardı.

“Orada ne olduğunu öğren. Ama gece ışıklarını *kullanma!*”

Aya göz-ekranını bir anlığına loşlaştırarak kimsenin onu izlemediğinden emin oldu. Silindir dolu oda hâlâ boştu.

Moggle tırmandıkça sinyali bozulmaya, Aya’nın gözlerinde statik ışıltıları dans etmeye başladı. Bağlantı kayalardan geçip gelmek zorunda kalıyordu. Aya kuyunun ne kadar uzun olduğunu merak etti. Şehir ağının yardımı olmadan ten-anteni yalnızca bir kilometre uzağa ulaşabiliyordu.

Moggle en tepeye geldiğinde, bozuk yayın yüzünden Aya zar zor görebiliyordu. Uçan-kamera sanki saydam bir kabarcığın içindeydi; yuvarlak plastik duvarların arasında yumuşak ışıklar parlıyordu.

Yıldızlara benziyorlardı.

Aya birkaç adım yukarı çıktı ve statik, bir anlığına açıldı. Doğruydu: Moggle dağın tepesinden dışarı bakıyordu.

Aniden tüm sıradağlar önüne serildi. Keskin sırtlar yıldızlı gökyüzünü kesiyordu ve aşağıda, vadide, man-hav

raylarının güneş toplayıcıları, yıldız ışığını yansıtarak ısıldıyordu. Aya uzakta hafif hafif parlayan şehir ışıklarını bile görebiliyordu.

Ama silindirleri dağın tepesine taşımanın ne anlamı vardı? Büyük metal parçalarını taşımanın daha basit yolları vardı; kaldırıcı pervaneler ve ağır araçlar gibi.

Ve neden bunu bir dağın içinden yapıyorlardı?

Sinyal tekrar bozuldu ve Aya merdivenlerde hareket ederek daha iyi bir nokta buldu. İmge temizlendiği zaman kaşlarını çatı. Göz ucunda bir şey ışıldamıştı.

“Biraz sola dön, Moggle.”

Görüntü dönerek man-hav hatını önüne serdi ve Aya yutkundu. Raylar boyunca uyarı ışıkları yanıp sönüyordu...

Sonra uzakta, sessizce şehirden uzaklaşan bir dizi ışık gördü. Geçmesi olası olmayan, belki ayda bir geçen tarifesiz tren tünele doğru geliyordu.

Ve Kai gizli kapıyı ardına kadar açık bırakmıştı.

HAVA BASINCI

“Ben çağırana kadar orada kal,” diye fısıldadı. “Ama harekete geçmeye hazır ol!”

Aya merdivenden koşarak indi. Tren, açık kapının önünden geçip giderse ne olacağını merak ediyordu. Girişin çevresine aletler ve mobilyalar yığılmıştı. Asi Kızlar’ın uçan-tahtaları onların yanında, büyük bir yığın halinde duruyordu.

Aya hızla geçen man-hav treninin geride bıraktığı rüzgârı kendi vücuduyla hissetmişti.

Başı fırıl fırıl dönerek silindirlerin arasında koştu. Yanması silindirlerin pürüzsüz metal kenarlarında bir bulanıklıktan ibaretti. Trenin yaklaştığını nereden bildiğini nasıl açıklayacaktı?

Tünelin ağzı Asi Kızlar’ın fenerleriyle parlıyordu. Kızlar tünel girişine ve içine yayılmışlar, dar geçidi doldurmuşlardı.

“Yolumdan çekilin!” Aya tünele daldı ve kızların sinirli bağırışlarını duymazdan gelerek aralarından geçti. “Herkes beni dinlesin! Tren geliyor!”

Sessizlik çöktü ve Kai dönüp ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Endişe etmediğin tarifesiz tren seferleri vardı ya? Eh, biri bize doğru geliyor! Birkaç dakika sonra burada olur!”

Kai gözlerini kısıtı. “Böyle düşünmene neden olan ne?”

“Ana kapıya doğru gidiyordum... bir uçan-tahta almak için. Belki birimizin tahtayla kuyuya inebileceğini düşündüm.”

“Onca yolu beş dakikada gidip döndün, öyle mi?”

“Hayır... ama yarı yolda yerin gürlediğini duydum. Hadi ama, Kai. Kaybedecek zamanımız yok!”

Kai duraksadı ve tünelde bazı mırıltılar yükseldi.

Aya inledi, başkalarının üzerinden aşarak kuyunun kenarına geldi. “Eden... *tren geliyor!*”

Birkaç saniye sonra Eden Maru fırlayıp geldi. “Tren mi? Kapıyı kapatmadık!”

“Ne olmuş?” dedi Kai. “O hızla, kim neyi görebilir ki? Çoğu man-hav treninde mürettebat yoktur.”

“Ama tahtalarımız! Olduğu yere bağlanmamış başka her şeyle birlikte trenin rüzgârına kapılacaklar!”

“Bunu neden daha önce söylemedin!” diye bağırdı Kai.

“Sen başka tren olmayacağını söyledin!”

“Muhtemelen dedim!”

“Yolumdan çekilin!” Eden ellerini dalgıç gibi bir araya getirdi ve kalabalık tünelden fırlayıp geçti.

Dar tünel bir anda koşuşturan kızlarla doldu. Asi Kızlar bağınp çağırıyor, birbirlerini ittiriyor, yuvarlanırcasına Eden'in peşinden dağın girişine koşuyorlardı.

Kai gözlerini Aya'ya dikerek, bir anlığına duraksadı. "Hayal görmediğinden emin misin?"

Aya nefes nefese başını salladı.

Kai bir küfür salladı ve diğerklerinin peşinden koştu.

Aya koşma sesleri kesilene kadar bekledi, sonra göz-e ekranını yeniden çalıştırdı. Taş zemine uzandı ve dümdüz kuyunun karanlığına baktı.

şimdi onunla Moggle arasında havadan başka bir şey yoktu ve dağın tepesindeki manzara berraktı. Tren çok daha yakındaydı, yalnızca birkaç dakika uzakta yanıp sönen man-hav hattının üzerinde ilerleyen bir dizi parlak inci.

"Hemen buraya in, Moggle!" dedi. "Süzölme. Düş!"

Moggle lenslerini aşağı çevirdi ve Aya uçan-kameranın bakış açısından düşüşü izledi. Moggle kuyuda hızlanırken kendi kafasının oluşturduğı sarı sıcak kızılötesi benek hızla büyüdü, büyüdü, sonunda gözleri iri iri açılmış yüzünü görebilir oldu.

"Dur!" diye bağırdı.

Uçan-kamera burnundan birkaç santim uzakta durdu ve mutluluk içinde gece ışıklarını çaktı.

"Seni görmek de güzel. Ve of... beni kör ettin, falan filan." Aya dar tünelde koştu. "Beni izle, ama çok yakından değıl. Birine rastlarsak saklanmayı unutma!"

Aya, metal kakmaları izleyerek gizli mekânın taş la-birentinde girişe doğru koştu. Moggle da onu bu şekilde bulmuştu, elbette. Tıpkı silindirler gibi, uçan-kamera da yalnızca metal bir yolda ilerleyebilirdi.

Ana koridora geldiğinde, Aya koşmaktan nefes nefese kalmıştı ve kalbi hızla atıyordu. Tam önünde, man-hav tüneline girişinde Asi Kızlar'ın silüetini gördü.

Aya sendeleyerek durduğunda, trenin gürlemesini ayaklarının altında hissetti.

“Gelmek üzere!” diyordu Kai.

“Uğraşıyorum!” Eden kapının yanında çömelmişti. Bir elinde madde-korsanı diğer eliyle de kontrol tuşlarını kurcalıyordu.

Ama kapının akıllı-maddesi yerinden kıpırdamıyordu.

Aya omzunun üzerinden arkaya baktı ve Moggle'ın bir anlığına belirip çekim yaptığını gördü. Gülümsedi. Kapı kapansa da kapanmasa da, ardından çok büyük şeyler olacaktı.

“Herkes hazır olsun,” dedi Eden. “Ne olur ne olmaz diye.”

Önünde, Asi Kızlar düşüş bileziklerini birleştirerek bir insan zinciri yaptılar. İşe yarayacağından değil, bunca mobilya ve alet uçuşmaya başlarsa başları belaya gireceği için.

Eden Maru sonunda zaferle homurdandı. Akıllı-madde canlanarak dalgalandı, siyah kolları açıklığı örtmeye başladı.

Ama tren tünele girmişti bile. Aya onu hissedebiliyordu, saatte üç yüz klikle onlara doğru sıkışan hava kulaklarını tıkamıştı. Değişen akıllı-maddenin yağmursu kokusu üzerini kaplamıştı.

Gürleme hızla artıyordu, fenerlerin ışığında toz fırtınaları çılgınca çalkalanıyordu. Kapının ilk tabakası girişin üzerine gerilmişti, ama iki elin arasında sıkışan oyuncak balon gibi, Eden'e doğru kabarmıştı.

Kapı patlarsa, Aya trene ne olacağını merak etti. Basınçtaki ani değişim onu raylardan çıkaracak kadar büyük mü olurdu?

Eden kabaran duvarın yanında madde-korsanının kontrollerini bükerek bir şeyler bağırıyordu, ama trenin kükremesi sesini boğuyordu.

Başka tabakalar yerlerine kaydı...

Gürleme zirveye ulaştı, Aya'nın çevresindeki alet yığınları yerde oynamaya başladı. Kapının akıllı-maddesi görölmesi imkânsız bir hızla titriyor, çekilmiş gitar teli gibi ışıldıyordu.

Uzun bir andan sonra, tren uzaklaşırken kükrete solmaya başladı.

Kapı kopmamıştı ve tren geçtikten sonra, Aya akıllı-maddeyi taştan ayırt edemez olmuştu.

Eden yere yığıldı ve Kai yüzünde zayıf bir gülümsemeye diğerlerine döndü. "Bence bu gecelik bu kadar eğlence yeter."

Diğerleri arasında yorgun bir mırıltı dolaştı; belki de son birkaç gündür uykusuz kalan yalnızca Aya değildi. Asi

Kızlar eve dönmeye hazırlanarak uçan-tahtalarını almaya başladılar.

Tek sorun, belli etmeden Moggle'ı dışarı çıkarmaktı.

"Hey, Kai," diye seslendi Aya. "Birkaç şey ödünç alabilir miyim?"

Kai koridora yığılmış aletlere baktı. "Alırsın sanırım. Ama buraya birilerinin geldiğini fazla belli etme."

"Bu kargaşada mı?" diye güldü Aya. "Mekânı boşaltıyorlar, depo sayımı yapmıyorlar."

Birkaç Asi Kız da söylediklerini onaylayarak aletleri karıştırmaya başladı. Yüz sıralamaları ve meziyet puanları yüksek olmadığından, şehirden fazla malzeme talep edemediklerini düşündü Aya. Burada yatan duvar-ekranları ve çalışma istasyonları baştan çıkarıcıydı.

Hızla Moggle'ın saklandığı yere yürüyerek gelişigüzel bir saklama kutusu seçti. İçindekileri -ışıklı kalemler ve çizim tabletleri- boşalttı ve kameraya içine girmesini işaret etti. Plastik kapak bir *pop* sesiyle kapandı ve Moggle'ı içeri mühürledi.

Düşüş bileziğini bükünce Aya'nın uçan-tahtası kordorda ona doğru yaklaştı. Aya kutuyu onun biniş yüzeyine koydu ve Moggle'm kaldırıcılarının plastiğin üzerinden tahtaya yapıştığını hissetti.

Gitmeye hazırdı. Son derece güzel çekimlerle dolu bir uçan-kamera taşıyordu.

"O trenin geldiğini anlayan oldukça gizemli."

Başını kaldırdığı zaman Eden Maru'nun ona doğru süzülüğünü gördü.

Aya omuzlarını silkti. “Ben öyle demezdim. Yer sarsılıyordu.”

“Çok tuhaf,” dedi Eden. “Ben buraya ilk geldiğimde hiçbir şey hissedemedim. Tren çok daha yakına gelene kadar değil. Ama sen ta dağın içinden hissettin.”

“Belki de giydiğin uçan–top kıyafetleri önlemiştir.” Aya gülümsedi. “Biz, ekstralar gibi yeryüzünde yürümeye alışık değilsin.”

“Evet, sebebi bu olmalı.” Eden, Moggle’ın saklandığı yere baktı. “İlginç bir şey bulabildin mi?”

“Yalnızca ışıklı kalemler falan. Bir tane ister misin?”

Eden duraksadı, sonra başını iki yana salladı. “Hayır, teşekkürler. Benim malzeme çalmam gerekmiyor. Ben ünlüyüm, unuttun mu?”

“Pardon, unutmuşum.”

Eden nihayet gülümsedi. “Üzülme, Koca–burun–çan. Alışmaya başladığını gösterir.”

Aya’nın ağrıyan omzuna bir şaplak attı, ardından uçarak madde–korsanının yanına döndü ve tekrar kapıyı açmaya başladı.

ÇAMUR KRALİÇESİ

Aya ertesi sabah alarına rağmen uyumaya devam etti ve ileri İngilizceyle iki farklı matematik dersini kaçırdı.

Uyandığında penceresinden içeri güneş doluyordu: Ümitsizlik uyandıran bir manzara. Kaçan dersler, bir ton meziyet puanının boşa gittiği anlamına geliyordu ve bu, onu bir ay boyunca sıfırda tutmaya yetecek düzeyde bir hasardı.

Ama yattığı yerden gözlerini tavana dikip dün geceki maceradan kalan ağırları ve bereleri ovalarken, aklına meziyet puanlarının artık o kadar önemli olmadığı geldi. Asi Kızlar haberi yayınlandığında sınavlar, yurt işleri ve ufaklık bakıcılığı işleriyle uğraşmayacak kadar ünlü olacaktı. Bütün o meseleler şehir müzesindeki küf tutmuş Paslı para koleksiyonu kadar değersiz kalacaktı.

Yüksek bir yüz sıralaması, İyi Vatandaş Komitesi'ni etkilemek zorunda olmadığına anlamına geliyordu. Tek yapmanız gereken ünlü kalmaktı. Ego-habercilerinin dediği gibi, bunu yapmak ünlü olmaktan daha kolaydı.

Aya gözlerini ovuşturdu. Moggle'dan ve düğme kamesinden indirdiği çekimleri gözden geçirirken uyuyakalmıştı. Saatler süren man-hav sörfü, gizemli tüneller ve çetelerinin sırlarını açıklayan haşin Asi Kız çekimleri vardı. Hepsinin haber değeri yüksekti.

Üzerinde çalışılamayacak kadar fazla geliyordu neredeyse, Aya hiç bu kadar karmaşık bir hikâye yayınlamayı denememişti. Hiro her zaman, çekimler ne kadar göz kamaştırıcı olursa olsun, insanların on dakika sonra sıkıldığını söylerdi. Aya gizli saklanma yerleri, sıska ucubeler ve çılgın Asi Kız numaralarını bu süreye nasıl sığdıracaktı? Yalnızca man-hav trenine binişlerinden bile on dakikalık haber çıkarabilirdi!

Elbette pek çok hikâye için yapılan çekimlerin çoğu arka planda kalır, başka haberciler tarafından daha sonra kullanılır ya da eski Paslı haberleri gibi gerçeği çarpıtıp çarpıtmadığınıza bakmak için kontrol edilirdi. Ama Aya, Asi Kızları ele verecekse, gerçekte ne kadar muhteşem olduklarını gösterme borcu olduğunu hissediyordu. En iyi numaralarını yalnızca birkaç haber müptelasının görebileceği bir yerde saklamamalıydı.

Orada yatarken, hikâyeyi bölüp dizi yapmayı düşündü. Geçen yaz, Hiro ünlü olmak için kendilerine zarar veren insanlar –kesiciler, kendilerini aç bırakanlar, içmek için tütün yetiştirmeye çalışanlar– hakkında on bölümlük bir dizi yapmıştı. Ama daha karmaşık bir şey yaratma, karakterleri farklı farklı yerlerde kullanma, tekrara düşmeden temalar oluşturma fikri fazla boğucuydu.

En kötü kısmı da insansı görünmeyen şekillerdi. Ucubeler kesinlikle inanılmazdı, çünkü Aya'nın elinde onlarla ilgili çekim yoktu. Hikâyesine tek boynuzlu atlar katmak-tan bir farkı yoktu.

Göz-ekranını açtı ve Ren'in Hiro'nun yerinde olduğunu gördü. O ne yapılması gerektiğini bilirdi. Aya, Asi Kızlar'ın gerçek olduğunu kanıtladığına göre, Hiro bile yardım edebilirdi.

Tam Ren'i arayacaktı ki birden nutku tutuldu. Görüş alanına yüzlerce mesaj akıyordu ve hemen hepsi yabancı-lar tarafındandı. Bir önceki gece bilmediği bir nedenle me-saj yağmuruna tutulmuştu.

Sonra gözüne tanıdık bir isim takıldı: Frizz Mizuno.

Aya duraksadı. Ya radikal bir biçimde dürüst bir şey söylemek için yazmışsa... örneğin Aya'dan hoşlanması-nın korkunç bir hata olduğunu söylemek için? Ya da Aya Fuse'un, değil güzel ve ünlü biri, hiç kimsenin birlikte takıl-mak istemeyeceği yüzden-eksik bir ekstra olduğunu?

Öğrenmenin tek bir yolu vardı. Mesajı açtı.

Bugün uçan-kamera yağmuru var!

Ve nedenini yeni öğrendim.

Tüh... çok üzgünüm.

Frizz

Aya kaşlarını çatı. Dün tamamen beyinden-eksik davranan Aya'yken, o neden özür diliyordu? Ve uçan-

kameralarla neyi kastediyordu? Birden Aya, mesajın sonunda bir haber bağlantısı olduğunu fark etti ve midesinde endişe sancıları başladı.

Haber bağlantısını takip etti ve görüş alanında moda-eleştirisini haberlerinden biri belirdi.

Çekim dün, Aya, Moggle'ı kurtardıktan hemen sonra yapılmıştı. Aya oracıkta, pislik ve çamur içindeki yurt üniformasıyla, Akira Binası'nın futbol sahalarının yanında Frizz'le konuşuyordu. Kumlu mini-kamera çekimine rağmen Frizz uçan-tahtasının üzerinde bağdaş kurmuş otururken, her zamanki kadar güzel görünüyordu. Ama Aya bir lağım kanalından yeni çıkmış gibi görünüyordu.

Başlık şöyle diyordu: *Frizz Mizuno'ya bulaşan çamurlu çirkin kim?*

Aya gözlerini kapattı. Bu olamaz... şimdi değil.

En kötüsü de, bunun olacağını tahmin edememiş olmasıydı. Frizz yeni bir çete başlatmıştı ve yüz sıralaması hızla yükseliyordu. Muhtemelen paparazzi kameraları her yerde onu izliyordu, ama Aya onun ilgisi yüzünden öyle sersemlemişti ki, dikkatli olmak aklına gelmemişti.

Tam da ünsüz kalmaya çalışırken haberlerde, her yerdedi.

Aya çekimi yeniden izledi; en azından onun ve Frizz'in ne dediği duyulmuyordu. Moggle da plastik mermi ve sa-vaş çarkları kovalamakla meşguldü.

Ayrıca yalnızca aptal bir eleştiri haberi-ydi; Aya'nın her gün bir göz attığı, güldüğü, sonra unuttuğu türden bir haber. Görmezden gelmeliydi...

Ama bir sebepten Aya kendine hakim olamıyordu. Daha sonra arka plandaki çekimlere göz attı, düzinelerce vardı ve hepsi aynı ölçüde iğrençti. Elbette, çekimi her kim yapmışsa, Aya'yı duş aldıktan sonra göstermeye zahmet etmemişti. Bunun eğlenceli tarafı yoktu.

En kötüsü de imgelerden yayılan sohbet ağını okumaktı. Bin ayrı espri, aşağılama ve aptalca teori vardı: Radikal Dürüstlük ameliyatının Frizz'de bir tür beyin hasarına yol açtığı, artık büyük burunlardan hoşlandığı, lağımlardan yeni bir kız-arkadaş türü yayıldığı gibi yorumlar...

Dün gece geç saatlerde Akira Binası'ndan ismi belirsiz biri Aya'yı tanımış, haberi yeniden yayınlamıştı, ama bu noktada Aya'nın bir adının olması önemini yitirmişti. İnsanlar ondan "Çamur Kraliçesi" diye bahsederken çok fazla eğleniyordu.

Aya yatağına yattı ve insanların nasıl bu kadar dürüstlükten-eksik olabildiğini, uçan-kameralarla insanların gizli gizli çekimlerini nasıl yapabildiklerini merak etti. Ren'in dün dediği gibi, eleştiri haberleri beceriksiz ahmaklar içindi. Muhtemelen çoğu yalnızca kıskanmıştı, Frizz'in bir başka koca-surat yerine onun gibi çirkin bir ekstradan hoşlanmasına sinir olmuşlardı.

Ama Aya onları aklından çıkarmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, hepsinin beyinden-eksik ve acınası olmasını düşünmesinin bir faydası olmuyordu. Bir sebepten, söyledikleri yine de canını yakıyordu.

Yumuşak bir çınlama sesi duyunca Aya inledi. Muhtemelen Çamur Kraliçesi'nin yeni hayranlarından yeni bir

aşağılama mesajıydı. Ama gönderenin adı belirlediği zaman dimdik oturdu.

“Frizz?”

“Selam Aya-çan. Şey, bu sabah haberleri gördün mü?”

Aya yeniden uzandı ve içini çekti. “Evet. Çamur Kraliçesi hizmetinde.”

“Çok üzgünüm, Aya. Bu paparazzi olayına daha alışamadım. Aklıma hiç gelmedi.”

“Senin suçun değil, Frizz. *Benim* düşünebilmiş olmam gerekiyordu.” İçini çekti. “Hiro ilk hikâyesinden beri ünlü. Kuralları biliyordum. Ama senin beni beklediğini görünce onları unuttum.”

Bir anlık sessizlik oldu, sonra Frizz, “Bu mutlu edici bir şey, sanırım,” dedi.

Aya uyandığından beri ilk defa, pusuya düşmüş olma-
tan kaynaklanan korkunç duygu dışında bir şey hissetti. En azından Frizz ne kadar berbat biri olduğunu söylemek için aramamıştı. “Evet, sanırım öyle.”

“Neden buraya gelmiyorsun? Pikniğe falan gideriz.”

“Kamera-yağmuru olduğunu sanıyordum.”

“Kesinlikle, ama ne olmuş?” dedi Frizz. “İnsanların seni, bilirsin, çamur faktörü olmadan görmesi için fırsat olur.” Kıkırdadı.

“Ama yapamam. Üzerinde çalıştığım hikâye vardı ya. O hâlâ gizli.”

“O zaman ondan bahsetmeyiz. Bir şey de bildiğim yok zaten.”

“Ama haberini yaptığım çete, ün konusunda çılgınca fikirlerle sahip. Ünün kokusundan bile nefret ediyorlar. Beni seninle birlikte kameralara poz verirken görürlerse kuşkulanırlar.”

“Neden kuşkulanırlar? Pikniklerden hoşlandığından mı?”

“Frizz,” diye inledi Aya. “Kimlik değiştirdim, unuttun mu? Çete onlar hakkında haber yaptığımı bilmiyor.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Bir dakika... yalnızca diğer habercilerden sakladığını sanıyordum. Çeteden de mi saklıyorsun?”

“Evet. Haberci olduğumu bilmiyorlar.”

“Bize olan şeyin aynısını onlara yaptığını mı söylüyorsun? Onlara söylemeden çekim mi yapıyorsun?”

Aya ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Sözcükler diline dolanmıştı. Sonunda, “Bu *tamamen* farklı!” demeyi başardı.

“Nasıl farklı?”

“Ben onları küçük düşürmüyorum, Frizz. Ne kadar havalı olduklarını gösteriyorum! Bu hikâye onları ünlü edecek!”

“Ama ünden nefret ettiklerini söylediğini sanıyordum.”

“Evet, ama...” diye başladı Aya, ama sözcükler yine diline dolaştı. Frizz’in Radikal Dürüstlüğü deli ediciydi! Bazen o, yüzden—eksik bir şehirden gelmiş gibi hissediyordu.

“Bu konuda düşünmem gerekiyor Aya,” dedi Frizz usulca.

“Neyi düşünmen gerekiyor?”

“Üzgünüm, ama bu kimlik değiştirme meselesi benim için tuhaf. Zaten benden uzak durmak istiyormuşsun gibi görünüyor. Bu yüzden belki de bir süre ayrı kalmalıyız.”

Aya bir an için itiraz etmek, hatta uçan-kameralara aldırmadan dışarı fırlayıp onu görmek istedi. Ama bunu yaparsa kimliğini belli ederdi. Adı tüm haberlerdeyken de durum yeterince kötüydü.

İtiraf etmek Aya’yı mutsuz etse de, Frizz birkaç günlüğüne uzak durmak konusunda belki de haklıydı.

“Emin misin Frizz?”

“Evet. Bu konuda düşünmem gerekiyor. Bazen ne tür biri olduğunu anlamak zor oluyor.”

Aya yumruklarını sıkı ve söyleyecek bir şey aradı. Frizz şimdi de onun beyinden-eksik bir tenkitçi olduğunu düşünüyordu! Keşke ona bu hikâyenin Asi Kızlar’ın mahremiyetinden daha önemli olduğunu açıklayabilseydi. O dağda gizledikleri her neyse, tehlikeli olabilirdi.

Ama Frizz’in Radikal Dürüstlük’ü ve ünü sayesinde, ona söylediği her şey ertesi gün haberlere çıkardı. Aya buna cesaret edemezdi.

Sonunda vedalaştılar ve bağlantı kesildi.

Aya orada uzandı ve her geçen saniye kendini daha da sefil hissederek onunla alay eden mesajları sildi. Belki de Frizz’den kaçmak zaten anlamsızdı. Ya Asi Kızlar’dan biri Çamur Kraliçesi hikâyesine rastlarsa? Ani ünü için Aya’yı

mı suçlarlardı? Frizz'in ünlü, güzel ve tam bir uçan-kamera mıknaıısı olması onun suçu değildi...

Bir hafta önce, sahip olmak için cinayet işleyebileceği türden bir erkek arkadaşı.

Aya, ufaklık günlerinden beri yüz sıralamasını kontrol etmediği ilk sabah olduğunu fark ederek kaşılarını çatı. Üstelik bu sefer yükselmiş olabilirdi. Moda-eleştirmeni haberini kapatarak, göz ekranını dolduran mesajları ve dedikodu bağlantılarını temizleyince sonunda küçük utanç köşesini görmeyi başardı.

Bir an ne düşüneceğini bilemeden ona bakarak oturdu.

Yüz sıralaması 26,213 olmuştu, daha önce olmadığı kadar yüksek. Aya Fuse sonunda ünlüydü.

Çamurlu olduğu için...

KÜTLE-İTİCİ

Akira Binası'nın önünde uçan-kameralar süzülüyordu.

Çamur Kraliçesi hikâyesi etkisini yitirmeye başlamıştı bile –ne de olsa şehirde eleştirilecek çok daha üst sırada yüzler vardı– ama Aya dikkatli olmaya karar verdi. Birkaç gün daha tanınmadan yaşadıktan sonra, alabildiğince kamera ilgisine sahip olmaktan mutlu olacağı bir zaman gelecekti.

Kollarını Moggle'a dolayarak beşinci kattaki arka penceresinden atladı ve yurdun yeni krizantem bahçesine sertçe indi. Bir gözetmen robot öfkeyle Aya'ya hırıldandı. Aya bir çiçeği ezip dümdüz etmişti.

Bu, meziyet puanları açısından iyi bir gün olmayacaktı, anlaşılan.

“Tahtamı getir Moggle,” dedi. “Ama o kameralardan herhangi birinin seni görmesine izin verme.”

Moggle dönerek uçan-tahta raflarına doğru gitti, köşede durup ileriye kontrol etti. Dün geceki maceradan sonra, o da sonunda gizli saklı davranmayı öğrenmeye başlamıştı.

Aya beklerken, ağaçların arasında paparazzi kamerası olup olmadığını merak ederek ormanı taradı. İzlendiğini hayal edince tüyleri diken diken oldu. Kai olmak böyle bir his miydi? Devamlı gizli gizli dolaşmak, ünün kokusundan bile çekinmek? Paranoya yaratıcı türden bir yaşam tarzına benziyordu.

Moogle, peşinde tahtasıyla tekrar belirdi ve Aya uçan-tahtasına atladı.

“Seninle Hiro’nun orada görüşürüz,” dedi.

Moogle ışıklarını yakıp söndürdü, sonra ormana, kasanın ünlü mahallesine doğru fırladı.

“Selam, Çamur Kraliçesi!”

Aya inledi. “Beni içeri al, Hiro. Biri beni tanıyabilir.”

“Ama nasıl tanıyabilirler ki? Çamurlarla bezenmemişsin.”

“Hiro!”

Yeni kahkahalar duyuldu, ama sonunda asansör kapısı kayarak açıldı ve Aya’yla Moogle içeri süzöldüler.

Kapı tekrar açıldığında Hiro ve Ren hâlâ gülüyorlardı. İkisi kanepeye serilmiş, Hiro’nun dev duvar-ekranında başparmak oynatma oyunu oynuyorlardı. Patlamalar ve silah takırtıları kâğıttan turna dizilerinin çıtırdayıp dans etmesine sebep oluyordu.

“Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?” diye bağırdı Aya gürültünün üzerinden.

“İsimsiz, başparmak oynatma oyunlarını eleştiren bir haber yaptı,” diye bağırdı Ren. “Biz de bugün, kendimizi savaşa adadık!”

Aya gözlerini devirdi. Hiro, ölümsüzlük hikâyesindeki geçkinleri eleştirdiği, onlara ucube ve dünya-yıkıcı dediği için hâlâ İsimsiz’e sinir oluyordu. “Ama sesi biraz yüksek değil mi?”

“Affedersin Çamur-sensei,” diye bağırdı Hiro. “Yüz sıralaman konusunda tebrik ederim bu arada. Çamur Kraliçesi olarak birkaç kez daha haber olursan, Bin Yüz Partisi’ne davetiye alırsın!”

Aya kaşlarını çatı. “Kötü şöhret diye bir şey olmadığını söylemez miydin sen?”

“Hayır, bunu söyleyen şehir arayüzü!” diye bağırdı Hiro. “Ben çamur ününe karşıyım!”

Ren kıkırdadı ve oyun karakterine tehlikeli bir manevra yaptırarak kanepede yana devrildi.

“Sen neye gülüyorsun Ren?” diye bağırdı Aya. “Beni suya dalmaya zorlayan sendin!”

“Eve dönerken gidip güzel bir çocukla konuşacağını bilmiyordum.”

“Ben de öyle!” diye bağırdı Aya patlamaların üzerinden.

“Elbette bilmiyordun,” diye yanıt verdi Hiro. “Tıpkı dün Frizz Mizuno’nun haberini gördüğümüz zaman, onun kim olduğuna dair *en ufak fikrin* olmadığı gibi.”

“Dün onu tanıımıyordum. En azından adını bilmiyordum. Onunla daha önceki gece tanıştım... o partide.”

Hiro kaşlarını çattı. Ardından bir jest yapınca duvar-ekranındaki görüntü dondu ve ses aniden kesildi. “Sen ne zamandan beri Frizz Mizuno’yla aynı partilere davet ediliyorsun?”

“Tam olarak davet edildiğim söylenemez,” dedi Aya. Hiro tek kaşını kaldırdı ve Aya inledi. “Bir tekno–kafa partisini bastım, tamam mı? Asi Kızları arıyordum.”

“Ah, yine şu hayali Asi Kızlar.” Hiro içini çekti. “Neden zamanını tekboynuzlar için harcamıyorsun, Aya-çan?”

“Onlar hayali değil. Aslında dün gece onlara katıldım.”

“Tekboynuzlara mı katıldın?” diye sordu Hiro.

“Asi Kızlar’a, seni köpük–kafa! Onlarla sörfe çıktım.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Ren.

“Man–hav treni sörfünü hiç duymadınız mı?” Aya bir jest yaptı ve Moggle, Hiro’nun duvar–ekranına çekimler yüklemeye başladı. “O zaman bunu izlemen gerek.”

Hiro bir şey söyleyecek oldu, ama duvar–ekranı canlanmıştı bile. Hiro kollarını kavuşturdu ve Aya’nın bir Asi Kız olarak geçirdiği gece gözlerinin önüne serilirken sessizlik içinde izledi.

Bittiği zaman Hiro’nun söylediği ilk şey, “Annemle babam seni öldürecek,” oldu.

Aya itiraz edemedi. Annesiyle babası bungee atlayışlarına bile izin vermemişti. Annesinin onun man–hav sörfünü izledikten sonra neler söyleyeceğini hayal edemiyordu bile.

“Endişelenmen gereken geçkinlerden daha önemli şeyler var,” dedi Ren. “Bu haberi yayınladıktan sonra güvenlik görevlileri gelecektir.”

“Biliyorum.” Aya içini çekti. “Bu hikâyeyi yayınlamanın kötü tarafı bu. Bir daha kimse man-hav sörfüne çıkamayacak.”

“Kastettiğim bu değil,” dedi Ren usulca. “O kütle-iticiyi gördükleri zaman güvenlik görevlileri sörf meselesini tamamen unutacak.”

Aya, Hiro’ya baktı, ama o da kendisi kadar şaşkın görünüyordu.

“Kütle-itici nedir?” diye sordu Aya.

Ren ayağa kalktı ve duvar-ekranına gidip parmağını çevirerek görüntüleri geri sardı. Moggle’ın kuyuda tırmandığı görüntüye geldi, uzandı ve taşa kakılmış parlak metali gösterdi. “Bu bir bakır halka, değil mi?”

“Sanırım,” dedi Aya. “Elektrik motorlarında olduğu gibi mi?”

“Ya da tren raylarında olduğu gibi,” dedi Ren. “Man-hav trenlerinde iki tür mıknatıs bulunur. Treni havaya kaldıranlar ve kütle-iticiler.”

“Hangisi ne yapıyor?” diye sordu Aya.

“Treni hareket ettiriyorlar. Tren süzülürken kütle-iticiler negatiften pozitive dönüşüyor. Önden çekiyor, arkadan itiyor ve treni hızlandırıyorlar. Aynı şeyi dik olarak da yapabilirsin.”

"Demek bu kuyu inip çıkan bir man-hav treni gibi, öyle mi?" Aya omuzlarını silkti. "Asansör gibi mi olduğunu söylüyorsun?"

Ren başını iki yana salladı. "Bu benim asansörümünden bin kat daha büyük ivme yaratabilir. Hava kilidini gördün, değil mi? Eğer kuyudaki bütün havayı emersen, bir boşluğun içinde ivme yaratırsın. Sıfır sürtünme kuvveti, saf hız. Yeterince güç verersen, bir kütle-itici seni yörüngeye fırlatabilir."

"Ama amacı ne?" diye sordu Hiro. "Neden onu bir dağın içine saklasınlar?"

Ren bakır halka görüntüsüne baktı. "Bu, o silindirlerin ne olduğuna bağlı."

Aya omuzlarını silkti. "Yalnızca büyük metal cisimlere benziyorlardı."

"Ya içinde akıllı-madde varsa? Uçarken kendi kendilerine şekil değiştirebilir, bir hedefe gidebilmek için kanatlar ve flaplar oluşturabilir. Hatta düşerken bir ısı kalkını yapabilir."

"Mümkün değil Ren." Hiro doğrulup oturdu. "İsimsiz haklı aslında. Başparmak oyunlarımız seni savaş çılgınına dönüştürdü!"

"Çok komik Hiro." Ren silindir görüntüsünü yaklaştırdı. "Biraz hesap yapmama izin ver. Büyüklükleri ne kadar Aya?"

"Şey... üstten yaklaşık bir metre eninde. Ve boyları ben-den biraz uzun." Aya kaşlarını çatı. "Neden heyecanlanıyorsun?"

“Hayal görüyor,” dedi Hiro.

“İki metre uzunluğunda diyelim.” Ren’in parmakları oynadı ve döndü. Ekranda silindir görüntüsünün üzerinde sayılar aktı. “Yarıçapın karesi bir metrenin dörtte biri olsun, pi’yle çarpınca yaklaşık sıfır nokta yetmiş beş oluyor. Boyla çarpınca bir buçuk çıkıyor. Hey, oda? Bir buçuk metre küp çeliğin ağırlığı ne olur?”

“Ne tür çelik?” diye sordu oda.

“Umrumda değil. Ortalama bir şey söyle.”

“Yaklaşık on iki ton.”

“On iki ton mu?” Ren bir adım geriledi ve iri iri gözlerle ekrana bakarak Hiro’nun haber izleme koltuğuna çöktü.

“Mesele nedir ki?” diye sordu Aya usulca.

Hiro öne eğildi. Yüzündeki eğlenti dolu ifade solmuştu. “Hey, oda? Yörüngeden düşürecek olsan on iki ton çeliğin ne kadar enerjisi olur?”

“Ne kadar yüksekte bir yörüngeden?” diye sordu oda.

Hiro Ren’e baktı. Ren omuzlarını silkti ve “İki yüz kilometre? Hava direncini boş ver ve yuvarla.”

Oda duraksamadı. “Nesne saniyede iki bin metre hızla düşer ve yirmi dört giga-jul enerji salıverir. Bu altı ton TNT’ye denk.”

“Tamam... bu iyi değil,” dedi Hiro.

“TNT nedir?” diye sordu Aya.

“Bugünlerde, bir enerji birimi,” dedi Ren. “Ama çok da uzun olmayan bir süre önce, Paslıların bomba yapmak için kullandıkları bir kimyasaldı.”

"Bomba mı?" Aya yutkundu. "Birbirlerine fûze attıkları zamanlarda mı?"

"Vay, Çamur Kraliçesi," dedi Hiro. "Çabuk kavırıyor-sun."

Ren yavaşça başını salladı. "Bu bir tür Şehir Katili olabilir."

"Ciddi olamazsın." Aya birkaç saniye içinde koca şehir-leri yok eden, gökyüzünü kavuran ve yeri on yıllar boyunca zehirleyen Paslı silahlarını hatırladı. "Ama şehir katil-lerinin savaş başlıkları vardı. Bu silindirler yalnızca som çelik!"

"Evet Aya, dinozorları yeryüzünden silen de demirdi," dedi Ren. "*Uzaydan düşen* demir. Bu şeyler gelişigüzel düş-mez. Akıllı-madde onları minik parçalara ayırabilir. Şehir-deki her bina için bir tane. O silindirlerden kaç tane olduğunu söylemiştin?"

"Yüzlercesi vardı Ren," dedi Aya usulca.

"Binlerce ton mu? Metal kılığı çekilirken mi?"

Aya başını iki yana salladı. "Ama sonuçlar için hızlı karar vermiyor musunuz? İçeride akıllı-madde olduğunu bile bilmiyoruz."

"Belki sana onları sınamak için kullanabileceğin bir şey bulabilirim," dedi Ren.

"Madde-korsanı işe yarar mı?" diye sordu Aya ve ikisi birden dönüp ona baktı. "Çünkü Asi Kızlar'da... bir tane var."

“Aya,” dedi Hiro yavaşça. “Madde-korsanlarıyla oynadığını söyleme bana.”

“Ben dokunmadım bile!”

“Aya! Madde-korsanları meziyet puanı kaybettiren türden yasadışı değil! Hapse girmeni sağlayacak türden yasadışı!”

“Ama kusursuz çözüm,” dedi Ren. “Bir tanesine temel çalıştırma emrini ver ve sonra neler yaptığına bak.”

“Ren!” diye bağırdı Hiro. “Küçük kız kardeşim, o Asi Kızlar’la bir saniye daha geçirmeyecek. Annemle babamın beni öldürmesini mi istiyorsun?”

Ren ona döndü. “Sen gitmek istemezsen Aya, ben oraya girmeyi denerim. Ama bu senin hikâyen...”

Aya başta yanıt vermedi. Ekrandaki karman çorman matematik denklemlerine bakarak on yaşında olduğu zamanları hatırladı. Tüm ufaklık sınıfını uçan-araçlara doldurmuşlar, Pashıların ikinci küresel savaşlarından kalma eski bir yıkıntıya götürmüşlerdi. Pencereleeri kırık, yıkılmış duvarlardan bir kubbenin yanık kabuğu yükseliyor, bir ışık çakmasıyla yüz bin insanın öldüğü yeri işaretliyordu. Aya bunu Pashıların bile yapabileceğine inanmamıştı.

Ama biri onların izinden gidiyor gibiydi.

“Üzgünüm Hiro, ama yapmam gerek,” dedi. “Dünyanın sonu yarım yamalak yapılacak haber değil.”

İkinci Kısım

ŞEHİR KATİLLERİ

Şöhret tarafından bütün kılınma fırsatının ardında,
daha da paramparça olma celladı vardır.

Leo Braudy, Şöhret Çılgınlığı

YASAKLANMIŞ

Asi Kızlar Çamur Kraliçesi'nden memnun olmamıştı.

Kai'nin, diğerlerinin yüz sıralamalarını da kendininki kadar yakından takip ettiği ortaya çıktı. Aya'nın aniden tanınmazlıktan ortalama şöhrete sıçraması onun dikkatinden kaçmamıştı. Pek çok mesajlaşmanın ardından, Kai bunun tamamen Aya'nın hatası olmayabileceğini kabullenmişti, ama yine de bir sorundu.

Uçan-kameraları mıknatıs gibi çekenlere izin verilmiyordu.

Bu yüzden Aya'nın Asi Kızlar'a katılması yasaklanmıştı, en azından yüz sıralaması altı haneli sayılara düşene kadar.

Aya başta gecikmenin kendisini çıldırtacağını düşünmüştü. İşte buradaydı, sonunda dev bir hikâye avucundaydı ve bir avuç önemsiz insanın yok yere onunla alay etmeyi bırakmasını beklemesi gerekiyordu.

Üstüne üstlük, bu iş bitene kadar Frizz'le takılmaya cesaret edemezdi. Biri onları birlikte görecekt olursa başka bir Çamur Kraliçesi haberi patlar, Aya'nın yüz sıralamasını yükseltirdi.

Ama günler geçerken, beklemenin o kadar da kötü olmadığı ortaya çıktı.

Aya, yeraltı gölüne düştüğünde üşüttüğünü ve bunun, onun enerjisini tükettiğini iddia ederek derslerini ekiyor, odasında kalıyordu. Bir hafta boyunca tüm eski haberlerini yayından kaldırmış, yalnızca Hiro, Ren ve Kai'nin mesajlarına yanıt vermişti. Ve zamanla Aya Fuse (ve namı diğer Çamur Kraliçesi) unutulmaya, yüz sıralaması her gün binlerce sıra düşmeye başlamıştı.

En tuhafı da bir kanalının olmamasıydı. Son iki sene boyunca Aya için önemli olan her şey oraya yüklenmişti: Görüntüler, hikâyeler, ders çizelgeleri ve notlar. Yaptığı, düşündüğü, istediği her şeyin, tüm arkadaşlarının ve düşmanlarının listeleri... Kimse kanalına bakmıyor olsa bile, kendi kanalını kapatmak, bir parçasını silmek gibi gelmişti.

Neyse ki Aya'nın onu meşgul etmeye yetecek kadar işi vardı.

Korkunç gerçeği sonuna dek saklayan, ama yine de insanların izlemeye devam etmesini sağlayacak kadar merak uyandıran kaba bir taslak hazırlamak bir haftasını almıştı. Aya'nın hazırladığı en uzun haberd, neredeyse yirmi koca dakika. Hiro gördüğü her versiyonu kısaltmasını söylemişti, ama Aya'nın insanları sıkma konusunda kaygısı yoktu.

Hikâyede her şey vardı: Acayip yabancılar, gizemli teknolojiler, göz kamaştıran orman çekimleri, hatta man–hav treninden kıl payı kurtuluş. Ve elbette, gezegeni bir kez daha mahvetmeye çalışan eski insanlık... Zihin–yağmurunun tüm vaatleri ve tehlikeleri tek büyük haberde toplanmıştı.

Habere almadığı tek şey, Miki'yle beraber gördüğü insan olmayan şekillerdi. Onlarla ilgili çekim yoktu. Kuşkusuz, karışıma hiç de inanılır gelmeyen uzaylılar eklemekten de şehir öldüren silahlar yeterliydi. Aya onlardan Hiro ve Ren'e bile bahsetmemişti. Muhtemelen Aya'nın yine tekboynuzlara inandığını söylerlerdi.

Aya haberin en sonuna Ren'in akıllı–maddeyle ilgili teorisini kanıtladıktan sonra ekleyeceği, silindirler hakkındaki gerçek için bir boşluk bıraktı. Ama Aya çoktan ikna olmuştu: Pahlıların dağları oyarak, dünyanın geri kalanı dağılıp giderken önderlerin kurtulabilmesi için yerler hazırladıklarını öğrenmişti. Bu, milyonlarca insanı öldüren eski savaşı korkunç bir geri dönüş anlamına geliyordu.

Belki gerçeği gördüklerinde Asi Kızlar haberi yaptığı için onu affederdi. Kai bile, dünyanın güvenliğinin, birkaç numarayı gizli tutmaktan daha önemli olduğunu anlayabilirdi.

Bu yüzden sabırla bekledi. Hikâyesini tekrar tekrar düzeltti, Hiro'nun sinir bozucu yorumlarına tahammül ederek yörünge mekaniği ve kinetik enerji hesaplamalarıyla doldurması için Ren'e koca bir dakika ayırdı. Bu kısım

başta sıkıcıydı, ama patlamalarla bitiyordu. Uçan-gergileri, yarı eriyik metaller tarafından parçalandıktan sonra devrilen binalar hakkında sıra dışı görüntüler...

Ve uzun bir haftanın ardından, sonunda Aya'nın yüz sıralaması yüz bine gerilemişti. Çamur Kraliçesi artık yoktu ve Aya Fuse son bir kez Asi Kız olacaktı.

SINAV

“Seni hiçbir şeyin izlemediğinden emin misin?” diye sordu Kai.

“Kesinlikle,” dedi Aya, uçan-tahtasını durdurarak. Emin olmak için Moggle onu Akira Binası’ndan buraya kadar izlemiş, Çamur Kraliçesi’nin kısa hükümrانlığından kalma uçan-kameralara karşı gözünü açmıştı. Ve iki kat emin olmak için Ren, Aya’nın yurt ceketine ayrı yönlerle bakan altı casus-kamera dikmişti ve hiçbirini bir şey görememişti.

“Diğer herkes nerede?” diye sordu Aya. Kasabanın kıyısında Eden ve Kai’dan başka Asi Kız yoktu.

“Bu gece gelmediler,” dedi Eden. “Sörf yapmak için biraz rüzgârlı. Ama sen şartlı tahliye olduğundan geleceğini düşündük.”

“Gerçekten mi?” Aya kaşlarını çatı. Çıkarken rüzgârı fark etmişti, ama ona o kadar güçlü gelmemişti. “Teşekkürler, sanırım. Yurt odamdan bayağı sıkılmışım.”

“Koca-suratlarla takılırsan olacağı budur.” Kai güldü. “Belki o burnu biraz yontturursan o kadar çok güzel çocuğu cezbedemezsin.”

Aya gözlerini devirdi. Burnu şimdi de güzel mi olmuştu? “Her neyse, Kai. Ben yalnızca dağın içine tekrar girmek istiyorum. Biraz araştırma yaptım ve o silindirler hakkında bir teorim var.”

“Dinlemek için sabırsızlanıyorum,” dedi Eden. “Ama korkarım sen biraz geride kaldın.”

“Onlardan zaten haberiniz vardı mı demek istiyorsun?” diye sordu Aya usulca.

Eden sırtıttı ve başını iki yana salladı. “Hayır, yalnızca Kai bugünlerde *Lai* oldu demek istiyorum.”

“Tanınmayan birisi olarak kalmak bugünlerde sonsuz bir savaş,” dedi Lai. “Ama artık sen bunu biliyorsun, değil mi Çamur Kraliçesi?”

“Elbette Lai.” Aya başını çevirerek ne kadar rahatladığını sakladı. Trenin gümbürtüsü ayaklarının altında hissedilir hale gelmişti.

“Antrenmansızlık hakkında endişelenme, Koca-burun,” dedi Lai, gülümseyerek. “Man-hav sörfü ıpki uçan-tahtaya binmek gibidir. Asla unutmazsın.”

Trenin peşinde bıraktığı rüzgâr her zamankinden de kötüydü.

Tren şehrin kıyısına yaklaşırken rüzgâr güçlendi. Tah-tasının üzerine dümdüz uzanmış olan Aya, havadaki her çekişi, her ürpertiği hissedebiliyordu. Rüzgâr dönemecin üzerinde esiyor, enerjisi trenin geçişinin yarattığı türbülansa karışıyor, iki coşkun ırmağın birleştiğinde oluşan çalkantılı suları andırıyordu.

Trenin ardında oluşan rüzgârla ilk karşılaşmasında Aya tepetaklak yuvarlandı, yeryüzü ve gökyüzü çevresinde fırl fırl döndü. Onun, bembeyaz kesilmiş parmaklarla tahtasının ön ucuna tutunmasını sağlayan tek şey, Eden'in üzerinde oynanmış düşüş bilezikleri oldu.

Tahtasını kontrol altına almak için mücadele etti ve onu zorlanarak düzeltti. Ama trene yaklaştırdığı her seferinde, çalkantı onu yine teker meker yuvarlıyordu.

Lai ve Eden'in diğer kızlara evde kalmalarını söylemesine ne şaşmamak gerekirdi!

Tren uğuldamaya başladı –dönemeçten çıkmış, hızlanarak düzeliyordu– ve Aya dişlerini sıkı. Zihin–yağmurundan bu yana görülmüş en büyük hikâye yayınlanmayı beklerken, o yurt odasına kapanarak bir gün daha geçirmeyecekti...

Sertçe sola eğilerek uçan–tahtayı trene yanaştırdı ve arındaki rüzgârının oluşturduğu engeli aşmaya zorladı.

Tahta yine tepetaklak oldu, ama bu sefer dönüşlerle mücadele etmedi. Raylardaki ışıklar düzelene kadar, dünyanın çevresinde bir düzine kez dönmesine izin verdi. Ardından tahtanın dönüşlerinin onu taşımasına izin vererek, çalkantının üzerinden geçti.

Daha sakın havaya geldiğinde tahtayı düz uçmaya zorladı. Başı hâlâ dönüyordu, ama tren bir ev gibi istikrarlı bir biçimde, yanında dümdüz uzanıyordu.

Trenin metal duvarının yanından yukarı tırmandı ve üzerine çıktı.

Birkaç metre ileride Lai ve Eden dikilmiş, onu eğlenerek izlemekteydiler.

“Fena değil,” diye seslendi Lai. “Belki bazı yeni numaralar öğrenmeye hazırsındır!”

Tren hâlâ hızlanıyordu ve Aya yanıt vermedi. Düşüş bileziklerinden birini ayak bileğine aktardı. Tren maksimum hıza ulaştığında doğruldu ve orman çevrelerinde akıp geçerken, üçü sessizlik içinde, baş uçuurma sinyallerinde eğilerek trenin üzerinde yolculuk yaptılar.

Kısa süre sonra dağlar önlerinde yükseldi; içlerinde ne olduğunu öğrendikten sonra karanlık kütleleri yüz kat ürkütücü gelmeye başlamıştı.

Ren ona bugün başka hesaplamalar göndermişti: Yörüngeye füze göndermeye yetecek kadar büyük bir küle—iticiyi ancak bir dağ saklayabilirdi. Uygun şekilde, dağların zirvelerinde atmosfer daha inceydi. Bu, kuyudan çıktıktan sonra silindirler için daha az hava direnci demekti. Bunu kimler yapmışsa, dünyayı nasıl yok edecekleri hakkında uzun uzun, dikkatle düşünmüşlerdi.

Karanlık zirveler önünde büyürken, İsimsiz gibi zihin—yağmuru eleştirmenlerinin haklı olup olmadıklarını ilk kez merak etti. Belki de insanlık gerçekten özgür bırakılamayacak kadar tehlikeliydi. Tedaviden bu yana yalnızca üç sene geçmişti ve biri şimdiden Pahlıları gururlandıracak bir silah yapmıştı.

En azından keşif bir şeyi kolaylaştırıyordu: Asi Kızlar, küle—iticinin ne için olduğunu öğrendikten sonra, artık onu gizli tutamayacaklarını anlamak zorundaydılar.

“Ee, senin bu teorin neydi?” diye sordu Lai.

“Eh, o şeylerle ilgili.” Aya fenerini gizli kapağıya tuttu.

Eden Maru ellerinde madde-korsanıyla kapının yanında çömelmişti ve parmakları kontrollerde dans ediyordu. Tünel, Aya’nın feneri dışında zifiri karanlıktı. Diğer ikisinin kızılötesi görüş yeteneği vardı. Kapı uğuldamaya başladığında çevrelerindeki karanlık canlandı.

“Akıllı-maddeyi mi kastettin?” diye sordu Lai.

“Kesinlikle.” Aya ışığını yüzeyde gezdirerek, maddenin bir yağmur kokusu saçarak dalgalanıp açılmasını izledi. “Ya o silindirler de bununla kaplıysa?”

Eden omzunun üzerinden Lai’ye baktı, ama ikisi de konuşmadı.

“Eden’in bulduğu kuyu bana bir kütle-itici gibi geldi,” diye devam etti Aya. “Ve silindirler şekil değiştirebiliyorsa, bir tür füze olmaları gerek.”

Bir an akıllı-maddenin uğultusundan başka ses duyulmadı. “Bu koca dağın bir silah olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu Lai.

“Kesinlikle. Eski moda, Paslı tarzı bir silah.”

“İlginç bir teori.” Eden kapının son tabakalarının da kayıp giderek tünelin turuncu aydınlığını ortaya sermesini izledi. “Bundan ne kadar eminsin?”

“Hemen hemen. Silindirlerin olduğu yere gittiğimizde kanıtlayabilirim.”

İçeriye girdiler. Eden dönüp gizli kapıyı kapattı. Aya'nın beklediği gibi, Moggle bu gece diğer yanda kalacaktı. En azından Aya'nın casus-kameraları vardı.

"Akıllıca," dedi Lai. "Ama bu hafta akıllı olan tek kişi sen değilsin."

Aya kaşlarını çatı. İkisi şaşırmış gibi görünmemiştir. "Bu iş ciddi, Lai. O silindirler koca bir şehri yok edebilir. Diego Savaşı'nda kullanılan her şeyden daha ölümcüller."

"Öyle olabilir, Koca-burun. Ama bizim ne hazırladığımızı görene kadar bekle."

"Ama bunun anlamı..."

"Aya, bekle dedim!"

Kapı dalgalanarak kapandı ve Aya sustu. Eden Maru'nun da bir tekno-kafa olduğunu, hem de Ren'den çok daha ünlü biri olduğunu unutmuştu. O ve Asi Kızlar son bir haftadır neler yapmışlardı?

Üçü taş koridorlarda, döküntülerin ve aletlerin arasından geçtiler. Silindir odasına geldiklerinde Aya, merdivenin tepesinde duraksayarak casus-kameralarının sıra sıra metal füzeleri çekmesine fırsat verdi.

"Soru ne, Koca-burun?" dedi Eden.

"Madde-korsanımı bir dakikalığına alabilirsem, size bir şey göstereceğim."

"Bu bir oyuncak değil," diye uyardı Eden.

"Bunu biliyorum. Bir şey denememe izin ver."

“Ona izin ver,” dedi Lai. “Bu ilginç olabilir.”

Eden içini çekerek aleti Aya’ya uzattı. Göründüğünden daha ağırdı, üst kısmı kontroller ve göstergelerle doluydu. Ren bunun kullanması zor olacak şekilde tasarlanmış aletlerden biri olduğu konusunda uyarmıştı onu. Ses yardımı yoktu, kullanışlı bir talimat ekranı yoktu ve şehir müzesindeki Paslı aletleri kadar arayüzden eksikti.

Aya merdivenden indi ve gelişigüzel bir silindir seçti. Ren’in hafıza şeridini cebinden çıkardı ve madde-korsanının okuyucusuna soktu.

“Sen bir madde-korsanı için program mı yazdın?” Eden hıhladı. “Gizli yeteneklerle dolusun, değil mi?”

Aya omuzlarını silkti. Yalan söylemekten bıkmıştı.

Madde-korsanı canlandı ve Aya onu silindirin pürüzsüz duvarına yasladı. Havayı bir uğultu doldurdu. Gizli kapının sesinden çok daha alçaktı. Tıpkı yaklaşmakta olan bir trenin gürültüsü gibi, ama aynı zamanda bir çellonun tellerinde gezdirilen bir yay kadar pürüzsüz.

Havayı bir koku doldurdu. Tıpkı kapı açılırken olduğu gibi yağmur ve şimşek tadı vardı.

Silindir değişmeye başladı; görünmez bir kalıba dökülen metal şurup gibi, yavaşça yuvarlanarak bir başka şekil aldı. İlk önce bir koniye dönüştü. Ucu yuvarlak ve beyazdı. Ren bunun olacağını söylemişti. Beyaz kısım tamamen akıllı-maddeden yapılmıştı, yörengeye çıkarken aleti yanmaktan

korumak için bir ısı kalkanıydı. Yanlardan dört kısa kanat çıktı. Biri, bir tür metal bakterinin sahte-ayakları gibi Aya'ya doğru uzandı.

Aya dalgalanan şekil karşısında büyülenmiş gibi geriledi.

Füzeyi doğru yörüngeye götürmek için atmosferin üst tabakasını kullanmak üzere tasarlanmış kanatlar değişti, dönüştü. Sonra soğukta aniden donan bir sıvı gibi, dönüşüm durdu ve metal önlerinde kıpırdamadan durdu.

Belki de özel talimatlar bekliyordu; Ren'in programladığı basit komutun ötesinde bir şey.

"Bu kadar mı?" diye sordu Lai.

"Sanırım öyle." Aya kaşlarını çattı. "Ama o kanatları gördünüz mü? Bu bir füze olduğu anlamına geliyor, değil mi?"

Eden gülümsedi. "Biz de öyle düşünmüştük. Ama iyi bir kanıtı."

"Biliyor muydunuz?" diye haykırdı Aya.

Lai omuzlarını silkti. "Kuyunun bir kütle-itici olduğunu keşfettikten sonra gerisi açıktı. Ama hakkını vermek gerek Aya, silindirleri sınamak bizim aklımıza gelmedi. Biz denklemin diğer yarısına bakıyorduk."

"Hangi diğer yarı?"

"Gel de gör, Çamur Kraliçesi."

Eden, Aya'nın elini sıkıca tuttu ve kütle-iticinin girişine doğru çekti. Üçü tünelden geçtiler, iki hava kilidini aştılar ve kuyunun kenarına geldiler. Lai karanlığa işaret etti.

“Yeni bir şey fark ettin mi?”

Aya’nın feneri dibe kadar gelmeden soluyordu. “Hiçbir şey göremiyorum, Lai. Bende kızılötesi yok, unuttun mu?”

“Ah, doğru. O zaman daha yakından bak.”

Lai elini sertçe Aya’nın sırtına dayadı ve onu boşluğa itti.

KUYU

Eden Maru'nun düşüş bilezikleri tekrar programlanmış olmalıydı. Bu sefer Aya'yı sarsarak durdurmadılar, onu karanlıkta nazikçe aşağı indirdiler.

Aya bir an, Eden'la Lai'nin onun haberci olduğunu anladıklarını ve onu burada bırakacaklarını düşündü. Sonra kuyuda onu takip eden kıkırtılar duydu.

“Çok komik!” diye bağırdı yukarıya.

Eden yanından süzülürken, “Umarım düşmekten korkmuyorsundur Aya,” dedi. “Bu sorun olabilir.”

“Bu ne demek oluyor?”

Eden yanıt vermedi. Aya'nın ayaklarını yakaladı ve taş zemine basana kadar onlara yol gösterdi.

Aya ağrıyan omzunu ovaladı ve diğer eliyle feneri uzattı. Kuyu burada daha genişti ve ortasında tuhaf bir alet duruyordu. Metal parçalarıyla kabaca bağlanmış dört uzun mesafeli uçan-tahtadan oluşuyordu. İçlerindeki boşluk sanayi tipi kaldırıcılarla doluydu.

“Bu şeyi burada bulmadınız, değil mi? Onu siz yaptınız.”

“Elbette. Bu benim küçük kızığım.” Eden en yakındaki uçan-tahtayı aldı. “Binmek için sabırsızlanıyorsunuzdur, eminim.”

“Binmek mi? Nereye gitmek için?”

Eden boynundaki zinciri çaktı ve uçan-top kıyafetinin içinden bir düdük çıkardı. Yanaklarını şişirerek sağır edici bir sesle uzun uzun çaldı.

“Of!” dedi Aya, kulaklarını kapatarak. “Önceden uyar-san, lütfen?”

Lai düşüş bileziklerinin ucunda sallanarak yanma kondu. Gülüyordu. Yukarıdan bir başka düdük sesi yanıt verdi.

Aya başını kaldırıp baktı ve yukarıda minik bir ısıltı gördü: Ay ışığı.

“Havayı dışarı pompalayabilsinler diye açıklığı kapatmışlardı,” dedi Lai. “Elbette o silindirler plastiği delip geçebilir. Ama füze biz olduğumuzdan, yolu açmaları için Kızları yukarı yolladım.”

“Biz?..” diye başladı Aya, sonra kaşlarını çatı. “Ama diğerlerinin bu gece gelmediğini söyledin.”

“Yalan söyledim,” dedi Lai içini çekerek. “Ve yalan söylemek yanlışır, değil mi?”

Aya kızağa baktı. “Dur bir dakika, kütle-iticiyi çalıştırmadın, değil mi?”

“Bu imkânsız,” dedi Eden. “Bu halkalar çalışırsa, ivme bizi öldürür. Ama kütle–iticide uçan–tahtaların kendilerini itmek için kullanabilecekleri kadar çelik var. Benim küçük kızağım oldukça hızlı gidebilir.”

“Biz?.. Ama en uca geldiğimizde ne olacak?”

“Atalet olacak,” dedi Lai. “Uçuş olacak. Eğlence olacak.”

Aya’nın ağzı açık kaldı. “Peki, yerçekimi olduğunda ne olacak? Kendimizi yüzlerce metre yüksekte bulabiliriz!”

Eden başını iki yana salladı. “Ah, bundan çok daha yüksek olacak, Koca–burun–çan.”

“Ama senin küçük kızağın nasıl inecek? Burada yeraltı kafesi yok. Bu uçan–tahtalar taş gibi düşecek.”

Lai gülümsedi. “Bizim hakkımızdaki dedikoduları hiç duymadın mı, Koca–burun?”

Yeri gösterdi. Aya’nın feneri, çamaşır dolu sırt çantalarına benzeyen, üstlerinden atlama kayışları sarkan dört ağır bohçayı aydınlattı.

Sonra Hiro’nun Kızlar hakkındaki hikâyesini hatırladı. Onların paraşüt takarak köprülerden atladıkları söylentilerini.

Hem de *ev yapımı* paraşütler, çünkü duvardaki delik gerçek paraşüt vermiyordu.

“Ah, lanet olsun!”

“Yalnız otuza kadar saymadan ipi çekme,” dedi Eden. “Böyle bir gecede paraşütünü çok yüksekte açarsan rüzgâr seni saatlerce sürükleyebilir.”

“Ama ben...”

“İlk kez bunu yaptığımda,” dedi Lai, “okyanus yolunu yarılamiştım. Raylara geri yürümem saatler almıştı.”

Aya’nın başı zonkluyordu. “Bunu daha önce de yaptığını mı söylüyorsun?”

“Beş kere!” dedi Lai, parmaklarını açarak. “Bütün hafta idman yaptık, sırf senin için hazır ettik!”

Aya minik ay ışığı parıltısına baktı. “Benim için hazır etmek ne demek?”

Aniden düşüş bilezikleri çalıştı ve bileklerini alete yaşırttı. Aya kıvrandı, çırpındı, onları durdurmaya çalıştı, ama bilezikler dayandı.

“Siz ne yapıyorsunuz?” diye bağırdı Aya.

Eden sırt çantalarından birini aldı ve Aya’nın arkasına tuttu. Kayışlar canlandı ve yılan gibi Aya’nın kalçalarına ve omuzlarına dolandı.

“Haberinin beyin sarsıcı bir sonu olmasını sağlıyoruz, o kadar,” dedi Eden.

Lai kakhaha attı. “Hayranlarını hayal kırıklığına uğratmak istemeyiz!”

“Ama ben...” Aya’nın sesi solup gitti. İtiraz etmek için söyleyecek bir şey bulamadan kızığa yığıldı. Yine de gerçeği öğrenmiş olmaları onu rahatlatmıştı. “Nasıl öğrendiniz?”

“Bizi çok aptal sanıyorsun, değil mi Koca-Burun?” dedi Eden. “Bilgi almak için beni ve Miki’yi sıkıştırdığını fark etmediğimizi mi düşündün?”

“Ya da o treni elli kilometre uzaktan duyduğuna gerçekten inandığımızı?” diye ekledi Lai. “Neydi o, raylara bıraktuğun bir uçan-kamera mı?”

Aya gözlerinde yaşlarla başını iki yana salladı. “Hayır. Moggle kuyunun tepesinde saklanıyordu.”

“Ah evet, Moggle.” Lai güldü. “Bu nihai kanıttı. Sen ve Frizz hakkındaki o eleştirici çekimleri.”

“Ben ve Frizz mi? Ama Moggle yakınımızda bile değildi!”

“Belki senin yakınında değil. Ama küçük arkadaşın bir tanesinde arka plandaydı. Siz ikiniz birbirinize manga-gözleriyle bakarken, plastik mermi ve savaş çarkı kovalıyordu. Ben başta Moggle’ı tanımadım bile, ama sonra Eden dibindeki o kocaman kaldırıcıları tanıdı. Sonra neden o uçan-kameranm ait olduğu yerde, bir gölün dibinde olduğunu merak etmeye başladık.”

“Tamam, ben bir haberciyim, tamam mı?” Aya yutkundu. “Bana ne yapacaksınız?”

“Açık değil mi?” Eden paraşütün kayışlarını sıkılaştırdı. “Seni eğlence gezisine götürüyoruz.”

EĞLENCE GEZİSİ

Lai ve Eden kendi sırt çantalarını bağladılar, sonra dördüncü paraşütü kızığa tutturdular. Aya'nın karşısında, ale-tin çevresinde eşit mesafelerle dizildiler. El ele tutuşmuş üç ufaklık gibi görünüyorlardı.

Aya biraz rahatladı. En azından onlar da geliyordu.

“Paraşüt nasıl, Koca–burun? Sağlam mı?”

Aya bileklerini kıvrıdı; yerlerinden oynamadılar. “Çok.”

Paraşüt kayışları kesinlikle bir atlama yeleğinden alınmıştı; Aya kıpırdadıkça uyum sağlıyor, ama kollarında ve kalçalarında güven verici derecede sıkı kalıyorlardı. Yine de Aya yeleğin kaldırıcılarının yerine –burada, ormanda işe yaramıyorlardı– büyük bir ipek tomarı konduğunu aklından çıkaramıyordu.

Hayatı bir parça *kumaşa* bağlıydı.

Teoriyi belli belirsiz hatırlıyordu: Paraşütlerin sizden çok daha geniş bir yüzeyi vardı; bu yüzden taş gibi değil, tüy gibi düşüyordunuz. Eğer paniğe kapılıp ipi çekmeyi

unutmazsanız ve eğer evde yapılmış mekanizma dolaşmadan açılırsa...

“Bunu gerçekten daha önce yaptınız mı?”

“Toplamda kuyudan yirmi yedi yolculuk yaptık,” dedi Eden. “Ve yalnızca bir bacak kırıldı.”

“Bu rahatlatıcı.”

“Gevşemeye çalış.” Lai gülümsedi. “Köprülerden atarken bir şey öğrendik: Yalnızca endişeli olanlar ölür.”

“Sen...” diye başladı Aya ve sonra Lai’nin şaka yapıp yapmadığını bilmek istemediğini fark etti. Belki de kızların haber olmaktan nefret etmelerinin asıl sebebi buydu: Bu tür numaralar çok kötü sonuçlanabilirdi.

Düşüş bileziklerini bir kez daha çekiştirdi, ama kızığın gövdesine kaynakla tutturulmuş gibiydiler.

Eden geri sayıma başlamıştı bile. “Üç... iki... bir...”

Aya bir sarsıntı bekledi, ama fırlatma, bir uçuş-tahta kalkışı kadar rahat oldu. Ardından kızak kısa sürede hızlandı, yanından geçip giden bakır halkalar bir bulanıklığa dönüştü.

Aya gözlerini kısarak minik ay ışığı beneğine baktı. Kuyunun duvarları hızla geçip giderken, Aya’nın içinde panik yaratıcı bir düşünce büyümeye başladı. Ya bu, Asi Kızlar’ın ondan sonsuza dek kurtulmak için buldukları eğlenceli bir yöntemse? Ya aslında Aya’nın sırtındaki bir paraşüt değil, eski çamaşırlarla dolu bir sırt çantasıysa?

“Size neden yalan söylemek zorunda olduğumu biliyorsunuz, değil mi?” dedi yakarırcasına. “Bu hikâyenin ne kadar önemli olduğunu anlamıyor musunuz?”

“En baştan itibaren gerçeği çarpıtıyordun, Koca-burun,” diye bağırdı Eden rüzgârın üzerinden. “Dünyayı kurtarmaya çalışmıyordun, yalnızca ünlü olmaya çalışıyordun.”

Aya ağzını açtı, ama ses çıkmadı. Bu son hafta boyunca kendi kendine ne söylemiş olursa olsun, bir şey doğruydu: Asi Kız olarak kariyeri baştan beri bir yalandı.

Sonunda konuşmayı başardı, “Moggle’ı suya attığınız için size kızgındım.”

“Bu senin seçimindi,” dedi Lai.

“Tamam, yalan söyledim! Ama bu yine de önemli. İnsanların öğrenmesi gerek.”

İkisi de yanıt vermedi. Rüzgâr, Aya’nın sözlerini alıp götürmüştü.

“Bu silah dünyada herhangi bir yere kadar gidebilir!” diye bağırdı Aya. “Benim...”

“İşte gidiyoruz!” diye haykırdı Lai.

Aniden dünya aydınlandı... ay ışığına fırlamışlardı! Aya’nın kulakları tıkandı, başı çınlamaya başladı. Bir an için dağın tepesinde tezahürat yapan Asi Kızlar gördü, ama bir an sonra geçip gittiler ve tüm ufuk Aya’nın önünde genişlemeye başladı.

“Bu ne kadar göz kamaştırıcı sence?” diye bağırdı Lai, çılgın gülümsemesi bir güzelinki kadar parlaktı. “Umarım casus-kameralar getirmişsindir!”

Aya rüzgâra karşı gözlerini kısıtı. Ne kadar yükseğe tırmandıklarını görünce hayrete kapılmıştı. Yukarıda ay ışığını yansıtan beyaz buhar parçaları gördü. Onlar yaklaştıkça sanki dağılarak belli belirsiz puslara dönüştüler.

Aya çevresine bakınarak yutkundu. Gerçekten de alçaktaki bulutların içinden geçiyorlardı.

Manzara aniden muazzam olmuştu. Çevrelerinde koskoca bir sıradağ uzanıyordu, man-hav hattı gümüşten bir çizgi gibi onu kesiyordu.

Lai bir elini kurtardı ve rayların iki yanındaki güneş panellerinin parıltısına işaret etti. “Kütle-itici gücü oradan alıyor, man-hav hattının güneş panellerinden alıyor. Tüm trenleri durdursan, dakikada bir silindir fırlatacak kadar enerji elde edersin.”

Aya çekim yapabilmek için sol omzundaki casus-kamerayı çevirdi. Bu şimdiye kadar çektiği her şeyden daha muhteşem olacaktı. Paraşütü çalışırsa...

Yükselişleri yavaşlamaya başlamıştı. Kızak dönmeye başladığında başlarının üzerindeki gökyüzü de aylak aylak döndü. Bir anlığına Aya da başının döndüğünü hissetti. “Gerçekten bunu haber yapmama izin verecek misiniz?” diye sordu.

“Elbette,” dedi Eden.

“Ama bir daha buraya gelemeyeceksiniz.”

Lai güldü. “Şanslısın ki biz, Asi Kızlar dünyayı seviyoruz. Meziyet dilencileri olmayabiliriz, ama ölüm makineleri numara çevirmek açısından kötüdür!”

Aya ufuktaki şehir ışıklarına bakarak, aerodinamik biçimli, hedefe kilitlenmiş sayısız ton çeliğin atmosferin dış tabakalarında uçtuğunu hayal etmeye çalıştı.

Midesinde bir şey kıpırdandı. Aniden, kızak ağır ağır dönüyor olmasına rağmen, çevrelerindeki gökyüzü kıpırtısız kalmış gibi hissetti.

Rüzgâr tamamen durmuştu.

“Şey, şimdi düşüyor muyuz?”

“İniyoruz,” dedi Eden. “Ama düşmenin yeni bir tanımını öğrenmek üzeresin, Aya-çan.”

“Ah.” Aya’nın midesi tekrar isyan etti; içindeki bir şey çıkmaya çabalıyor gibiydi. Bir sırt çantası dolusu ipek, iki çılgın kız ve dört işe yaramaz uçan-tahtadan başka eşlik eden hiçbir şey olmadan kilometrelerce yüksekte olmak istemeyen bir şey.

“Şimdi dikkatini topla Aya,” diye bağırdı Eden. “İndiğin zaman man-hav hattına kadar yürüyeceksin, sonra bileziklerinle bir uçan-tahta çağıracaksın. Rayların yanında senin için bir tane bıraktık.”

Aya odaklanmaya çalışarak başını salladı. Bu, her hikâye için gerekli olan beyin-sarsan türden bir sondu ve Aya’nın hikâyeyi toparlamak için yalnızca birkaç saniyesi vardı.

“Ee, artık ünlü olacağınıza göre, siz ne yapacaksınız?”

“Bu gece şehirden ayrılacağız,” dedi Lai. Rüzgâr tekrar güçlenmeye başlamıştı; saçları dümdüz yukarı savruluyor, her zamankinden de deli görünmesine sebep oluyordu. “Yüzlerimizi değiştireceğiz. Bu yüzden seni bu geziye çıkardık; kendimize biraz zaman tanımak için.”

Aya hâlâ inanmakta güçlük çekiyordu. “Ama bu işi ortaya çıkardığınız için ne kadar ünlü olacağınızın farkında değilsiniz? Kaç meziyet puanı edineceğinizin?”

“Bu iş meziyet puanlarından daha fazlasını getirecek.”
Lai bir bileziğini çekip kurtardı, kızıağın üzerinden uzandı ve Aya’nın elini sıkıca tuttu. “Dikkatli ol.”

“Endişelenme. Otuza kadar sayacağım.”

“Hayır, demek istediğim, bu haberi yaptıktan sonra dikkatli ol.”

Kızak düşerken daha hızlı dönmeye başlamıştı, gökyüzü ve yeryüzü Aya’nın çevresinde fırıl fırıl dönüyordu. “Neye karşı dikkatli olayım?”

“Her şeye ve herkese karşı!” diye bağırdı Lai, rüzgârın üzerinden. “Bu canavarlığı her kim yapmışsa tehlikeli olmalı!”

Kızak yine yan yatmaya başlamıştı ve dönüşü çılgın bir yuvarlanmaya dönüşmüştü.

“Tehlikeli demişken, inmemiz gerekmiyor mu?” diye sordu Aya, düşüş bileziklerini bükerek.

“Dikkatli ol, tamam mı!” diye bağırdı Lai. “Ve ününün tadını çıkar!”

Botunu Aya’nın göğsüne dayayarak onu itti.

Aya yuvarlanarak kızaktan uzaklaştı. Nefesi kesilmişti. Aniden yapayalnız kalmıştı, çaresizce düşüyordu. Biraz önce, bir avuç işe yaramaz uçan-tahtadan ibaret olsa da en azından tutunacak bir şeyi vardı.

Şimdi yalnızca o ve hızla akan hava kalmıştı.

Aya kollarını açarak düşüşünü kontrol altına almaya çalıştı. İpi çekmeden önce otuza kadar sayması gerekiyordu.

Ama bu tırmanışın zirvesinden itibaren miydi... yoksa Lai'nin onu ittiği andan itibaren mi?

Ve şimdiye kadar kaç saniye geçmişti?

Zamanla Aya'nın düşüşü düzeldi. Ama rüzgâr yüzünden gözleri yaşarmıştı ve yeryüzü, aşağıda karanlık bir bulanıklıktan ibaretti. Paraşütü çok erken açarsa, rüzgârın onu ne kadar uzağa sürükleyeceğini tahmin edemiyordu.

Çılgınca çevresine bakınarak diğerlerini aradı ve onları on metre uzakta, kızağa tutunmuş halde buldu. Eden ipi çekmek için uzanıyordu. İkisi kızağı tekmeleyerek uzaklaştı ve kızağın tepesinden fışkıran kumaş dalgalanarak açıldı.

Paraşüt kabardı ve kızağı da çekerek karanlıkta, Lai ile Eden'in yukarısında asılı kaldı.

Aşağıdaki yeryüzü gözle görülür bir biçimde büyümüş-tü. Aya şimdi Asi Kızları görebiliyordu, fenerleri kütle-iticinin ağzında halka olmuştu.

Lai ve Eden onlarca metre uzaktaydı, ciğerlerini patlatırcasına haykırarak son atlayışlarının zevkini çıkarıyorlardı. Aya onların iplerini çekmelerini beklemenin çok da iyi bir fikir olmayabileceğini fark etti.

Döne döne yaklaşan yeryüzüne baktı. Şimdi daha da hızlı büyüyordu; ağaçlar, kayalar ve çalılar ışıldayarak odağa geliyordu. Tüm hızıyla yere çarptığını hayal etti...

Ve ipi çekti.

Paraşüt başının üzerinde kabardı, bir an dalgalandı, sonra kulak patlatan bir şaklamayla hava doldu. Kayışlar

Aya'yı çekerek, tıpkı ipleri ucunda yerden kaldırılan bir kukla gibi düzeltti.

Kısa bir çalkanı anı oldu... sonra aniden Aya'nın çevresinde hava kıpırtısızlaştı.

Yarı saydam ipeğin arkasında ay puslu bir parılıydı. Aya, Kızlar'ın dikip birleştirdiği ipek çarşafların ve yastık kılıflarının dikdörtgen şekillerini görebiliyordu. Çevresindeki dağ manzarası düzelmişti.

Lai ve Eden hızla geçip gitmişlerdi bile, çıgıkları uzaklaşıyordu. Aşağıdaki dağı kucaklamaya gidirmiş gibi kollarını açarak düştüler, düştüler.

Kendilerini öldürmeye mi çalışıyorlardı?

Son anda sırtlarındaki paraşütler açıldı, uzun bir akıntı gibi peşlerinde aktı, sonra kabarak biçim aldı.

Ama Lai ve Eden hâlâ hızlı hareket ediyorlardı. Rüzgâr onları dağın üzerinde yana doğru sürükledi, diğer Asi Kızlar peşlerinden koştular. Bir anlığına metrelerce yüksekte duraksadılar, ardından tekrar düştüler. Botları toz ve çalılara sürtündü, kayarak beceriksizce durdular.

Diğer kızlar onların yanına ulaştı ve çevrelerine doluşarak paraşütlerinin kırıksık katmanlarını topladılar.

Aya hâlâ yüz metre kadar yüksekteydi. Rüzgâr güçlenmiş gibiydi, onu kütle-iticinin ağzından uzağa sürüklüyordu. Lai ile Eden'in üzerinden geçti. Paraşüt onu ipekten bir yelken gibi taşıyordu. Dağın kenarı kayıp geçti ve aşağıdaki vadi göründü. Aya daha incek çok yolu olduğunu fark etti.

Bu yüzden bu kadar rüzgârlı bir gece seçmişlerdi. Aya inene kadar uzun dakikalar geçecekti, man-hav raylarına yürümesi belki de saatler alacaktı. Aya hikâyeyi yayınlamayı düşünene kadar, kaçmaları için bol bol zaman olacaktı.

Aya bakışlarını man-hav hattının parlak gümüş çizgisine dikti. Ayaklarını sallayarak, kayışları çekiştirerek paraşütü raylara doğru yönlendirmeye çalıştı. Ama paraşüt bir başka esintiye kapılarak tepesinde şişti.

Uzun bir yürüyüş olacaktı. Ama şimdilik, casus-kameraların manzarayı çekmesine izin vermek ve -yavaşça, çok yavaşça- düşmekten başka yapılacak hiçbir şey yoktu.

Lai'nin son uyarısı kulaklarında yankılanıyordu, ama Aya korkmuyordu. Hikâye yayına girdiği zaman, bunların hiçbirisi onun sorunu olmayacaktı. Diego Savaşı'ndan bu yana dünyada silah yığınağı yapmak konusunda çok katı kurallar vardı. Küresel Barış Komitesi birkaç saat içinde burada bitecek, dağı paramparça edeceklerdi.

Birinin başı büyük beladaydı.

Ama Aya Fuse'un değil. Şu anda onun en büyük sorunu, Nana Love'ın Bin Yüz Partisi'nde ne giyeceğiydi. Çünkü böyle bir sonla Şehir Katili hikâyesi Aya'yı *o kadar* ünlü edecekti.

Belki hayatının geri kalanı boyunca.

HABER

“Onu giyemezsin!”

“Neden?” Aya manga–kafalarındaki gibi kabartılmış, parlak mora boyanmış buklelerini büktü. Elbisesi kıvılcımlarla kaplıydı ve ayakkabıları değişken–sürtünmeli platform topuklara sahipti. Hiro’nun dairesine, zemin sanki buzdan yapılmış gibi kayarak girmişti. Aya elbisesini iki eliyle tutup açarak kendine baktı. “Bu kıyafet göz kamaştıracı!”

“On beş yaşında olsan olabilirdi,” diye mırıldandı Hiro.

Aya gözlerini devirdi. “Eh, tesadüfe bakın, ben gerçekten on beş yaşındayım. Ve bu parti için nasıl giyineceğime sen karar veremezsin. Partiye gitmemizin tek sebebi benim hikâyem!”

“Evet ama davetiye bende, unutma. Sen yalnızca bana takıldın.”

“Şimdilik,” dedi Aya usulca.

Bu geceki asıl parti değildi –Bin Yüz Partisi’ne daha bir hafta vardı– bu yalnızca aylık tekno–kafa partisiydi. Ama Ren bu gece Şehir Katili haberi yayınlandığında, Aya’nın orada olması gerektiğini söylemişti. Parti fizik–kafalar ve

man–hav gözlemcileriyle dolu olacağından, röportajlar, haber savaşları çıkacak, her büyük hikâyede olduğu gibi, haber başka kanallarda tekrar tekrar yayınlanacaktı.

“Her neyse Aya-çan. Ama *lütfen* o çakan-dövmeler solana kadar annemle babamı ziyarete gitme.”

Aya ona dilini çıkardı ve bu, yanaklarındaki sarmalların dönmesine sebep oldu. Geçici dövmeler hareket ettiklerinde onu gıdıklıyordu ve Aya kıkırdadı.

“Ren Machino,” dedi Hiro odaya, sonra sordu, “Sen neredesin?”

“Gelmek üzereyim,” diye mesaj yolladı Ren.

“Aşağıda bekle. Kapıdan çıkmak üzereyiz.”

“Aceleniz ne?” Ren eğleniyor gibiydi. “Şehir Katili haberinin yayınlanmasına bir saat var.”

“Biliyorum. Bütün gece gözümü saatten alamadım.”

“Saati seyretmek onu aksi birine dönüştürüyor,” diye araya girdi Aya, platform topukları üzerinde dönerek. “Bu benim hikâyem, biliyorsun; ama ben o kadar endişelenmiyorum.”

Hiro içini çekti. “Arka plandaki kızak sekansını saklamayı reddetti, Ren. Annemle babama aklını oynattırarak.”

“Hiro da bunun kimin hikâyesi olduğunu unutup duruyor!” dedi Aya. “Ama endişelenme. Ben ona hatırlatıyorum.”

Ren yüksek sesle kahkaha attı. “Ona ben de hatırlatırım, Aya-çan!”

Hiro hıhladı ve parmaklarını şıklatarak bağlantıyı kesti, sonra dev duvar-ekranını aynaya dönüştürdü. Babasının eski resmî ceketlerinden birini ödünç almıştı: Siyah örümcek ipeğinden gerçek bambu düğmeleri olan bir ceket. Hiç de fena görünmüyordu.

Aya platform topuklarının üzerinde odada kayarak, duvar-ekranında elbisesinin kıvılcımlar saçmasını seyretti. Moggle onu çekiyordu. Aya elbisesinin bedelini Hiro'nun ünüyle ödemişti, ama geri ödemek kolay olacaktı.

Hiro'nun neden bu kadar huzursuz olduğunu anlamıyordu. Aya'ya bu gece çok geç kalmış gibi geliyordu, şimdiye kadar hayatını dolduran meziyet dilenciliğinden ve ünsüzlükten daha gerçek geliyordu. Onların hepsi yalnızca bunun için... ün için bir hazırlık aşamasından ibaretti.

En iyi tarafı, partiye Frizz'in de gelmesiydi. Frizz hâlâ Çamur Kraliçesi hikâyesi yüzünden kötü hissediyordu, ama bu gece bütün o mahcupluğu yok edecekti. Henüz bilmece de Aya ve o sonunda yüz dengi olacaklardı, gelecek haftaki Bin Yüz Partisi'ne birlikte gideceklerinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

"Öyle kayıp durma!" dedi Hiro. "Kedisinin resimlerini yayınlamak üzere olan bir çirkin gibi görünüyorsun!"

Aya kayarak durdu. "Ah, hayır!"

"Ne? Düzeltme yapmayı mı unuttun?"

"Hayır, yalnızca... belki de içinde bir *kedi* olsa bu hikâye daha iyi olurdu!"

Hiro sonunda gülümsedi, sonra yine aynaya döndü. “Aslında hikâyen hemen hemen kusursuz, Aya-çan. Annemle babama kalp krizi geçirtecek olsa bile.”

“Kusursuz mu?” diye sordu Aya, Muggle’m bunu çektiğini umarak. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.” Hiro omuzlarını silkti. “Öyle olmasa, ben onu yeniden yayınlamazdım. Bir şey görmek ister misin?”

Parmağını oynattı ve ekran değişti. Bu bir apartman dairesinin planıydı. Dev gibiydi, giyinme odaları ve akıllı-maddeden pencereleri vardı. Duvardaki delikten hemen her şey çıkabiliyordu.

“Bu ne?” diye sordu Aya.

“Gezinen Malikâne’de bir apartman dairesi. Yeni açıldı.”

Aya gözlerini kırptırdı. Gezinen Malikâne, şehirdeki en koca-suratların yaşadığı yerdı. En güzel manzaralar, en güçlü mahremiyet oradaydı ve duvarları bile statü bilincine sahipti. Bina, adını birkaç haftada bir birazcık hareket etmesinden alıyordu; her santimetrekaşe yüz sıralamalarındaki en son değişiklikleri yansıtıyordu.

“Gezinen Malikâne mi? *O kadar* ünlü olacağımı mı düşünüyorsun?”

Hiro yine omuzlarını silkti. “Bir savaşı durdurmuş olabilirsin, Aya-çan. Bu, üne ek olarak meziyet puanı demek. Gitmeye hazır mısın?”

Aya yanaklarının kızardığını hissetti ve bunun tek sebebi yeni çıkan-dövmeleri değildi. Duvar-ekranına son bir bakış fırlattı ve bir jest yaparak görüntüyü kendi profiline

çevirdi. Bu gece, bir şekilde, neredeyse güzel gibi görünüyordu. Burnu bile kusursuzdu.

Başını salladı. “Evet, kesinlikle hazırım.”

Zamanı gelmişti.

Tepede on uçan-kamera süzülüyor ve düzinelercesi daha malikâne basamaklarında bekliyordu. Lensleri ışıltı-yarak dönüp Hiro, Aya ve Ren’e odaklandılar.

Hiro Fuse’un yeni hikâyesinin bu gece yayınlanacağını herkes biliyordu ve bu haberin ölümsüzlük hikâyesinden bile büyük olduğu söylentileri dolaşıyordu. İnsanların bilmediği şey, Hiro’nun haberinin yalnızca kız kardeşinin yayınına bağlantı yapıtıydı. Hiro’nun yüz sıralamasından faydalanmak Aya’nın sinirini bozuyordu, ama haberi yaymanın en hızlı yolu olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Malikâne basamaklarına vardıklarında Aya, elbisesinin kıvılcımlanma fonksiyonunu en üst düzeye çıkardı.

“Pillerini bitirme,” diye fısıldadı Ren, kameralara gülümseyerek.

“Ama Hiro havalı bir giriş yapmam gerektiğini söyledi!” Basamakları tırmanırken Aya’nın gülümsemesi bir anlığına dondu. O aptal paraşütle kayaların ve çalılıarın üzerinde sürüklenirken burkulan ayak bileği hâlâ ağrıyordu. “Belki de bunu giymemeliydim,” diye mırıldandı.

“Harika görünüyorsun,” dedi Hiro. “O ayakkabıların sürtünme fonksiyonunu kapatma ama; yüz üstü düşmek, ünlü olmanın yanlış yolu olur.”

“Ve unutma,” diye ekledi Ren sessizce, “bundan bir saat sonra odadaki en koca-surat sen olacaksın.”

Aya endişeyle Hiro'ya baktı ve Hiro onun elini tuttu.

Aya göz-ekranını kontrol etti: Partinin yüz sıralaması ortalaması şimdiden iki binlerdeydi, on gün önce bastığı partinin ortalamasından çok daha yüksek. Ve koca-suratlar, yani kütle-iticileri ekstraların anlayabileceği şekilde açıklayabilen popüler tekno-kafalar geldikçe bu ortalama yükselecekti.

İçerisi uçan-kameralarla öyle doluydu ki, Aya kaçının doğru düzgün çekim yapabildiğini merak etti. Kamera sürüleri, kalabalık bir akvaryumdaki minik balıklar gibi birlikte hareket ediyordu. Moogle yukarıdaki dansa katıldı. Parmak büyüklüğündeki kameraların arasında aşırı büyük ve hantal görünüyordu.

Komik olan şuydu ki, Aya haberlerde buna benzer bir milyon parti izlemişti ve onca uçan-kamerayı hiç fark etmemişti. Ama şimdi, oradan oraya uçuşan kameralar, tıpkı yağmurlu mevsimdeki sivrisinekler gibi dikkatini dağıtıyordu.

Ama neden burada olduklarını anlayabiliyordu. Sadece ameliyat-maymunları bile, gözlerini yuvalarından fırlatmaya yetiyordu. Düzinelerce yeni deri dokusu vardı: kürk, pul, tuhaf renkler, saydam kaplamalar; hatta partiye canlı heykeller katılmış gibi taş kabuklar... Aya hayvanlara, tarihsel kişilere ve ne olduğu belirsiz şeylere dayalı, hepsi kamera sürüsünün dikkatini çekmeye çalışan yüz tipleri gördü.

Nana Love'ın partisine yalnızca bir hafta kalmıştı ve herkes her tür çekinceyi bir kenara itmiş, göz kamaştırarak ilk bine girmeye çalışıyordu.

Ama bir şekilde, ameliyat-maymunlarının hiçbirisi Aya ile Miki'nin man-hav tüneline gördükleri şekiller kadar sinir bozucu değildi. Bu parti yalnızca moda ve göz kamaştırmak hakkındaydı, ama o ucubeler... insanlık dışı bir şeydi.

Aya derin bir nefes aldı ve vücut değiştirme ameliyatlarını aklından çıkardı. Buradaki herkes ameliyat-maymunu değildi. Dâhiler de vardı: yapboz küpleri ve hava-ekranı labirentleriyle oynayan matematik-kafalar, laboratuvar kıyafeti içinde bilim çeteleri, bir tekno-habercisinin cennetine birbirine karışmıştı.

Aya kalabalığı tarayarak Frizz'i aradı, ama gözü olağanüstü manzaralara takılıp duruyordu.

"Şu piksel-tenlere bak!" diye haykırdı. Odanın karşısında bir çift, yarı çıplak duruyordu. Sırtlarında bulanık imgeler akıyordu. Bir şekilde deri hücrelerinin renkleri hızla değişerek bir haber kanalının yayınını gösteriyordu. Bu halleriyle bir duvar-ekranına tutunmuş bukalemunlar gibi görünüyordardı.

"Parmakla göstermek ayıptır," dedi Ren. "Ve bu eski haber. Köşedeki dördüne bak."

Aya onun baktığı yere baktı. "Ne demek istiyorsun? Ben kimseyi görmüyorum."

"Kesinlikle. Piksel-tenlerin yeni modeli bu. Hemen hemen kusursuz kamuflaj."

“Çok komiksin, Ren. Tamamen saçma...” Aya’nın sesi solup gitti. Köşe kıpırdamıştı, zar zor seçilebilen bir kayma, tıpkı duvar kâğıdından bir kırışık geçmiş gibi. Hareket Aya’nın görüş alanında bir şekil bırakmıştı; bir insan bedeni. Aya fısıldadı, “Moggle, bunu çekiyor musun?”

“Büyük olay,” dedi Hiro. “Aynı şeyi ahtapotlar da yapıyor.”

“Fikir de buradan gelmiş, aslında,” dedi Ren. “Ahtapotların deri hücrelerinin içinde küçük pigment keseleri varmış ve bunları kontrol ederek...”

“Dur bir dakika,” diye sözünü kesti Aya. “Neden giysilerini göremiyoruz?”

Hiro güldü ve Ren, “Ne giysisi?” diye sordu.

Aya’nın gözleri irileşti. “Ah. Bu... ilginç!”

“Ama tek bir sorun var,” dedi Hiro düşünceli düşünceli. “Görünmezlik şöhretin *tam tersi*, değil mi?”

“Hiro!” diye tısladı Ren. “İsimsiz alarmı!”

Aya başını kaldırdı ve Toshi Banana’nın yaklaşmakta olduğunu gördü. Ünlü köpekbalığı biçimindeki kamerası başının üzerinde havayı yarararak takip ediyordu. Peşinden haberci olmak isteyenlerden ve şöhret takipçilerinden bir maiyet geliyordu.

“Onun burada ne işi var?” diye sordu Hiro. “O, bu parti için fazla ünlü ve tekno-kafalardan nefret eder!”

“Ve, şey, bize doğru mu geliyor?” diye sordu Aya usulca.

“Mümkün değil,” dedi Hiro.

Ama Toshi'nin geniş omuzlu gövdesi doğrudan onlara yönelmişti. Leopar postlu bir ameliyat-maymunuyla bir avuç manga-kafayı iterek yaklaştı.

Maiyet çevrelerinde durdu. Küçük bir uçan-kamera filosu kayarak başlarının üzerine yerleşti. Aya aniden Toshi'nin seneler içinde hazırladığı onca eleştiri röportajını hatırladı. Toshi rakiplerini aptal gibi göstermek konusunda uzmandı.

"Hiro Fuse? Bu sen misin?" Toshi'nin sesi tıpkı yayınlarında olduğu gibiydi: alçak, hırıltılı; bir anda öfkeye dönebileceğini ima eden bir ses. Aya onun eğilerek selam vermeye zahmet etmediğini fark etti.

"Şey..." diye başladı Hiro.

"Emin değil misin? Eh, *ben* sen olduğunu düşünüyorum ve ben nadiren yanırlım." Toshi güldü ve maiyeti kahkahalara boğuldu. "Ölümsüzlük hikâyene *bayıldım*."

"Ah, teşekkür ederim Toshi-sensei." Hiro boğazını temizledi. "Bunu takdir ediyorum."

Aya gözlerini devirdi. İsimsiz, tek bir iltifat edince Hiro yüz yalakalığına başlamıştı.

"Klon kalpler! İğrenç!" Toshi dönüp leopar kıza baktı ve gözlerini devirdi. "Bazı insanlar doğal düzeni çarpıtmaya bayılıyor, değil mi?"

"O geçkinleri mi kastediyorsun?" Hiro omuzlarını silketti. "Bence onlar yalnızca ölmekten korkuyor."

"Korku, kesinlikle! Zihin-yağmuru bize bunu verdi işte."

“Zihin–yağmurunu eleştirip duruyorsun,” dedi Ren. “O zaman neden köpük–kafa olmaya geri dönmüyorsun?”

Toshi devasa gövdesini çevirdi ve Ren’i tepeden ırnağa süzdü. “Seni tanıyor muyum?”

Ren azıcık eğildi. “Bundan kuşkuluyum.”

“Eh, genel inanışın aksine, Güzel–Zamanı’nda herkes köpük–kafa değildi. Şehri yönetecek insanlara ihtiyaç vardı.” Toshi yine Hiro’ya döndü. “O hikâyeden beri yüz sıralaman düşünüyor, Hiro–çan. Belki de birlikte dolaştığın insanlar yüzündendir.”

“Hey!” diye bağırды Aya. “Birlikte dolaştığı insanlar buracıkta duruyor!”

Toshi ona tepeden baktı. “Bir ekstra mı? Kendinden düşüklerle mi flört ediyorsun, Hiro–çan?”

“Flört? O benim...” diye başladı Hiro, ama Toshi’nin maiyetinin bakışları altında sesi solup gitti.

İsimsiz yavaşça nefes verdi ve daha önemli birini ararmış gibi, bakışları Hiro’nun omzundan öteye kaydı. “Eh, bu geceki çaban ilgi çekici olursa, belki benim kanalımda konuk olabilirsin. Büyüklerin ligine atlamana yardımcı olabilir.”

“Unut bunu!” dedi Aya. “Bu geceden sonra ikimiz de senden zilyon kat daha ünlü olacağız!”

Maiyetin uçan–kameraları dönerek aniden Aya’ya odaklandı. Toshi, yemek çubuklarının arasında hamamböceği bulmuş gibi baktı ona.

“Bu çirkin de hikâyende mi, Hiro–çan? Eğer öyleyse hiç anlamıyorum.”

Aya yanıt verecek oldu, ama sonra huzursuz edici bir şeyi fark etti. Isimsiz gibi zihin-yağmuru eleştirmenleri için Şehir Katili, insanlığın gezegeni yok edebileceğine, herkesin yine kontrol altına alınması gerektiğine dair bir başka kanıt olacaktı.

Toshi, bir düzine uçan-kamerasıyla hikâyeyi kendi bildiği şekilde anlatmak için malzeme toplamaya başlamıştı bile. Hiro'nun ölümsüzlük haberini kullanarak nüfus artışına karşı korku yaratmıştı. Bir Şehir Katiliyle neler yapabiliirdi?

“Endişelenme Toshi-*çan*,” dedi Ren. “Yakında anlayacaksın. Herkes anlayacak.” Aya’ya döndü. “Erken yayınlayalım. Şimdi yayınlayalım.”

“Gerçekten mi?”

“İyi fikir Ren,” dedi Hiro. “Herkes için sürpriz olsun.”

Aya başını kaldırıp Isimsiz’e baktı. Onun dengesini bozacak her şeye vardı. Eğildi. “Bize izin verir misin? Önemli bir işimiz var da.”

Toshi kekeleyerek yanıt verecek oldu, ama üçü uzaklaşmaya başlamıştı bile. Aya’nın ekranında kilit açma şifreleri aktı. Hiro’nun parmakları oynamaya başlamıştı bile. Aya, hikâyeyi ilk seferinde yakalayabilmesi için Frizz’e kısa bir mesaj attı.

Hiro’nun elleri durdu ve Aya’ya döndü. “Hazır mısın küçük kardeşim?”

Aya yavaşça başını salladı ve çakan-dövmelerinin döndüğünü hissetti. “Hazırım.”

“Yayınlıyoruz... üç... iki... bir...”

Son şifreleri birlikte söylediler, sonra birbirlerine baktılar.

Şehir Katili haberi yayındaydı.

Ren kalabalığı iterek odanın ortasında bir metre boyunda, kıvılcımlı saçları olan bir manga-kafanın yanına gitti. Ellerini iki kez çırttı.

“Hanımlar ve beyler, kısa bir bildiri!” Bir an durarak, konuşmaların kesilmesini bekledi. Onun cüreti karşısında Şöhret Bombacıları bile sustu, ama Ren utanmadan bakışlarını insanlara dikti.

Odadakilere bakarak yerlere kadar eğildi.

“Araya girdiğim için üzgünüm, ama Hiro ve Aya Fuse’un yeni hikâyesi yayında. Ve ilginizi çekebilecek bir şeyle ilgili... dünyanın sonuyla!”

GERÇEĞİ ÇARPITMAK

On beş dakika sonra hikâye büyümeye başlamıştı.

Elbette Ren'in duyurusundan sonra partidekilerin çoğu sohbetlerine geri dönmüştü. Birkaç el bilgisayarı ışıldadı, ama malikânenin büyük açık duvar-ekranı karanlık kaldı. Neden bir milyon kişiden birinin haberini izlemek için partiye ara vereceklerdi ki? Özellikle de haberin Bay Koca-surat'ın kendisi değil, kız kardeşi tarafından hazırlandığı ortaya çıkınca.

Bir köşede Toshi Banana partinin geri kalanını görmezden gelerek maiyetine fıkralar anlatıyor, kahkahalarının zevkini çıkarıyordu. Ama Aya onun takipçilerinden birinin göz-ekranı görüntülerine dalmış olduğunu fark etmişti. Hikâye, şehir katilleri hakkındaki gerçeğe geldiğinde kız ayak uçlarında yükselerek İsimsiz'in kulağına bir şeyler fısıldadı ve Toshi'nin yüzüne düşünceli bir ifade geldi.

Hikâye, şehirde daha hızlı büyüyordu; insanlar arkadaşlarına mesajlar gönderiyor, kanallar görüntüleri tekrar tekrar yayınlıyor, haber kuru mevsimdeki bir çalı yangını gibi yayılıyordu. Aya kanal izlenme oranlarının yavaşça

tırmanmasını, yüz sıralamasının yükselmesini izledi. Şimdiden yüz binin altına düşmüştü.

“Güvenlik görevlilerinin kanalında bir mesaj yağmuru yakaladım,” dedi Ren. Her iki göz-ekranı da çalışıyordu, yüz ifadesi ışıklı yazılar yüzünden görünmez olmuştu. “Uçan-araçlara doluşuyorlar.”

Aya gülümsedi. İyi bir vatandaş gibi, şehir hükümetinin hemen iz sürmesini sağlamak için hikâyesine bir güvenlik uyarısı eklemişti. Bu gece orada güvenlik görevlileri olacak, mekânı heyecan arayışı içinde olanlara ve paparazzilere karşı koruyacak, kimsenin man-hav hatında ezilip pestile dönmeyeceğinden emin olacaktı. Elbette bu, yalnızca kişisel güvenlik hakkında değildi. Kuşkusuz yarma kadar Küresel Barış Komitesi'nin yörünge altı araçları tüm kıtalardan oraya yönelmiş olacaktı.

Ren göz ekranına bakarken kahkahayı patlattı. “Bu çok komik! Gamma Matsui seni eleştiriyor: Kızak çekiminin sahte olduğunu düşünüyor! Havada o kadar uzun süre kalamayacağını, bu durumda hikâyenin tamamının bir aldatmacadan ibaret olduğunu söylüyor!”

Aya'nın ağzı açık kaldı. “Ne kadar korkunç! O ne biliyor ki?”

“Onun ne bildiğinin önemi yok, Aya,” dedi Ren. “Önemli olan, onun şimdiye kadar seni fark eden en ünlü haberci olması.”

Aya kızgınlıkla homurdandı, ama doğrudu: Kanal reytingleri yine düşmüştü. Gamma'yı göz ekranına getirerek

partinin müziğinin ve şamatasının üzerinden duymaya çalıştı.

“Şu anda duvar–ekranın için adam öldürebilirdim, Hiro,” dedi. Gözleri aniden, hikâyenin nasıl yayıldığını izleyebileceği yirmi ayrı kanalı takip edebilmek için kaşınmaya başlamıştı. “Neden beni buraya gelmeye ikna etmenize izin verdim ki?”

Ren elini Aya’nın omzuna koydu ve ona bir kadeh verdi. “Şşş... Biraz şampanya iç. Yapboz küpüyle oynayan şu ekstra görünüşlü kadını görüyor musun? Sırf izleyerek, kızıgağın sınır hızını aklından hesaplayabilir. Konu fizik olduğunda Gamma’yı kahvaltıda yer. Bu yüzden buradayız.”

“Ama haberimi izlemiyor bile!” diye bağırды Aya. “Gidip ona açıklamalı mıyım?”

“Sakın buna cüret etme,” dedi Hiro. “Şimdilik başka kimse kandırmacadan bahsetmiyor. Sönmüş ateşi dürtük-leme.”

Aya inledi ve şampanyayı kenara bıraktı. Bazen en zoru hiçbir şey yapmamak oluyordu.

“Eh, iyi haberler de var,” dedi Hiro. “İsimsiz gidiyor.”

Aya başını kaldırdığı zaman Toshi Banana ve maiyetinin kapıya yönelmiş olduğunu gördü. Aceleleri varmış gibi görünüyorlardı.

Ren güldü. “Muhtemelen duvar–ekranına dönmek ve bu iş fazla büyümeden seni eleştirmeye başlamak istiyordur.”

“İlk önce bizim onu eleştirmemiz gerekmez mi?” diye sordu Aya.

Ren gözlerini kırptırarak göz ekranını temizledi ve Aya'ya döndü. "Buna gerek yok. Bu bir Şehir Katili haberi, unuttun mu? O köpük-kafanın el koyamayacağı kadar büyük."

Beş dakika sonra hikâye patlamıştı; kanallarda büyük-
dükçe büyümüş, şehir arayüzünü aşip küresel ağa ulaşmış-
tı. Şu açıklanamaz haber patlamalarında hep olduğu gibi,
her şey bir anda olmuş gibiydi ya da en azından Aya'nın
küçük göz-ekranının yakalayamayacağı kadar hızlı olmuş-
tu.

Burada, partide, insanlar şehir arayüzünde büyük bir
şeyler yayıldığını fark ederek ondan yana bakmaya başla-
mıştı. El bilgisayarlarını çıkarıp köşelere toplanıyor, birlik-
te izliyorlardı.

"Şimdiye kadar iyi gitti," dedi Hiro. "Yüz sıralaman ilk
on bine girdi. Bu geceki Şöhret Bombacısı'nı geçtin!"

"Bunu duyduğuma sevindim." Aya irkildi; uyarı alar-
mı çığına dönmüştü, kulağının içinde çan çalan küçük bir
çekiç gibi çınlayıp duruyordu. "Göz-ekranımda bir sorun
var!"

"Sorun falan yok, Aya," dedi Ren. "Mesajlar yağıyor.
Sesi kapatsan iyi olur."

Aya yumruğunu sıkarak sesi kapattı, sonra kulağını
ovaladı. "Of. Ünlü olmak ne kadar da beyin sarsıcı!"

"Aya Fuse, ün hakkında şikâyet ediyor, ha?" dedi biri.
"Asıl beyin sarsıcı olan bu."

Aya döndüğü zaman Frizz'in koca gözlü, güzel, sırıtan yüzüyle orada dikildiğini gördü.

"Frizz!" diye bağırdı Aya, ona sarılarak. "Hikâyemi gördün mü?"

"Elbette." Frizz onu sıkıca kucakladı, sonra bir adım geriledi ve Hiro'yla Ren'e eğildi. "Frizz Mizuno."

Hiro gülerek karşılık verdi. "Demek ünlü Çamur Kralı sensin."

"Sen de Aya'nın ünlü ağabeyisin," dedi Frizz, sonra kaşlarını çattı. "Ama muhtemelen artık onunla karşılaştırıldığında o kadar ünlü değilsin."

Hiro'nun gözleri irileşti ve Aya onun kolunu yakaladı.

"Git, başka bir şey yap Hiro," diye emretti. Radikal Dürüstlük, ağabeyi yakınlarda değilken de yeterince sinir bozucuydu.

Ren gülümseyerek Hiro'yu röportaj için bekleyen bir grup haberciye doğru sürükledi.

"Yalnızca bir dakikam var, Frizz. Birazdan soruları yanıtlamam gerek. Ama geldiğine sevindim!"

"Seni özledim." Frizz yaklaştı ve Aya'yla göz göze geldi. "Haberlere o şekilde çıkmaya sebep olduğum için ne kadar üzgün olduğumu şahsen söyleme fırsatı bulamadım."

Aya, onun manga bakışları altında titreyerek bakışlarını kaçırdı. "Bu senin hatan değildi, Frizz. Daha dikkatli olmalıydım. Ve Çamur Kraliçesi olmak bir açıdan... ilginçti."

"Bu gecedен sonra artık senden bu şekilde bahsetmeyecekler." Frizz onun kolunu tuttu. "Ama ben seni asla çamurlu olarak düşünmedim."

Aya onun gözlerine bakacak cesareti buldu ve uğuldayan kameraların duyamayacağı kadar alçak sesle konuştu. “Ama o gün söylediğini hatırlıyor musun? Benim ne tür bir insan olduğumdan emin olmadığını? Bu hikâyeyi yapmak için neden yalan söylemem gerektiğini şimdi anlıyor musun?”

Bu sefer bakışlarını kaçırın Frizz oldu. “Arkadaşlarına bu şekilde ihanet etmen korkunç gelmişti. Ama şimdi anlıyorum.” İçini çekti. “Bazen gerçeği bulmak için yalan söylemek gerekiyor, sanırım.”

Bu sözleri söylerken o kadar üzüntülü görünüyordu ki, Aya kollarını tekrar ona dolayarak sıkı sıkı sarıldı. Kaç kameranın izlediği, kaç kanalın onun çirkinliğiyle Frizz’in güzelliğini karşılaştıracığı umrunda değildi.

“Ama sana asla yalan söylemeyeceğim Frizz.” Onun kaslarının gerildiğini hissetti.

“O zaman bana bir şeyi söyle,” dedi Frizz.

“Ne dilersen.”

“Şehir Katilini bulmasaydın, bu hikâye yalnızca Asi Kızlar ve onların man-hav sörfü hakkında olsaydı, yine de haberi yapar mıydın?”

Aya geri çekildi. Frizz aptal değildi; Aya’nın gerçeği çarpıtmaya Şehir Katili meselesini öğrenmeden uzun süre önce başladığını fark etmişti.

Ama Aya gerçekten de sırf ünlü olmak için onlara ihanet eder miydi? Miki’nin dediği gibi ormanda sörf yapmak insanın ufkunu genişletiyordu ve Aya onlarla ne kadar çok

zaman geçirirse, Asi Kızlar o kadar arkadaşımıymış gibi gelmeye başlamıştı. Fikrini değiştirebilirdi... belki.

Gerçek hakkında emin değilseniz, bu yalan sayılır mıydı?

Boğazını temizledi. "Asi Kızlar'a katıldığımda yalnızca bir hikâye, herhangi bir hikâye arıyordum. Ama o gün seninle konuştuktan sonra kararsızlığa kapılmışım."

Frizz başını salladı. "Yani fikrini değiştirmiştin, öyle mi?"

Aya onun manga-gözlerine baktı. Frizz ona inanmak istiyordu. Evet demek çok kolay olurdu.

Hem neden Frizz'i üzecekti ki? Aya bir daha ünsüz olmayacaktı. Bu geceden sonra, Aya Fuse'un haberci olduğunu herkes bilecekti. Hikâyeler için yalan söylemesine gerek kalmayacaktı. O zaman son bir kez daha gerçeği çarpıtan Çamur Kraliçesi olması ne fark ederdi?

"Her şey çok hızlı oldu," dedi Aya. "İlk önce yalnızca numaralar vardı, sonra aniden tüm dünyanın kaderi söz konusu oldu." Bakışlarını kaçırdı. "Ama hayır... bunu onlara yapamazdım."

Frizz onu kendine çekti. "Çok rahatladım."

Aya gözlerini sıkı sıkı kapatarak kendi kuşkularından saklandı. Frizz ona inanmıştı. Belki söyledikleri gerçeğin o kadar da uzağında değildi; ne de olsa varsayımsal bir so-ruydu.

Onu alıkoymak için gerçeği birazcık zorlamak yetecek-ken, Frizz'i sonsuza dek kaybetmek çılgınlık olurdu.

“Şey, Aya?” diye fısıldadı Frizz kulağına. “Sanırım ağa-beyin seni istiyor.”

Aya ona daha sıkı sarıldı. “Umrumda değil.”

“Aslında, yalnızca Hiro değil. Daha doğrusu... bir sürü insan.”

Aya içini çekti ve gerileyip omzunun üzerinden arkaya baktı. Onu bekleyenleri gördüğü zaman ağzı açık kaldı.

Haber çılgınlığı başlamıştı.

HABER ÇILGINLIĞI

Bekleyen düzinelerce insan vardı. Ren onları, en ünlü olanlar en dipte olacak şekilde malikânenin ana merdivenine diziyordu. Yarısı çılgın ameliyatlar yaptırmış, akıllı-maddeden giysileri olan tekno-kafalardı. Geri kalanlar burada, partide yersiz kaçıyorlardı: ego-habercileri, yeni-haberciler, bir avuç şehir memuru. Bazıları koca-surattı, bazıları değildi.

Ama hepsi *onu* görmek için oradaydı.

Hiro, Aya'nın kolunu tuttu ve nazikçe merdivenlerin dibindeki boş bir noktaya doğru itti. Yüzlerce kamera ona odaklanmıştı ve Aya'nın her hareketini izliyor, itişip kakışarak en iyi çekim açısını bulmaya çalışıyorlardı. Aya onların bakışları altında, tıpkı ormanda sörf yaptığı o ilk gece olduğu gibi, kendini tuhaf bir biçimde küçük ve önemsiz hissediyordu.

Ama bu hissin tam tersi olduğunu hatırlattı kendi kendine. Bu, hep istediği şeydi; insanların onu izlemesi, söylediği her kelimeye kulak kabartması...

“Göz–ekranını kapat,” diye fısıldadı Hiro. “Bunun için tüm beynine ihtiyacın olacak.”

Aya başını salladı ve yüzük parmağını gerdi. Ama önündeki, aniden billur kadar berrak gelmeye başlayan dikkatli yüzlere bakarken dün gece hazırladığı yanıtlar aklından uçup gitti.

“Şey, bu felç edici bir şey,” dedi usulca.

Hiro onun kolunu sıktı. “Ben burada olacağım.”

Aya başını salladı ve boğazını temizledi. “Tamam, başlayalım.”

Sorular hızla ve yoğun bir biçimde başladı.

“Asi Kızları nasıl buldun, Aya?”

“Şans eseri, sanırım. Bir gece onları sörf yaparken gördüm ve buna benzer bir partiye kadar izledim.”

“Neden arka plandaki bazı çekimler değiştirilmiş?”

Aya, saatler süren çekimleri kimin bu kadar kısa sürede izleyebildiğini merak ederek boğazını temizledi. “Asi Kızlar tanınmak istemiyor. Bu yüzden birkaç yüzü sildim, o kadar.”

“Başka kimseyi saklamıyorsun, öyle mi?”

“Kimi mesela?”

“Kütle–iticiyi yapanları.”

“Elbette hayır!”

“O zaman onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, öyle mi?”

Aya hikâyesinde insana benzemeyen şekillerden de bahsetmiş olmayı dileyerek duraksadı. Bu çok çığınca bir

iddiaydı ve Aya'nın hikâyesini destekleyecek tek bir çekimi bile yoktu. Şimdi gündeme getirirse, dağı yapanlar bir milyon kez daha inanılmaz gelirdi.

"Neden *onları* korumak isteyeyim ki? Şehir Katilini her kim yaptıysa delinin teki. Yoksa Şehir Katili kısmını kaçırdın mı?"

"Bu başlık biraz abartı olmadı mı, Aya?" diye sordu bir başka haberci. "Havadan düşen birkaç ton çelik gerçekten de bir şehri yok edemez, değil mi?"

Aya gülümsedi. Ren onu bu kısma hazırlamıştı. "Yeni-den giriş hızında, uçan-gergilerin desteklediği bir binayı yıkmak için küçük bir parça yeterli olur. Bu yüzden, bir silindir bin parçaya bölünürse... eh, hesabı kendin yap. Daha da iyisi, şuradaki kadından yapmasını iste. Yapboz küpüyle oynayan kadından."

"Silindirleri durduramaz mıyız? Pashıların füzeleri vurup düşürmesi gibi?"

Aya bunu kendisi araştırmıştı. "Pashılar şehir katillerinin yolunu kesmek konusunda hiçbir zaman çok başarılı olamadılar, kendi propagandaları dışında. Ve roketler peşlerinde bol bol duman bırakır. Metal parçaları minicik ve görünmez olabilir."

"Sence neden dağı boş bıraktılar?"

"Bütün bunlarda bana yardım eden Ren Machino, kütle-iticinin tamamen otomatik çalışacak şekilde tasarlandığını düşünüyor."

"Sence dünyada bu kütle-iticilerden daha fazlası var mıdır?"

Aya gözlerini kırptırdı. “Umarım yoktur.”

“Sence metal kıtlığı sürerken bunca çeliği nereden buldular?”

“En ufak fikrim yok.”

“Neden haberci olmak istedin Aya?”

“Şey...” Aya duraksadı. Buna hazırlıklı değildi, ama Hiro, konu ne kadar önemli olursa olsun, kişisel sorular soran bir köpük-kafanın her zaman çıkacağını söylemişti. “Zihin-yağmurundan sonra dünyayı anlamak konusunda sorun yaşıyordum. Ve başka insanların hikâyelerini anlatmak, bunu yapmak için iyi bir yol.”

Haberci gülümsedi. “Bu, ağabeyinin her zaman verdiği yanıt değil mi?”

“Ah, olamaz... yorum yok,” dedi Aya. Onların kahkahalarını duyunca gülümsedi ve sonunda birazcık gevşedi.

“On altı yaşına bastığında ne tür bir yüz istiyorsun?” diye bağırdı bir moda habercisi arkadan.

“Henüz bilmiyorum. Manga-kafaları beğeniyorum.”

“Biz de aynısını fark ettik. Çamur Kraliçesi!”

“Tamam. Yine yorum yok.”

“Tehlikeli numaraları yücelttiğinden endişelenmiyormusun Aya?”

Aya omuzlarını silkti. “Yalnızca dünya hakkındaki gerçeği söylüyorum.”

“Ama Asi Kızlar’a gerçeği anlatmadın...”

Aya, Frizz’e bakarak, “Bazen gerçeği bulmak için yalan söylemeniz gerekir,” dedi.

“Sence neden Eden Maru gibi bir koca–surat Asi Kızlar’la takılıyor?”

Aya omuzlarını silkti. “Röportajda söylediği gibi: sizlerden uzaklaşmak için.”

“Sence kütle–iticisini *bizim* şehrimiz mi yaptı?” diye sordu arka sıradan biri. Onun Toshi Banana’nın takipçilerinden olduğunu fark etti Aya.

“Bunu neden yapalım ki?”

“Dağa en yakın şehir biziz. Bu seni hain yapmaz mı?”

“Beni *ne* yapmaz mı?”

“Ya kütle–iticiye kendimizi savunmak için ihtiyaç duyuyorsak?”

Aya, Hiro’ya baktı. Hiro, “Eğer bu kendimizi savunmak içinse, biz neden bilmiyoruz?” diye sordu.

“Ee, Hiro?” diye araya girdi bir tekno–haberci. “Kendi kardeşin tarafından tahtından edilmek nasıl bir his?”

“Oldukça can sıkıcı,” dedi Hiro, sonra gülümsedi. “Ama malikânemin bombalanmasını izlemekten çok daha iyi.”

Sorular gelmeye devam etti: Aya’nın çocukluğu, en sevdiği haberci, takip hikâyeleri hakkındaki planları. Matematik ve füzeler hakkında sonsuz konuşmalar, Asi Kızlar ve casus–kameralar, paraşütler ve paparazziler... Kendi kanalı için haberini hazırlamak üzere oradan ayrılan her haberciye karşılık, yeni bir tanesi kalabalığa katılıyordu ve kısa süre sonra sorular tekrarlanmaya başladı. Aya yeni yanıtlar bulmaya çalıştı, ama sonunda kendini aynı sözleri tekrarlar larken buldu.

Sonunda Frizz, birazdan geri getireceğine söz vererek Aya'yı bir köşeye çekti. Hiro duraksamadan konuşmaya devam etti.

"Su," diye gakladı Aya.

Frizz eline bir bardak tutuşturdu ve Aya uzun uzun içti.

"Teşekkürler," dedi bardak boşaldığında, çevresine bakınarak. Hava ona dönmüş uçan-kameralarla doluydu, ama insanlar mesafelerini koruyor, gözlerini dikip onlara bakmamaya çalışıyordu. Hayatında ilk defa, şöhret kabarcığı Aya'nın çevresinde oluşmuştu.

Odanın diğer yanında bir avuç tekno-kafa malikânenin büyük kamuya açık duvar-ekranının önünde toplanmış, Ren'in balistik silahlar ve yıkılan binalar hakkındaki korkunç hesapları göstermesini izliyorlardı. Aya bir an için Frizz'le yalnız kalmıştı.

"Nasıldım?" diye sordu Aya.

"Muhteşem." Frizz sırıttı. "Ee, ünlü olmak nasıl bir his?"

Aya, son birlikte olduğu seferdeki radikal aptallığını hatırlayarak inledi. "Çok komik."

"Pek değil," dedi Frizz, "benim kadar yüzden-eksik biriyle takılmak nasıl bir his?"

"Kes şunu! Radikal dürüstlüğüne ne oldu?"

"Takılmak yalan söylemek değildir," diye itiraz etti Frizz. "Dahası, beni şimdi nasıl gördüğünü gerçekten merak ediyorum."

Aya gözlerini devirdi. “Ama sen bir ekstra değilsin. Aramızda hırs farkı yok!”

“Evet, var.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Tam bir saat boyunca yüz sıralamanı kontrol etmedin.” Frizz güldü. “Bu çok şaşırtıcı. Ben ağzımdan kaçırmadan tahmin yürüt.”

Aya yutkundu. Hikâye yayınlandığından beri, değil yüz sıralamasını takip etmek, durup soluklanmamıştı bile. Ve bir şekilde, göz-ekranım çalıştırıp bakmaya korkuyordu. “Senden daha ünlü olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun? İlk binde miyim?”

“Beyinden-eksik olma, Aya! Ölümsüz geçkinler ağabeyini ilk bine soktu. Bu bir Şehir Katili! Gerçek bir tahmin yürüt.”

Aya, bir ego-habercisi gibi konuşmamaya çalışarak omuzlarını silktilti. “Şey, beş yüz?”

“Hâlâ beyinden-eksik!” Frizz’in yüzü acılı bir ifadeyle çarpıldı. “Sana söylememek beni öldürüyor.”

“O zaman söyle!” diye bağırdı Aya.

“Sen şehirdeki en ünlü on yedinci kişisin!” diye patladı Frizz, sonra şakaklarını ovaladı. “Of. Bu canımı acıttı.”

Aya ona bakakaldı. Frizz yalan söyleyemiyordu, ama yine de yanılmış olmalıydı. “On yedi mi?”

“Nana Love senin haberini yaptı.”

“Mümkün değil!” diye bağırdı Aya. “Paslı silahları onun neden umrunda olacakmış ki?”

"Tüm insanlık Nana-çan'ın umrunda." Frizz omuzlarını silkti. "Bu da iyi bir şey. Belki sana mesaj da çekmiştir."

"Mümkün değil!" Aya göz-ekranım açtı, ekran canlanırken kalbinin güm güm attığını hissetti. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Muhtemelen. İlk bine girdiğimde beni aramıştı."

Aya'nın arayüzü belirdi. Muazzam bir mesaj yığınıyla doluydu; on binlercesi uzanıyordu, sonu görünmüyordu. Aya hepsini okumaya *asla* zaman bulamazdı!

"Kendini görmelisin Aya," dedi Frizz gülerek. "Çok fazla dondurma yemiş bir ufaklık gibi görünüyorsun."

"Çok fazla kısmı doğru. Bunca mesajı görmek gerek!" Hiro'nun büyük hikâyelerden sonra mesaj yağmuruna tutulduğunda kullandığı numarayı hatırladı. Parmakları oynamaya başladı. "Dur bir dakika, bunları yüz sıralamalarına göre listeleyim. Ekstralardan gelen mesajlar en sona, önemli olanlar en başa. Nana-çan gerçekten buradaysa, tam da... hey."

O kadar çok mesaj vardı ki, Aya onların hareket ettiğini görebiliyordu. Şehir arayüzü her birini durmadan güncellenen yüz sıralamalarına göre dizerken zorlanıyordu. Zamanla birkaçı en üste çıktı; koca-surat haberciler, politikacılar ve İyi Vatandaş Komitesi'nden bir teşekkür notu...

"Bunun için kesinlikle meziyet puanı alacağım," diye mırıldandı Aya. "Gezinen Malikâne, ben geliyorum."

Sonra fark etti... melek kanatları üzerinde yükselen parlak bir mesaj.

“Ah, Frizz. Çok haklısın... Nana-çan gerçekten izliyor-muş!”

Frizz güldü. “Sana söylemiştim!”

Tam mesajı açacaktı ki mesaj aşağı kaydı. Aya yeni me-saja inanmaz gözlerle baktı. Hiç süslenmemişti, bir otoma-tik yanıt kadar yalın, siyah bir metindi.

“Şey, Frizz, onun üzerinde bir tane daha var.”

“Bir tane daha ne?”

“Sanırım Nana Love’dan daha ünlü biri bana mesaj yol-lamış.”

“Ama ondan daha ünlü kimse... bir kişi dışında...” Frizz boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. “Yani *Tally Youngblood* mı sana mesaj yolladı?”

Aya yavaşça başını salladı. Tam oradaydı, görüş alanı-na lazer ışığıyla yazılmıştı. Dünyanın en ünlü kişisinden bir mesaj: zihin-yağmurunu başlatan kızıdan. Her sabah Youngblood kültünün üyeleri tarafından duası edilen, en yeni zihin-yağmuru çetesini eleştirirken Toshi Banana ta-rafından küfredilen, ne zaman ufaklıklara Diego Savaşı öğ-retilse defalarca tekrarlanan isim...

“Nasıl bu kadar çabuk öğrenebilir?” diye mırıldandı Aya. “O yabanda bir yerde saklanmıyor mu?”

“Hikâye iki saat önce küresel oldu,” dedi Frizz. “Onun adına haber yayınlarını izleyen arkadaşları olmalı.”

“Ama Tally Youngblood ne zamandan beri insanlara mesaj atıyor?” İsmi söylemek Aya’nın boğazının tekrar ku-rumasına sebep oldu.

“Kimin umurunda? Açsana!”

Aya parmağını oynattı ve mesaj genişledi. Küresel arayüz etiketine sahipti ve gerçek olduğu doğrulanmıştı. Ama Aya mesajı okurken Tally’nin İngilizcesini anlamadığını sandı.

“Ne diyor?” diye bağırdı Frizz.

“Yalnızca dört sözcük.”

“Hangi sözcükler? ‘Teşekkürler’ mi? ‘Tebrikler’ mi? ‘Selam’ mı?”

“Hayır Frizz. Şöyle diyor: *Kaç ve saklan. Geliyoruz.*”

MIHLANMIŞ

“Bu aptalca,” diye tısladı Hiro. “Partiye dönmemiz gerek. Bu şekilde kaçıp gitmek, ahmak gibi görünmemize sebep olacak!”

“Bana Tally Youngblood’ı görmezden gelmemi mi söylüyorsun?” dedi Aya. “Mesajda kaç ve saklan diyordu!”

“Sen buna saklanmak mı diyorsun?” diye sordu Ren.

Aya gökyüzüne baktı. Yaklaşık yüz uçan-kamera partiden çıkarken onları takip etmişti. Muhtemelen şehrin en ünlü on yedinci kişinin neden aniden hayatında verdiği ilk röportajdan çıktığını merak etmişlerdi. Gece göğünün önünde kamera sürüsünün silüeti görünüyordu, lensleri avcı hayvanların gözleri gibi onlara doğru parlıyordu.

“İyi bir noktaya değindin,” dedi Frizz. “Gizli bir yer bulmamız gerek.”

“Deniyorum.” Aya içini çekti.

Dördü, partiyi yan kapıyı kullanarak terk etmişti ve yürüyerek karanlık bir beyzbol sahasına gitmişlerdi. Malikânenin çatısından hâlâ güvenli havai fişekler fırlatılıyordu. Çimenlerin üzerinde ışıldarlarken Aya’nın devasa, titrek gölgesini önüne seriyorlardı.

Aya, Lai'nin kızaktaki son uyarısını hatırladı. "Bu canavarlığı her kim yapmışsa, tehlikeli biri olmalı."

"Gizliliğin ne anlamı var ki?" diye terslendi Hiro. "Biri- nin peşine düştüğünü düşünüyorsan, herkesin bizi görebileceği bir yerde kalmamız gerekmez mi?"

Aya öyle ani durdu ki, Moggle arkadan gelip ona tosladı. Belki de en güvenli yer herkesin gözlerinin önüydü. Kimse kalabalık bir partide ya da başının üzerinde yüz tane uçan-kamera varken bir şey yapmaya cesaret edemezdi.

İçini çekti. "Sanırım içeri girmeliyiz."

"Kesinlikle," diye bağırdı Hiro. "Tally Youngblood'un mesajını yayınlatabiliriz. Onun buraya geldiğini herkes öğrenirse muazzam bir haber olur!"

Frizz boğazını temizledi. "Muhtemelen bu yüz sıralamaları hakkında endişelenilecek zaman değil, Hiro."

"Bu yüz sıralamaları hakkında değil, seni köpük-kafa!"

"Teknik açıdan, ben bir köpük-kafa değilim," dedi Frizz sakın sakın. "Bu yüzden planlarımızı herkesin duyabileceği bir yerde bağıra çağıra açıklamıyorum."

Aya başını kaldırıp baktı. Hâlâ çevresinde büyükçe bir şöhret kabarcığı vardı, ama pek az kamera Hiro'nun sesini duyabilecek kadar yakındaydı.

"Ne yaparsak yapalım, seslerimizi yükseltmeyelim," dedi. "Bir şekilde, Tally-sama'nın, tüm şehrin onun yolda olduğunu öğrenmesini isteyeceğini düşünmüyorum."

Ren başını iki yana salladı. "O buralı değil Aya, bu yüzden şöhret ekonomisinin nasıl işlediğini bilmiyor. Şu anda

yaklaşık yarım milyon insan izliyor. Senin ünün bizi korur.”

“Saklanamazsın, Aya,” dedi Hiro. “Herkes tam olarak nerede olduğunu biliyor. Bu gecenin amacı da bu değil miydi?”

Frizz kaşlarını çatarak ona baktı. “Ben bu gecenin anlamının dünyayı kurtarmak olduğunu düşünüyordum.”

Aya içini çekti. “Birden fazla anlamı olabilir, tamam mı? Herkes biraz sessiz olsun da düşüneyim!”

Diğer üçü sustu. Aya, onların gözlerini, onlarca uçan-kameranin lensini ve onlar aracılığıyla izleyen yarım milyon insanı hissederek orada dikildi. Moggle bile ona bakıyordu.

Düşünmek için en iyi yer değildi.

Frizz yaklaşarak kolunu omzuna koydu. “Eğer partiye dönersek ve biri peşine düşerse, onları kim durduracak? Bir avuç piksel-kafa mı?”

Hiro omuzlarını silkti. “Tüm diğer suç türlerinde olduğu gibi, güvenlik görevlileri.”

“Güvenlik görevlilerine güvenebilir miyiz?” diye sordu Frizz. “O habercinin ne dediğini hatırlıyor musunuz? Bu şeyi bizim şehrimiz yapmış olabilir!”

“Ona hain diyen adam mı?” diye güldü Hiro. “O tamamen beyinden-eksikti!”

“Eh, belki tamamen değil,” dedi Ren. “Kütle-itici, burada başlayan man-havlar kullanılarak inşa edilmiş. Şehrimizden birileri bunda rol oynamış olmalı.”

“Çok yetkisi olan biri,” diye ekledi Frizz. “Kimse öğrenmeden onca çeliği kullanabilmek için öyle olmalı.”

Aya yutkundu. Şehir Katili çok büyüktü. Onu her kim yapmışsa dağların içini boşaltabilecek kadar güç sahibiydi. Gerçekten de birkaç güvenlik görevlisi onları durdurabilir miydi? Onlar koskoca şehirleri yok edebilecek küstahlığa sahipken, yarım milyon tanık onları durdurabilir miydi?

Beysbol sahasının çevresindeki karanlık ağaç halkasına bakarken Eden Maru’nun sözlerini hatırladı.

“Bir kalabalığın önünde de gözden kaybolabilirsin...”

“Moggle, yükselebildiğin kadar yüksel ve çevreye bakın.” Aya, Hiro’ya döndü. “Ben Tally-sama’nın söylediğini yapacağım... saklanacağım.”

Yine yürümeye başladı. Malikâne ışıklarından uzağa, her şeyden uzağa...

Hiro itiraz etmeye devam ederek onu takip etti. “Bir ekstra gibi düşünüyorsun. *Saklanamazsın!* Seni bulmak için haberlere bakmaları yeterli!”

Aya’nın yürürken başı dönmeye başladı. Uçan-kameralar şimdi tepesinde hareket ediyor, Aya hiçbir yere gitmeyen bir yürüyüş bandındaymış gibi, onun her adımını takip ediyorlardı. Kendini onların lensleri altında kapana kısılmış gibi hissediyordu. Yüz iğneyle mıhlанmış bir kelebekten farkı yoktu.

“Şu şeyler hakkında bir şeyler yapabilir misin?” diye sordu Ren’e.

“Şey, belki.” Ren bir numara kutusu çıkardı. “Büyük teknoloji-haberciler sanayi tipi bir şöhret kabarcığı istediklerinde,

yüz metre dahilindeki bütün yayınları karıştırırlar. Ben birkaç dakikalık görünmezlik sağlayabilirim.”

“Lütfen.” Aya başını kaldırıp yukarıdaki kameralara baktı. “Şu anda birazcık tanınmazlık oldukça güzel geliyor. En azından daha güvenli.”

“Ama *neden* biri senin peşine düşmek istesin?” diye itiraz etti tekrar Hiro. “Dünyadaki herkes bu silahın var olduğunu biliyor artık. Onlara başka ne yapabilirsin? Hiçbir şey saklamadın, değil mi?”

Aya başını iki yana salladı. “Elbette hayır. Siz her zaman, çekim saklamanın gerçekleri çarpıtmak olacağını söylersiniz. Bu yüzden her şey orada. Şey, bir şey dışında...”

Miki’yle birlikte gördükleri insansı olmayan şekilleri düşünerek duraksadı.

“Ne dışında?” diye sordu Frizz usulca.

“Habere dahil etmediğin bir şey var.” Hiro’ya baktı. “Ama elimde onlarla ilgili çekim yoktu.”

Hiro’nun gözleri kısıldı. “Kimle ilgili çekimler, Aya?”

“Şey, sörfe çıktığım o ilk gece... Ne fark eder ki?”

Hiro bir adım yaklaştı. “Çünkü haberlere her şeyi koymazsan, biri seni *susturabilir*! Neyi dahil etmedin?”

“Eh, o ilk gece, tünelde tam olarak... şey... insan olmayan kişiler gördüm.”

Bir duraksama oldu. Üçü hayretler içinde ona bakakalmıştı.

Yakında, karanlıktan bir gümlleme geldi ve hepsi yerlerinden sıçradılar. Birkaç metre uzakta bir uçan-kamera

yan yatmış, ışıkları kararmıştı. Biraz daha uzaktan bir başka gümleme geldi, sonra bir üçüncüsü. Aya başını kaldırdı.

Uçan-kameralar düşüyordu.

Gülümsedi. "Vay, Ren. Bunu nasıl yaptın?"

Ren, yüzünde şaşkın bir ifadeyle numara kutusunu indirdi. "Kötü haberlerim var. Bunu ben yapmıyorum, başkası yapıyor."

Şimdi, gittikçe şiddetlenen bir dolu yağmuru gibi, gümlemeler her yönden geliyordu. Aya kollarını başının üzerine kaldırdı ve gökyüzünün şimdiden yarı yarıya boşalmış olduğunu gördü.

Kısa süre sonra yine görünmez olacaktı. Ve o zaman onu kimse izlemiyor olacaktı. Aya Fuse sonsuza dek kaybolabilirdi.

Koşmaya başladı.

KAÇ VE SAKLAN

“Bize dört uçan-tahta bul,” diye bağırıyordu Hiro. “Mülk hakkı geçersiz! Kimin oldukları umrumda değil, bu acil bir durum!”

Aya onları partiye geri götürdü. Bu durumda kalabalık, karanlıktan daha iyi görünüyordu. Son birkaç kamera da inatla onları izlerken teker teker yere düştü.

“Moggle, hâlâ yukarıda mısın?” diye fısıldadı Aya. Uçan-kameranın görüş açısı belirdi. Aya kendini ve diğerlerini uzaktan, beysbol sahasının enginliğinde minik benekler halinde gördü. Görünürde başka kimse yoktu. “Yüksekte kal, Moggle! Bir şey çevremizdeki her şeye müdahale ediyor.”

İşaret almış gibi, bir başka uçan-kamera Aya'nın önünde yere düştü. Aya kameranın üzerinden atlarken parti elbisesi ayak bileklerine dolaşacakmış gibi oldu.

“İşte oradalar!” diye bağırdı Hiro.

Dört uçan-tahta, tekno-kafa partisinin ışıklarının önünde birer silüet halinde, sahanın üzerinde hızla onlara doğru geliyordu.

“Onlar da düşmezler mi?” diye sordu Aya. “Uçan-kameralar gibi?”

“Sanırım kaldırıcıları bozan yayını engelleyebilirim,” dedi Ren, koşarken numara kutusunu kurcalayarak. “Yakınımda kalm.”

“Ama bizi kovalayan var mı?” diye sordu Frizz.

Aya malikâneler arasındaki karanlığı taradı. Hâlâ görünürde kimse yoktu; yere saçılmış kameraların kıpırtısız kalıntılarından başka hiçbir şey.

Sonra bir uçan-aracın uğultusunu duydu.

Araç, başlarının üzerinden geçerek dördünün ayak seslerini boğdu, Aya’nın saçlarını savurdu. Aya bir an için güvenlik görevlilerinin geldiğini düşündü, ama sonra kaldırıcı pervanelerin çılgınlığını duydu. Araç şehir dışında çalışmak üzere tasarlanmıştı ve güvenlik görevlileri oraya asla gitmezdi.

Yukarıdakilerin Korucu olduğundan da kuşkuluydu.

Araba sertçe dönerek önlerine indi. Ayaklarının altındaki çimenler kaldırıcı pervanelerin fırtınasıyla savrulurak ışıldadı. Elmas şeklindeki beysbol sahasının çizgilerinden toz bulutları kalktı.

Aracın camından iki sürücü tuhaf bir sakinlikle Aya’ya baktı. Gözleri fazla ayıktı, derileri soluk ve saçsızdı, tıpkı tüneldeki korkunç şekillere benziyorlardı.

Aya sendeleyerek durdu. Miki’nin o gece dediği gibi, insana benzemiyorlardı.

Frizz onu çekerek koşmaya zorladı ve aracın çevresinden dolandılar. Uçuşan tozlar Aya’nın gözlerini kısmasına

sebeup oluyordu. Elbisesi, çevresinde açık bir paraşüt gibi kabarıyordu.

Araba yere konarken yan tarafında bir kapı açıldı ve sahaya ışık düşürdü. Kaynayan toz bulutu içinde bir anlığına içeride iki şeklin silüeti göründü.

Sonra Aya bir bağırış duydu. Ren ve Hiro, peşlerinde iki uçan-tahtayla toz fırtınasının içinden fırladılar.

“Ben daha önce bunlardan birine hiç binmedim!” diye bağırđı Frizz.

“Yanımdan ayrılma, yeter!” Aya tahtalardan birine atladı ve onu da arkasına çekti. Frizz denge aletindeki ufaklık gibi sendelerken, bir an çılgınca sallandılar.

“Yakınımda kalın, yoksa tahtayı düşürürler!” diye bağırđı Ren, numara kutusunu sallayarak geçerken.

Aya sertçe dönerek Ren’le Hiro’nun peşine düştü. Frizz’in kollarının ona dolandığını, hızlanırlarken bedeninin onunkine yaslandığını hissetti.

Arkalarında, uçan-aracın uğultusu yeniden yükseldi ve pervanelerinin kaldırdığı rüzgâr havayı çalkalamaya başladı. Aya, bu gece platform topuklu ayakkabı giymemiş olmayı dileyerek kollarını iki yana açtı. En azından son iki hafta yaşadıklarının bir faydası olmuştu: Kükreyen rüzgârda iki kişinin bindiğı bir tahtayı sürmek, man-hav sörfü kadar zor değildi.

Ama Frizz’in fazladan ağırlığı sorun oluyordu. Hiro ve Ren uzaklaşıyorlardı. Aya öne eğilerek tahtayı hızlandırdı. Ren’in çok gerisinde kalırlarsa yayını karıştırılmış uçan-kameralar gibi düşerlerdi.

Ve düşüş bilezikleri bile takmamışlardı...

"Bekleyin!" diye bağırdı, ama peşlerindeki aracın çığlığı sözlerini boğdu.

Neyse ki malikâne çok uzakta değildi. Çatısındaki parti katılımcılarının, muhtemelen bunun ne tür bir dikkat çekme çabası olduğunu merak ederek kovalamacayı izlediğini görebiliyordu.

Uçan-araç şimdi yine başlarının üstünde uçuşuyordu, pervanelerinin rüzgârı Aya ve Frizz'i kıvrıla kıvrıla süzülme zorunda bırakıyordu. Aya vücudunu kıvrarak, ikisini zar zor tahtanın üzerinde tutuyordu.

"Yukarıda!" diye bağırdı Frizz.

Açık uçan-araç kapısından iki şekil atladı. Havada düşerlerken tuhaf kolları ve bacakları açıldı. Arabanın altındaki fırtınalarda döne döne uçan-sekme yaptılar. Aya ince bedenlerinde kaldırıcı yastıklar gördü.

"Uçan-top donanımı takmışlar!" diye bağırdı. "Bu hiç iyi değil!"

Şekiller şimdi, arabanın rüzgârını fırtınada rüzgâr sörfü yapan kişiler gibi sürerek, onlara doğru geliyordu.

"Sıkı tutun!" diye bağırdı ve tahtayı sertçe döndürüp geriye, sahaya doğru yöneldi. Frizz ona daha sıkı sarıldı ve ağırlığı onunla birlikte kayd.

Ama insan olmayan yaratıklar aray hızla kapatıyordu. Hiro ve Ren takip etmek için döndüklerinde sıkı şekiller onlara hiç bakmadan geçip gittiler.

Istedikleri kişi Aya Fuse'du.

Aya tahtayı hızlandırmaya çalışarak en yakın ağaçlığa yöneldi. Ama bu bir şehir oyuncagıydı, Asi Kızlar'ın yüksek hızlı tahtaları gibi değildi.

Ağaçlar önlerinde yükseldi ve Aya iki yana yatarak tahtaya kalın ağaç kütükleri arasında zikzaklar çizdirdi. Uçan-aracın ışıkları yaprakları delip geçiyor, orman zeminine parlak benekler saçıyordu.

Frizz dudaklarını Aya'nın kulağına yaklaştırdı. "Neden düşmüyoruz?"

Aya gözlerini kırptırdı. Ren ve Hiro elli metre uzaklaşmış olmalıydı.

"Elbette!" diye bağırdı. "Kendi donanımlarını kullanmak için yayın karıştırıcıyı kapatmaları gerek. Bunun anlamı... Moggle, buraya gel! Bana lazımsın!"

"Aya!" diye bağırdı Frizz. "Sağda!"

Şekillerden biri, uzun parmaklarını pençe gibi açarak üstlerine çullanıyordu. Şekil geçerken Frizz, Aya'yı da aşağı çekerek çömeldi.

"Of!" Frizz. Birden irkildi. "Bir şey çarptı!"

"Ne?" Aya yeniden doğruldu ve tahtayı bir kez daha sertçe döndürdü. Başını çevirerek Frizz'e baktı. "Sen iyi misin?"

"Sanırım. Ama biraz... dikkat et!"

Aya hızla başını çevirdiği zaman diğer yaratığın, kollarını iki yana açmış, parmak uçlarında iğneler pırıldayarak, tam üstünde beklediğini gördü.

Aya tüm vücudunu bir yana kıvrarak tahtanın ucunu kaldırıp tahtayı durdurdu. Ama Frizz'in vücudu gevşemeye, kolları belinden kaymaya başlamıştı.

"Frizz!" diye seslendi, ama karşılık olarak yalnızca bir inleme geldi...

Sonra Frizz tahtadan yuvarlandı.

"Frizz!"

Aya onu yakalamak için uzandı, ama Frizz düşmüştü bile. Doğrudan onu bekleyen yaratığa doğru uçtu, vücutları korkunç bir gülmeyeyle çarpıştı. Sıska şekil yıkıldı, uzun kollarını Frizz'e doladı ve ikisi karanlıkta geri geri uçtu.

Aniden Frizz'in ağırlığından kurtulan tahta yana doğru devrildi. Ağaç gövdeleri Aya'nın çevresinde döndü, keskin dallar yüzüne ve ellerine çarptı. Aya diz çökerek tahtanın kenarlarını yakaladı ve tahtanın dönerek hızını harcamasına izin verdi.

Biraz yavaşladığında tahtayı bıraktı ve yaprakların üzerine yuvarlandı. Ayağa kalkarak iki şeklin orman zeminine düşmüş, kıpırdamadan yatmakta oldukları yere koştu.

Yaratığın tuhaf yüzüne baktı. Derisi soluk, kolları inceydi, ama parmak uçlarındaki iğneler belirgindi; zarar vermek üzere tasarlanmıştı.

Ama en tuhafı da yaratığın ayaklarıydı. Çıplak ve şekilsiz olan ayaklar neredeyse el gibi görünüyordu, uzun parmakları ölü bir örümceğin bacakları gibi kıvrılmıştı.

Frizz'i yaratığın altından çekti. "Beni duyabiliyor musun?"

Frizz yanıt vermedi. Sonra Aya onun boynundaki minik kırmızı benęi gördü. O iğne parmakların bir dokunuşu Frizz'i bayıltmıştı... belki daha kötüsü.

Aya başı dönerek Frizz'i kendine çekti. Uçan-tahta hâlâ yukarıda süzölüyor, yaprakların arasından titrek bir ışık düşürüyordu. O hareket ederken, tüm dünya sallanıyor-muş gibi gölgeler eğiliyordu.

"Aya!" diye bağırdı biri. Aya başını kaldırdı ve Hiro'yla Ren'in ağaçların arasından geldiğini gördü.

Ama önlerinde bir başka yaratık uçuyor, kollarını uzatarak doğrudan Aya'ya doğru geliyordu. Derisi karanlıkta parlıyordu.

Aya, kendini son derece yalnız hissederek Frizz'i yakına çekti. Güvenlik görevlileri neredeydi? Daha beş dakika önce onu izlemekte olan yarım milyon kişi neredeydi?

Yaratıkla arasında on metre kalmıştı, beş...

Gölgelerin arasından küçük, kara bir şekil fırladı ve yaratığın karnına çarptı. Yaratık homurdanarak tortop oldu, sonra döne döne Aya'nın yanından geçti; uçan-top donanımı yuvarlanan yaratığı havada tuttu.

"Moggle," diye nefes verdi Aya. Uçan-kamera sekip gitti ve çalıkların arasına düştü.

Yaratık bayılmış, uçan-top donanımından sarkıyordu. Ele benzeyen ayakları yerden bir metre yukarıda asılı kalmıştı. Yaratığın dudaklarından bir inleme çıktı ve gözleri titreşerek açılmaya başladı.

Aya ona doğru koştı ve sıçrayarak yarattığı omuzlarından yakaladı. Uçan-top kıyafeti Aya'nın ağırlığına uyum sağladı ve birlikte orman zeminin üzerinde süzöldüler.

Yaratık elini Aya'ya uzattı, ama Aya onun bileğini yakalayarak bir avuç parmak iğnesini yarattığın kendi boynuna sapladı. Yaratık bir an kekeleydi, gözleri irileşti, sonra tamamen kendinden geçti.

"Aya?" Hiro tahtasının ucunu kaldırarak durdu. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim." Aya yere atladı ve başını kaldırıp uçan-araca baktı. Araç kıpırdamadan havada duruyor, ışıkları kararsızca yaprakların arasında aranıyordu. "Frizz'i kaldırmama yardım et."

Hiro süzülerek durdu. "Ona bir şey olmaz, Aya. O umurlarında değil."

"Evet, ama o benim umrumda." Uçan-tahtayı peşinden çekerek Frizz'in baygın bedenine koştı. Diz çöktü ve kolunu çekerek onu tahtanın biniş yüzeyine yüklemeye çalıştı.

Frizz inledi.

"Sen iyi misin?"

"Tuhaf hissediyorum," diye mırıldandı Frizz. "Ağır."

"Bir de bana sor!" Aya zorlandı. "Keşke bir yolunu bulup..." Frizz'in yanındaki yaratığa baktı.

Hiro, Aya'nın yanında tahtasından indi ve yaratığa baktı. "Hey. *Bunu* mu hikâyene katmamıştın?"

"Yarattığın uçan-top donanımını çıkarmama yardım et." Aya homurdanarak yarattığın ayak bileği kaldırıcısını çekti. "Onu Frizz'e giydirebiliriz."

"Tamam," dedi Hiro diz çökerek. "Şu şekilde yapacaksın."

Deneyimli parmaklarla kayışları çözdü, kaldırıcı yastığı kurtardı ve Frizz'in bacağına taktı.

"Ona ne oldu?" diye sordu Ren, onlara katılarak.

"O ucube şu iğne parmaklardan birini batırdı." Aya uçan-araca baktı. Yan kapısı yine açılıyor, iki silüetin çevresinden ışık dökülüyordu. "Lanet olsun. Yenileri geliyor!"

"Benim işim bitti." Hiro son önkol yastığını yerine bağladı. "Donanımı sıfıra ayarladım. Sıfır yerçekiminde olmalı."

Aniden ağırlığını yitiren Frizz kolayca yerden yükseldi. Aya süzülen bedeni tahtasına çekti ve çömeldi.

Hiro ve Ren iki yana geçtiler ve ellerini uzatarak, annesiyle babasının arasındaki bir ufaklık gibi Aya'yı çektiler. Kısa süre sonra ağaçların arasındaki bir boşluktan yukarı yükseliyorlardı.

"Bizi takip ediyorlar mı?" diye sordu Aya.

Ren arkasına baktı. "Sanmıyorum. Diğer ikisini alıyorlar."

"İki ucube beden bir canlı tanıktan daha kötü, sanırım," dedi Hiro. "Bahsi geçmişken, bazı açıklamalar yapman gerek, Aya."

"Güvenli bir yere ulaştığımız zaman."

"Bu da parti, değil mi?"

"Hayır. Tally'nin dediğini yapacağız; saklanacağız."

“Nereye?” diye sordu Ren.

Aya dudağını ısırarak, Frizz’in baygın bedeni tahtadan kaymasın diye sıkı sıkı tuttu. “Yeraltı sarnıcına.”

“Soğuk ve ıslak,” dedi Ren. “Ama şehirde kamera olmayan tek yer.”

“Kesinlikle,” dedi Aya. Göz ucunda, ağaçların arasında bir şey süzülüyordu. Aya arkasına bir bakış fırlattı. Yaşadığı çarpışmadan dolayı hâlâ sarsak sarsak uçan kamuflaj siyahı bir uçan-kameraydı.

Kamera mutluluk içinde gece-ışıklarını çaktı ve Aya’nın gözlerinin önüne titrek imgeler serildi. O insan olmayan yaratıklar her neyse, bu sefer Aya’nın gözlerinden daha fazlasına yakalanmışlardı. Aya gülümsedi.

Moggle çekim yapmayı başarmıştı.

KALABALIĞIN BİLGELİĞİ

Yeni inşaat alanı donuk bir turuncu renkle parlıyor, toprak kazma aletleri temel çukurunda sakın sakın yatıyordu.

“Mesajlarınızı yeniden kontrol edin,” dedi Hiro. “Yayın kesilmeden.”

Aya göz ekranını taradı, sonra başını iki yana salladı. Güvenlik görevlilerinin kanalından birkaç öncelikli mesaj gelmişti; neler olduğunu soran, belki on bin mesaj vardı. Haber kanallarını dolduran bir milyon teoriden bahsetmeye bile gerek yoktu; ama Tally Youngblood’dan hiçbir şey yoktu.

“Yörünge altı araçla geliyorsa, birkaç saat için erişim dışında olacaktır,” dedi Ren.

Aya içini çekti. “Bir an önce gelsin de.”

Aşağıdaki tünele doğru inip içeriye süzöldüler.

“Hey, yine mi bayılıyorum?” diye inledi Frizz. Karanlık çevrelerine kapanırken Frizz’in ağırlığı uçan-tahtanın üzerinde kaydı.

“Hayır, yalnızca yeraltına giriyoruz.” Aya onu daha sıkı tuttu. “Işık yok, Moggle. Fazla göze batarız.”

“Elbisen,” diye mırıldandı Frizz. “Kıvılcımlar.”

Aya başını salladı, parmaklarını gerdi ve parti elbisesi kıvılcımlanarak canlandı. Pil bitmek üzereydi, ama titrek kıvılcımlar loşluğu gidermeye yetiyordu.

“Sana bunun doğru parti elbisesi olduğunu söylemiştim Hiro,” dedi Aya.

“Çok komik. Orada neler olduğunu bize söyleyecek misin?”

“Henüz değil.”

Derinlere inerken yüzeydeki turuncu ışıklar arkalarında soldu. Uzun dakikalardan sonra, kulaklarına sızan su sesleri geldi, ardından tünel sarnıcın engin boşluğuna açıldı.

Aya tahtasını havada durdurdu.

Mağara, elbisesinin sönmeye yüz tutmuş ışıklarıyla pırıldıyor, tavan da suyun titrek yansımalarıyla ışıldıyordu. Moggle mekânı hatırlamış gibiydi; mağarada endişeyle halkalar çizerek kilitleme kelepçeleri olan Asi Kızlar aramaya başladı.

Hiro süzülerek yanında durdu, tahtasının üzerinde bağdaş kurup oturdu. “Harika bir saklanma yeri, Aya. Üzerinde duracak bir zemin bile yok, değil mi?”

“Hayır,” dedi Ren. “Ama bol bol suyumuz var.”

“Tam olarak Gezinen Malikâne değil.” Aya içini çekti. Hiro’nun ona gösterdiği apartman dairesini gözlerinin önüne getirdi; dev açık alanlar, kusursuz şehir manzarası. Ama işte, ünlü olduğu ilk gece buradaydı, yeraltında saklanıyordu.

Frizz'in ağır nefes alıp verişleri taş kemerlerden yankılanıyordu. Frizz tahtanın üzerinde kıpırdandı. Parmak iğnesinin etkisi geçmeye başlamıştı. Aya onun boynundaki izi kontrol etti. Kırmızılık hemen hemen kaybolmuştu.

"O iğnelerde her ne varsa, seni bayıltmak için tasarlanmıştı, Aya," dedi Ren. "Ama Frizz bir güzel. Ona bir şey olmayacak."

Aya başını salladı. Ameliyat insanları güzelleştirmeye ek olarak daha güçlü ve daha çabuk iyileşir hale getiriyordu.

"Ee, bu kişiler kim?" diye sordu Hiro.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Aya. "Onları daha önce yalnızca bir kere gördüm."

"Dağın açıldığını gördüğün zaman mı?" diye sordu Ren.

"Evet. Miki ve ben trenin üzerinden izliyorduk. Üç kişiydiler, gerçekten sıska ve uzun boylu. Ama o kadar karanlıktı ki, başta yalnızca çılgın gölgeler olduklarını sandım."

Hiro boğazını temizledi. "Ve bundan bahsetmeye zahmet etmedin, öyle mi?"

"Onları çekememiştim! Ve çok mantıksızdı. O ucubelerle başlarsam, herkesin bunu bir başka ameliyat-maymunu hikâyesi olarak göreceğini düşündüm. Uzaylılar Şehir Kartili temasına tam olarak uymuyordu."

"*Temaya mı uymuyordu!*" diye bağırdı Hiro. "Nesin sen, bir tür Pash habercisi mi? Arka plan katmam bunun için var!"

"Ona daha sonra ders verirsin Hiro," dedi Ren. "Şu anda bize gereken, onların kim olduğunu ve neden Aya'nın peşinde olduklarını öğrenmek."

Hiro hıhladı. "Yüzeye çıkıp bunun haberini yapmalıyız! İstersen güvenlik görevlilerini çağırınız!"

"Kendi şehrimize güvenebilir miyiz?" diye sordu Ren.

"İzleyen birkaç yüz bin insan olduğu sürece herkese güvenirim," diye mırıldandı Hiro. "Benim anlamadığım, o ameliyat-maymunları senin onları gördüğünü nasıl anladı?"

"Belki de arka planda bunu açıklayan bir şey vardır," dedi Ren. "Burada yayınları alamıyor olmamız ne kötü."

"Moggle'da her şeyin bir kopyası var," dedi Aya.

"Tamam, bir göz atalım. Heyecanlı bir şey olursa bana haber verirsin." Ren tahtasına uzandı ve göz ekranları titreşerek görüntülere tam olarak daldığına dair uyarı verdi.

Aya yutkundu. Ren çekimleri tararken ve Frizz yarı baygınken, Hiro'yla yalnız kalmıştı. Elbisesindeki son kıvılcımlar da sönüyordu ve karanlık, Hiro'nun yüzündeki ifadeyi her geçen an daha da öfkeli gösteriyordu.

"Biraz ışığa ne dersin, Moggle?" dedi Aya.

Uçan-kameranın gece ışıkları yandı ve mağarayı doldurdu. Moggle huzursuzluk içinde sarnıcın çevresinde süzülürken derin gölgeler kayıyordu, ama Hiro kıpırdamadan durmuş, ona bakmaya devam ediyordu.

Aya içini çekti. "Yalan söylemek istememiştim."

“Hayır Aya. Ama hikâyeni oluşturmak için gerçekleri eleyip seçmeye başladığında sonunda gerçeği çarpıtırısın. Bu yüzden iyi haberciler *her şeyi* dahil eder. Manipûlasyon işini haberleri yalnızca on dakika izleyen ekstralara bırak.”

“Bir daha söylüyorum: ucubelere ait çekim yoktu elimde!”

“Yine de onları gördün ve gizledin. Bu yalan söylemekten farksız.”

Aya suya bakarak homurdandı. Elbisesindeki kıvılcımlar teker teker sönerken, suyun yüzeyi de gittikçe kararıyordu. “Her şeyi mahvettim, değil mi?”

“Her şeyi değil.” Hiro'nun omuzları çöktü. “Ama ne gördüğünü söyleseydin, bu kişilerin kim olduğunu öğrenebilirdik.”

“Nasıl?”

“Kalabalığın bilgeliği, Aya. Bir yapboza bir milyon kişi bakarsa, yanıtı içlerinden birinin bilmesi olasılığı vardır. Ya da on kişi birer parçayı bulur ve bu yapbozu çözmek için yeterli olur.”

Aya içini çekti. “Sanırım öyle. Haberleri hiç bu şekilde düşünmemiştim.”

“Çünkü senin önemsedğin tek şey ünlü olmak,” dedi Hiro. “Haberler bundan daha fazlasıdır. Hep dediğim gibi, haberci olmak dünyayı anlamakla ilgilidir.”

Aya gözlerini devirdi. Tam da ihtiyaç duyduğu şey: burnu büyük ağabeyinden bir felsefe dersi idi. Elbisesindeki

son kıvılcımlar da titreşerek sönüyordu, piller sonunda bitmişti. “Eh, burada kalabalıklar yok. *Sen* onlar hakkında ne düşünüyorsun? Uzaylı mı onlar?”

“Hayır, bir tür ameliyat–maymunu.” Hiro’nun tahtasını parmaklarıyla tıkırdatırken çıkan ses mağarada yankılandı. “Aslında biraz gerçek maymunlar gibi.”

“Ne demek istiyorsun?” Aya tahtasının üzerinde kıpırdandı. “Ben kürk göremedim.”

“Ama ayak parmaklarını gördün, değil mi? Maymunları gibi kavrayıcıydılar. Dört elleri var gibi.”

“Ama bu hiç akla yatkın gelmiyor.” Aya içini çekti. “Devamlı saklanacaksan neden ameliyat–maymunu olasın?”

“Ben bunun bir moda tercihi olduğunu sanmıyorum, Aya. Benim ölümsüz geçkinler gibi: Ameliyatın bir anlamı var. Bütün bunları birbirine bağlamanın bir yolu olmalı.”

“Şehir Katili silahlar, gizli üsler ve maymun ayakları mı?”

Hiro gülümsedi. “Hepsini birden on dakikaya sığdırmakta neden zorlandığını anlayabiliyorum.”

Bir süre sessiz kaldılar. Aya, Ren’in gözlerindeki ışıltıları izledi. Belki sabaha kadar Şehir Katili haberinin kaldırdığı şamata biraz dinerdi. Hikâye ne kadar büyük olursa olsun, insanların *bir ara* uyuması gerekliydi ne de olsa. Birkaç saat sonra, gizlice yukarı çıkıp Tally Youngblood’a mesaj göndermek kolay olmalıydı.

Aya bir sene önce, çirkin okulunda zihin–yağmurunun kaynağını öğrendiği zamanı hatırladı: Duman, Özeller,

korkunç Diego Savaşı. Bütün bu derslerde ortak bir tema vardı: Tally-sama geldikten sonra kötü adamların hiç şansı kalmamıştı.

Mağarada zaman bir tuhaf geçiyordu. Şehir arayüzüyle bağlantısı kesildiğinden Aya'nın göz ekranındaki saat çalışmıyordu, ama dakikalar uzadıkta uzuyordu sanki. Aya bir seferinde uykuya daldı ve nerede olduğunu merak ederek, panik içinde uyandı.

Ama Frizz hâlâ yanındaydı, iğnenin etkisini uyuyarak atıyordu. Tahtanın bu kadar yakınına sokulmuşken Aya onun nefeslerini hissedebiliyordu ve vücudunun sıcaklığı mağaranın soğukluğunu gideriyordu. Hiro ünün onu koruması hakkında ne derse desin, Frizz'in yanında olmak bir milyon insanın gözlerinin önünden daha güvenli geliyordu.

Hiro kendi tahtasının üzerinde bağdaş kurup oturmuş, gözlerini kapatmıştı ve başı öne düşüp duruyordu. Ren'in gözleri açıldı, göz ekranları havada iki kırmızı ateş böceği gibi ışıldıyordu, ama tek ses çıkarmıyordu.

Saatler gibi gelen bir süre sonra Frizz yanında kıpırdanmaya başladı. Doğruldu ve ensesini ovaladı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye fısıldadı Aya.

"Çok daha iyi." Frizz uykulu gözlerle çevresine bakındı. "Neredeyiz?"

"Yeraltında." Aya, Frizz'in elini sıkı. "Endişelenme. Tally-sama gelene kadar burada güvende olacağız."

“Beni buraya sen mi getirdin? Bunu nasıl... hey.” Frizz bir an için tahtadan havalanacak gibi oldu. “Neler oluyor?”

Aya gülümsedi. “O ucubelerden bir uçan–top donanımı ödünç aldık. Hemen hemen ağırlıksızsın.”

Frizz hareket etmeyi bıraktı ve Aya’nın yanına kondu. “Beni kurtardın.”

Aya içini çekti. “Demek istediğin, başını büyük belaya soktum. Benim gerçeği çarpıtmam olmasaydı, bu kargaşaya bulaşmayacaktın.”

“Gerçeği çarpıtmak mı?”

Aya yavaşça başını salladı. “Dediğim gibi, o ucubeleri on gün önce gördüm, ama ne olduklarını bilmiyordum. Bu yüzden ben de... onları hikâyeme dahil etmedim.”

Frizz hiçbir şey söylemedi, karanlık suya bakmakla yetindi.

“Sanırım ben doğuştan yalancıyım,” diye fısıldadı Aya sonunda.

Frizz başını iki yana salladı. “Hayır, değilsin.”

“Öyleyim,” diye fısıldadı Aya. “Gerçeği çarpıtmadan on saniye duramıyorum. Şu anda şehirdeki en ünlü on yedinci kişiyim. Hem de ne için? Koca bir çeteyi onlardan biri olduğuma ikna ettiğim için! Sonra da bir hikâyeyi eksiksiz anlatmayı beceremedim. Benden nefret ediyor olmalısın.”

Frizz içini çekti. “Radikal Gerçeklik fikrini nereden bulduğumu sana hiç anlatmadım, değil mi?”

“Ben hiç sormadım.” Aya içini çekti. “Devamlı kendi şöhret takıntımдан bahsediyorum.”

“Eh, eskiden yalan söyledim... *durmaksızın*,” dedi Frizz. “Bazen sebebi oluyordu, ama çoğunlukla eğlence-sine yalan söylüyordum. Hep numara yapıyor, karşıma çıkan herkes için ayrı bir Frizz icat ediyordum. Özellikle de bilirsin, kızlara karşı.” Omuzlarını silkti; karanlıkta manga-gözleri parlıyordu. “Ama gerçekte kim olduğumu unutmaya başladım. Bu muhtemelen tuhaf geliyor.”

“Pek değil,” dedi Aya. “Asi Kızlar’ın yanındayken bu benim de başıma geldi. O kişi olmak hoşuma gitmişti, o benden daha cesurdu.”

Frizz omuzlarını silkti. “Bazen değişmek eğlenceli oluyor. Ama sonra yalan söylemeden yaşamının nasıl olduğunı görmek istedim. Hiçbir şey saklamadığın zaman bir ilişkinin nasıl yürüdüğünü.” Aya’nın elini tuttu. Aya ürperdi. “Bunu yapmanın nasıl bir his olduğunu...”

Frizz eğilerek yüzlerinin arasındaki kısa mesafeyi aştı ve onu öptü.

Ayrılrken Frizz fısıldadı. “Yalanlar olmadan.”

“Baş döndürücü,” diye nefes verdi Aya. Yüzünün kızardığını hissediyordu, ama utanç olmadan. Frizz’in dudaklarının dokunuşunu hâlâ dudaklarında hissediyordu ve teninde ürpertiler geziniyordu.

“Haklısın.” Frizz gülümsedi. “Baş döndürücüydü.”

“Benim gibi, gerçeği çarpıtan bir Çamur Kraliçesi’yle bile mi?”

Frizz omuzlarını silkti. “Ama sen aynı zamanda dü-rüstsün, Aya. Öyle ya da böyle, kendini hikâyelerine ka-tıyorsun. Şey hakkında olanda bile...” Frizz duraksayarak düşünceli bir ifadeyle mağarada çevresine bakındı. “Hey, haberini yaptığın şu grafitilere yakın mıyız?”

“Elbette, o tünellerin hepsi buraya geliyor.” Aya usulca güldü. “Kendi gözlerinle mi görmek istiyorsun?”

Frizz başını iki yana salladı. “Ama o hikâye senin kana-lında yok mu? Herkesin görebileceği bir yerde?”

Aya duraksadı. Bu geceye kadar hemen hemen hiç kim-se onun kanalına bakmıyordu. Ama yüz sıralaması on yedi olmuşken, bir sürü insan Aya’nın kanalını izleyecekti. Aynı zamanda bir sürü insan Aya Fuse’un neden ve nereye kaybolduğu hakkında tartışmaya ve teoriler üretmeye baş-layacaktı.

Belki yalnızca birkaç bin kişi onun eski hikâyelerini iz-lemeye zahmet ederdi ve çoğu, grafiti tünellerinin ne kadar kusursuz bir saklanma yeri olduğunu fark etmezdi. Ama şehirdeki bir milyon insan arasında *bir* tanesi kontrol et-mek için uçan-kamera yollarsa ne olacaktı?

“Eyvah! Haklı olabilirsin. Hiro! Sanırım gitmemiz gerek!”

Ağabeyi irkilerek uyandı. “Ne? Neden?”

“Buraya gelen tüneller kanalımda var. Yaptığım şu gra-fiti hikâyesinde.”

“Ama bu iki hafta önceydi...” Hiro’nun sesi soldu.

“Ne demiştin ona?” dedi Aya. “Kalabalığın bilgeliği mi?”

Ren onların sesini duyunca, gözlerini kırpıştırarak doğrulup oturdu. "Ne oldu?"

"Burası Aya'nın kanalında ünlü olmuş bir yer," dedi Frizz.

Ren hemen anladı ve inledi. "Ne kadar da *beyinden-eksiziz!*"

"Moggle!" diye fısıldadı Aya. "Işıkları kapat!"

Uçan-kamera itaat etti ve onları mutlak karanlığa bogdu.

Aya gözlerini kırpıştırarak imgeleri dağıttı ve Frizz'i daha sıkı tuttu. Zamanla gözleri karanlığa alıştı ve bir şey gördü...

Su sızdıran fırtına kanallarının birinde ufacık bir ışık parıltısı hareket ediyor, karanlığa süzülen gölgeler yolluyordu.

PAPARAZZİ

“Sesimi izle, Moggle,” diye seslendi Aya, tahtasını en yakındaki duvara yaklaştırarak.

Sarnıcın bu tarafındaki fırtına kanalları grafiti hikâyesinde görünmemişti. Burada, şehirdeki her tüneli ve kanalı tarayacak kadar çok Aya-avcısı olamazdı kuşkusuz.

“Duvar burada,” diye fısıldadı Frizz.

Aya uzandı ve serin taşa dokundu; sızan su sesine doğru süzüldü ve sonunda önlerinde bir fırtına kanalının ağzının yankısını duydu.

“Moggle? Buraya gel,” diye seslendi Aya usulca. Bir an sonra uçan-kamera ona tosladı. “Yukarı çık ve yolun açık olup olmadığına bak. Işık yok!”

Moggle süzülüp gitti.

Arkasında, diğer fırtına kanalından gelen ışık büyümekteydi. Aya parıltının önünde Hiro’yla Ren’in silüetlerini seçebiliyordu.

“Gerçekten de bir uçan-kameranin yayınıni karıştırabilir misin, Ren?” diye sordu Aya.

“Deneyebilirim.” Havada Ren’in, numara kutusunun parıltısıyla aydınlanmış yüzü belirdi.

"Aya," diye fısıldadı Frizz, "buradan hızla kaçman gerekirse beni geride bırak. Tahta süremiyorum ve *beni* takip eden yok."

"Beyinden-eksikmiş gibi davranma, Frizz," diye fısıldadı Aya. "O ucubeler, onları gördüğünü biliyor. Seni burada bırakmam!"

Göz ekranını çalıştırdı. Moggle'ın görüş alanındaki tünel, boş ve ışısız uzanıyordu.

"Bu kanal açık," dedi.

"O zaman gidelim," diye fısıldadı Hiro. "O ışık gittikçe yaklaşıyor."

Aya, Frizz'in yanbaşımda, uçan-tahtasının üzerinde dümdüz uzandı. Tünelin içine girerek hızla yukarı tırmandılar.

Moggle yüzeye yakındı; fırtına kanalının diğer ucunda turuncu projektör ışıkları parlıyordu. Aya'nın göz ekranında haber yayınları belirmeye başlamıştı ve şehir saati şafağa iki saat olduğunu gösteriyordu.

"Dikkatli ol Moggle," diye fısıldadı. "Seni kimse görmesin!"

Uçan-kamera yavaşladı ve kanalın ağzından dışarıyı gözetledi. Aya onun inşaat alanını taramasını izledi. Kıpırtısız makinelerden ve bitmemiş bir binanın boş demir iskeletinden başka bir şey yoktu.

"Tamam Moggle. Bizi bekle."

Aya ve Frizz yüzeye tırmandılar. Aya soğuk rüzgârı yüzünde hissetti. İnşaat alanındaki ışıkların önünde Moggle'ın

silüeti belirdi. Haberler tüm güçleriyle geri dönerek Aya'nın görüş alanını tartışmaların şamatasıyla doldurdu: Aya'nın ortadan kaybolması üzerine korku, Şehir Katilini kimin yaptığına dair teoriler, bütün bunların bir aldatmaca olup olmadığı hakkında sorular... Çoğu insan Aya'nın gizemli bir uçan-araç tarafından kaçırıldığını düşünüyordu. İsim-siz, kütle-iticinin şehrin gizli silahı olduğunu ilan etmişti ve Aya'nın hain olarak tutuklanmasını talep ediyordu.

Aya gözlerini kırıştıtarak bu şamatayı kapattı ve önündeki dünyaya odaklandı. Çamur Kraliçesi hikâyesi ona haber kanallarının ne kadar anlamsız olabileceğini öğretmişti.

Bazen kalabalığın bilgeliği yalnızca gürültüden ibaretti.

Fırtına kanalının girişinde, Aya kendi gözleriyle inşaat alanını taradı. "Tamam, açık görünüyor. Herkes hazır mı?"

"Bir sorum var," dedi Frizz. "Nereye gidiyoruz?"

"Ah, evet." Aya kaşlarını çatı. Kalabalık, yeraltı sarnıcını bulmayı başarmışsa, başka nereye saklanılabilirdi? Aya'nın keşfettiği bütün ilginç yerlerden aynı haberde bahsediliyordu. Yurdu, tüm arkadaşlarının isimleri, hatta en sevdiği renk bile kanalında vardı.

Aya kendine tek bir sır bile saklamamıştı.

"Senin yerine ne dersin, Hiro?"

"Benim yerim mi? Daha aşikâr bir yer bulabilir miyiz?"

"En azından mahremiyeti iyi. Orası bir koca-surat malikânesi, bu yüzden uçan-kameralar yaklaşamaz. Ve kasabanın ünlü kısmı buradan çok uzak değil."

“Unut bunu. Bu işi benim...” Sesi solup gitti. “Ama mahremiyet konusunda haklısın. Neden Gezinen Malikâne’ye gitmiyoruz? Sana gösterdiğim apartman dairesini hatırlıyor musun?”

“Elbette,” dedi Aya. “Ama o benim değil.”

“Ama açık,” dedi Hiro. “İçeri gir ve el koy. Yüz sıralaman... Hey! On iki olmuşsun!”

“Uzaylılar tarafından kaçırılmayı hiçbir şey geçemez,” dedi Ren.

“Sen ne düşünüyorsun Frizz?” diye sordu Aya.

Frizz duraksadı, sonra nefes verdi. “Yerdeki bir deliğe yegdir.”

Buz gibi rüzgârda titreyerek, yavaşça fırtına kanalından yükseldiler.

Aya parti elbisesine baktı. Islak yapraklarla ve tünelin çamuruyla kaplanmıştı: Çamur Kraliçesi’nin Dönüşü. Ama saatler boyunca çürük yaprak ve sızıntı kokladıktan sonra, çam ağaçlarının ve temiz havanın kokusu çok güzel geldi.

Gecenin bir yarısı olmasına rağmen şehir normalde olduğundan daha uyanık görünüyor, pencerelerde ışıklar titriyordu; herkes haberleri izliyordu. Manzara karşısında Aya’nın içinde bir endişe kabardı; tanınmazlık paniginin ayna tersi.

Aniden adını bilen *çok fazla* insan olmuştu.

Şehre uçtular ve doğrudan Hiro’nun mahallesine yollandılar. Ün aksesuarları çevrelerinde belirdi. Havada yüzme

havuzları süzülüyor, soğuk havada buharlar saçıyordu; yerde meşaleler patikaları aydınlatıyordu.

Ama dışarıda kimse yoktu, burada bile pencereler duvar-ekranlarının ışıklarıyla pırıldıyordu. Ne kadar ünlü olursa olsun, herkes aynı dramı izliyor gibiydi.

“Eyyvah,” dedi Ren, numara kutusundan başını kaldırarak. “Misafirimiz var.”

Aya onun bakışlarını takip etti. Tek bir uçan-kamera, lensleri meşale ışıklarını yansıtarak onlara doğru tırmanıyordu.

“Yayınını bozabilir misin?” diye seslendi Aya.

Ren başını iki yana salladı. “Bu koca-suratları izlemek üzere tasarlanmış bir tam zamanlı paparazzi kamerası.”

“Gezinen Malikâne’ye yaklaştık. Gidelim!” diye bağırdı Hiro, öne fırlayarak.

“Sıkı tutun Frizz,” diye bağırdı Aya. Yere doğru daldı, alçaldıkça hızlandılar.

Frizz ona sıkıca sarılmıştı, bedenleri birmiş gibi kıvrılıyor, dönüyordu. Frizz kendini ilk tahta yolculuğundan daha özgüvenli hissediyordu ve Aya birkaç riske girmeye karar verdi.

Yüksek, ince bir malikânenin çevresinde sertçe döndü ve uçan-gergilerin ayrı tuttuğu iki binanın arasından geçti. Tahtanın kaldırıcıları ürperdi, bir dizi salınıma yol açtı ve Frizz’in kolları Aya’yı daha sıkı kavradı. Aya’nın omzundan birkaç metre uzakta, Moggle güçlü manyetik akıntılarının etkisiyle titredi.

Ama Aya geriye dönüp baktığında paparazzi kame-rası hâlâ oradaydı. Ren haklıydı; bu uçan-kamera koca-suratları izlemek üzere tasarlanmıştı. Birkaç basit numara ondan kurtulmak için yeterli değildi.

Aya daha da alçaldı ve bir keyif bahçesinde süzüldü. İki yanında meşalelerin sıcaklığı hızla geçip geride kaldı, duman kokusu burnunu doldurdu. Kamera şimdi hemen peşlerindeydi, yüzlerini tanıyabilecek kadar yakındaydı.

Aya'nın istediği son şey, peşinde yüz tane uçan-kamerayla Gezinen Malikâne'de görünmektir.

"Bu bahçenin sonuna geldiğinde dümdüz tırman!" diye bağırdı Frizz.

"Ne planlıyorsun?"

"Sen dediğimi yap!"

Hızla son meşale çiftine yaklaşıyorlardı, ıssız bahçe pa-tikası Paslı-öncesi tapınaklar ve mabetlerle dolu bir alana açılıyordu. Alana fırlarlarken Aya ağırlığını arkaya vererek sertçe tırmandı. Moggle da onu mutluluk içinde yuvarla-narak takip etti.

"Geri gel ve beni al!" diye bağırdı Frizz... ve tahtadan atladı.

"Frizz!" diye haykırdı Aya. Döndüğü zaman Frizz'in ha-vada süzüldüğünü gördü.

Elbette üzerinde hâlâ uçan-top kıyafeti vardı, hâlâ ağırlıksızdı. Hızı Frizz'i doğrudan paparazzi kamerasının önüne taşıdı ve Frizz tortop oldu. Kamera ayak bileği yas-uklarına çarptı, darbeye dayanıklı plastik bir şaklamayla kırıldı.

Frizz çarpışmanın etkisiyle döne döne uzaklaştı. Aya sert bir dönüş yaptı ve tahtasını onun yoluna çıkacak şekilde sürdü.

Frizz bir homurtuyla Aya'ya çarptı ve Aya'yı tahtadan devirdi. Birlikte havada yuvarlandılar ve sonra uçan-top donanımının kaldırıcıları Aya'nın ağırlığına uyum sağladı.

"Moggle!" diye homurdandı. Frizz onu o kadar sıkı tutmuştu ki nefes almakta zorlanıyordu. "Tahtamızı buraya getir!"

Terk edilmiş tahta şaşırarak durmuştu. Muhtemelen binicilerinin neden atladığını merak ediyordu. Moggle tahtanın yanma yanaştı ve ikisinin kollarını birbirlerine dolamış, süzülmeğe olduğu yere doğru çekti.

"Onu öldürdüm mü?" diye sordu Frizz.

Aya aşağıya baktı ve paparazzi kamerasını gördü. Paramparça olmuş, eski mabetlerin ve tapınakların arasında sekmekteydi. "Evet. Ama çektiğin numara beni çok korkuttu!"

Moggle tahtayı ayaklarının altına itti ve Frizz, Aya'nın kollarından binış yüzeyine kaymasına izin verdi.

"Canımı acıttığından bahsetmeye bile gerek yok," dedi Frizz, eğilip ayak bileklerini ovalayarak. Çarpışmada yasıklar çatlamıştı.

"İyi olmuş," dedi Aya, tahtayı Gezinen Malikâne'ye doğru çevirerek.

Alçaktan uçarak mahallenin uçan meditasyon havuzunun altından geçti. Havuzdaki nilüfer yapraklarının ve koi balıklarının arasından yıldız ışıkları süzülüyordu.

“Aya?” Ren’in sesi şehir arayüzü aracılığıyla Aya’nın kulağına geldi. “Malikânedeyiz. Siz neredesiniz?”

“Yaklaşıyoruz. O kameraya izimizi kaybettirdik.”

“O zaman, sanırım yeni bir tane buldunuz. Pencerelelere bak.”

Aya kaşlarını çattı. “Hangi pencere?”

“Herhangi bir pencere,” dedi Ren. “Hepsi aynı!”

“Sen neden?..” diye başladı Aya, ama meditasyon havuzunun alundan çıkuklarında önlerinde, pencereleri duvar-ekranı ışıyla parlayan geniş, eski tarzda bir malikâne belirdi.

Bütün pencereler aynı anda titreşiyordu. Yüzlerce pencere aynı anda ışıktan gölgeye geçiyordu, hepsi aynı kanalı çevirmişti.

“Eyvah,” dedi Frizz. “Bunu gördün mü?”

“Evet.” Aya yutkundtu. “Herkes bir kanalı izliyor. Bu hemen hemen hiç olmaz, tek bir durum dışında...”

“Ya Nana Love yeni nişanlandı,” dedi Frizz, “ya da bir uçan-kamera bizi çekiyor.”

Aya başını çevirdi ve çevrelerindeki havayı taradı. Sonunda kamerayı gördü; birkaç metre uzakta bir başka paparazzi kamerası vardı ve minik lensi tam Aya’nın yüzüne dönüktü.

“Lanet olsun,” dedi Aya.

Sonra sürüyü gördü; her yönden, her boy ve şekilde düzinelerce kamera çıkıyordu. Bir bulut halinde birlikte manevra yapıyorlar, bir balık sürüsü gibi davranarak köşelerden dönüyorlardı.

“Tahtayı sür Aya!” diye bağırdı Frizz.

“Onları kör et Moggle!” Aya öne eğilerek, doğrudan Gezinen Malikâne’ye yöneldi.

Moggle arkalarından gelirken gece ışıklarını tüm gücüyle geriye tuttu. Kovalayan kameraların lensleri gökyüzünde havai fişekler gibi parladı.

Gezinen Malikânesi’ne vardıklarında sürü yetişiyor, onları kuşatıyor, her yönden Aya’nın malikâne basamaklarına konmasını çekiyorlardı.

“İzini kaybettirmek konusunda iyi iş çıkardın,” dedi Hiro ifadesiz bir sesle kapıya dönerek. “Hemen içeri girelim.”

“Özür dilerim,” dedi kapı. “Ama Gezinen Malikâne güvenli bir binadır.”

“Yapma ya,” dedi Aya. “Ben de bu yüzden buradayım. El koymak istediğim daire... şey...”

“Yasal konut,” dedi Hiro. “Otuz dokuz numaralı daire.”

“Otuz dokuz numaralı daireye yasal konutum olarak el koyuyorum. Ve eksiksiz mahremiyet talep ediyorum!” dedi Aya. “Ah, bu arada, adım Aya Fuse. Şey, selam.”

Kapı bir an duraksadı. Aya’nın yüzünde ve ellerinde yakut rengi lazer ışıkları gezindi. Omzunun arkasında, mahremiyet sınırında gıcırdayarak öylece kalan uçan-kameralardan bir duvar oluşmaktaydı. Birkaçı fazla yakına

geldi ve bir anda yere düştü. Gezinen Malikâne'nin özelliği, ciddi mahremiyet sağlamasıydı.

Kapı yumuşak bir hışırtıyla açıldı.

"Talep kabul edildi," dedi kapı. "Yeni evine hoş geldin Aya Fuse."

GEZİNEN MALİKÂNE

Pencereler şehir manzarasını bir resim gibi çerçeveleyiyor; deniz, dağ, hatta büyük futbol sahasının tablolarını oluştuyordu. Manzara kusursuzdu...

Onca kamera dışında.

Kovalamaca sona erdikten sonra o kadar çok kamera kalmamıştı, ama elli metre sınırında hâlâ birkaç düzinesi oyalanıyordu. Aya onların gökyüzünü kuşatmalarına bakarak, mahremiyet engelinin kıvrımını görebiliyordu. Malikânenin çevresinde gerçek bir şöhret kabarcığı oluşmuştu. Koridorlar da mahremiyet koruması altında olduğundan, Moggle'ın bile dışarıda beklemesi gerekiyordu.

Aya, Moggle'm onu göreceğini umarak el salladı.

"Pencereleri kapat," diye emretti Hiro, çömeldiği yerden.

Aya, bir an odanın neden ona itaat etmediğini merak etti, sonra sırtıttı.

"Bu benim odam, Hiro! Ona ne yapacağını söyleyemezsin."

“Odalar,” diye düzeltti Ren. “Çoğul.”

Aya kahkaha attı ve platform topuklu ayakkabılarının altlarını sürtünmesiz yaparak dairede kayd. Kollarını açabilme lüksü her yerde onu takip ediyordu, özellikle de dolmayı bekleyen giyinme odalarında. Aya çamurlu parti elbiselerini duvardaki deliğe tıkmıştı bile. Üzerinde iç ısıtması, su filtreleri ve sayısız cebi bulunan korucu kıyafeti ve yeni ayakkabılar vardı.

Kıyafet aynı zamanda çamura karşı dirençliydi.

“Demek o ucubelerin bize bakması umrunda değil, öyle mi?” diye sordu Hiro. “Haberleri onlar da izleyebiliyor, unuttun mu?”

“Sanırım öyle.” İçini çekti ve elini sallayarak pencereleri matlaştırdı. “Mahremiyeti ve güvenliği en üst düzeye çıkar.”

“Peki Aya-sensei,” dedi oda.

“Bunu duydu mu?” dedi Aya, olduğu yerde dönerek. “Oda bana sensei deyip duruyor!”

“İlk bindesin de ondan,” dedi Ren. Yere uzanmış, avizelere bakıyordu ve her iki göz ekranı da ışıldıyordu.

“İlk yirmi,” dedi Aya. Aslında, artık dördü de sensei olmuştu. Aya’nın şöhret sarmalına diğerleri de kapılmıştı.

“Aya’nın çok ünlü olduğuna hepimiz alışalım, olmaz mı?” dedi Hiro. “Şimdi işimize geri dönebilir miyiz?”

Aya kayarak durdu ve omuzlarını silkti. “Ne işi, Hiro? Tally yakında iner. Ondan sonra o ne derse onu yapacağız.”

“Bunların hiçbirinin haberini yapmak istemiyor musun yani?”

Aya gözlerini devirdi. Zihin-yağmuru Hiro okulu bitirdikten sonra olmuştu, bu yüzden Hiro, Tally Youngblood hakkındaki dersleri kaçırmıştı. O buraya geldiği zaman her şeyin yoluna gireceğinin farkında değildi.

“Herhangi bir karar vermeden önce Tally’yi bekleyeceğiz,” dedi Aya. “Burada güvendesiniz, değil mi?”

“Öyle görünüyor.” Ren mat pencereyi tıkladı. “Hey, oda. Bu nasıl bir malzemeden yapılmış?”

“Akıllı-madde ve elektronik karıştırılmış bir tabaka yapay elmaştan,” dedi oda. “Bina sakinlerini üntakipçilerinden ve nano-gözetçilerden korumak için tasarlanmış. Aşılması imkânsız.”

“İlk buraya gelmeliydik,” dedi Hiro. “Ama Tally-sama tam olarak ne dediyse onu yapacağım diye beyinden-eksik davrandın.”

Aya hıhladı. “Sen partiye geri dönmek istedin, Hiro! Gerçekten de bir avuç piksel-kafanın beni kurtaracağını mı düşündün?”

“Bu mekân eninde sonunda aklıma gelirdi,” diye homurdandı Hiro.

“Eninde sonunda, genellikle çok geç anlamına gelir,” dedi Frizz.

Hiro dönüp ona dik dik baktı, ama Frizz oradan sıçramıştı bile. Frizz süzülerek gidip, yüksek tavandan sarkan iki avizeyi inceledi. Her avize, yumuşak mavi lazer ışığı yayan bir milyon cam parçasından oluşmuştu.

Frizz kendine geldikten sonra uçan-top kıyafetini sına-maya, kollarını sallayarak geniş, mobilyasız dairede yüz-meye başlamıştı. Aya, görüntüyü kaldırıcı kıyafetleri için-deki ucubelere çok benzetiyor, bu yüzden huzursuz edici buluyordu.

“Hey Hiro,” diye seslendi Frizz. “Neden herkes bu şey-leri kullanmanın zor olduğunu söylüyor?”

“Çünkü gerçek uçuş zordur,” dedi Hiro. “Senin tek yap-uğın sıfır yerçekiminde sıçrayıp durmak.”

“Gerçek uçuşu nasıl deneyebilirim?”

“Deneyemezsin köpük-kafa. Kollarım koparırsın.”

“Beyin ameliyatı geçirmiş olabilirim,” dedi Frizz. “Ama köpük-kafa değilim.”

“Teknik olarak değil,” diye mırıldandı Hiro.

Aya hıhladı. “Asıl köpük-kafa kim, Hiro? Frizz olmasa o paparazzi kameraları bizi sarnıçta yakalardı.”

“Evet, sanırım öyle.” Hiro içini çekti ve sırtını dikleşt-i-rerek Frizz’e hafifçe eğildi. “Sana köpük-kafa dediğim için özür dilerim. Aslında oldukça akıllısın.”

Frizz havada eğilerek karşılık verdi. “Sen de Aya’nın söylediği kadar züppe değilsin.”

Hiro’nun ağzı açık kaldı. “Ne dedin Aya?”

Ren aniden çıplak zeminde doğrulup oturdu. “Arka plan haberlerinde bir şey buldum Aya. Senin ucubeleri gördüğün zaman hakkında.”

“Harika!” Aya hevesle ağabeyinin öfkeli bakışlarından ona döndü. “Bize gösterebilir misin?”

“Elbette. İlk önce buradaki duvar–ekranım bulmam gerek.”

“Evet, o nerede?..” diye başladı Aya, ama yerden tavana kadar uzanan pencere ışıldamaya başlamıştı bile.

“Hey,” dedi Ren usulca. “Elmistan duvar–ekranına. Burası çok havalı.”

Titrek, çarpık bir imge belirdi. Aya düğme kamerasının görüntüsünü tanıdı. Bir hafta öncesiydi: Miki, man–hav tünelinin duvarını inceleyerek gizli kapıyı arıyordu.

O sade kız yüzünü görmek, Aya’nın ani ününün boğduğu vicdan azabını yeniden hatırlattı. Aya, bütün dünya Asi Kızlar’ın gizli alışkanlıklarını ve özel numaralarını öğrendikten sonra, Miki’nin onun hakkında ne düşündüğünü merak etti.

Görüntünün dışından Eden Maru’nun sesi tünelde yankılanarak geldi. “İşte bu. Geri çekilin, bunun arkasında her şey olabilir.”

Miki yavaşça nefes alarak mınıldandı. “Ya da herhangi biri.”

Aya yanıt verdi. “Şu çılgın bedenli ucubeler buraya bir şey depoluyordu. Burada kimse yaşamıyor.”

Görüntü dondu ve Hiro homurdandı. “Çılgın bedenli ucubeler mi? Demek onları gördüğünü bu şekilde öğrendiler. Onlara kendi arka plan tabakanda söyledin!”

Aya başını iki yana salladı. “Ama yine de mantıklı gelmiyor. Tüm bu çekimleri nasıl bu kadar hızlı taramış olabilirler? Düğme kamerası saatlerce çekim yaptı ve onlar biz partiden çıkar çıkmaz geldi.”

“Ya kalabalığın bilgeliğiye?” dedi Ren usulca.

Aya kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bu yaratıklardan kaç tane olduğunu bilmiyoruz,” dedi Ren. “Yüzlercesi olabilir. Belki de bir yerlerde onlardan bir dağ dolusu vardır.”

“Ya da bir şehir dolusu,” dedi Frizz. “O kütle–iticisini yapmak ciddi iş.”

Aya birden ürperdi. O ucubeleri küçük bir çete olarak düşünmüştü. Yaratıklarla dolu koca bir şehir fikri zihnini fırl fırl döndürüyordu.

“Bu beyinden–eksik bir düşünce,” dedi Hiro. “Neden koca bir şehir...”

“Sessiz ol, Hiro!” Ren gözlerini yumdu. “Bunu başka duyan var mı?”

Aya kulak kabarttı ve odada hafif bir uğultunun yankılandığını duydu.

Frizz tavanı itip yere süzüldü. “Sanırım duvar–ekranından geliyor.”

Sonra Aya ağzında o tadı aldı: yağmur ve fırtına.

“Akıllı–madde,” dedi. “Pencere akıllı–maddeden yapılmış...”

Hep birlikte duvar–ekranına döndüler. Yüzeyi dalgalanıyor, Miki’nin donmuş yüzünü kötü bir yayın gibi çarpıtıyordu. Uğultu uyumsuzlaştı, ilgisiz tınlar birbirleriyle savaşıyor havanın kendisinin titremeye başlamasına sebep oldu. Aya’nın ağzındaki yağmur tadı acılaştı.

“Biri pencereye müdahale ediyor!” diye bağırdı Ren, ayağa fırlayarak.

Şekiller belirmeye başladı, düz pencereden üç insan şekli kabardı. Duvar–ekranıyla kaplanmış bir mumya gibi, Miki’nin donmuş imgesine sarınmış bir kol çıktı.

Frizz, Aya’yı yakaladı ve geri geri kapıya doğru sürüklemeye başladı.

“Dur bir dakika!” diye bağırdı Aya. “Bedenlerine bak...”

Duvardan ayrılan şekiller ucubeler gibi biçimsiz değildi; uzun boylu ve güçlü görünüşlüydüler. Tuhaf bir biçimde yüz­süz akıllı–madde gerilip üstlerini kaplamış gibi hâlâ ekranın renklerine bürünmüş halde odaya adım attılar.

“Bunlar piksel-kafalar mı?” diye sordu Aya usulca.

Şekiller bir avcı zarafetiyle yürüdüler, her adımlarında renkleri soldu ve sonunda griye dönüştüler.

“Hayır,” dedi Ren. “Bunlar kamuflaj kıyafeti giymiş.”

Üçü arasında en uzun boylu olanı uzandı ve başından gri bir tabaka çekti. Soğuk, ürkütücü güzellikte bir yüz ortaya çıktı. Kızın gözleri kömür siyahı ve kurt gibiydi, derisi çakan dövmelerle kaplıydı, her hattı keskin ve zalimdi.

O, dünyadaki en ünlü insandı.

“Adım Tally Youngblood,” dedi kız. “Rahatsız ettiğimiz için üzgünüz, ama bu özel bir durum.”

KESİCİLER

Aya elbette, okulda Özeller hakkında her şeyi öğrenmişti.

Uzun zaman önce Tally Youngblood'ın şehri özel türden bir güzel yaratmıştı; köpük-kafalı değil, zalim, acımasız ve ölümcül. Özeller başta şehri korumak amaçlıydı; kaçakları toparlıyor, düzeni koruyorlardı. Ama zamanla kendi gizli çetelerine dönüşmüşlerdi. Kontrolden çıkmış yabani otlar gibi, her nesil bir sonrakini değiştirmişti. Özel olmayan herkese tepeden bakıyorlardı ve tüm dünyayı hakimiyet altına almak istiyorlardı. Sonunda kendi şehir hükümetlerini ele geçirmişlerdi ve Diego Savaşı'nı başlatmışlardı.

Tally ve arkadaşları da Özel'di, ama "Kesici" denen özel türden Özeller. Kesiciler genç ve bağımsızdılar ve bir şekilde kendi beyinlerini yeniden düzenlemenin yolunu bulmuşlardı. Özellerin kötü önderlerine isyan etmişler, şehirlerini ve Diego'yu kurtarmışlardı. Sonra zihin-yağmurunu yerküreye yaymışlar, Güzel-Zamanı'm sonsuza dek bitirmişlerdi.

Aya, Tally'nin önünde dururken muazzam bir ürpertiye kapıldı. Bu, Aya'nın dünyasını yapan insandı. Haberler,

tekno-kafalar, ün... Onun için önemli olan her şey zihin-yağmurundan doğmuştu.

Bu kadar tanıdık, ama bu kadar yabancı bir yüze bakmak Aya'nın başını döndürüyordu.

Her şeyden önce, Aya'nın okul derslerindeki Tally-sama asla korkutucu görünmemişti. Ama karşı karşıya gelince, tırnakları uzun ve keskindi, gözleri siyah ve deliciydi. Şimdi zihin-yağmuru sırasında olduğundan üç yaş daha büyüktü elbette, neredeyse yirmi yaşındaydı. Yabanda yaşıyor, onu genişleyen şehirlere karşı koruyordu.

Tally'nin görüntüsü bile vahşiydi: saçları uzun ve dağınıktı, çakan-dövmeleri güneşte donuklaşmış, teni kararmıştı.

Aya, Frizz'in ellerinden sıyrıldı ve İngilizcesinin yeterli olacağını umarak endişeyle eğildi. "Seninle tanıştığım için şeref duydum, Tally-sama."

"Şey, aslında, Tally Youngblood."

Aya tekrar eğildi. "Özür dilerim. Sama bir saygı ünvanıdır."

"Harika, yeni bir Tally kültü." Tally gözlerini devirdi. "Tam da dünyanın ihtiyaç duyduğu şey."

Aya bir kıkırtı duydu. Diğer iki Kesici –bir kız ve bir oğlan– kamuflaj kıyafetlerinin başlıklarını çıkarmışlar, Tally'ninkine benzer yüzler sergiliyorlardı: çakan-dövmelerle bezenmiş, güzel ve zalim yüzler. Gözleri sinirli bir enerjiyle odada geziniyordu, ama heyecanın zevkini çıkarıyormuş gibi gülümsüyorlardı da.

"Adım Aya Fuse."

Tally eğilmesine karşılık vermedi, gülmekle yetindi. "Yapma ya. Bu şehirdeki bütün kanallar seni biliyor gibi. Ve eğilmeyi kes!"

"Ben... üzgünüm," dedi Aya. Bir başkasının bir şeyler söylemesini diledi, ama Hiro, Ren ve Frizz de onun kadar şöhret sersemi olmuş görünüyordu.

Üç Kesici dairede dolaşiyor, diğer odaları kontrol ediyorlardı.

"Buraya girmeyi deneyen başkası oldu mu?" diye sordu Tally.

"Hayır," dedi Aya. "Burası çok güvenli bir bina."

"Evet, içeri on saniyede girdiğimizde biz de fark ettik," dedi diğer Kesici kız. "Saklanmak diye buna mı diyorsun, bu arada? Dışarıda elli kadar uçan-kamera var!"

"Saklanmaya çalıştık, ama şu anda yüz sıralamam çok yüksek."

Kız, bu sözlerin onun için hiçbir anlamı yokmuş gibi boş bir ifadeyle baktı. "Yüz sıralaması mı? Bu, sen bir tür hükümet görevlisinin anlamına mı geliyor? Bunun için biraz küçük değil misin?"

"Hayır. Yüz sıralaması... ün ölçütüdür."

Kızın gözleri dairede dolaştı. "Burada mı yaşıyorsun? Şehirlerin genişlemesine şaşmamak gerek. Henüz bir çirkin ve beş odası var!"

"Burada yaşıyorum, ama her çirkin bunun gibi..." Aya İngilizcesi yetersiz kalınca can sıkıntısıyla sustu. Hiro haklıydı, şehir dışından hiç kimse şöhret ekonomisini anlamazdı. Ve bu, açıklamak için en iyi zaman değildi.

“Sen Shay-sama’sın!” dedi Frizz, bir göz–ekranı görüntüsünden sıyrılarak. Japonca fısıldadı. “İki yüz on dört, daha çok tarih derslerinde tekrarlanıyor.”

Aya, Shay’i tanımadığı için kendini aptal gibi hissederek başını salladı. Tüm Kesiciler ünlüydü. Hatta bazılarının kendi kültürleri vardı, ama Aya onları takip edemiyordu.

“Özür dilerim, Shay-sama,” dedi. “Yakın tarih en başarırlı olduğum konu değil.”

Tally ve oğlan kıkırdadılar, Shay ise tek kaşını kaldırdı. Aya, ünlü birinden imza isteyen bir ufaklık gibi kızardığını hissetti.

“Aldırma,” dedi Shay. “Ve şu ‘sama’ sözcüğünü benim için de kullanma.”

Tally hıhladı. “Evet, o Patron diye hitap edilmeyi tercih ediyor.”

“Ben de seni özlüyorum Tally-wa,” diye yanıt verdi Shay.

“Kafam karıştı,” dedi Frizz.

Aya başını sallayarak onayladı. Kesicilerin kendisiyle lleri İngilizce derslerinde okutulmayan bir lehçede mi konuştuğunu merak ediyordu. Hiro ve Ren hiç takip edemiyor gibi görünüyordular. Onlar zihin–yağmurundan önce okula gitmişti ve o zamanlar yabancı diller bu kadar popüler değildi.

Ama Frizz imdadına yetişti. “Biz yalnızca gereken saygıyı göstermek istiyoruz.”

“Eh, saygınızı şuna gösterin.” Tally, Aya’ya döndü. “Seni bir an önce buradan çıkarmamız gerek. Sandığından daha büyük bir şeye bulaştın.”

“Daha büyük mü?” dedi Aya. “Dünyanın sonundan daha mı büyük?”

“Bu kütle–iticiden daha büyük. Gezegenin her yerinde onlardan buluyoruz.”

Aya, Ren’in haklı olup olmadığını merak ederek yutkundu. Belki de gerçekten çok sayıda ucube vardı, bir yerlerde onlardan bir şehir dolusu. “Neden küresel haber kanallarına söylemedin?”

“Diğer dağların hepsi boştu,” dedi Tally. “Mermi bulan ilk insan sensin. Ve kimsenin onları yapan kişileri aramasını istemedik. Onlar tehlikeli.”

Aya başını salladı. “Biliyorum Tally-sama. Onlarla yüz yüze geldik.”

“Senin peşine düştüklerinde bunu anladık.” Tally’nin gözleri kısıldı. “Onları görenler ortadan kayboluyor. Aralarında bir arkadaşımız da var. Bu yüzden buradayız.”

“Gitmemiz gerek Tally-wa,” dedi erkek Kesici. “Güneş yakında doğacak.”

“Tamam Fausto, ama ilk önce, iki soru.” Tally karanlık bakışlarını Aya’ya dikti. “Bizim geleceğimizi kimseye söylemedin, değil mi?”

Aya, Hiro’ya bakıp kıkırdama dürtüsünü bastırarak başını gururla iki yana salladı.

Tally gülümsedi. “Aferin sana. İkinci soru: Man–hav sörfü konusunda iyi olduğunu biliyorum, ama daha önce hiç bir uçan–tahtada iki kişi yolculuk ettiğin oldu mu?”

“Evet.”

“Aslında, daha yeni oldu,” diye ekledi Frizz.

“O zaman benimle gelebilirsin.” Tally erkek Kesici’ye döndü. “Tamam Fausto. Bu uçan-kameraları nasıl baylıtıyoruz?”

Fausto omuzlarını silkti. “Nanolar. Belki çakan-bombalar?”

“Kesinlikle çakan-bombalar,” dedi Tally ürpererek. “Shay ve benim nanolarla kötü bir deneyimimiz oldu.”

“O zaman bombalar dışarı, Tally-wa,” dedi Fausto. Omzundaki çantayı indirdi ve karıştırmaya başladı.

“Affedersin Tally... wa?” dedi Aya, doğru ünvanı kullandığını umarak. “O... tuhaf kişileri arkadaşlarım da gördü.”

“Onları gördünüz mü?” Tally diğerlerine döndü. “Üçünüz de mi?”

Hiro, Ren ve Frizz özür dilercesine eğilince Tally inledi.

“Dört kişi olurlarsa daha az dikkat çekeriz Tally-wa,” dedi Shay. “Ve burada kalıp kaçırılmalarmdansa, bizim yanımızda daha güvenli olurlar.”

“Ama yalnızca üç tahtamız var!” dedi Tally. “Yedi kişiye yetmez.”

“Duvardaki delik büyük şeyler yapabilir,” dedi Hiro. İngilizcesi biraz sarsaktı.

“Kaldırıcı fanları olan tahtalar yapabilir mi?” diye sordu Fausto. “Şehir dışında, kafesin olmadığı bir yerde çalışacak tahtalar?”

Hiro kaşlarını çatı. “Belki de yapamaz.”

“Harika,” dedi Tally. “David’i şehre çağdırmamız gerekecek. Bu da tüm planı mahvediyor. Onun şehirlerden ne kadar nefret ettiğini biliyorsunuz.”

“Affedersin Tally-sama,” dedi Ren, duraksayan bir İngilizce’yle. “Hiro uçan-top donanımı kullanmakta yeteneklidir. Eğer yakında kalırsa, biz onu çekebiliriz.”

Tally bir an duraksayarak Shay’e baktı, sonra başını salladı. “Tamam. Bu işe yarar herhalde.”

Hiro, Frizz’in üzerindeki uçan-top donanımını çıkardı ve çatlayan ayak bileği koruyucu yastıkları hakkında yakı-narak üzerine giydi. Ren duvardaki deliğe düşüş bilezikleri yapmasını söyledi ve herkese yer bulucularını kapatmalarını hatırlattı. Kesiciler yüzlerine ve ellerine akıllı plastik yapıştırmaya, çakan-dövmelerini ve zalim güzel hatlarını saklamaya başladılar.

Aya yabanda kılık değiştirmeye neden ihtiyaç duyduklarını merak etti.

“Affedersin Tally-wa, ama nereye gidiyoruz?”

Kesiciler bakıştılar ve soru bir an için havada asılı kaldı.

“Henüz bilmiyoruz,” dedi Tally sonunda. “Ama yakında öğreneceğiz.”

KESİCİLERİN ŞEREF ÜYESİ

Uçan-tahtaları çatıda bekliyordu.

Üç Kesici önden gitti. Kamuflej kıyafetlerine bürünmüş şekilleri karanlık çatıda, havada zarif dalgalar gibi süzül-
dü. Aya saldırının başladığını doğru düzgün göremedi bile.
Kolları neredeyse görünmez bir biçimde savruldu, fırlatma
hareketleri ani bir esinti gibi çatıda toz ve yaprak kaldırdı.

Her şey o kadar sessiz, o kadar belirsizdi ki... ta ki pat-
lamalar başlayana kadar.

Gece göğünü parlak beyaz ışık çakmaları doldurdu ve
çatıya titrek gölgeler yolladı. Bir patlama çağlayanı Aya'nın
kulaklarını dövdü.

"Hadi!" dedi Frizz, Aya'nın elini tutup çekerek.

Işık çakmaları yüzünden yarı körleşmiş olan Aya beş
on adım sonra ayaklarının altında tahtanın biniş yüzeyini
hissetti. Uzun boylu ve kaslı biri kolunu beline dolayarak
Aya'ya yaslandı.

"Sıkı tutun!" diye bağırdı Tally ve tahta sertçe yükseldi,
kaldırıcı fanların çığlığı havayı doldurdu. Tally'nin vücudu,

tıpkı çelik halat dolu bir jimnastikçi gibi sağlam yapılı ve sertti. "Sana gözlerini kapa demedik mi?"

"Pardon." Aya, Tally'nin beline tutundu ve gözlerini kırıştırarak beneklerin gitmesini bekledi. Aklma, Moggle'ın onu kör ettiği zamanlar geldi...

Moggle! Uçan-kamerası orada bir yerlerdeydi, muhtemelen çakan-bombalar yüzünden darbe yemişti.

"Affedersin Tally-wa. Ama Moggle da gelebilir mi?"

"Kim?"

"Uçan-kameram."

"Senin... dur bir dakika. Bir uçan-kameran mı var?"

Aya gözlerini yeniden kırıştırdı, görüş alanı temizlenmeye başladı. "Burada hemen herkesin vardır. Yoksa kanallarımızda nasıl haber yayınlarız?"

"Demek istediğin, hepinizin kendi haber kanalları mı var?" Tally güldü. "Bu şehir çıldırmış!"

Aya omzunun üzerinden arkaya baktı. Çakan-bomba yayılımının kör ettiği kameralar şaşkın şaşkın dolanıyorlardı. Ultra-hızlı Kesici tahtaları birkaç saniye içinde aralarından geçip gitmişti.

"Lütfen? Moggle yalnız kalmaktan hoşlanmaz."

"Mümkün değil," diye bağırdı Tally rüzgâra karşı. "Saklanmaya çalıştığımızı fark etmedin mi?"

"Elbette... ama bu daha sonrası için. Tarih için."

"Unut bunu. Tarih benim de en sevdiğim konu değil. Özellikle de konu bensem."

Aya, Tally'nin tiksinti dolu yüzüne baktı ve bir an için aklına Lai geldi. Ama onları karşılaştırmak beyinden—eksik bir şey olurdu. Tally dünyadaki en ünlü insandı ve Lai bilinçli olarak ekstra olmayı seçmişti ya da en azından Aya onu istemediği bir şöhrete iteleyene kadar öyleydi.

“Tally-wa? Neden çirkin kılığına girdiniz?”

“O uçan—kameralarından birinin bizi çekmesi olasılığına karşı. Şehirde olduğumuzu kimsenin bilmesine izin veremeyiz. Konu açılmışken...” Tally bir jest yaptı ve kamuflaj kıyafeti değişmeye, bir yurt üniformasının dokusunu ve desenini almaya başladı.

Aya başını salladı, ama bu hâlâ can sıkıcıydı. İşte buradaydı, Tally Youngblood'la birlikte uçan—tahtaya biniyordu ve bunu kimse göremeyecekti. Üzerinde casus—kamera bile yoktu!

Tally'nin gerçek resimlerinden ne kadar azını gördüğünü fark etti. Tarih kitaplarında bile Tally kameralardan önce yaşamış bir Paslı—öncesi insanmış gibi, tüm imgeler resim ya da mangaydı.

Ama ekstralar kahramanlarıyla bağlantı kurmak istiyordu. Bu yüzden Nana Love her zaman Nana—*can*'dı, ne kadar ünlü olursa olsun asla Nana—sensei değil. Ünlü insanlar dünyaya imgelerini borçluydular.

Tarihin hatırı için birkaç çekim kimseyi incitmezdi.

Kaldırıcı pervanelerin haykırması eşliğinde, hızları yüzünden bir bulanıklığa dönüşen Paslı demirleri arasından inşaat alanından geçerlerken, Aya göz ekranını çalıştırdı.

İz sürücü sinyali açtı ve Japonca fısıldayarak Moggle'a kısa bir mesaj gönderdi...

Daha sonra ne olursa olsun, haber değeri yüksek olacaktı.

Çığlık çığlığa onları kovalayanları atlatarak şehrin kıyısına kadar geldiler.

Şafak öncesi havası acı soğuktu, ama Tally bunu fark etmiş görünmüyordu. Aya, Korucu kıyafetlerindeki ısıtıcıları çalıştırdı. Çamurlu parti elbisesinden kurtulduğu için memnundu.

Kesici tahtaları ikişer kişi taşıyor olmalarına rağmen şaşırtıcı ölçüde güçlüydü. Elbette kafes sisteminden çıktıktan sonra, Hiro'yu da çekmeye başlayınca yavaşlayacaklardı.

Ve şehirden çıkuklarında Moggle onları takip edemeyecekti.

"Tally-wa?" dedi. "Şehirden çıktığımızda man-hav hatını kullanabiliriz. Orada bol bol metal var."

Tally başını iki yana salladı. "Orada çok fazla trafik olur. Bir ton güvenlik görevlisi dağa gidiyor. Küresel Barış Komitesi'nden bahsetmeye bile gerek yok."

"Ama senin geçmene memnuniyetle izin verirler, değil mi? Sen Tally Youngblood'sın! Bir ton meziyet puanının olmalı."

"Meziyet puanı?"

"Ah. Benim şehrimde meziyet puanı..." Aya'nın zihni doğru İngilizce ifadeleri bulmak için fırl fırl döndü. "Yetkililerin saygısı anlamına gelir. Ün gibi, ama kamu işleri

yapmak karşılığında verilir. Herkesi Güzel-Zamanı'ndan kurtardığın için, şehrim sana gereken her tür yardımı sunardı."

"Ben onların yardımıyla ilgilenmiyorum."

Aya, İsimsiz'in maiyetinin haklı olup olmadığını merak ederek duraksadı. "Bu silahı benim şehrimin yaptığından mı endişeleniyorsun?"

Tally omuzlarını silkti. "Ben endişelenmek demezdim. Aslında bu her şeyi basitleştirirdi. Ne de olsa hükümetler daha önce de devrildi." Arkasına döndü ve Aya'ya keskin dişlerini göstererek gülümsedi. "Benim tarafımdan."

Şafak sökmeye başladı. Karanlık, sonsuz yaban çevrelerinde uzanıyordu. Aşağıdaki fabrika ışıkları seyrekleşti ve Aya'nın göz ekranı yayınları kaybetmeye başladı.

Yeni haber yayınladıklarından değil: Aya Fuse şimdi nereye gidiyordu? Onca dramatik ortadan kaybolma gösterileri, birer tanıtım numarasından başka bir şey değil miydi? Kütle-itici karanlık bir savaş çağının başlangıcı mıydı?

Tally Youngblood'ın şehre geldiğini henüz kimse öğrenmemişti. Belki Aya'nın ilk şöhret gecesi tam olarak planlandığı gibi gitmemişti, ama en azından Şehir Katili için büyük bir devam hikâyesi vardı.

Gülümsedi. Tally Youngblood tarafından uzaylılardan kurtarılmak!

Kafesin kıyısına yaklaşırlarken birbirlerine yanaştılar, manyetik alanları birbirine geçti ve Aya tahtalarla bağlantı kuran Hiro'nun kıyafetinin ürpertisini hissetti.

"Hoşça kal Moggle," diye fısıldadı Japonca. "Sağ salim eve dön."

"Hazır mısın?" diye sordu Tally. "Şimdi işler biraz huzursuz edici hale dönüşebilir."

"Benim için endişelenme. Man-hav sörfünden daha kötü olamaz."

"Olabilir." Tally gözlerini kısarak omzunun üzerinden arkaya baktı. "Shay ve ben senin haber yayınını izlerken, çevirdiğin onca numarayı gördük –kimlik değiştirmek, man-hav sörfü, kütle-itici tüneline yukarı uçmak– ve senin oldukça zorlu bir kız olduğuna karar verdik."

Aya kızardığını hissederek hafifçe eğildi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Öncelikler listende dünyayı kurtarmanın ne kadar üst sıralarda olduğunu görünce, bir macera daha yaşamaya bir şey demeyeceğini düşündük, Aya-la."

Aya, Tally'nin gözlerine bakarak ifadesini okumaya çalıştı. -la'nın iyi bir unvan olduğundan oldukça emindi. Tally'nin arkadaşına en az bir kez 'Shay-la' dediğini duymuştu.

"Macera mı?"

"Bu yüzden buradayız, seni bir maceraya çıkarıyoruz."

Aya başını salladı, ama hâlâ emin değildi. "Ama siz beni şeyden korumak için geldiniz..." *Ucube*'nin İngilizce karşılığını bilmiyordu. "Tuhaf kişilerden. Değil mi?"

"Eh, kısmen." Tally omuzlarını silkti. "Aynı zamanda, bu işin derinine inmek ve kaybolan arkadaşımızı bulmak

istiyoruz. Bu yüzden senin gibi zorlu bir kızın buna yardım etmek isteyeceğini düşündük, Aya-la. Kesicilerin şeref üyesi olarak.”

Aya yüzüne bir gülümseme yayıldığını hissetti ve kendi kendine, eğilmemesi gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldı. “Elbette. Şeref duyarım.”

“Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Ama arkadaşların da gelmek zorunda kaldığı için üzgünüm.”

“Onlar da şeref duyar, Tally-wa.”

“O kadar emin olma. Uçan-kamerana gönderdiğin iz sürücü sinyaller var ya?”

“Şey, neyime?”

“Uçan-kameran, Aya-la... bizi takip etmekte olan kamera.” Tally yine dişlerini göstere göstere güldü. “Sinyalini birazcık güçlendiriyorduk. Yerel güvenlik görevlilerinin bizi rahatsız etmesine sebep olacak kadar değil, ama yetecek kadar.”

Aya yutkundu. “Neye yetecek kadar?”

Tally tahtanın ön tarafına döndü. “Buna yetecek kadar.”

Aya ileriye, uzaklara baktı. Yabanın karanlığından başka hiçbir şey göremiyordu. Şafağın parıltısı ufku sarmaya başlamıştı.

“Onları görebildiğinde söyle,” dedi Tally. “Bunun gerçekçi görünmesini istiyorum.”

“Gerçekçi mi?” diye mınıldandı Aya ve birkaç dakika sonra, solmaya yüz tutmuş yıldızların arasında bir ışıltı gözüne

takıldı. Gözlerini kısarak şehir arayüzünün son kalıntıları-
nı da göz-ekranından temizledi ve ne olduklarını anladı.

Üç uçan-aracın ışıkları.

“Bunlar senin arkadaşların mı, Tally-wa?”

“Onlarla hiç karşılaşmadım. Ama sanırım sen karşılaş-
tın.”

Aya gözlerini kırptırdı. Heyecanı yeni ve mide burkan
bir yöne dönmüştü. Uçan-araçlar hızla yaklaşıyor, kaldı-
rıcı pervanelerinin çılgılığı yabanda yankılanıyordu... yara-
tıklar onu yine bulmuştu.

Ve buna Tally Youngblood sebep olmuştu.

PLAN

“Hepiniz!” diye bağırdı Tally. “Şehre geri dönün!”

Tahta altlarında hızla döndü ve Aya düşüş bileziklerinin yabanda işe yaramadığını hatırlayarak sıkıca Tally'ye tutundu.

“Ağabeyim ne olacak?” diye bağırdı.

“Yakaladım onu,” dedi Tally, Hiro'ya doğru dönerek. “Ne olur ne olmaz diye sıkı tutunsan iyi olacak!”

Tally, Hiro'nun uzattığı kollarının üzerine tırmandı ve Aya birkaç saniye sonra Hiro'nun parmaklarının tahtanın kenarlarını yakaladığını gördü.

Tahta şehre doğru fırladı. Manyetik bağlantıya rağmen hızlanırlarken Hiro'nun parmakları beyazladı.

Aya hızla geçip giden karanlık ormana baktı. Bu Hiro'yu peşlerinden çekme numarası, yavaş giderlerken bile tehlikeli gelmişti.

“Ya Hiro buraya düşerse?” diye bağırdı Tally'nin kulağına. “Hepimiz savunmasızız! Bizi yalnızca şey olarak kullanıyorsun...” İngilizcesi yetersiz kaldı.

“Aradığın sözcük *yem*,” diye bağırdı Tally. “Her şeyi daha sonra açıklarım, Aya-la. Bu, bana güvenmen gereken kısım!”

Aya gözlerini yumarak kendi kendine onun kim olduğunu hatırlattı. Tally Youngblood’la birlikte yolculuk yapıyordu –dünyadaki en ünlü kişiyle– çılgın-beyinli Asi Kızlar’dan biriyle değil.

Bu yolculuk ne kadar korkutucu görünürse görünsün her şey yoluna girecekti.

Aya cesaretini toplayıp omzunun üzerinden arkaya baktı. Üç uçan–araç, aşırı yüklü tahtalara rahatça yetişiyordu. Araçlar yaklaştıkça kaldırıcı pervaneleri havayı çalkalamaya başladı.

Tally tahtayı sallamaya başlayınca Aya daha sıkı tutundu. “Ne yapıyorsun?”

“Bizi itip kakmaya çalışıyorlar. İşe yarıyormuş gibi göstermemiz gerek!”

“Ama neden?” diye bağırdı Aya, ayaklarını oynatmadan denge kurmaya çalışarak. Tek bir yanlış adım atarsa, Hiro’nun parmaklarını ezerdi!

“Anlattıklarımı hiç mi dinlemedin?” diye bağırdı Tally. “Kendimizi ele vermek istemiyoruz!”

Aya kaşlarını çatı. Savunmasız görünmenin ne anlamı vardı ki? Kesiciler her ne tuzak planlamışlarsa, şimdi onu kullanmanın zamanı değil miydi?

Şehrin kenarı görüş alanına girmişti, belki de hamlelerini orada yapacaklardı. Kafesin üzerine geldiklerinde Hiro yine uçabilecekti ve düşüş bilezikleri işe yarayacaktı.

Çevresine bakındı. Frizz ve Fausto yalnızca on metre uzaktaydı. Frizz'in manga-gözleri daha da irileşmişti. Fausto da plastik çirkin yüzünde çılgın bir sevinç ifadesiyle tahtasını ileri geri sallamaktaydı. Ren ve Shay en önde, dümdüz ve alçaktan uçuyorlardı.

Araçlardan biri Aya ile Tally'nin yanına yanaştı. Yan kapı açıldı ve kaldırıcı donanımlar kuşanmış iki ucube göründü.

"Kafesin üzerine gelmemizi bekliyorlar," diye bağırdı Tally. "Bu, bizi öldürmek istemedikleri anlamına geliyor."

"Harika." Aya, ucubelerin planlamış olabileceği, ölümden daha beter şeyleri düşünerek yutkundu.

Uçan-araçlardan biri daha da yaklaştı ve Aya havada tanıdık bir ürperti hissetti.

"Şok dalga!" diye bağırdı, tam türbülans çarptığı anda.

Aya'nın kulakları tıkanmış, rüzgâr gözlerini döverek kapamalarına sebep oldu. Ardından tahta, bir alçak basınç alanına çarptı ve düştü. Aya'nın ayakları biniş yüzeyinden kalkmıştı, Aya bütün gücüyle Tally'nin beline tutundu.

Sonra tahta yeniden yükseldi ve ayakları bir çıkıntıya takılınca Aya'nın bileği burkuldu.

Hiro'nun parmakları...

Aya onun haykırarak düştüğünü duydu. Şehrin kıyısı hâlâ uzaktaydı.

"Tally!" diye haykırdı.

"Endişelenme." Tally'nin vücudu Aya'nın kollarında kıvranarak, kalp durdurucu bir dönüş yaptı. Bir an için

Aya'nın altında ağaçlardan ve çalılardan başka hiçbir şey yoktu. Neredeyse baş aşağı duruyordu, uluyan kaldırıcı pervaneler onu Hiro'nun yuvarlanarak düşen şeklinin yanından geçip aşağı inmeye zorluyordu.

Aya'nın içinden çılgık atmak geçiyordu, ama tüm gücünü Tally'nin beline tutunmak için kullanıyordu.

Hiro'yu geçerek düştüler. Hiro'nun korku dolu feryatları Doppler etkisiyle uzaklaştı, sonra tahta yeniden döndü ve ayaklarının altına geçti. Tally uzandı ve Hiro'nun kolunu kayıtsızca yakalayıp onu tahtanın üzerine çekti.

Hiro'nun yüzü solmuştu.

"Bu kadar geç yakaladığım için üzgünüm, Hiro," dedi Tally, başını kaldırıp uçan-araçlara bakarak. "Çok kolaymış gibi görünmesini istemedim."

Üçü birbirlerine tutunarak sallanan tahtanın üzerinde sendelediler. Kaldırıcı pervaneler Hiro'nun fazladan ağırlığının altında inliyordu.

Aya'nın burnuna yanık metal kokusu geldi. "Aşırı mı ısındık?"

"Evet," dedi Tally. "Zamanlama kusursuz."

Tam pervaneler metalik bir çılglıkla takılırken şehrin sınırları içine girdiler. Manyetik alan kontrolü ele geçirirken tahta sarsıldı.

Ama hâlâ alçalıyorlardı...

"Çok ağırız!" diye bağırdı Hiro. "Beni bırak! Artık uçabilirim!"

"Henüz değil." Tally hâlâ ona sarılıyordu.

Üstlerinde altı yaratık araçtan dışarı atlamıştı. İkisi Kesiciler'in tahtalarını takip ediyorlardı. Şafak aydınlığında iğne parmakları buzdan sarkıtlar gibi ışıldıyordu.

"Onların işini şimdi göreceksin, değil mi?" diye sordu Aya. Moggle'ın Kesicilerin kamuflej kıyafetlerinden sıyrılıp, yaratıkları hazırlıksız yakalamalarını izleyebilecek kadar yakında olduğunu umuyordu.

"Henüz değil," dedi Tally.

Aya uzakta Frizz'le Fausto'nun döne döne savrulduğunu, iki yaratık üstüne indiğinde tahtanın kontrolünü yitirdiğini gördü.

Aya aşağıya baktı. Yer hâlâ onu huzursuz edecek kadar hızla yaklaşıyordu. Tally tahtayı iki fabrika arasındaki dar geçide sürdürdü. Orada da iki yaratık kollarını açmış, onları bekliyordu.

"Beni bırak!" diye bağırdı Hiro.

Tally başını salladı. "Tamam, üç saniye sonra... iki..."

Bir dediğinde Hiro'yu tahtadan itti. Hiro kollarını uzatarak ileriye sıçradı, yanlış bir şey vardı.

KontROLSÜZ bir biçimde çılgınca dönüyordu. Yaratıklardan biri onun çırpınan şeklinin altına süzüldü ve iğnesini batırdı.

"Hiro!" diye haykırdı Aya. "Tally! Bir şeyler yap!"

"Endişelenme. Her şey plana uygun gidiyor."

Tally tahtasını yaratıktan uzağa çevirdi. Ama geçidin diğer ucunda bir başkası bekliyordu. Doğrudan Hiro'ya doğru gidiyorlardı.

“Tally! Tırman!”

“Kollarını sallamayı bırak Aya-la, yoksa işi karıştıracaksın.”

“Zaten karışık!”

Doğrudan yarattığın açık kollarına uçtular ve Aya birden bir iğnenin yan tarafına saplandığını hissetti. Vücuduna soğuk iplikler yayılmaya başladı, akciğerlerine ve kalbine dolandı.

“Bir şeyler yap,” diye fısıldadı Aya, Tally’nin akıllı plastikten sahte yüzünün kaybolmasını ve onun korkunç Kesici yüzünü sergilemesini bekleyerek.

Sonra onu Tally’nin elinde gördü. Hiro’nun omuz yastıklarından biri, kayışları çözülmüş, Tally’nin elinden sarkıyordu. Tally onu bilerek sökmüştü. Uçan-tahta döne döne yere düşerken yastığı elinden attı.

“Birkaç saniye daha dayan Aya-la. Kafanı çarpmak istemezsin.” Tally biniş yüzeyine doğru çöktü, gözleri titreşerek kapandı. Ama tamamen tetikte bir sesle fısıldadı. “Ve uyandığın zaman bana Tally deme. Biz yalnızca senin çirkin arkadaşlarınız, anladın mı?”

“Ama neden?”

“Güven bana Aya-la. Bazen dünyayı kurtarmak karmaşık bir iştir.”

Aya’nın beyni iğne yüzünden fırıl fırıl dönüyor, kendinden geçiyordu. Yine de yavaş yavaş planın baştan beri ne

olduğunu anladı: Amaç kılık değiştirmiş Kesiciler'in yakalanmasıydı.

Aya ve diğerleri yalnızca yemdi...

Ve Tally Youngblood –zihin–yağmurunun mimarı, dünya-
daki en ünlü kişi– gerçeği çarpıtan bir Çamur Kraliçesi'nden
başka bir şey değildi.

Üçüncü Kısım

EVE VEDA

Boş ve sahte bir yüktür şöhet
Faydasızdır çoğunlukla,
Ve kaybedilir haksızca.
Othello (Iago, 2.perde, 3.sahne)

TUTSAK SEYİRCİ

Tüm dünya baş döndürücüydü.

Her şey fırıl fırıl dönüyordu, düş gibi ve istikrarsızdı. Aya'nın düşüncelerinde ihanetin soğuk lezzetine karışmış öfke, heyecan ve dehşet duyguları yuvarlanıyordu. Beş duyusu daimî bir kükreme halinde birbirine karışıyordu; âdeta kesin olan her şey karman çorman olmuştu.

Sonra aniden odaklandı: Duyu karmaşası içinde bir acı zerresi vardı. Keskin bir şey omzuna saplanmış, damarlarında kor kızıl dolaşıyordu...

Aya Fuse aniden uyandı.

"Hayır!" Aniden içinde kaynayan bir öfkeyle dimdik oturdu, ama güçlü eller onu itip yatırdı.

"Bağırma," dedi biri. "Uyuyor olmamız gerek."

Uyumak? Aya'nın kalbi güm güm atıyor, kanı enerjiyle uğulduyordu. Vücudu kasıldı, elleri gerilerek altındaki sert metal zemini pençeledi.

Titrek bir andan sonra görüş alanı açıldı.

Çirkin bir yüz Aya'ya bakıyordu. İki parmak uzandı ve dikkatle göz kapaklarını açtı. Önce birini, sonra diğerini kontrol etti.

“Gevşemeye çalış. Sanırım sana çok fazla verdim.”

“Çok fazla ne?” diye sordu Aya nefes nefese.

“Uyandırma sıvısı,” dedi çirkin kız. “Ama birazdan kendine gelirsin.”

Aya oracıkta, kalbi gümleyerek, omzundaki yanma duygusu azalarak yattı. Sakinleşmek için nefes alarak baş dönmesinin geçmesini bekledi.

Ama sakinlik göreceli bir kavramdı. Bedeni onu ele geçiren çılgın enerjiyi soğururken, yavaş yavaş nerede olduğunu fark etti: Şiddetli bir fırtınadan geçen büyük bir uçan-aracın ambarındaydı. Araç sarsılıyor, metal zemin altında sallanıyor, pencereleri yağmur dövüyordu. Aracı düz tutmak için çabalayan kaldırıcı pervaneler çığlık atıyor, uluyan rüzgâra kendi şamatalarını katıyordu.

Değişken, loş ışıkta Aya’nın onu uyandıran çirkin kızın kılık değiştirmiş biri olduğunu hatırlaması biraz zaman aldı.

“Tally Youngblood,” diye nefes verdi. “Sen gerçek çarpıtan, güven yıkıcı bir yerçekimi israfısın!”

Tally güldü. “Bunu Japonca söylediğin için memnunum, Aya-la. Çünkü pek saygı dolu bir ifade gibi gelmedi.”

Aya gözlerini sıkı sıkı kapatarak zihnindeki yapış yapış çarkları İngilizceye dönmeye zorladı. “Sen... bize yalan söyledin.”

“Asla yalan söylemedim,” dedi Tally sakin sakin. “Yalnızca planımızın ayrıntılarını açıklamaktan kaçındım.”

“Buna ayrıntı mı diyorsun?” Aya fırtınanın sarstığı kararlık ambarda çevresine bakındı. Penceresiz bir metal

kapı onları sürücü kabininden ayırıyordu. Duvarlar kargo ağırlıyla kaplanmıştı, araç sallandıkça bunlar da sallanıp bükülüyordu. Hava sıcak ve boğucuydu. Aya kalın tulumunun içinden ter damlalarının aktığını hissediyordu. “Sana güvendik ve sen o ucubeler tarafından yakalanmamıza sebep oldun! *Bilinçli olarak!*”

“Üzgünüm Aya-la. Ama planlarımızı haber meraklısı birine açıklamak çok iyi bir fikir gibi gelmedi. İnsan kaçırın bu yaratıkların nereden geldiğini öğrenmek için tek şansımız buydu. Senin bunu bir sonraki büyük hikâyene dönüştürmeni göze alamazdık.”

“Bunu asla yapmazdım!”

“Asi Kızlar’a da aynısını söylemiştin.”

Aya ağzını açtı, ama ses çıkmadı. Öfkesi yine kabarmaya başladı, uyandırma sıvısının son damlaları da kanında kaynadı. Tally neden her şeyi çarpıtıyordu?

“O *tamamen* farklıydı!” demeyi başardı sonunda. “Asi Kızları yanıltmış olabilirim, ama ben kimseyi yem olarak kullanmadım.”

“Yem olarak değil, ama onları yine de kullandın Aya-la. Bizim de sana aynısını yapmamız gerekiyordu.”

“Ama sen bize *yalan* söyledin!”

Tally omuzlarını silkti. “Röportajında ne demiştin? Bazen gerçeği bulmak için yalan söylemek zorundasındır.”

Aya’nın yine nutku tutuldu. Kendi sözlerinin ona karşı kullanılması onu afallatmıştı. Ama sonra onları ilk kimin söylediğini hatırladı: Frizz. Onu en son gördüğünde

Fausto'nun tahtasının üzerinde döne döne yere düşüyordu.

“Arkadaşlarım... onlar iyi mi?”

“Sakin ol. Herkes iyi.” Tally kenara çekildi.

Aya kendini yukarı çekti ve sırtını sarsılan uçan-araç duvarına verdi. Shay ve Fausto ambarın diğer yanında bağdaş kurup oturmuşlardı. Hâlâ baygın olan Hiro aralarına kıvrılmış, yatıyordu. Ren'in uzun şekli kamaranın ortasına uzanmış, mutluluk içinde horlamaktaydı.

Frizz, Aya'nın yanında kıpırdamadan yatıyordu. Aya ona yaklaştı ve elini sıkı... ama Frizz karşılık vermedi.

“Onun iyi olduğundan emin misin?” diye sordu Aya. “Dün gece Frizz'e iki kere iğne batırıldı.”

“Size batırdıkları nanoları etkisiz hale getirdim bile. O yalnızca uyuyor.” Tally kolunu sıyrarak kolundaki çakan-dövmelere baktı. Desenler yalnızca süs değildi, bir arayüz biçimindeydiler. “Altı saattir baygınsınız. Bu bana biraz fazla geldi. Her zaman öğlene kadar uyur musunuz?”

Uçan-araç sarsılarak Aya'nın morluklarını ve ağrılarını uyandırdı. Sarnıçta çömelerek, paparazzilerden kaçarak ve sarsılan metal bir zeminde uyuyarak geçen saatlerden sonra kasları tutulmuştu.

“Hayır, uyumuyoruz. Bütün gece koşuşturarak senin bizi *kurtarmanı* beklerken bitkin düştük.” Kurtarmak sözcüğünü tükürürcesine söylemişti.

“Dinle Aya-la. İster inan ister inanma, burada bizimle birlikteyken şehrinizde olduğundan daha fazla güvendesin.

Ucubeler seni eninde sonunda kaçıracaktı, hep kaçırdılar. En azından böylece biz de yanındayız ve seni koruyabiliriz.”

Aya hıhladı. “Şimdiye dek harika iş çıkardınız!”

“Bana hâlâ tek parçaymışsın gibi görünüyorsun.” Tally gözlerini kısıtı. “Şimdilik.”

“Sence nasıl bir his?” diye haykırdı Aya. “Sen dünyadaki en ünlü insansın ve *bizi kullandın!*”

“Bence nasıl bir his mi?” Tally, kara gözleri ani bir yoğunlukla parlayarak ona doğru eğildi. “Ben kullanılmanın nasıl bir his olduğunu *biliyorum*, Aya-la. Tehlikede olmanın ne demek olduğunu da biliyorum. Senin şehrin, içinde yaşamanız için malikâneler yaparken, arkadaşlarım ve ben bu gezegeni koruyorduk. Damarlarında akan kandan daha fazlasını döktük biz. Bu yüzden *bende* vicdan azabı uyardırmaya çalışma!”

Aya büzüldü. Bir an maskenin arkasındaki Özel yüzü gördü ve Tally’nin sesindeki usturaları işitti. Okulda duyduğu “Kesici” sözcüğünün gerçek anlamı hakkındaki tüyler ürpertici söylentileri hatırladı.

Aniden onlara inandı.

“Sakin ol Tally-wa,” dedi Shay ambarın karşı tarafından. “Sıradan insanlar kırılıgandır ve hâlâ onların yardımına ihtiyacımız var.”

Tally’nin yüzündeki öfke soldu ve patlaması onu bitkin düşürmüş gibi ambar ağılarına yaslandı. Aniden yine sıradan bir çirkin gibi görünmeye başlamıştı. “Tamam, ama onunla *sen* konuş. Beni çok kızdırıyor.”

Shay, Aya'ya döndü ve ellerini açtı. "Sinirlenmeni anlayabiliyorum, Aya-la. Şu anda Tally için hissettiklerin var ya? Bu duyguyu daha önce ben de yaşadım, diyelim. Birkaç kere."

Tally gülümsedi. "Sen bensiz yaşayamazdın Shay-la."

"Sensiz yaşıyordum," dedi Shay. "Biz, Kesiciler'in geri kalanı Diego'da çok eğleniyorduk. Ta ki sen bu beyinden-eksik planla ortaya çıkana kadar."

"Beyinden-eksik mi?" Aya bakışlarını Shay'den Tally'ye çevirdi. "Ama ben sizin arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

"Sonsuza dek en iyi arkadaşlarız," dedi Shay usulca. "Bir avuç ucube tarafından kaçırılmak benim eğlence anlayışına uymuyor, o kadar. Ya sen, Fausto? Bu beyin-sarsan uçan-araçta kısıli kalmak hoşuna gidiyor mu?"

"Her anına bayılıyorum," dedi Fausto dalgın dalgın, görünmezlik kıyafetinde farklı yurt forması dokuları deneyerek. Bu işe karışmak istemiyor gibiydi.

"Daha iyi bir fikir bulduğunu hatırlamıyorum," dedi Tally.

"Bende bol bol fikir vardı." Shay, Aya'ya döndü. "Ama Tally kafasına bir plan koyduğu zaman, suyuna gitmenin en kolay olduğunu öğrendim. Aksi halde Tally'nin çok ama çok özel olduğunu öğrenebilirsin."

Aya, yaratıkların sapladığı iğnenin İngilizcesini karıştırıp karıştırmadığını merak ederek yutkundü. Konuşmalar yine başını döndürmeye başlamıştı. Kesiciler dünya kurtaran,

meziyet-zengini, ünlü insanların olması gerektiğinden çok farklıydı.

“Özel derken... kötü bir şey mi kastediyorsun, iyi bir şey mi?” diye sordu.

“İyi ya da kötü değil. Yalnızca özel.” Shay omuzlarını silkti. “İşlerin yola koyulmasını sağlayan Tally'dir, o kadar, yapılacak en kolay şeyse ona ayak uydurmaktır. Ee, küçük iyi bir çirkin olup bize yardım edecek misin?”

“Ama siz Kesicilersiniz!” dedi Aya. “Siz Güzel-Zamanı'm bitirdiniz ve ben on beş yaşındayım. Ben size nasıl yardım edebilirim?”

Shay gülümsedi. “Eh, hikâyen hakkında bulduğumuz kaba çeviriye bakarak, insanları kandırmak konusunda oldukça başarılısın.”

Aya içini çekti. “Hatırlattığın için teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” dedi Shay. “Bizim tek istediğimiz biraz daha yalan söylemen. Ameliyat-delisi gardiyanlarımıza bir avuç yabancı çirkinin neden seni şehirden kaçırmaya çalıştığını açıkla.” Çirkin maskesini gösterdi. “Kuşkulanırlarsa bu maskeler fazla dayanmaz.”

Aya, bu işin ne kadar zor olacağını anlamaya başlayarak kaşlarını çatı. “Ama siz Japonca konuşmuyorsunuz bile.”

“Eminim sen bir açıklama bulabilirsin,” dedi Shay, sonra güldü. “Bundan çıkaracağın büyük hikâyeyi düşün. Kesiciler'in şeref yyesi!”

Aya yavaşça başını salladı. Muhteşem bir hikâye olacaktı: Dünyayı kurtarmak için yola çıkan Kesiciler'e yardım

eden bir çirkin. Artı, ünlü Tally Youngblood'un gerçekte nasıl biri olduğunu gösterebilirdi.

"Ama bir casus-kameram bile yok. Çekimler olmadan hikâyelerin hiçbir anlamı olmaz."

"Bundan emin misin? Göz-ekranını kontrol et."

Aya yüzük parmağını gerdi. Bildiği tüm kanallar eksikti, ama görüş alanının kıyısında birkaç sinyal vardı: yakından geçtikleri bir şehrin yabancı dili, güvenlik katmanlarının altında uçan-aracın arayüzü. Ve bir köşede, çakan-bombalar patladıktan sonra kaçarlarken göz-ekranının yakaladığı bilinen en son yüz sıralaması: sekiz.

"İlk ona girmişim," dedi usulca.

Sonra Moggle'ın sinyalini gördü. Gücü en aza indirilmişti, ama istikrarlıydı ve birkaç metre uzaktan geliyordu.

Gözleri irileşti. "Moggle aracın dibine yapışmış."

"Evet. Bizi araca yüklerlerken yapıştı," dedi Shay. "Küçük, güzel bir uçan-kameran var."

Aya uyumakta olan Ren'e baktı. "Onun yaptığı değişiklikler sayesinde, benim değil."

"Akıllı çocuk."

"Tamam, bir hikâyen var," dedi Tally. "Ee, dünyayı kurtarmamıza yardım etmek için zaman harcamaya değer mi?"

"Bizi korumaya söz veriyor musun?"

"Evet," dedi Tally. "Söz veriyorum."

Aya, Lai'nin kızaktaki sözlerini hatırlayarak yavaşça nefes aldı.

“Elbette yardım ederim. Ne de olsa dünyayı severim.”

“Çok iyisin Aya-la,” dedi Shay. “Ya arkadaşların? Onlar için sorun olur mu?”

“Hayır, onların da yardım edeceğinden eminim.” Aya, geri kalanları da uyandırmasının gerekip gerekmediğini merak ederek Frizz’in elini tuttu. Hepsinin her şeyi şimdi öğrenmesi en iyisi olacaktı...

... biri her şeyi ele vermeden önce.

Aya gözleri irileşerek Frizz’e baktı. Dokunuşu üzerine kıpırdanmaya başlamıştı, dudaklarından yumuşak bir inleme kaçıyordu... başka hiçbir şey söyleyemeyen dudaklarından.

Aya aniden, Radikal Dürüstlük için en iyi zamanın bu an olmadığını fark etti.

İLERİ İNGİLİZCE

“Aya?” diye mırıldandı Frizz usulca. Göz kapakları titreyerek açıldı. “Sen misin?”

“Evet, benim.” Aya ona doğru eğildi. “Sen iyi misin?”

“Her yanımda morluk içinde kaldı, sanırım,” diye yanıt verdi Frizz. “Ve Tally Youngblood’a çok kızgın olduğumu biliyorum.”

Aya durumları hakkında ne kadarını anlatması gerektiğini bilemeyerek onun elini sıktı. Shay’in söylediklerinden sonra, beyin ameliyatının planlarını tehdit ettiğini bilse Tally’nin ona neler yapacağını merak ediyordu.

Onu yeniden mi bayıltırdı? Uçan-araçtan dışarı mı atardı?

Aya bu konuda yardıma ihtiyacı olduğuna karar verdi.

Shay’e döndü. “O ikisini uyandırır mısın, Shay-la? Her şeyi hemen açıklasam daha iyi olacak.”

Shay başını salladı, sonra Hiro’yla Ren’i dürtükledi. Yavaşça uyanarak sarsılan ambarda göz gezdirdiler.

“Neler oldu?” diye sordu Hiro, doğrulup oturarak. Kaldırıcı donanımı çıkarılmıştı ve parti giysileri onarılmaz derecede hırpalanmıştı.

Aya, Frizz'in doğrulup oturmasına yardım etti, sonra diğerlerine yaklaşmalarını işaret etti. Bir araya toplandıklarında, hızlı hızlı Japonca bir şeyler söyledi.

"Bizi yem olarak kullandılar ve hepimizin yakalanmasına sebep oldular. Bu yüzden o ucubeler her nereden gelmişse, oraya gittiğimizi tahmin ediyorum."

Ren, Shay'e baktı. "Yani kılık değiştirmelerinin asıl sebebi bu."

"Evet. Ve şimdi bizim yardımımıza ihtiyaçları var," dedi Aya. "Kimse onların kim olduğunu anlamadan, yaratıkların üssüne girmek istiyorlar. Onlar bizim arkadaşımızmış gibi davranacağız."

"Beyinden—eksik mi bunlar?" diye bağırdı Hiro. "Bizi ne cüretle buna karıştırırlar?"

Aya ona döndü ve omuzlarını silkti. "Sanırım Tally o kadar ünlü ki her şeyi yapabileceğini düşünüyor."

"Eh, *ben* onlara yardım etmeyeceğim." Hiro kollarını kavuşturdu. "Kaçırılmamıza bilinçli olarak sebep olduktan sonra asla!"

"Ama *sırf onlara* yardım ediyor olmayacağız," dedi Frizz. "Tally başka kütle—iticiler olduğunu söyledi. Bir sürü. Orada bir yerde bizim şehrimize işaret eden bir silindir yok mudur sence, Hiro? Belki senin malikâneni yıkmak üzere programlanmış?"

"Eh, belki," diye mırıldandı Hiro, Tally'ye sinirli bir bakış fırlatarak.

“Hem onlara yardım edersek, sence de iyi bir hikâye olmaz mı?” diye sordu Aya. “Onlar bizim... Kesiciler’in şeref üyesi gibi bir şey olmamızı istiyorlar.”

“Şeref üyesi mi?” diye fısıldadı Ren. “Bu müthiş bir hikâye olur.”

Hiro başını iki yana salladı. “Kameralar olmadan oldukça berbat bir hikâye.”

“Endişeye gerek yok,” dedi Aya. “Moggle hâlâ yanımızda, bu aracın dibine yapışmış.”

“Moggle bunu biz bayginken mi yaptı?” dedi Ren gülererek. “Benim yaptığım değişiklikler süper!”

Aya başını salladı. “Ee, ne diyorsun Hiro? Bu haberi ya-pıyor muyuz?”

Uçan-araç ciddi bir türbülansa girdi ve bir anlığına ayaklarının altındaki zemin düştü. Hepsi birden havada asılı kaldılar, sonra sertçe metal zemine çarptılar. Ama Hiro fırtına yokmuş gibi orada oturmuş, derin derin düşünüyordu. Sonunda başını salladı. “Tamam, ama hepimiz haberlerimizi aynı anda yayınlayacağız. Ve herkes Moggle’in çekimlerinden dilediğini kullanacak.”

“Kabul,” dedi Aya.

“Siz ikiniz bazen çok tuhaf oluyorsunuz,” dedi Frizz. “Şu anda en büyük sorunumuzun bu haberi nasıl yayınlacağınız olmadığını hatırlatabilir miyim?”

Aya içini çekti. “Bu konuda haklısın.”

Ren’in heyecanlı ifadesi kayboldu ve yavaşça iç geçirdi. “Radikal Dürüstlük.”

“Ee, ne olmuş?” dedi Hiro. “Biraz sessiz olamaz mısın?”

Frizz başını iki yana salladı. “Bir sürpriz partiyi bile saklayamıyorum. Dünyanın en ünlü kişinin yanımda kılık değiştirmiş olarak durduğu gerçeğini nasıl saklayacağım?”

“Bir doğum günü partisini saklayamıyor musun?” dedi Hiro. “Tamam, Radikal Dürüstlük duyduğum en beyinden-eksik çete!”

“Eh, bu çete fikri aklıma geldiğinde Tally Youngblood’ı yaratıklarla dolu bir yere gizlice sokmayı planlamıyordum, tamam mı?” diye bağırdı Frizz. “Bunu haber yapabileceğinizi anlayana kadar, siz de öyle!”

“Ne anlatmaya çalışıyorsun?” diye sordu Hiro. “Bir şey daha var,” diye araya girdi Aya. “Sanırım Tally biraz... dengesiz.”

Hiro ve Ren ona, şaka yaptığını düşünürlermiş gibi baktılar, ama Frizz başını salladı. “Radikal Dürüstlük fikri ilk aklıma geldiğinde beyin ameliyatlarının tarihini biraz araştırdım. Sırf köpük-kafalılığı değil, her şeyi... Buna, Tally’nin şehrinin Özeller’e ne yaptığı da dahildi.” Frizz üç Kesici’ye baktı. “Biri yollarına çıktığında ölümcül olabiliyorlar. Kuralları şu: ‘Seni incitmek istemiyorum, ama gerekirse incitirim.’ Ve incitiyorlar da. İnsan bile öldürdüler.”

Hiro, Aya’ya yan yan baktı. “Ve sen bizim Kesiciler’in şeref üyesi olmamızı istiyorsun, öyle mi?”

“Ama ben onların tedavi gördüğünü sanıyordum,” dedi Aya.

Frizz başını salladı. “Çoğu Özel, niteliklerini tamamen yitirdi. Ama savaşta Diego’yu savunan Kesiciler’in reflekslerini ve güçlerini korumalarına izin verildi, çünkü beyinleri tedavi edilmişti.” Eğilerek diğerlerine yaklaştı. “Ama Tally Youngblood hiç değişmemiş. Kimsenin onu ‘yeniden ayarlamasını’ istemediğini söylemiş, bu yüzden yabanda izini kaybettirmiş.”

“Olamaz,” dedi Ren. “Tarih haberlerinde bu şekilde anlatmıyorlar.”

Aya yutkundü. Bu, sandığından çok daha kötüydü. Frizz’e döndü. -“Sorunu anlıyor musun şimdi? Tally’ye Radikal Dürüstlük’ten bahsetmemen gerek. Onun planlarını mahvedebileceğini öğrenirse neler yapacağını bilmek imkânsız.”

Frizz kaşlarını kaldırdı. “Bakalım doğru anlamış mıyım, Aya-çan. Benden, yani yalan söyleyemeyen birinden, yalan söyleyemediği konusunda yalan söylemesini mi istiyorsun?”

“Başka bir plana ihtiyacımız var,” dedi Hiro.

“Dil engeline ne dersin?” dedi Ren. “Belki ona her şeyi anlatmalısın... ama Japonca.”

Frizz başını iki yana salladı. “O şekilde olmuyor, Ren. Farklı bir dil konuşmak, gerçeği saklamanın bir başka yolu yalnızca. Ben insanları aldatamam.”

“Ama mesela, Japonca bilmediklerini unutamaz mısın?”

“Başkalarına yalan söyleyemediğim gibi, kendime de yalan söyleyemem.” Frizz can sıkıntısıyla homurdandı. “Bu

konuda ne kadar çok konuşursak, o kadar çok düşünüyorum. Ve bu konuda ne kadar çok düşünürsem, bir sırrımız olduğunu söyleme ihtiyacını o kadar çok hissedeceğim!”

Tally'ye bakarak yine homurdandı.

Tally onun bakışlarına karşılık verdi. “Ee, orada işler nasıl gidiyor? Herhangi bir karara vardınız mı?”

Frizz kusursuz bir İngilizceyle karşılık verdi, “Seninle konuşmamı istemiyorlar!” İki eliyle ağzını kapatarak boğulurcasına durdu.

Tally tek kaşını kaldırdı. “Ne?”

“Hiçbir şey,” dedi Aya İngilizce. “Daha tartışmamız bitmedi, o kadar.”

Shay çenesiyle işaret etti. “Eh, acele etseniz iyi olacak. Biri ziyaretimize geliyor gibi.”

Aya başını kaldırdığı zaman sürücü kabininin metal kapısının açılmakta olduğunu gördü.

Ah, harika, diye düşündü. *Frizz'in konuşabileceği daha fazla kişi.*

UDZIR

İki yaratık süzülerek içeri girdi.

Burada, aracın içinde bile uçan-top donanımları kullanıyorlardı. Erkek olan, başlarının üzerinden süzülerek ambarı aştı. Kadın olanı, parmak uçları iğnelerle parıltıyan elleriyle kapının kenarlarını tutarak bekledi. Aya onun arkasında, sürücü kabininde, iki yaratığın aracın kontrollerinin başında oturduğunu görebiliyordu.

Bu kadar yakından bakınca ucube yüzleri daha da huzursuz ediciydi. Yaratıkların gözleri o kadar ayrıktı ki, tıpkı balıklar gibi, ayrı ayrı yönlere bakıyormuş gibi görünüyordu. Süzülen adam başını çevirmeden hepsine baktı ve çeliksi gözünü Aya'ya dikti. Ellerini ve tuhaf, çıplak ayaklarını boğucu sıcak havada sallayarak yerinde kalmayı başarıyordu.

“Görüyorum ki uyanmışsınız,” dedi. “Kimse yaralanmadı, değil mi?”

Japoncası iyi değildi. Aya, uçan-araçta altı saat uçtuktan sonra Asya'nın herhangi bir yerinde olabileceklerini fark etmişti. Yaratıkların gerçekte nereli olduğunu merak etti.

“Hepimiz tek parça halindeyiz,” dedi. “Ama çok mutlu değiliz.”

“Yedi kişi olmanızı beklememiştik,” diye yanıt verdi adam, havada eğilerek. “Rahatsızlık verdiğimiz için özür dileriz.”

“Rahatsızlık mı?” diye bağırdı Hiro. “Bizi kaçırdınız!”

Yaratık başını salladı, yüzünden bir pişmanlık ifadesi geçti. “Şimdilik saklanmamız gerekli. Susturulmanız gerek.”

“Susturulmak?” dedi Aya, yutkunarak. “Yani bizi öldürecek misiniz?”

“Kesinlikle hayır! Japoncam için de özür dilerim,” dedi adam. “Tek söylemeye çalıştığım, evinizle iletişim kuramayacağınız. Ama çok yakında gizliliğe gerek kalmayacak ve geri dönebileceksiniz.”

“Neden şimdi gidemiyoruz?” diye sordu Aya.

“Birazdan ineceğiz. O zaman her şeyi açıklayabiliriz,” dedi adam. “Bu arada, adım Udzir. Sizin isimlerinizi sorabilir miyim?”

Aya bir an duraksadı, sonra eğildi ve kendini tanıttı. Ren ve Hiro da aynısını yaptılar. Kesiciler imayı anladılar ve Udzir onlara döndüğünde sahte isimler verdiler.

Ama adamın bakışları Tally’ye takıldı.

“Sen diğerlerine benzemiyorsun,” dedi.

Aya onun tam olarak ne demek istediğini merak etti. Güzel-Zamanı’nda, Küresel Barış Komitesi dünyanın farklı bölgelerinin ortalamasını almıştı ve zihin-yağmurundan

beri yapılan çılgın ameliyatlar eski Paslı genetik kategorilerini daha da karıştırmıştı. Ama çirkinler hâlâ miraslarını sergiliyorlardı ve Kesiciler'in akıllı plastikten maskeleri pek Asyalı görünmüyordu.

Ama Udzir özellikle Tally'ye odaklanmıştı. Onun gözlerinde tedavi görmemiş bir Özel işareti mi fark etmişti?

"Bu doğru," dedi Frizz, dişlerini sıkarak. "O bizim gibi değil."

Aya sessizliğinden sıyrıldı. "Frizz'in kastettiği, arkadaşlarımız bir başka şehirden gelmiş öğrenciler. Japonca'yı pek iyi konuşamıyorlar."

"Hiç konuşamıyorlar!" diye bağırdı Frizz. Aya onun elini sıkarak susmasını diledi.

"O zaman İngilizce?" diyerek, rahatça İngilizceye döndü Udzir.

Tally başını salladı. "Evet, İngilizce daha iyi. Nereye gittiğimizi söylediniz mi?"

"Yakında göreceksiniz."

"Saatlerdir güneye uçuyoruz," dedi Fausto. "Ve burası oldukça sıcak. Ekvatora yakın olmalıyız."

Udzir gülümseyerek başını salladı. "Görüyorum ki gerçekten iyi öğrencilersiniz. Akıllı olmanızı ödüllendireyim. Yakında Paslılar'ın Singapur adını verdiği adaya ineceğiz."

Aya kaşlarını çatarak coğrafya derslerini hatırlamaya çalıştı. İsim onun için bir şey ifade etmiyordu, ama yüzlerce Paslı şehri kaybolmuştu. En azından konu değişince Frizz'in Radikal Dürüstlük ihtiyacı da bastırılmıştı.

Uçan-araç şimdi alçalıyordu, bulutlar pencereleri kapatırken yolculuk daha da sarsıntılı hale geliyordu. Ambar iki yana sallanmaya, kargo kayışları savrulmaya başladı. Aya midesinin kalkuğunu hissetti ve bir gece önceki akşam yemeğinden beri bir şey yemediği için memnun oldu.

Tally, Fausto ve Shay çalkantıdan etkilenmiş görünmüyordu. Uçan-tahta sürücüler gibi ağırlıklarını kaydırıyor, aracın her hareketine uyum sağlıyorlardı. Fırtınanın ulularını okumayı, rüzgârın bir sonraki saldırısını tahmin etmeyi öğrenmiş gibiydiler.

Havada rahat rahat asılı duran Udzir, Kesiciler'e yenilenmiş bir ilgiyle baktı. "Daha önce de tropik fırtınada yolculuk ettiniz mi?"

"Biz çok yolculuk ederiz," dedi Tally.

"Uçan-tahtalarınızın yabanda yolculuk edebilecek şekilde tasarlandığını fark etmiştim. Özellikle çirkinler için çok sıra dışı."

"Gerçekten mi?" dedi Shay. "Bizim geldiğimiz yerde çok moda bunlar."

Aya'nın yanında Frizz gerildi ve Aya tırnaklarını onun eline sapladı.

"Tam olarak nerede bu şehir?" diye sordu Udzir.

"Biz Diego'dan geliyoruz," dedi Shay. Aya, Frizz'in gerçeği duyunca azıcık gevşediğini hissetti.

"İleri görüşlü olmasıyla ünlü bir şehir," dedi Udzir onaylayarak. "Belki siz bizim projemizi takdir edersiniz."

"Hangi proje bu?" diye sordu Tally.

“İndiğimiz zaman...” dedi adam. Uçan-araç aniden yan yattı ve adam sürücü kabinine bir bakış fırlattı. “Yakında hepinizin fark edeceği gibi. Evimizi görmek isterseniz, görebilirsiniz.”

“Neden olmasın?” dedi Tally. Ayağa kalktı ve minik pencerelerin birinden dışarı baktı. Diğer Kesiciler de onu taklit etti.

Moggle muhtemelen aracın dibinden çekim yapıyordu, ama Aya kendi gözleriyle görmek istedi. Midesinde yükselen bulantıyla savaşmak için yoğun, boğucu havadan derin bir nefes aldı ve kargo ağına tutunarak ayağa kalktı.

“Dikkatli ol Aya,” dedi Frizz.

Aya başını salladı ve sallanarak doğruldu. Pencere küçüktü ve yağmurla ıslanmıştı, plastik çarpıktı ve görüntüyü çarpıtiyordu.

Araç yoğun bulutların arasından geçiyordu, pencereden koyu gri bir kütle ve yağmur çizgileri dışında hiçbir şey görünmüyordu. Ama zamanla bulutlar seyrelti ve araç alçalırken iplikçiklere dönüşerek dağıldı.

Manzara açıldı, uçan-araç aniden düzeldi.

Hemen üstlerinde yekpare bir bulut tabakası, çelik gri rengindeki bir tavan gibi asılı duruyordu. Fırtınanın altında, yoğun bir yağmur ormanı her yönde ışıldayan okyanusa kadar uzanıyordu. Orman, Aya'nın gördüğü en büyük harabeleri kuşatmıştı. Rüzgârın savurduğu ağaç tepelerinin arasında dev kuleler yükseliyordu, metal iskeletleri bulutların arasında kayboluyordu.

Ortalığı kasıp kavuran fırtınaya rağmen inşaat kaldırıncıları eski Paslı binalarına tutturulmuş, demir kirişleri avcı kuşlar gibi kavramışlar, sanki onları parçalamak için havanın düzelmesini bekliyorlardı.

Araç sertçe dönerek manzarayı baş döndürücü bir biçimde yatırdı ve Paslı kuleleri gözden kayboldu. Aya şimdi ağaçların kesilmesiyle açılmış geniş bir alan görebiliyordu. Altında bir uçan-saha uzanıyordu. İniş pistinde yüzlerce araç ve ağır kaldırıcı dizilmişti, man-hav hatları her yönden gelerek merkez istasyonda buluşuyorlardı.

“Burası muazzam,” dedi Tally.

“Evet,” dedi Udzir. “Yaptıklarımızla çok gurur duyuyoruz.”

“Ama ormanı kesiyorsunuz!” dedi Tally. Aya onun sesindeki ustura keskinliğini duyabiliyordu.

“Biz daha büyük bir amaca hizmet ediyoruz,” dedi Udzir. “Daha fazlasını gördüğünüz zaman, yaptığımız fedakarlıkları anlayacaksınız.”

Araç daha da keskin bir açıyla döndü ve dev bir anafora kapılmış minik bir tekne gibi pistin üzerinde döndü. Aya başka binalar gördü. Uzun depolar, prefabrik evler, otomatik fabrikalar herhangi bir düzen ya da mantık olmadan gelişigüzel yığılmıştı. Aralarında, yağmura karşı kalın plastik ceketler giymiş şekiller dolanıyordu... uçarak.

Hiçbiri yürümüyordu. Zemine saplanmış direkleri iterek, rüzgâra karşı elleri ve ayaklarıyla tutunarak, bir yerden diğerine süzülüyorlardı.

Aya pencereden bakmayı bırakarak tekrar metal yere çöktü. Mide bulantısı artmıştı.

“Ne oldu?” diye sordu Frizz.

“Haklıymışsın Ren,” dedi Aya usulca. “Gerçekten onlardan bir şehir dolusu var.”

“Biz bir şehir değiliz,” dedi Udzir. “Biz bir hareketiz.”

“Kulağa çok hoş geliyor,” dedi Tally. “Ne tür bir hareket?”

Udzir havada döndü ve elini uzatarak kamaranın tavanındaki ağı yakaladı. “Biz dünyayı insanlıktan kurtarıyoruz. Belki siz de bize katılmak istersiniz.”

Tally gülümsedi. “Belki isteriz.”

“Bundan kuşkuluyum,” diye mırıldandı Frizz.

Aya, Frizz’in yüzünde, onun yüz sıralamasını ağzından kaçırmamaya çalıştığı zamanki acılı ifadeyi tanıdı; Frizz patlamak üzereydi! Keşke Udzir çenesini kapayıp sürücü kabinine dönseydi!

Ama şimdi her iki yaratık da son radikal dürüstlüğü bardağı taşırmış gibi, merakla Frizz’e bakıyordu.

“Şehirleriniz yabana bir yangın gibi yayılıyor, genç adam,” dedi Udzir. “Bu yüzden amacımızı öğrenmeden bizi yargılama.”

“Ben sizi yargılamıyorum,” dedi Frizz. Aya’nın elini o kadar sıkıyordu ki canı acıyordu.

Udzir kaşlarını çatı. “O zaman tam olarak ne yapıyorsun?”

“Yalnızca yolculuk midelerini bulandırdı,” dedi Aya.

“Benim midem bulanmıyor!” Frizz boğulurcasına konuşuyordu. “Size her şeyi söylememeye çalışıyorum!”

“Sen ne?..” diye başladı Shay.

“Bize neyi söylememeye çalışıyorsun?” dedi Udzir keskin bir sesle.

Aya, Frizz’in iradesinin solup gittiğini gördü ve onu susturmak için uzanmaya çalıştı. Ama ellerinden biri Frizz’in elindeydi ve diğeri kargo ağma dolanmıştı.

“Onun Tally Youngblood olduğunu!” diye patladı Frizz. “Ve sizi yok etmek için buraya geldiğini!”

SERT İNİŞ

Bir an için kimse bir şey söylemedi.

Sonra Shay, Frizz'e bağırarak sessizliği bozdu. "Seni iğrenç küçük moron!"

Tally kargo ambarında yerinden fırladı, uçarak Udzir'in altından geçti ve kapıda süzülen kadına çarptı. Uçarken sanki yüzü patladı, akıllı plastik öfkeli bir poflamayla kayboldu.

Kadın iğne uçlu parmaklarını savurdu, ama Tally kadının bileklerini yakalayarak onu omzuna aldı. Kadın hemen iki büküm oldu ve Tally onun yanından geçerek sürücü kabinine daldı.

Ambarın diğer yanında, Shay neredeyse kayıtsızca doğrularak Udzir'in yüzüne bir yumruk indirdi. Adam havada dönerken, Shay onun çırpınan kollarının arasından süzülüp ve Tally'nin peşinden gitti.

Fausto ayağa kalktı, maskesi yüzünde patladı ve zalimgüzel hatlarını sergiledi.

"Sizi incitmek istemiyorum," dedi. "Ama kimse kıpırdamasın."

“Hareket etmiyoruz!” dedi Hiro.

Aya, yüzü solmuş olan Frizz’e döndü. “Sen iyi misin?”

“Üzgünüm,” dedi Frizz. “Kendime hakim olamadım.”

Aniden uçan–araç yan yatarak sertçe döndü. Udzir’in baygın bedeni tavana çarptı, sonra havada dönerek ambarrın ortasına sekti. Midesi ağzına gelmiş olan Aya kargo ağını yakalarken, aslında onun dönmediğini fark etti. Adam havada düzgün duruyor, uçan–araç onun çevresinde dönüyordu.

Shay sürücü kabininin kapısında belirdi ve olduğu yere yığılmış olan kadını yolundan itti.

“Hızlı bir soru!” dedi kapı çerçevesine yaslanarak. “Siz köpük–kafalar arasında uçan–araç kullanmayı bilen var mı?”

“Ne?” diye bağırdı Aya. “Sen bilmiyor musun?”

Shay ellerini açtı. “Siz bizi ne sanıyorsunuz? Büyücü mü?”

Aracın burnu kalktı ve çılgınca tırmanmaya başladı. İki ağırlıksız yaratık, kolları ve bacakları bez bebek gibi savrularak tekrar düştüler. Kadının iğne uçlu parmakları Aya’nın yüzünün önünden geçti ve derisini birkaç santimetreyle ıskaladı.

“Biri şunu yakalasın!” diye bağırdı Aya.

Frizz uzandı ve kadının bacağına yakaladı. Bu, kadının vücudunun mide bulandırıcı bir gümlemeyle kabin duvarına çarpmasına sebep oldu.

“Tüh, pardon,” dedi Frizz.

“Tally'nin sürücülerini bayıltmadan önce soracağını düşünürsün,” dedi Shay kapıdan. “Ama Tally böyle işte.”

“Buraya gel ve bana yardım et!” diye bağırdı Tally. Uçan-araç düşüşe geçerek çılgınca dönmeye başlarken Shay döndü ve kabinde gözden kayboldu.

Fausto ambarın karşı tarafına sıçradı ve baygın kadını yakaladı. İğne parmaklarının tehlike oluşturmayaacağından emin olarak, onu kargo ağlarına sürükledi.

Araç dalıyor, dönüyor, ambar her birkaç saniyede bir takla atıyordu. Ama Fausto, Udzir'in bedenini rahatça yakaladı ve güvenceye aldı. Fırl fırl dönen yüzeylerin önünde fırladı ve eğlence evinde oynayan bir ufaklık gibi duvardan yere, oradan tavana atladı.

Kaldırıcı pervaneler acı acı iniliyor, rüzgârın ulumasını bastırıyordu. Aya bembeyaz kesilmiş parmaklarla kargo ağını yakaladı, ama zar zor tutunabiliyordu. Çekim, onu duvardan koparmaya çalışan vahşi bir hayvan gibi çevresinde dönüyordu.

Sonra aniden araç düzeldi ve kaldırıcı pervanelerin çılgınlığı düzenli bir kükretime dönüştü. Sonunda ambarın zemini yine düzeldi.

Shay kapıda belirdi. “Herkes iyi mi?”

“Öyle gibi,” dedi Fausto. “Otomatik pilotu bulmanız amma da uzun sürdü.”

“Keşke bulmasaydık,” dedi Shay. “Bizi doğrudan uçanlimana götürmek üzere programlanmış. Ve sürücüler bir

uyarı göndermeyi başarmış gibi, bu yüzden bizi bekliyor olacaklar. Atlamamız gerek. Herkesin düşüş bileziği var, değil mi?”

“Elbette, ama hâlâ onların şehrinin üzerinde miyiz?” diye sordu Fausto.

“Onca çılgınlıktan sonra mı?” dedi Shay. “Kilometrelerce uzaktayız. Ama anlayabildiğimiz kadarıyla aşağıda bol bol Paslı metali var.”

Fausto’nun gözleri irileşti. “Şaka mı yapıyorsun? Bu biraz riskli değil mi?”

Shay omuzlarını silktilti. “Burada kalmaktan daha güvenli.”

“Bu hızla giderken, düşüş bileziklerinden daha fazlasına ihtiyacımız olur.” Fausto diz çöktü ve Udzir’in önkolundaki kaldırıcı yastıkları çıkarıp Shay’e fırlattı.

Shay onları takarak Ren’e döndü. “Hadi, ilk önce sen ve ben.”

“Bizi tutacak harabelerden başka bir şey yokken fırtınanın içine mi atıyoruz?” diye bağırdı Ren. “Ama bu beyinden–eksik bir şey!”

Shay kakhaha attı. “Bir avuç çılgın ameliyat–maymununun arasına düşmeyi mi tercih edersin? Onlara katılmayı mı düşünüyorsun?”

Ren homurdandı, sonra kendini kargo ağından çözmeğe başladı.

“Yan kapıyı aç!” diye seslendi Shay, Tally’ye. “Seninle her zamanki yerde buluşuruz!”

Aya ile Frizz'in arkasındaki duvar hareket etmeye başladı. Aniden sağanak yağmurla ıslanarak kaçıştılar, rüzgâr giysilerini ve saçlarını çekiştirdi. Kapı açılınca uçan-araç dengesini tekrar yitirdi; araçtan ürpertiler geçti, fırtına aç gözlülükle içeri doldu.

Kargo ambarına dökülen gri ışık altında, Aya düşmeye ne kadar yaklaştıklarını gördü. Fırtınanın savurduğu ağaçları ve tepeleri hızla geçip gidiyordu, en yüksekteki dallar aracın altına sürtüyordu.

"Hazır mısın?" diye bağırdı Shay rüzgâra karşı.

Ren başını salladı ve Shay kollarını ona doladı. Çılgın bir haykırmayla kayar kapıdan dışarı sıçradı.

"Sıra bizde, Hiro!" dedi Fausto ayağa kalkarak. Yaratık-kadının kaldırıcı yastıklarını aceleyle önkollarına bağlamıştı.

"Bu işe yarasa iyi olacak!" diye bağırdı Hiro ve Aya'ya döndü. "İyi şanslar ve Moggle'ı unutma."

Fausto, Hiro'yu yakaladı ve onu uçan-aracın dışına çekti. İkisi hiç ses çıkarmadan sağanak yağmurda gözden kayboldu.

"Ama ikimiz kaldık," dedi Frizz. "Ve yalnızca..."

"Bir de ben," dedi Tally. Sürücü kabininin kapısında durmuş, bir uçan-top ayak bileği kaldırıcısını takmaktaydı. "Şansımız varmış ki o ucubelerin hepsi bu şeylerden kullanıyormuş. O ayaklar üzerinde yürüyemediklerini düşünüyorum."

"İkimizi birden taşıyabilecek misin?" diye sordu Aya.

Tally kaşlarını çatı. “Bu moronu neden alalım? Bize ihanet etti!”

“Ama elinde değildi!” diye bağırdı Aya.

“Nedir o, beyinden–eksik mi?”

“Hayır,” dedi Frizz. “Yalnızca gerçeği söylemem gerek.”

“Ne yapman gerek?”

“Radikal Dürüstlük,” dedi Frizz. “Bir tür beyin ameliyatı.”

Tally gözlerini kısı. “Vay. Sizin şehir yeryüzündeki en tuhaf yer. Neden sana böyle bir şey yapsınlar ki?”

Aya onun dikkatini dağıtacak bir şeyler söylemek istedi, ama Frizz açıklamaya başlamıştı bile. “Ameliyatı ben istedim. Aslında, ben tasarladım.”

“Gönüllü olarak mı köpük–kafa olduğunu söylüyorsunuz? İşte bu! Seni burada bırakıyorum. Hadi gel Aya. Tartışacak zaman yok!”

Aya Tally’yi ikna etmeye çabaladı. “Onu burada bırakamazsın! Ucubeler onu yakalar!”

“Ee? O da bir ucube. Ve bu, yalnızca ikimiz varken de yeterince tehlikeli!”

“Ben bir *köpük–kafa* değilim,” dedi Frizz. “Ama o haklı Aya. Bensiz daha güvende olursun. Beni bırakın!”

“Lanet olsun,” diye homurdandı Tally. “Bunu söylemek zorunda mıydın!”

Tally ikisini birden yakaladı, sonra atladı.

Bu hızda, yağmur taş kadar sert geliyordu.

“Moggle!” diye bağırdı Aya, uçan–araçtan dışarı yuvarlanırlarken. “Beni izle!”

Sonra ağaç tepeleri çarptı. Islak eğreltiotları savrularak Aya’nın yüzüne ve ellerine çarptı, onlar havada yuvarlanarak düşerken dallar çatırdadı. Tally’nin Aya’yı tutuşu kemik kıran türdendi ve ağaçların arasında düşerlerken gri ışık döne döne kararıyordu.

Uçan–aracın kükremesi kayıp geçince Tally, Aya’nın yanında kıvrıldı, ödünç uçan–top donanımı zorlanarak ağaç gövdelerinin ve paslı demir direklerin arasında manevra yaptı. Aya manyetik güçlerin düşüş bileziklerini çekiştirdiğini hissetti. Üçü, tıpkı suda hızla kayan bir taş gibi, sık bir uçan–sekmeye ağaçların arasında yeniden yükseldi.

Dolaşık sarmaşıkları ve eğreltiotlarını parçalayarak yeniden düştüler; yollarına çıkan her şey yağmurdan ıslanmıştı. Aya dikenlerin giysilerini yırttığını hissetti, sonra aniden düşüş bileziklerindeki güçler kayboldu ve Aya yere çarptı.

Dar açıyla düştüler, çalıkların ve yaprakların arasında yuvarlandılar ve metreler boyunca yoğun, ıslak çamurda kaydılar. Aya kaburgalarının Tally’nin sert kavrayışıyla çatırdadığını hissetti, karnına yumruk yemiş gibi tüm nefesi boşaldı.

Sonunda kayıp yuvarlanarak durdular.

Aya derin ve acılı nefesler alarak yavaşça gözlerini açtı.

Yukarıda, büyük kuş sürüleri dönüyor, onların çılgın ve beklenmedik gelişleri karşısında kaçışıp dağılıyorlardı.

Orman burada yoğundu, gökyüzü hemen hemen hiç görünmüyordu. Aya düşüşlerinin açtığı izi, kırık dallardan oluşmuş uzun bir tünel halinde görebiliyordu. Fırtına onları buraya kadar takip etmiş gibi, salladıkları yapraklardan ve eğreltiotlarından hâlâ su dökülüyordu.

“Siz ikiniz iyi misiniz?” diye sordu Tally.

“Ah,” demeyi başardı Aya. Nefes almak canını acıtıyordu.

“Tahmin edeyim,” dedi Frizz. “Metalsiz kaldık.”

“Yalnızca yetecek kadar vardı,” dedi Tally. “Biraz daha az olsa yere yapışırđık.”

“Yere yapıştık zaten,” diye inledi Aya. Islak saçları yüzüne yapışmıştı, vücudunun her yeri yapraklar, eğreltiotları ve çamurla kaplanmıştı.

Tally çömeldi ve yanlarında yukarı uzanan yüksek bir yapıyı gösterdi. “Evet ama bunun yanından geçmeseydik, şimdi pelte olmuştuk. O ucubeler her ne peşindeyse, bu yıkıntılardaki bütün metali toplamayı içeriyor.”

Aya inleyerek yavaşça doğrulup oturdu. Onların düşmesine ramak kalmışsa, peki...

Yüzük parmağını bükecek oldu.

“Mesaj yok!” diye terslendi Tally, onun bileğini yakalayarak. “Bizi ele vereceksin. Dahası, diğerlerinden birkaç kilometre uzakta olmalıyız. Ten-anteninin ulaşamayacağı kadar uzak.”

“Ama yaralanmış olabilirler!”

Frizz, Aya'nın elini tuttu ve nazikçe Tally'nin elinden kurtardı. "Fausto ve Shay yanlarında yalnızca birer yolcu taşıyor. Muhtemelen bizden daha yumuşak iniş yapmışlardır."

"Muhtemelen mi? Uçarak gidip bir ağaca çarpmamışlar-sa!" diye bağırdı Aya, ama göz-ekranım çalıştırma dürtüsüne direndi. Moggle'ın yumuşak iniş yapmasına yetecek kadar metal bulup bulmadığını merak ederek ormanı taramadı. "En azından bağırılmaz mıyım?"

Tally omuzlarını silkti. "Bağır madem."

Aya derin bir nefes aldı ve bağırdı: "Moggle!"

Ormanın derinliklerinde gece ışıkları yanıp sönerек ona yanıt verdi. Aya uçan-kameranın eğreltiotlarının ve sarmaşıkların arasında zikzaklar çizerek ona doğru geldiğini gördü. Moggle'm kaldırıcıları yerde bulabildiği metal parçaları kullanıyordu.

"O düşüşü çekebildin mi?" diye sordu Aya.

Gece ışıkları bir kez daha çaktı ve Aya gülümsedi.

Ren'in yaptığı değişiklikler bunu da başarmıştı.

ORMAN

Aya ormanın ne kadar *sinir bozucu* olabileceğini hiç fark etmemişti.

Orman hayal edilemez ölçüde sıcak, dolambaçlı ve gizemliydi. Her yön ağaçlardan dökülen muazzam köklerce tıkanmıştı. Eğreltiotlarının arasında örümcek ağları parlıyordu ve rutubetli hava, böcek sürüleriyle doluydu. Yer insanın ayağına takılıp duran sarmaşıklarla kaplıydı ve yağmurda çağlayanlar, dereler ve kaygan çamurlardan bir labirente dönüşmüştü. Aya'nın Korucu tulumu çamura dayanıklı olarak kalmakta güçlük çekiyordu. Frizz'in giysileri –bir gece önce tekno–kafa partisinde giydiği resmî kıyafet– dağılmak üzereydi.

Yoğun bitki örtüsünün tek bir avantajı vardı: Sağanak yağmuru dayanılabilir hale getiriyordu. Yağmur sonunda orman zeminine kadar ulaşırsa, ağaç gövdelerinden aşağı aksa ve yapraklardan damlasa da en azından Aya'nın kafasını dövmüyordu.

Bu iklimde Pashı harabelerinin tamamen çürüyüp gitmemesi bir mucizeydi, ama Aya ağaçların arasında çok eski

binaların metal iskeletlerini görebiliyordu. Sarmaşıklar ve eğreltiotlarıyla kaplanmışlardı, orman onların düz çizgilerini ve dik açılarını yok etmeye çabalıyordu.

“Nereye gidiyoruz ki?” diye sordu Frizz. “Mesajlar olmadan diğerlerini nasıl bulacağız?”

“Shay her zamanki yer olduğunu söyledi,” dedi Tally.

“Her zamanki mi?” Aya burnuna konmuş bir sivrisineği kovaladı. “Daha önce buraya hiç gelmediğinizi sanıyordum.”

“Harabelerdeki en yüksek kule demek istedi.” Tally gülümsedi. “Çirkin günlerimizde insanlarla hep orada buluşurduk.”

Frizz kaşlarını çatı ve Aya bir radikal dürüstlük anının yaklaştığını hissetti.

“Sen ve Shay mantıktan–eksiksiniz,” dedi Frizz. “Bazen en iyi arkadaşlarımız gibi davranıyorsunuz, başka zamanlarda birbirinizden nefret ediyormuşsunuz gibi.”

“Belki bu, bazen en iyi arkadaşlar olmamız yüzündendir,” dedi Tally. “Ve başka zamanlarda birbirimizden nefret etmemiz yüzünden.”

“Anlamıyorum,” dedi Frizz.

Tally içini çekti. “Güzel–Zamanı’nda, kendimizi sık sık karşıt taraflarda bulduk. Bunun sebebi bizim kavga etmemiz değildi, insanların bizim üzerimizde ameliyatlar yapip bizi birbirimize ihanet etmeye sürüklemesiydi.” Sesi yumuşadı. “Sanırım bu durumda sıkışıp kaldık.”

“Ama kütle–itici haberi yayınlandığında yardım için onu aradın,” dedi Frizz. “Yani, o hâlâ senin arkadaşın, değil mi?”

“Elbette öyle. Beni bir köpük–kafalı olarak yaşamaktan kurtardı. Dünyadaki başka herkesle birlikte. Ama bu arada çok da kavga ettik.” Tally gözlerini kısarak Frizz’e baktı. “Bu yüzden senin beyin ameliyatın beni ürkütüyor. İnsanlar seni değiştirdiği zaman kötü şeyler olabilir. Daha sonra düzeltemeyeceğin şeyler.”

“Belki sen bir şeyleri düzeltebilirsin,” dedi Frizz. “Yabana kaçmak yerine insanlarla konuşarak.”

Tally kaşlarını kaldırdı ve Aya telaşla araya girdi. “Belki de nereye gideceğimizi düşünmeliyiz ve bu işi daha sonraya bırakmalıyız.”

“Şunu anlayayım,” dedi Tally, Frizz’e. “Sırf bir şeylerden bahsetmek için beyin ameliyatı mı oldun?”

“Eskiden durmadan yalan söyledim,” dedi Frizz. “Kendime güvenemiyordum, bu yüzden değişmek zorundaydım.”

“Bu çok cesarettten-eksik!” dedi Tally. “Gerçeği söylemeyi öğrensen olmaz mı?”

“Öğrendiğim şey zaten gerçeği söylemek, Tally.”

“Ama bir seçim yapmıyorsun!” Tally parmağıyla kendi şakağını gösterdi. “Benim beynim hâlâ bir Özel olarak düzenlenmiş durumda, ama ben onunla her gün mücadele ediyorum.”

“Ve zaman zaman kaybettiğini fark ettim,” dedi Frizz.

Tally bir an duraksadı. “Gerçekten kaybettiğimi görmedin, köpük–kafa. Hiç kaybetmememi dilesen iyi olur.”

“Teknik olarak, ben bir...”

Aya araya girdi. “Belki de beyin ameliyatlarını karşılaştırmak yerine, ne yöne gideceğimize karar vermeliyiz, ne dersiniz? Yağmur dinmeye başladı.”

Tally bir süre Frizz’e dik dik baktı, sonra başını kaldırdı. Yapraklara vuran yağmurun düzenli sesi azalmıştı.

“Bana uyar,” dedi Tally tükürüncesine.

Hızla arkasını döndü ve en yakın ağaca sıçradı, gövdesine tutunarak yukarıya tırmandı. Frizz ve Aya sessizlik içinde izlediler. Tally’nin bu kadar hızlı hareket edebilmesi, eğretilerleri arasında ölümcül bir zarafetle süzülmesi, ağırlığını taşıyabilecek kadar sağlam görünmeyen dallar arasında tırmanması gerçekten büyüleyiciydi.

“Onu kızdırıp duruyorum,” dedi Frizz.

Aya içini çekti. “Sanırım Tally ve Radikal Dürüstlük pek uyumlu değil. O ve Shay çok şey yaşamışlar. Bizim yaşı-mızdayken bir savaştaymışlar, ne de olsa.”

Frizz bakışlarını ağaç tepelerinden yere indirdi. “Ya o haklıysa? Belki de ben, ameliyat olmadan gerçeği söyleyemeyecek kadar tembelimdir.”

“Sen tembel değilsin, Frizz. Herkes kendi çetesini başlatmıyor.”

“Belki,” dedi Frizz, kolundaki bir sivrisineğe şaplak atarak. “Ama benim Radikal Dürüstlüğüm olmasaydı, kendimizi bu ormanda bulmayacaktık.”

“Hayır, hâlâ tutsak olacaktık.” Aya ona dönerek manga-gözlerine baktı. “Ve senin Radikal Dürüstlüğün olmasaydı, muhtemelen o gece beni durdurup burnuma iltifat etmeyecektin.”

“Bunu söyleme,” dedi Frizz, onu yakınına çekerek. “Bazen tesadüfen karşılaşmış olmamız beni korkutuyor. Sen o partiden bir dakika önce ayrılıysaydım, birbirimizi asla tanımayacaktık.”

Aya onun saçlarından ıslak bir yaprak çekti. “O zaman bu yapış yapış çamurlu ormanda kısılıp kalmayacaktın.”

“Başka herhangi bir yerde olmaktansa burada seninle olmayı tercih ederim,” dedi Frizz.

Aya ona sarıldı. Frizz’in ceketi sırlıslıkladı ve çılğın inişleri sırasında yırtılmıştı. Aya’nın kaburgaları ağrıyordu, ama ona sıkı sıkı sarılmaya devam etti. “Tally-wa’nın ne düşündüğü umrumda değil. Bu tür şeyler söylediğinde yalan söyleyemediğin için mutlu oluyorum.”

Frizz onu nazikçe daha da yakına çekti ve dudakları buluştu. Bir an, vızıldayan sinekler ve damlayan yağmur Aya’nın çevresinde soldu, yalnızca kollarındaki Frizz’in titrek sıcaklığı kaldı.

Yukarıdaki ağaçlar aniden sallandı. Başlarını kaldırıp baktılar.

Tally’ydi... Havada düşüyordu, uzanıp dalları ve sarmaşıkları yakalıyor, yuvarlanarak aşağı iniyordu.

Birkaç metre öteye, eğreltiotlarının arasına yavaşça indi. Bir an, Kesici hatlarında yoğun, savunmasız bir ifadeyle onlara baktı.

“Sorun ne?” diye sordu Aya, Frizz’den uzaklaşarak.

“Yakında bazı yaratıklar gördüm.”

“Onlar seni gördü mü?”

“Elbette hayır.” Tally, yüzü karararak sırtını döndü.

“Ama altüst olmuşsun,” dedi Frizz.

“Yok bir şey.”

Aya sormamaya karar verdi, ama elbette Frizz’in başka fikirleri vardı.

“Öpüşmemiz seni altüst etti, değil mi?”

Tally ona döndü, şaşkınlıkla iri iri açılmış gözlerindeki ifade öfkeye dönüştü ve sonra başka bir şeye...

“Frizz,” dedi Aya usulca. “Bunun Tally-wa’nın umrun-da olduğunu...”

“Birini son öptüğümde onun ölmesini izlemek zorunda kaldım,” dedi Tally. “Ve yalnızca düşünüyordum: Ölüm, düzeltilemeyen bir şey. Hakkında konuşarak da, dünyadaki tüm beyin ameliyatlarıyla da.”

Aya, Frizz’e sarıldı ve yutkundu.

“Üzüldüm Tally-wa,” dedi. “Bu çok üzücü.”

“Bir de bana sor.” Tally bakışlarını kaçırdı. “Bunu söylediğime inanamıyorum. Beyinden-eksik ameliyatın bulaşıcı falan mı?”

Aya yavaşça başını salladı.

“Ama sırf bu yüzden öpüşmekten vazgeçmemelisin.”

Tally bir an daha ona baktı, sonra acı acı güldü. “Burada durup tarih mi konuşmak istiyorsunuz?”

“Hayır,” dedi Aya çabucak. “Bence şimdilik bu kadar Radikal Dürüstlük yeterli.”

“O zaman beni izleyin,” dedi Tally.

Hızla döndü ve sekerek eğreltiotlarının, ağaçların ve çamurun içine daldı. Aya onun arkasından baktı ve içini çekti.

Her nereye gideceklerse uzun bir yürüyüş olacaktı.

YIKINTILAR

Tally'ye ayak uydurmaya çalışmak pek eğlenceli değildi.

Özel kasları ve refleksleri sayesinde hiçbir şey onu durduramıyordu. Dev, dolaşık çalı yığınları, bir düzine parçaya ayrılmış ölü ağaçlar, kükreyen sağanak yağmur. Gidecekleri yolu kontrol etmek için ağaç gövdelerine tırmanıyordu ve tıpkı bir maymun gibi yüksekteki birbirine geçmiş sarmaşıklarda uçuyordu. Yüzünde sıkılmış bir ifadeyle Aya'yla Frizz'in yetişmesini beklerken, yağmur ve çamur yüz ayrı yeşil tonuyla benek benek olmuş kamuflaj kıyafetinin üzerinden kayıyordu.

Moggle enkazdan enkaza sekiyor, manyetik alanları basamak taşı gibi kullanıyordu. Uçan-kameranın yol bulamadığı birkaç yerde Aya'yla Frizz buharlı sıcakta onu taşımak zorunda kalıyordu. Tally, kameralardan hoşlanmadığını söyleyerek onu taşımaya yardım etmeyi reddetmişti. Aya için hayret verici olan, kaldırıcılar, lensler ve elektronik beyinden oluşan futbol topu büyüklüğünde bir şeyin nasıl bu kadar ağır olabildiği idi.

Ama en kötüsü, birbirine dolaşmış sarkık ağaç köklerinin altından geçmek, çamurda sürünmek ve örümcek ağlarıyla sarmaşıkları biçerek yol açmaktı. Ellerinin altında çürük yaprak tabakaları parçalanıyordu ve yanlış bir adım bir kırkayak yuvasını dağıtıyordu. Bulutlu gökyüzünün kurşunu ışığı ağaçların arasından zar zor süzülüyor, orman zeminini daimî bir kasvete bürüyordu.

Aya oyalanmak için Tally'nin kimden bahsettiğini merak etti. Diego Savaş'nda pek çok insan ölmüştü elbette, ama hatırlayabildiği kadıyla ölenler arasında Kesiciler yoktu. Tally başka kimi öpmüş olabilirdi? O zamanlar başka herkes ya çirkin ya da köpük-kafaydı. Bu hiç akla yakın gelmiyordu.

Tally normal ünlü insanlardan ne kadar farklıydı! Nana Love'ın sevgilisi ölecek olsa, şehirdeki herkes adını öğrenirdi. Ama Tally çok içine kapanıktı, radikal dürüstlük patlamaları bile gizemliydi.

Aya bir sivrisineğin kolunu soktuğunu hissetti ve onu dümdüz etti. Sineğin minik ezilmiş bedeninden her yerine kan saçılmıştı. Aya içini çekti ve bir fiskeyle sineği fırlattı.

"Tally-sama yabanda, böyle bir yerde yaşamaya nasıl dayanabiliyor?" diye mırıldandı Frizz'e. "Son derece rahattan-eksik."

"Onun rahat etmeye aldırıldığını sanmıyorum," diye homurdandı Frizz. Kollarındaki Moggle'ı düşürmeden çürük bir ağacın üzerinden geçmeye çalışıyordu.

Aya uçan-kamerayı ondan aldı. "Görünüşe göre arkadaşlarını da o kadar sevmiyor. O zaman, umrunda olan ne acaba?"

"Eh, her şeyden önce, gezegen umrunda." Frizz çamurlu zemine indi ve Moggle'ı geri aldı. "Bu yüzden buradayız, unuttun mu?"

"Ah, evet... şu." Aya içini çekerek bata çıka yürümeye başladı. "Dünyayı kurtarmanın bu kadar bunalıcı ve çamurlu bir iş olacağı hiç aklıma gelmemişti. Doğru yöne gittiğimizden bile emin değiliz. Tally'yi kaç zamandır görmedim. Yine keşfe çıkmış olmalı."

"Her nereye gidiyorsak, en azından çevrede biraz metal var." Moggle kollarında yükseldi ve kaldırıcıları tutunacak bir şey bulunca hevesle öne geçti.

Uçan-kamerayı izlediler. Sonunda orman önlerinde aralandı. Yeni kesilmiş bir açıklığın ortasında iki eski Pash kulesi yükseliyordu. Çelik gergileri sarmaşıklara bürünmüştü.

Aya ani aydınlık karşısında gözlerini kırıştırdı; sağanak bir süre önce dinmiş olmalıydı. İki ayrı dünyaydı sanki: Ormanda yağmur hâlâ yağıyordu, ağaçlar ıslak çamaşırlar gibi su damlatıyordu. Ama burada, açıkta, eğreltiotlarının arasında güneş ışınları oynaşıyordu.

Tally yumuşak bir gümlemeyle yanlarına indi.

"Sessiz olun," dedi usulca, başını kaldırıp kulelere bakarak. "Önceden gördüğüm ucubeler hâlâ orada bir yerde."

Aya gölgelere doğru adım atarak fısıldadı, “Bizi tam onların kucağına getirdiğini mi söylüyorsun?”

“Araç ödünç almamız gerek. Orman boyunca yürümenizi seyredeceğimi mi sandınız?”

“Yine yakalanmamızı mı istiyorsun?” diye sordu Frizz.

Tally içini çekti. “Senin köpük-kafa ameliyatın varken olmaz. Her şeyi hemen ele verirsin.”

“Teknik olarak ben bir...”

“Siz burada bekleyin,” dedi Tally, açıklığa koşarak. Yıkıntılarının çevresinde yetişmiş çalılarının arasına daldı.

Aya iki kuleye baktı.

Biri diğerinden çok daha yüksekti, ama yine de uçan-araçtan gördüğü bazı kuleler kadar büyük değildi. Ama tüm Paslı binaları gibi büyük ve basitti. Çocuksu dik açılar vardı, aralıklar ve hareketli bölmeler yoktu. Yalnızca havada yükselen dev bir sütundan ibaretti. Gergilerine sarmaşıklar tırmanmış, ormanın kendisi koca metal iskeleti yıkmaya çalışıyormuş gibi sıkı sıkı sarılmışlardı.

Kulenin tepesinde, bir inşaat vinciyle uğraşan üç yaratık gördü. Uçan-top donanımları içinde yüzücülere benziyorlardı; boğucu havayı itiyor, uzun parmaklı ayakları fazladan bir çift el gibi sallanıyordu.

“Bak, şurada,” diyerek işaret etti Frizz.

Tally daha yüksek olan kulenin ortasında eskimiş, çürük zemindeki deliklerden, binayı istila etmiş bitki örtüsünün arasından geçerek tırmanıyordu. Ödünç aldığı uçan-top donanımından güç alarak bir kattan diğerine tırmanıyordu. Avına doğru süzülen bir kedi kadar zarif ve sessizdi.

“Onu izle Moggle,” diye fısıldadı Aya. “Ama kimseye görünme.”

Uçan-kamerayı öne itti. Kamera açıklığın üzerinden uçuş ve yıkıntının içinde gözden kayboldu.

Tally en tepeye ulaşmıştı bile, ama yaratıklar işlerine fazla daldıklarından onun yaklaştığını fark etmediler. Vincin pençelerine yol gösteriyor, kesici uçlarını gergilerden büyük parçalar koparmak için kullanıyorlardı.

Moggle, lensleri tek tük güneş ışınlarında pırıldayarak yıkıntıda hızla yükseldi. Aya, Tally'yi uçan-kameranın bakış açısından izlemek için ölüyordu, ama ten-antenini kullanmak onları ele verirdi.

İnşaat kaldırıncısının bıçakları canlandı, dönen dişler vahşi çılgınlıkla metali biçti. Ani şamata kulelerin içindeki karanlıktan minik kahverengi kuş sürüleri kaldırdı. Aya bir an sonra onların yarasa olduklarını fark etti. Işıldayan yaylar halinde kıvılcım çağılayanları fışkırdı.

Ses ormana yayılırken Tally, sarmaşıklara bürünmüş yıkıntının korumasından fırlayarak doğrudan yaratıklardan birine çarptı. Şekil iki büküm oldu, sonra dönerek kuleden düştü, havada gevşekçe süzülmeğe başladı.

Diğer ikisi dönüp baktılar, ama Tally gözden kaybolmuştu bile, çarpışmadan sekerek yıkıntının içine dalmıştı. İki yaratık havayı çılgınca çalkalayarak birbirlerine karmaşık jestler yaptılar ve ne olduğunu anlamaya başladılar.

Tally yine saklanma yerinden fırladı ve onlara çarptı. Darbeleri hızla indi ve iki yaratığın döne döne havaya fırlamalarına sebep oldu.

“Eyvah,” dedi Frizz.

Tally’nin ilk kurbanını gösteriyordu. Yaratık yıkıntılardan uzağa doğru süzülüyordu. Kulelerin manyetik alanından uzağa süzülen şekil alçalmaya başlamıştı...

“Sence bu yumuşak bir iniş mi olacak?” diye sordu Aya.

“Bundan kuşkuluyum,” dedi Frizz, gölgelerden dışarı çıkıp yukarıya seslenerek. “Bak Tally!”

Ama vincin bıçakları hâlâ çalışıyor, cıgıllıkları ormandan yankılanıyordu ve diğer iki yaratığın üstesinden gelen Tally’nin çevresine kıvılcımlar dökülüyordu.

“Seni duyamaz!” diye haykırdı Aya. “Ne yapacağız?”

“Moggle onu yakalayabilir mi?” diye sordu Frizz. “Şehirde, bizim senin tahtandan düştüğümüzde olduğu gibi?”

“Ama Moggle da bizi duyamaz.”

Yaratık ormanın üzerindeydi, hâlâ baygındı ve hâlâ döne döne ağaçlara doğru gidiyordu, ama şimdi daha hızlı alçalıyordu.

“O zaman mesaj yolla!” diye bağırdı Frizz.

“Ama Tally dedi ki...”

“Zorunlusun!”

Aya yutkundü, sonra yüzük parmağını bükte. “Moggle, git düşen ucubeyi yakala! Çabuk!”

Mesajın, izi sürülemeyecek kadar kısa olduğunu umarak bağlantıyı kesti.

Yukarıda, Moggle’in minik silüeti yıkıntıdan fırladı ve yere yuvarlanmakta olan şekle doğru uçtu. İki şekil tam

ağaç tepelerinin üzerinde buluştular ve sık dalların arasında kayboldular.

“Umarım çok geç kalmamışsızdır,” diye mırıldandı Frizz.

Metal yiyen bıçakların sesi sonunda kesildi, son yankılar huzursuz olmuş kuşların çığlıkları arasında soldu. Vinç yıkıntılardan birkaç metre uzaklaştı, sonra alçalmaya başlayarak iki dev pençe gibi onlara doğru uzandı.

Kontrolü Tally'deydi ve gemide iki baygın yaratık vardı.

“Size uçan-top donanımları getirdim!” diye bağırdı aşağıya doğru. “Bu hurda metali taşıyabilmek için buralara bir manyetik hat kurmuş olmalılar. Daha fazla yürümek yok!”

“Şey, bu harika!” diye bağırdı Aya yukarıya. “Ama üçüncüye ne olduğunu gördün mü?”

Tally ufkı taradı. “Bu tuhaf. Nereye gitti?”

Aya kaldırıcı alçalırken birkaç saniye bekledi. Yaptığı işi nasıl açıklayacağından emin değildi.

Frizz'in Radikal Dürüstlüğü onu kurtardı.

“Döne döne uçup gitti,” dedi Frizz. “Yıkıntılarının manyetik alanından çıktı.”

“Düştü mü?” diye sordu Tally.

Frizz başını iki yana salladı. “Hayır. Moggle'ı onu yakalaması için yolladık.”

“İyi düşünmüşsünüz.” Tally gülümsedi. “Sanırım bazen siz şehir çocukları o kadar da işe yaramaz olmuyorsunuz.”

"Ama bir sorun var," dedi Frizz. "Moggle yıkıntıda, yukarıda seninle birlikteydi, bizi duyamayacak kadar uzaktaydı. Mesaj göndermek zorunda kaldık."

"Mesaj mı gönderdiniz?"

Frizz başını salladı. "Ya bunu yapacaktık ya da onun düşmesine izin verecektik."

Aya bir Kesici gazabı patlamasına hazırlanarak yutkundu.

Ama Tally'nin sesi sakın ve soğuktu. "Oyuncağınızı peşimden yollamanız gerekiyordu, değil mi? Bir uçan-kameranin beni ele verebileceği hiç aklınıza gelmedi mi? Ya da yaptığım her şeyin beyinden-eksik bir haberde yayınlanmasını istemiyor olabileceğim?"

"Affedersin," diye ciyakladı Aya, hâlâ kor kızıl bir öfke patlaması bekleyerek.

Tally içini çekmekle yetindi. "Tamam, o zaman harekete geçsek iyi olacak. Yakında buraya gelirler."

Diz çöktü ve iki yaratığın uçan-top donanımlarını çıkararak, Aya'ya bir çift ayak bileği yastığı fırlattı.

"Şey, Tally?" dedi Aya endişeyle. "Biz bunları nasıl kullanacağımızı bilmiyoruz."

"Sıfır yerçekimine ayarlayın," diye terslendi Tally. "Ben sizi çekerim."

Yastıkları takarlarken Aya, Moggle'la yaratığın düştüğü yöne baktı. Ağaç tepelerinin arasında, havalandıktan sonra yeniden konmaya başlayan birkaç kuştan başka hiçbir şey hareket etmiyordu. Aya, sırf yaratığın ve kamerasının sağ

salim konduğundan emin olmak için, Moggle'ın bakış açısından bakabilmeyi diledi.

Ama muhtemelen bu fikir Tally'yi pek memnun etmeyecekti.

Aya uçan-top donanımlarını taktıktan sonra Frizz onları çalıştırdı. Tekinsiz bir ağırlıksızlık Aya'nın bedenini ele geçirdi. Sanki görünmez ruhlar kollarını ve bacaklarını yakalamıştı. Aya bir adım attı ve kendini, onu nazikçe iten bir esintiye kapılmış, yukarı doğru süzülürken buldu.

"Oyalanmayı bırakın!" diye emretti Tally. "Elimi tutun."

"Ama Moggle daha dönmedi!"

"Umrumda mı sanıyorsun? Gitmemiz gerek!"

"Ama Moggle'a mesaj gönderip bizi izlemesini söyleyebilir miyim? Yoksa burada bekler!"

"Endişelenme Aya-la," dedi Tally, onun bileğini sıkıca kavrayarak. "Seni izleyen uçan-kamera olmasa bile, yine de gerçek olursun."

Frizz'in uzattığı eli yakaladı ve ikisini birden çekerek havada sürükledi.

METAL

Ağaçların üzerinde süzülüyor, kovalayan olup olmadığını görmek için gökyüzünü tarıyorlardı.

Tally haklıydı: Ormanın çatısına kalın kablolar gerilmişti ve bunların manyetik alanları yıkıntılardan toplanmış hurda demirleri taşımak için kullanılıyordu. Onları taşımaya fazlasıyla yetecek kadar metal vardı. Tonlarca hurda metalle karşılaştırılınca, uçan-top donanımları kuşanmış üç kişi hiçbir şeydi.

Ama uçan-tahta olmadan uçmak huzursuz ediciydi. Eden Maru yaparken çok kolay görünüyordu, ama Aya kaldırıcı donanım içinde kendini dingildek hissediyordu, sanki kollarına ve bacaklarına bağlanmış görünmez kol değneklerinin üzerinde denge kurmaya çalışıyordu.

Moggle'ın yokluğu daha da şaşkın hissetmesine sebep oluyordu. Aya'nın ikinci çift gözü kaybolmuş ve yalnızdı, muhtemelen hasar görmüştü ve her geçen an daha da geride kalıyordu.

Ve bir düğme kamerası bile yoktu.

"Şu yıkıntıları görüyor musunuz?" dedi Tally. "Shay ve Fausto bizimle orada buluşacak."

İleride sağda, okyanusun güneş ışığı altında ışıldadığı tarafta ormandan dev bir kule yükseliyordu ve zirvesi yavaş yavaş dağılmaya yüz tutmuş bulutların arasında kaybolmuştu. Çevresinde, muhtelif yıkım aşamalarında başka iskelet kuleler vardı. Aya bu mesafeden, metal kemiren bıçaklardan fışkıran kıvılcım çağlayanlarını görebiliyordu.

Burada, ormanın üzerinde, yıkıntıların nereye kadar uzandığı seçilebiliyordu. On, yirmi milyon insan barındırabilen Paslı şehirleri olduğunu hatırlıyordu. Çağdaş dünyadaki her şeyden çok daha fazla... Ve yaratıklar onu paramparça ediyordu.

“Bunca metale neden ihtiyaç duyuyorlar?” diye sordu Aya.

Frizz ona döndü. “Belki de bulduğun mermileri burada yapıyorlardır. Man-hav hattını kullanarak onları içi boşaltılmış dağlara nakledebilirler.”

“İyi bir teori Frizz-la, ama o kadar basit olduğundan kuşkuluyum,” dedi Tally. “David ve ben bütün gezegeni dolaştık. Her gittiğimiz yerde, biri gizlice yıkıntıları parçalıyor, şehirlerin yaptığından daha hızlı bir biçimde hurda metal topluyordu.”

“Ve bunu yapanlar yalnızca ucubeler mi?” diye sordu Aya.

“Anlayabildiğimiz kadarıyla öyle. Bir arkadaşımız onları benim geldiğim şehrin yakınlarındaki yıkıntıları parçalar-ken gördü. Bize onlardan bahseden oydu.” Tally, Aya’ya baktı. “Sonra ortadan kayboldu. Tıpkı biz gelmesek senin de kaybolacağın gibi.”

“Bu, neden herkesin metal peşinde koştuğunu açıklıyor,” dedi Frizz. “Bizim şehrimiz Paslıların madenlerde bıraktıklarını bulmak için toprağı kazıp açmaktan bile bahsetmeye başladı.”

Tally ona soğuk soğuk baktı. “Bunu denerlerse, yeni Özel Durumlar tarafından ziyaret edilirler.”

Bir an duraksadı, sonra aniden onları çekerek durdu ve ağaçların arasına alçaldı. Sık dalların arasından, dolaşık sarmaşıklardan ve yapış yapış örümcek ağlarından geçtiler.

“Sorun ne?” diye fısıldadı Aya.

“Biri mesajını duymuş.”

Aya parça parça gördüğü gökyüzüne baktı, ama hiçbir şey göremedi.

Tally’nin kamuflaj kıyafetinin yüzeyi kıpırdanmaya başladı. Yeşil kamuflaj kumaşının benekleri ayrı ayrı parçalara bölünüyormuş gibi kayıp kıvrandı. Yavaş yavaş pullar yayılmaya, Aya’nın tulumunda sürünmeye başladı. Aya, Frizz’e baktı ve onun da kuşatıldığını, kamuflaj kıyafetinin iki pullu kanat gibi yayıldığını gördü.

“Bu kızılötesi dalgalarınızı saklar,” diye fısıldadı Tally. “Sakın kıpırdamayın.”

Ormanda bir gölge kayarak, yaprakların arasından süzülen dağınık güneş ışınlarını kesti. Kamuflaj kıyafeti yüzünü saklamadan önce Aya, gölgenin kaynağını gördü: yavaş yavaş başlarının üzerinden geçen iki uçan-araç.

Orman bir gıcırtyla doldu, araçların manyetik alanının basıncı altında kablolar sarktı. Kuşlar dağıldı, hava bir

anlığına çırpınan yeşil kanatlarla doldu. Aya manyetik akımlar artarken, uçan-top donanımının titrediğini, saçlarının çıtırdadığını hissedebiliyordu.

Araç, başlarının üzerinde duraksadı ve Aya sesler duydu. Muhtemelen yukarıda uçan-top donanımı kullanan ucubeler süzülüyor, ormanı tarıyorlardı. Aya aşağıdaki yere odaklandı ve nefes almamaya çalıştı.

Ama sonunda gölgeler geçip gitti ve kablo gıcırıtıları uzaklaştı.

Ses solduktan uzun saniyeler sonra Tally, Aya'yla Frizz'i bıraktı. Kıyafeti yine kendi bedenine toplandı, kumaş yenden yapılanırken yer yer Tally'nin teninden parçalar sergiledi. Aya onun kollarında ince yara izi sıraları gördü.

"İşte bu yüzden mesaj kullanamayız," dedi Tally.

"Senin onların işçilerini hırpalamanı da fark etmiş olabilirler, biliyorsun," dedi Aya, acıyla nefes alarak. Tally'nin kavrayışının ardından, buruşturulmuş bir parça kâğıt gibi hissetmişti.

"İyi bir noktaya değindin." Tally gülümsedi. "Ama bu hat üzerinde bir yerlerde olduğumuzu biliyorlar. O araçlar gözden kaybolana kadar burada kalmalıyız."

Orada süzülerek, ormandaki kesintisiz böcek vızıltılarına kulak kabarttılar. Aya uçan-top donanımı içinde kendini gittikçe daha rahat hissediyordu. Yaratıkların yaptığı gibi havayı iterek hareket etmeyi denedi ve ağaçların üzerindeki serin esintilerde süzüldü.

Burada, ağaçların en yüksek tabakasında, orman çok daha az kasvetliydi. Sarmaşıklar çiçeğe durmuştu ve güneş ışınları yanardöner böcek kanatlarından yansiyordu. Hemen başlarının üzerinde pembe sorguçlu kuşlardan bir sürü uçuşuyordu. Yeşil kanatların arasındaki beyaz karınlarını sergileyerek, gıklayarak en iyi dallar için savaşıyorlardı. Boncuk gözlerinin arasında parlak sarı gagası olan bir tanesi kuşkuyla Aya'ya baktı.

Belki de orman o kadar kötü değildi; tabii çamur ve pisliğin üzerinde süzülebiliyorsanız. Elbette ormanın muhteşemliği Aya'nın kamerasını daha da fazla özlemesine sebep oluyordu.

"Tally-wa," dedi Frizz usulca. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Seni durdurmam mümkün mü?"

"Muhtemelen hayır," dedi Frizz. "Aya'nın bulduğu silindirler, ya onlar gerçekte silah değilse?"

"Başka ne olabilirler ki?" diye sordu Aya.

Frizz bir an duraksayarak aralarında uzanan kabloya baktı. "Ya onlar yalnızca metalse? Bütün bunların amacı bu değil mi?"

"Ama Frizz," dedi Aya. "İçlerinde akıllı-madde vardı, unuttun mu? Bu silah olduklarını kanıtlıyordu!"

Frizz başını iki yana salladı. "Bu, içlerinde bir yönlendirme sistemi olduğunu kanıtlıyordu. Ama ya yalnızca bu adaya uçmak üzere programlanmışlarsa?"

"Neden kendi kendilerini bombalamak istesinler ki?" diye sordu Aya.

“Binaları hedef almak zorunda değiller,” dedi Frizz.

“Bu doğru,” dedi Tally. “Ne de olsa, bu bir ada. Silindirler okyanusa düşebilir. Bu, atmosfere giriş yaptıktan sonra soğumalarını sağlar. Ondan sonra metali alabilirsin.”

Frizz, ellerinin hareketiyle çevresindeki eğreltiotlarını sallayarak havada ona doğru döndü. “Yaratıkların her yerde metal topladıklarını söyledin. Belki de kütle-iticiler yalnızca onları buraya getirmek için kullanılıyordu.”

“Dünyanın diğer yanından gizlice nakletmekten daha kolay,” dedi Tally. “Belki de bulduğumuz bütün o boş dağlar kendi metallerini çoktan bitirmişlerdi.”

Frizz başını salladı. “Bu, senin bulduğun mekândan neden taşındıklarını açıklıyor, Aya-çan. Silindirleri buraya göndermeye hemen hemen hazırıldılar.”

“Frizz!” diye bağırdı Aya. “Sen neden *onun* tarafındasın?”

“Bunun taraf tutmakla ilgisi yok.” Frizz omuzlarını silk-ti. “Bunun neyin doğru olduğuyla ilgisi var.”

“Sorun nedir Aya-la? Küçük hikâyenin doğru çıkma-yacağından mı korkuyorsun?” Tally güldü. “Yanlış anlamışsan hiç şaşırmam. Her şeyi uçan-kameralar ve haberler aracılığıyla gördüğün zaman, gözünün önünde olup bitene karşı kör olman mümkün.”

Aya yanıt vermek istedi, ama kendini kekelerken buldu. Frizz’e dik dik baktı.

Frizz boğazını temizledi. “Eh, bunca metali neden istediklerine dair hâlâ en ufak fikrimiz yok.”

“Burada yeni bir şey yapmıyorlar,” dedi Aya. “Birkaç fabrika ve bazı depo binaları dışında hiçbir şey görmedim.”

Tally bir an düşündü.

“Udzir’in fedakarlık yapmak hakkında söylediklerini duydunuz, değil mi?” dedi Aya. “Bu size biraz *tekinsiz* bir ifadeymiş gibi gelmedi mi?”

“İnsanlığı kurtarmak istediklerini söyledi.” Tally içini çekti. “Tarihsel olarak bu, güneş enerjisinden dünya çapında beyin hasarına kadar her anlama gelebilir.”

“Ya da dünya çapında yıkım!” dedi Aya.

“Şehirler çılgın gibi genişlerken, David’le benim içimizden de biraz yıkım yapmak geçti.” Tally başını iki yana salladı. “Bazen Paslı günlerine geri dönüyormuşuz gibi geliyor.”

“Ama metal olmadan Paslı olamazsın,” dedi Frizz usulca.

Tally ona baktı. “Yaratıkların genişlemeyi yavaşlatmaya çalıştığını mı düşünüyorsun?”

Frizz omuzlarını silkti. “Binalar ve man-hav hatları için metale ihtiyacın var, o kadar.”

“Ve çelik kafes olmadan, hiçbir şey uçmaz,” dedi Tally. “Araçlar, tahtalar, yeni süslü uçan malikâneler.”

“Ama herkes yine madencilik yapmaya başlamaz mı?” diye sordu Aya.

“Bir maden robotunu patlatmak, birinin malikânesini patlatmaktan daha kolay,” dedi Tally usulca.

Aya tek kaşını kaldırdı.

“Özel koşullar altında bir şeyler patlatmaya eğilim duyuyorsan...” Tally omuzlarını silkti. “Ucubelerin peşinde olduğu şey buysa, onların tarafında bile olabilirim. İnsanları kaçırmaya son verirlerse.”

Aya yaprakların arasından, parçaladıkları kule yıkıntılarına baktı. Frizz ve Tally'nin haklı olabileceği düşüncesi onu sersemletmişti.

Eğer kütle-iticileri silah değilse bu, dünyanın korkunç bir yeni savaş çağına düşmek üzere olmadığı anlamına geliyordu. Eğer ucubeler şehirlerin yabancı mahvetmesini önlemenin bir yolunu bulmuşlarsa bu, bazı insanların akıllarının gerçekten başlarında olduğu ve Toshi Banana'yla benzerlerinin sonsuza dek çenelerini kapatabilecekleri anlamına geliyordu.

Ama ne yazık ki bunun bir anlamı daha vardı: Aya Fuse adlı on beş yaşında, beyinden-eksik bir kız, zihin-yagmurundan beri duyulmuş en büyük hikâyeyi eline yüzüne bulaştırmıştı.

MAYMUN GİBİ YAP

Aya ve Frizz, Tally'nin ellerini tutarak ağaç tepelerinin üzerinde uçtular.

Onlar geçerken ormandan parlak kuş sürüleri kalkıyor, aşağıda yabani maymunlar çığlık atıyordu. Tally, uçan-araçlardan saklanmak için onları yine ağaçların arasına, Aya'nın ellerinden daha geniş parlak turuncu kanatları olan kelebek bulutlarının içine sürüklemesi gerekti.

Ama Aya bunların hiçbirine dikkat etmiyordu.

Şehir Katili hikâyesi öyle mantıklı gelmişti ki! Üç yüzyıl öncesinden kalma bir tür Paslı karargâhı gibi, içi boşaltılmış koca bir dağ. Gökyüzüne doğrultulmuş, akıllı-madde ve çelik dolu silindirler fırlatmaya hazır bir kütle-itici.

Ama ya Aya yanlış anlamışsa?

Aya daha fazla kanıt gerekmediğine karar verdiği anı hatırlamaya çalıştı.

Şehir Katili bir silahın onu ne kadar ünlü edeceğini fark ettiği an mıydı?

Ne de olsa olay ne kadar büyük olursa, hikâye de o kadar büyük oluyordu. Bunu, yeni çeteler ve süs köpeği saç

modelleri hakkındaki sarsıcı haberleriyle Toshi Banana'dan öğrenmişti. Bu yüzden şehirdeki bütün kanallar hiç soru sormadan Aya'nın hikâyesinin üzerine atlamıştı. Elbette, eğer yanıldığı kanıtlanırsa, aynı hevesle üzerine de çullanırlardı.

Bu utancın karşısında, bir günlük Çamur Kraliçesi saltanatı hiçbir şey olacaktı. Belki şehir arayüzü, insanların sizin hakkınızda neden konuştuğuna aldırımıyordu –yetenekli ya da yalnızca güzel olduğunuz için, dâhi ya da yalnızca deli olduğunuz için, gezegen için endişelendiğiniz ya da yok yere gazaba kapıldığınız için– ama Aya aldırıyordu.

Ve bir yanlış alarm yüzünden ünlü olmak istemiyordu.

İzleyen birkaç saati kablo ağını izleyerek, inşaat kaldırıcılarından ve uçan–araçlardan saklanarak, çıkmaza denk geldiklerinde geldikleri yoldan geri dönerek geçirdiler.

Çok da mutluluk verici bir yolculuk değildi. Moggle'ın yokluğu Aya'yı geçmek bilmez bir diş ağrısı gibi rahatsız ediyordu ve yoğun, rutubetli hava ciğerlerine çorba gibi geliyordu. Korucu tulumu terden sıırıslam olmuştu.

Aya, Frizz'le bir önceki geceden beri bir şey yemediklerinden yakınınca, Tally kamuflaj kıyafetinin ceplerinden acil durum şekerlemeleri çıkardı. İkisi yerlerken, Tally yemyeşil, hiç de yenilebilirmiş gibi görünmeyen bir hevenk küçük muz buldu ve yedi. Anlaşılan Özel midesi her şeyi sindirebiliyordu.

Yavaş yavaş gökdelen kümesine doğru ilerlediler. Kulelerden ayrılan, hurda metal dolu düzenli bir kaldırıncı sırası yolu işaretliyordu.

Birkaç kilometre kaldığında Tally, Aya ile Frizz'i aşağıya, ormana çekti.

"Yolun geri kalanında gözlerden uzak kalacağız."

Aya inledi. "Bu yine yürümek zorunda olduğumuz anlamına mı geliyor?"

"Sizin çamurda sürünmeniz için zamanım yok," dedi Tally. "O donanımları sıfır yerçekiminde tutun ve kablo-lara yakın kalm."

Tally onları ormanın derinliklerine doğru itti. Eğik akşam ışığı, dolaşık sarmaşıkların ve dalların arasında kayboldu.

"Sen bizi çekmeyecek misin?" diye sordu Aya.

Tally hıhladı. "Aşağısı el ele tutuşmak için biraz fazla sıkışık. Maymunlar gibi yapın."

Göstermek için, en yakındaki dalı yakaladı ve sertçe kendine çekti. Ardından yoğun dalların arasında uçarak uzaklaştı. Uzanarak yanından geçtiği bir ağaç gövdesine tutundu ve durdu.

"Gördünüz mü? Ağırlıksız olduğunuzda daha kolay."

Aya ve Frizz birbirlerine yan yan bakarak içlerini çektiler ve tutunacak bir şeyler aradılar. Yakındaki bambu yeterince sağlam görünüyordu. Ama havada süzülerek yaklaştığında Aya, bambunun üzerine yürüyen bir milyon bacaklı bir yaratık gördü. Sürünen şeyden kaçınarak tereddütte uzandı ve bambuyu çekiştirdi.

Bu çaba onu birkaç metre itti, sonra yoğun tropik hava onu liken kaplı bir ağaç gövdesinin yanında durdurdu. Aya yana kıvrıldı ve ağacı tekmeleyince dolaşık ormanda daha uzun bir savrulmayla ödüllendirildi.

Tuhaf bir histi. Ağırlığını uçan-top donanımı taşıyor olsa da, Aya da hâlâ bol bol kütle ve atalet vardı. Özellikle nemli havada harekete geçmek epey çaba gerektiriyordu. Ama hızlandıktan sonra durmak ve yön değiştirmek de aynı ölçüde zordu.

Her yüzeyin çamurlu, yapış yapış, böceklerle kaplı olması, tüm bitkilerin fırtına yüzünden hâlâ ıslak olması da faydalı olmuyordu. Aya ne zaman bir eğreltiotu kümesine dalsa, giysilerini sıırıslam eden bir serpinti yaratıyordu. Ama zamanla nasıl yapılacağını öğrendi; beyni, engellerin arasında açık yollar bulmak, ileride bir sonraki desteği aramak ve yapış yapış örümcek ağlarından ve ıslak eğreltiotlarından kaçınmak işlerini aynı anda yapmayı kavradı.

Yoğun dalların arasında süzülürken Aya, ormanın ne kadar zengin ve dolambaçlı olduğuna, on dakikalık bir haber yayınından bile ne kadar daha karmaşık olduğuna şaşıtı. Korucu olmanın ne kadar zor bir iş olduğunu düşündü. En azından o zaman, bir avuç canı sıkılmış ekstra için sahte tehlike hikâyeleri anlatmak yerine, güzel bir şeyi korumak gibi faydalı bir şey yapıyor olurdu.

Sarmaşık, ağaç gövdeleri ve dallar üzerinde yarım saat yolculuk ettikten sonra, Aya birinin onu izlediğini fark etti.

Yakındaki ağaçlara kırmızı yüzlü maymunlardan bir sürü tünemiş, Aya'yla Frizz'in eğretiler ve sarmaşıkları yara yara geçmesini sessizce izliyorlardı. Aya yüzlerindeki şaşkın ifadeler için onları suçlayamazdı. Kendisini onlardan ayıran evrim çağlarının, maymunu refleks eksikliğinin acı verici ölçüde farkındaydı. Bir de...

Kavrayışlı ayak parmaklarının.

Aya bir sonraki sarmaşığı yakalayarak durdu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Frizz, Aya'nın yanında durarak.

Aya başını salladı. "Evet. Ama sanırım çılgın vücut değişikliklerini anladım."

"Yaratıkların mı?" diye sordu Frizz, sonra güldü. "Demek istediğin bu şekilde sallanıp dururken odaklanabiliyor musun? Şey gibi..." Sesi soldu ve Frizz yaprakların arasından onları izleyen küçük yüzlere baktı. "Maymun gibi."

Aya yine başını salladı. Maymunlardan biri, ayak parmaklarıyla bir dalı kavrayıp sarktı.

"Hiro bile fark etti," dedi Aya. "Saklanıp Tally-wa'yı beklediğimiz sırada... ucubeler maymuna benziyor."

"Siz ikiniz neyin dedikodusunu yapıyorsunuz?" diye sabırsızlıkla seslendi Tally ileriden. "Geldik sayılır!"

Aya Japonca konuşmuş olduklarını fark etti ve hafifçe eğildi. "Affedersin Tally-wa, ama sanırım bir şeyi kavradık. Sıfır yerçekimli kıyafet içinde ormanda dolaşıyorsan, bir çift fazladan el, ayaktan daha fazla işine yarıyor."

“Ucubeler gibi mi?” Tally donanımı içinde onlara doğru süzülerek düşündü. “Sanırım yere hiç inmeyeceksen, daha fazla parmak sahibi olmak mantıklı.”

“O zaman, belki de dev bir kafes sermek için metal topluyorlardır,” dedi Aya. “Sence insanların şehirlerden vazgeçip havada uçan *maymunlar* gibi ormanlarda yaşamasını mı istiyorlar?”

“Ve beş milyon sene geriye dönelim, öyle mi?” Tally tek kaşını kaldırdı. “Bu doğaya uyum sağlamak için oldukça radikal bir yöntem.”

“Zihin–yağmurunun tüm sonuçları radikaldi, Tallywa,” dedi Frizz.

Tally içini çekti. “Neden herkes bunu, her şey benim hatamış gibi söylüyor?”

Frizz ona baktı ve omuzlarını silkti. “Eh, sen başlattın.”

“Beni suçlama. Ben dünyadaki herkese delirmelerini söylemedim!”

“Ama bazı tuhaf şeylerin olmasını beklemedin mi?” diye sordu Aya.

Tally gözlerini devirdi. “Kimsenin ayaklarını bir çift elle değiştireceğini düşünmedim. Ya da bütün gün uçan-kameraların onları izlemesine izin vereceğini. Ya da sırf gerçeği söyleyebilmek için beyin ameliyatı geçireceğini!”

Frizz başını iki yana salladı. “Ama Güzel–Zamanı’ndan çok şey kaybettik. Bütün temeller gitmişti. Bu yüzden bizim de bir yol uydurmamız gerekiyor!”

Tally kahkaha attı. “Ee, bunda yenilik nerede Frizz? Hayat, yanında bir kullanma kılavuzuyla gelmiyor. Bu yüzden insanlığın mantıktan–eksik olmasının *benim* hatam olduğunu söyleme.” Döndü ve ağaçların arasına işaret etti. “Her neyse. O gökdelenlere geldik sayılır. Muhtemelen Shay ve Fausto çoktan oraya varmıştır.”

Tepelerinde, iskelete benzeyen kuleler ağaçların arasında, akşam ışığında parıldıyordu. Üst katlar inşaat kaldırıcılarıyla doluydu ve metal kemiren bıçakların çılgılığı yankılanarak onlara kadar geliyordu.

“Ama mesaj kullanamıyorsak, onları nasıl bulacağız?” diye sordu Aya.

Tally omuzlarını silkti. “Bir yol uyduracağız.”

YIĞIN

Kulelerin dibinde ormanı temizlemişlerdi, ama eski Paslı sokakları hurda metal yığınlarıyla kaplanmıştı.

Yığın, Aya'ya ufaklıkların oynadığı bir oyunu hatırlattı: Yere bir demet yemek çubuğu atıyordunuz, sonra onları teker teker, diğerlerini oynatmadan kaldırmaya çalışıyordunuz. Ama burada yemek çubuğu yerine, eski beton ve paslı kablolarla kaplı dev metal kirişler vardı.

Burada, yer düzeyinde ucubelerden iz yoktu. Yıkım ekiplerinin hepsi kulelerdeydi, yığınlar için daha fazla metal kesmekteydiler.

“En yüksek kuleyi görüyor musunuz?” Tally işaret etti. “Oraya varana kadar kimseye görünmeyin.”

“Bunların arasından sürünmemiz gerektiğini mi kastediyorsun?” Aya, Frizz'e baktı. “Ama bazı yıkıntıların arasında Paslı iskeletleri olduğunu duymuştum.”

Tally kahkaha attı. “O kuzeyde. Burada, tropik bölgelerde, orman her şeyi yer.” Bir yığının içine dalarak moloz ve çelik parçalarının arasından geçmeye başladı.

“Ah, harika,” dedi Aya, sonra onu takip etti.

Parçalanmakta olan binaların arasından geçmek, ormandan geçmeye benziyordu biraz. Yağmur gergileri ıslatmış, kayganlaştırmıştı ve paslı taraflarında likenler yetişmişti.

Ama sert çelik, eğretilerden ve ağaç kabuklarından daha haşindi. Gergilere ve çentikli beton parçalarına sürtünerek Tally’nin peşinden süzülürlerken Aya ve Frizz dikenli çalıların arasındaymış gibi çizik topluyorlardı.

“Eve döndüğümüzde tetanos ilaçları içmemi hatırlat,” dedi Frizz, avucundaki kanlı bir çizici inceleyerek.

“Tetanos nedir?” diye sordu.

“Pas yüzünden yakalandığın bir hastalık.”

“Pas insanı hasta mı ediyor?” diye haykırdı Aya, ellerini önündeki eski çelik kırıktan kaçırarak. “Paslıların yok olmasına şaşmamak gerek.”

“Şşş!” diye tısladı Tally. “Bir şey geliyor.”

Çevrelerinde gölgeler oynadı: Başlarının üzerinden büyük bir nesne geçiyordu.

Aya dolaşık metallerin arasından, onun pençemsi şeklini gördü. Büyük bir inşaat kaldırıcısı, bir gökdelen parçasını taşıyordu. Bu haliyle avcı bir hayvanın çenelerinin arasındaki, uzun zaman önce ölmüş bir devin çelikten kaburga kafesi gibi görünüyordu. Yeni kesilmiş kenarlar güneş ışığında parlıyordu.

“Acaba onu nereye bırakmayı düşünüyorlar?” diye sordu Frizz usulca.

Kaldırıcı tam başlarının üzerinde durdu ve Aya yığından bir sarsıntının geçtiğini hissetti. Çevresinde gergiler parıldadı, manyetik alan tonlarca eski metalin altında zorlandı.

Aniden sarsıntı durdu.

“Eyvah!” dedi Frizz.

Gökdelen parçası kaldırıcının pençelerinden düştü.

Aya en yakındaki kirişi yakaladı ve hızla çekerek uzaklaştı.

Demir iskelet tepesinde yığının üzerine düştü, metal parçaları gümleyerek gıcırdadı, tüm yığın çarpışmanın etkisiyle cınladı. Aya'nın üzerine pas ve beton tozu yağdı, yukarıdan göz yakan bulutlar yayıldı. Aya çelik kirişlerin çevresinde büküldüğünü, yeni parçanın ağırlığıyla çarpıldığını gördü.

Frizz'in, “Aya!” diye bağırdığını duydu.

Aya döndü. Frizz'in resmî ceketi bir demet eski kabloya takılmıştı, kabloların kıvrık uçları ipeği kanca gibi delip geçmişti. Frizz kollarını kurtarmak için çekiştirdiğinde kol yenleri tersyüz oldu ve ellerini içine hapsetti.

Aya hızla onun yanına dönerek uzanıp omuzlarını yakaladı. Bütün gücüyle çekti ve Frizz bir yırtılma sesi eşliğinde kurtuldu, ceketi lime lime oldu.

Yukarıda, çelik iskeletin, yığının üzerine yerleşmesi bitmemişti ve başlarının üzerine döküntüler yağıyordu. Demir kafes çevrelerinde çöktü, çarpılarak yeni şekiller alan eski kirişlerden pas parçaları saçıldı.

İkisi hızla fırladılar, beton ve pas tozları arasında yarı kör uçtular. Kirişler çevrelerinde daha da sıkıştı. Aya bulutların arasından Tally'nin, boyu uzunluğunda çelik bir çubuğa yaslanmış, beklemekte olduğunu gördü. Çubuk, tıpkı bir devin çenelerini tutan bir kürdan gibi, iki gerginin arasına oturmuştu.

Ve baskı altında bükülüyordu.

“Çabuk!” diye bağırdı Tally.

Aya en yakındaki kirişi bütün gücüyle tekmeledi; o ve Frizz uçarak Tally'nin yanından geçtiler.

Tally peşlerinden atlayarak çelik çubuğu bıraktı; çubuk, metale sürtünen tırnaklar gibi ciyaklayarak kenara kayd.

Tüm yapı çöktü, biraz önce Aya'yla Frizz'in durduğu yere sivri uçlu metal parçalar saplandı. Yeni atılan parça, yığının üzerinde yavaşça sallandı ve havaya daha fazla beton tozu kaldırdı.

Üçü en yüksek kulenin düzenli kafesinin içine süzüldü.

“Vay,” diye mırıldandı Aya. “Ucuz atlattık.”

“Rica ederim,” dedi Tally, omuzlarını ovalayarak.

Aya, Tally'yi ilk gördüğünde hissettiği huşuyu hatırladı. Yalnızca gücünden kaynaklanmıyordu. Tally bir şekilde yığının dinamiklerini hissetmiş, tam olarak doğru yere bir demir parça sıkıştırmış, Frizz'in kaçabilmesi için gereken uzun saniyeleri vermişti.

Mogge orada olup çekim yapamamış olsa da, Tally gerçekten özeldi.

Aya yerlere kadar eğildi. “Teşekkür ederim Tally-sama.”

Frizz sessizce çökmüş çelik yığınının bakmakla yetindi. Yüzü toz yüzünden hayalet beyazına dönüşmüştü; pirinç pudrası sürmüş bir aktöre benziyordu.

“Sorun değil.” Tally takdirle başını salladı. “Siz ikiniz cesaretinizi yitirmemeyi başardınız.”

“Zar zor.” Aya başını kaldırıp uzaklaşan inşaat kaldırıcısına baktı. “Bizi öldürmeye mi çalışıyorlardı?”

“Bizi görmediler bile,” dedi Tally.

“Hayatımı kurtardın Aya,” dedi Frizz usulca.

“Yalnızca ben değildim...” diyecek oldu Aya, ama Frizz onu omuzlarından yakaladı ve kendine çekip öptü. Dudaklarında beton tozu ve ter tadı vardı.

Ayrıldıklarında Aya, Tally’ye baktı ve Tally gözlerini devirdi.

“İkinizin iyi olduğunuzu görmek güzel.”

“Biz iyiyiz.” Aya, Frizz’e gülümsedi, sonra kendi dirseğindeki bir çizige baktı. “Yalnız, o Paslı hastalığım kapacağım.”

“Sakin ol. Shay’de her şeyin ilacı var.” Tally yukarıya baktı. “O da geliyor işte.”

Aya başını kaldırıp iskelet kulenin üst katlarına baktı. Yıkıntı göz alabildiğine uzanıyordu, ufalanmaya yüz tutmuş duvarların arasından güneş ışınları süzülüyordu. Aya uzaktan, kesilen metal sesinin yankılarını ve boş, kırık katların arasından düşen döküntülerin gürültülerini duydu.

O bakarken karanlıkta, tıpkı havadaki dalgalanmalara benzeyen şekiller ışıldamaya başladı. İnerlerken insan biçimi aldılar ve Aya, Tally ve Frizz'i kuşattılar. Biniş yüzeyleri tamamen kamuflaj malzemesiyle kaplanmış uçan-tahtaların üzerinde duruyorlardı.

İşıldayan bir kol, kamuflaj kıyafetinin başlığını çıkarınca Shay'in yüzü ortaya çıktı.

"Vay! Siz, üçünüz berbat görünüyorsunuz!"

"Siz buraya nasıl geldiniz?" diye sordu Hiro, kendi başlığını çıkararak. "Bir kaya öğütücüsünün içinde mi?"

"Hemen hemen." Aya hâlâ gıcırdamakta olan yığını gösterdi. "Neredeyse şunun altında eziliyorduk..."

Duraksadı. Kamuflaj kıyafetli beş şekil vardı: Hiro, Ren, Fausto, Shay... ve biri daha.

Bir oğlan başlığını çıkardı ve yara izli, çirkin bir yüz ortaya çıktı.

"Bizi bulmuşsun," dedi Tally usulca.

Oğlan omuzlarını silkti. "Biraz zor oldu; özellikle de planlandıktan daha erken kaçtığınız için. Ama her zamanki yere geleceğini düşündüm."

Tally, yüzüne bir gülümseme yayılarak Aya'yla Frizz'e döndü.

"Bu David. Buraya bizi kurtarmak için geldi."

HER ZAMANKİ YER

Uçan-tahtaları getiren David'di. Şehir yapımı yiyecek de getirmişti, bu yüzden hava, şapırtılar ve kendi kendini ısıtan yiyeceklerin kokusuyla dolmuştu.

Aya ve diğerleri Paslı gökdeleninin orta katlarından birinde, hemen hemen sağlam bir kattaydı. En yakındaki yıkım ekibi yüz metre yukarıdaydı, metal kemiren bıçakları arka planda uğulduyordu. Ama onları görme olasılıkları yoktu: David'in kurtarma ekipmanında bir sürü kamuflaj kıyafeti vardı. Aya'nınki teninde neredeyse ipek pijamalar kadar yumuşaktı, ama dış taraftaki pullar ele çelik kadar sert geliyordu. Herkesin boynundan aşağısı hemen hemen görünmezdi, vücutları yarısı eksik duvarların önünde kayboluyordu ve yemeklerini yerlerken başları ürkütücü bir biçimde havada süzülüyordu.

"David buraya kadar bizi takip etti," diye açıkladı Tally, Baharatlı Erişte lokmaları arasında. "Kendi başımıza kurtulmayı başaramamamız ihtimaline karşı."

Aya, David'e baktı. Onu zihin-yağmuru dersinden hatırlıyordu, elbette. Adı, Tally'nin ünlü dünyayı kurtarma planını açıkladığı manifestosunda geçiyordu. Güzel-Zamanı

sırasında David Dumanlılardan, yani yabanda yaşayan, Özellerin şerriyle savaşı ve şehirlerden kaçanlara yardım eden insanlardan biriydi. Bu yüzden yabanda yaşamaya başlayan Tally'nin onu yanında istemesi doğaldı. Ama Aya, David'in neden çirkin maskesi kullandığını kestiremiyordu.

“Siz üçünüzü kilit altında tutmayı başaran olabilirmiş gibi,” dedi David. “Benim gerçek işim fazladan ekipman ve bir uçan-araç getirmek.”

“Bizi takip etmekte güçlük çektin mi?” diye sordu Tally.

David başını iki yana salladı. “Elli klikten daha geride kalmadım. Dışarı atlamaya karar vermeseydiniz plan kumsuzca işleyecekti.” Frizz'e baktı.

“Sorun değil,” dedi Hiro, kendi eriştesini höpürdeterek. “Onlara Radikal Dürüstlük meselesini açıkladım.”

“Siz şehir çocukları ameliyatlara neden bu kadar takıntılısınız?” diye mırıldandı David.

“Ama siz birbirinizi nasıl buldunuz?” diye sordu Aya. “Mesaj atamadığımızı sanıyordum.”

“Şehre geldiğimde, bu yıkıntıların tepesinde işaret fişekleri var gibi görünüyordu.” David ufalanmış duvarların içinden yere yağan kıvılcımlara doğru bakarak güldü. “Bunları bana işaret vermek için sizin yaptığınızı sandım!”

“Eski günlerde David'le bu şekilde iletişim kuruyorduk,” diye açıkladı Shay.

“Kıvılcımların ne olduğunu anladıktan sonra, yine de burada beklemeye karar verdim,” dedi David. “Her zaman ki yere gelmeniz ihtimaline karşılık.”

“Beni nerede bulacağını hep biliyorsun,” dedi Tally, yumuşak bir gülümsemeyle.

Aya kaşlarını çatı. “Anlamadığım bir şey var David. Neden kılık değiştirdin?”

“Pardon?”

“Neden hâlâ yüzünde...” diye başladı Aya. “Ah, bu akıllı plastik değil mi? Sen gerçekten bir çirkin misin?”

David gözlerini devirdi ve Shay sessizce konuştu, “David hiç ameliyat olmadı. Ama yerinde olsam çirkin sözcüğünü kullanmazdım. Tally seni diri diri yer.”

“Ben yalnızca onun bir Kesici olduğunu düşündüm, ama...” diye başladı Aya, ama Tally’nin ölümcül bakışlarını fark edince sustu.

Aya, zihin-yağmuru tarihi dersini daha iyi dinlemiş olmayı dileyerek, Thai usulü eriştesini yemeye geri döndü.

David yerde duran parlak bir uydu antenini gösterdi. “İstersen yardım isteyecek donanımımız var, Tally. Bu anten bir iletişim uydusuna bağlı ve lazer kadar dümdüz yayın yapıyor, başka kimse duyamaz.”

Herkes Tally’ye baktı. Tally, yemek çubuklarını ağzına götürürken duraksadı.

“Henüz yardım istemiyorum,” dedi. “Yaratıkların neyin peşinde olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Ve ben Aya-la’nın Şehir Katili hikâyesinin bir yanlış alarm olabileceğini düşünmeye başlıyorum.”

Herkesin bakışları Aya’ya döndü. Aya çiğnemekte olduğu erişteleri yavaşça yuttu ve Tally’nin konuşmaya devam

edeceğini umdu. Hatayı kendisinin açıklaması çok daha utanç verici olacaktı.

“Evet,” dedi Aya sonunda. “Kütle–iticiler silah olmaya-bilir.”

“Başka ne olabilirler ki?” diye sordu Hiro.

“Şehirleri yavaşlatmanın bir yolu,” dedi Tally. “Dünya-daki bütün metali toplamak ve buraya göndermek. Ucuz metal olmazsa, yayılma da olmaz.”

“Şaka yapıyor olmalısın!” diye bağırdı Shay. “Bu ucubelerin bizim tarafımızda olduğunu mu söylüyorsun?”

“Akla yakın geliyor,” dedi Fausto. “Metalden sonsuza dek bile kurtulabilirler. Onu yörüngeye fırlatırlar, olur biter. O silindirlerin aşağı inmesi gerekmez.”

Hiro tiksinti dolu bir ifadeyle nefesini salıverdi. “Bu hikâyeyi yanlış anladığını mı söylüyorsun, Aya?”

“Ben mi yanlış anladım?” diye bağırdı Aya. “Şehir Katili kavramını bulan Ren ve sendin!”

“Ama bu *senin* hikâyendi Aya!” dedi Hiro. “Biz yalnızca sana bir fikir verdik!”

“Ama siz atmosfere giriş hızlarından ve TNT’den bahsetmeye başlayana kadar, ben yalnızca Asi Kızlar’ın man-hav sörfünün haberini yapmak istiyordum!”

Frizz kaşlarını çatı. “Ben o haberi yapmayacağını sanıyordum.”

“Sessiz olur musunuz?” dedi Tally, aniden ustura kadar keskinleşen bir sesle. “Yukarıdaki ucubelerin bizi duymasını mı istiyorsunuz?”

Aya sustu ve dik dik Hiro'ya baktı. Şehirdeki her kanalı bu sahte hikâye için onu suçlayacak olması yeterince kötüydü; kendi ağabeyinin de onlara katılmasına hiç ihtiyacı yoktu. Aya, ne anlatmaya çalıştığını onun anlamasını umarak Frizz'e baktı.

"Unutmayın, henüz hiçbir şeyden emin değiliz," dedi Tally. "Tam burada, dünyadaki bütün şehirleri bombardımana tutmaya hazırlanarak, yüz kütle-itici yapıyor olabirler. Bir şeyler patlatmamız gerekebilir."

"Ekvatora çok yakınız," dedi Fausto.

"Ekvator mu?" Tally başını iki yana salladı. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Ekvatora ne kadar yaklaşırsan, Yeryüzü'nün dönüşü o kadar hızlı olur, merkezkaç kuvveti daha fazla olur." Fausto başının üzerinde bir dönme jesti yaptı. "Tıpkı bir Paslı-öncesi sapanı gibi... ne kadar uzun olursa, taşa verdiği momentum o kadar fazla olur. Yörüngeye bir şey fırlatmak için en iyi yer burası."

"O zaman belki gerçekten burada kütle-iticiler var!" dedi Aya. Belki de hikâyesi tamamen gerçekten-eksik değildi.

"O kadar heyecanlanma, Aya-çan." Ren ayağa kalktı ve duvardaki en büyük deliğin önüne gitti. "Bu adada dağ görmedim."

"Benim gördüğüm en yakın dağ yüz klik kuzeydeydi," dedi David.

"Deniz düzeyine kütle-itici kuyusu kazarsan, mermin fazla alçaktan yola çıkar," dedi Ren. "Ve bir tropik adada

sel baskınları hakkında da endişelenmen gerekir. Tam bir kabus olur.”

Aya içini çekti. Bu ada, dünyayı yok etmek için kullanılacak en iyi yer değildi ve bu gerçeğin onun içini üzüntüyle doldurması vicdan azabı çekmesine sebep oluyordu. Keşke yaratıklar burada dünyayı tehdit eden *herhangi bir şey* yapıyor olsaydı...

“O zaman neden bu yıkıntılardan hurda metal topluyorlar?” Frizz bir anlığına duraksayarak, harabelerin arasında yankılanan testere çığlıklarını dinledi. “Ve neden bir zaman programları var? Uçan–araçta Udzir bize yakında gideceklerini söyledi.”

“Bunu ne zaman söyledi?” diye sordu Tally.

“Ah,” dedi Frizz. “Sanırım biz Japonca konuşurken.”

“Bana söylediğiniz için teşekkür ederim!” Tally başını iki yana salladı. “Ben bütün günümü size bebek bakıcılığı yaparak harcarken, bu ucubeler... her ne yapmayı planlıyorsa onu yapmaya hazırlanıyordu!”

Ayağa kalkıp uçan–tahtasını çağırmak için parmaklarını şıklattı. Diğer Kesiciler ve David de ayağa fırladılar.

“Güzel,” dedi Shay. “Oturup durmaktan bıkmıştım.”

Aya ayağa kalktı. “Evet, gidip bazı yanıtlar bulalım.”

Tally ona döndü. “Sen nereye gittiğini sanıyorsun?”

“Şey, sizinle...”

“Unut bunu. Siz dördünüz burada kalacaksınız.”

“Burada mı?” diye haykırdı Aya. Yeniden hazırlaması gereken bir haberi vardı! “Ama ya geri gelmezseniz? Ya da ucubeler bizi bulursa?”

“O kamuflej kıyafetlerinin içinde sizi asla göremezler.” David uydu antenini gösterdi. “Ve yarın günbatımına kadar dönmezsek, yardım isteyebilirsiniz.”

Tally uçan-tahtasına çıktı. Tahtanın biniş yüzeyi bir anlığına ışıldadı, sonra solarak arka plana karıştı.

Dördü başlıklarını taktılar. Kısa süre sonra havadaki dalgalardan başka hiçbir şey görünmüyordu.

“Daha sonra görüşürüz çocuklar!” dedi Shay’in sesi boşluktan.

Dört şekil yükseldi ve başka tek kelime etmeden duvardaki deliklere süzıldüler.

“Dur, Tally-wa...” Aya’nın sesi solup gitti.

“Gittiler bile,” dedi Frizz, elini onun omzuna koyarak.

Aya onun elini silkeledi ve gökdelenin ufalanmaya yüz tutmuş duvarına gidip ormana baktı. Güneş ağaçların üzerinde batmıştı ve uzakta yaratıkların uçan-pisti aydınlanmaya başlamıştı. Depoların ve fabrikaların silüetleri ormanın karanlığının önünde parlıyordu.

Tüm yanıtlar tam orada, gözlerinin önündeydi. Tek yapması gereken gidip onları bulmaktı.

Aya, kamuflej kıyafetinin eldiveninin içinde hemen hemen görünmez olan eline baktı...

“Aya-an,” diye sordu Hiro, “beyinden–eksik bir Őey yapmayı mı dűŐűnűyorsun?”

“Hayır.” Aya diŐlerini sıktı. “Tally Youngblood’ın ne dediĐinin umrumda olmadıĐını dűŐűnűyorum. Bu hâlâ benim hikâyetem.”

YENİ HABER

“Sen delisin,” dedi Hiro.

“Şuraya bak. Ucubelerin üssü o kadar uzak değil. Ve bizim kamuflej kıyafetlerimiz var!” dedi Aya.

“Ama Kesiciler bütün uçan-tahtaları aldılar,” dedi Ren. “Oraya kadar yürüyecek miyiz?”

“Şey...” Aya kaşlarını çatarak yere baktı. “Üçümüze yetecek kadar uçan-top donanımımız var. Onların içinde oldukça hızlı hareket edebiliriz.”

“Gece vakti ormanda süzölmek mi istiyorsun?” dedi Frizz. “Görebilirken de yeterince zordu!”

Ren başını salladı. “Orada, aşağıda yabani hayvanlar var, Aya-çan. Zehirli yılanlar ve örümcekler de.”

Aya inledi. Neden aniden herkes yüreksiz olmuştu?

“Yalnızca hikâyeyi yanlış anladığın için utanıyorsun,” dedi Hiro.

“Hayır, ben bu yüzden...” diye başladı Aya, sonra Frizz’e baktı. “Tamam, *hesinlikle* utanç verici. Ama yine de orada hâlâ bir hikâye var ve biz de haberciyiz, değil mi?”

"Aslına bakarsan ben bir çete kurucusuyum," diye mırıldandı Frizz.

"Hikâyenin ne kadar büyük olduğu önemli değil," dedi Ren. "Bir kameramız bile..." Durdu ve Aya'ya baktı. "Şey, Moggle nerede?"

"Elbette!" diye haykırdı Aya. "Moggle beni uçan-top donanımı içinde çekebilir. Belki iki kişi bile çekebilir. Böylece ormanın üzerinde, bütün o sarmaşıkların ve zehirli şeylerin yukarısında uçabiliriz!"

"Ama Moggle hâlâ o harabede," dedi Frizz.

"Moggle'ı kaybettin!" diye bağırdı Hiro. "Yine mi?"

Aya başını iki yana salladı. "Moggle kaybolmadı, tamam mı? Yalnızca bulduğumuz yıkıntılarda bekliyor. Mesaj göndermemiz gerek."

"İki nedenle beyinden-eksik bir fikir," dedi Hiro. "Bir, eğer mesaj gönderirsek ucubeler tepemize çullandır ve bizi yakalar. İki, bir mesaj burada bir kilometreden daha uzağa gitmez. Onu tekrarlayacak şehir arayüzü yok, yalnızca orman var."

"O haklı Aya," dedi Ren, ellerini açarak. "Tally'yi beklemekten başka yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Aya içini çekerek yere çöktü.

Bir şekilde hikâyeyi yeniden yayınlayamazsa, sonsuza dek, zihin-yağmurundan beri görülmüş en büyük hikâyeyi eline yüzüne bulaştıran çirkin olarak hatırlanacaktı. Asıl gerçekleri bulmak için Tally Youngblood'a ihtiyaç duyan işe yaramaz haberci olarak.

Aya Fuse adı sonsuza kadar *gerçekten-eksik* ifadesiyle eşanlamlı olarak kullanılacaktı.

Başını kaldırıp baktı. Bir sebepten, Frizz dişlerinin arasından alçak bir hırlama çıkarıyordu.

“Sen iyi misin?” diye sordu Aya.

“Bir şey yok...” Frizz irkildi. “Demek istediğim, önemli bir şey yok.”

Aya onun acılı ifadesini tanıdı ve gülümsedi. “Aklıma bir fikir geldi, değil mi?”

Frizz dudaklarını ısırarak başını iki yana salladı. “ ok tehlikeli!”

“Hadi ama!” diye yalvardı Aya. “Söyle!”

“Lineer aktarım!” diye ağzından kaçırdı Frizz, David’in geride bıraktığı uydu çanağını göstererek.  akaklarını ovaladı. “Onu doğru yöne çevirmemiz yeterli.”

Ren yavaşça başını salladı. “David’in dediği gibi, ucubeler hiçbir şey duymaz.”

G ne  batmıştı ve ufuk, projektörler ve kıvılcım yağmurlarıyla benek benekti. Günün ilk serin esintisi denizden karaya doğru esiyor, yanında tuz ve yosun kokuları getiriyordu.

“Burası doğru yer gibi,” dedi Frizz, karanlığa işaret ederek. “Bir açıklıkta iki kule ve biri diğerinin iki katı yüksekliğinde.”

“Ama yaratıklar yine orada.” Aya yüksek kuleden yağan kıvılcımları izledi. “Bizi duymazlar mı?”

Ren çanak antene baktı. “Mesaj aktarımı yalnızca küçük bir bölgeden alınabilecek ve o işçilerin biçmesi gereken bir bina var. Neden gelişigüzel bir radyo sinyalinin dinlesinler ki?”

“Sanırım haklısın.” Aya parmaklarını sinirle oynatarak kamuflej kıyafetinin kontrolleriyle oynadı. Pullar kırırdandı, vücudunda ağaç kabuğuna benzer bir desen dolaştı. Uçan-top donanımı kamuflej kıyafetinin altına gizlenmişti.

“Şu ağır kaldırıcıyı görüyor musun?” Ren yıkıntıdan ayrılan makineyi gösterdi. “Eğer Moggle kabloları takip eder, sonra oraya dönerse yirmi dakikada burada olur.”

Aya, Tally'nin buraya gelirken kullandığı onca gelişigüzel dönüşü düşünerek başını iki yana salladı. Ağaç tepeleri hizasında kablo ağı görünmüyordu. Ama bu yükseklikten bakınca, ileri geri uçan kaldırıcılar ve uçan-araçlar onun şeklini gözler önüne seriyordu. Karanlığa yayılmış parlak, hareketli bir haritaya benziyordu.

“Ben burada kalıp Moggle'a yolu tarif edeceğim. Siz aşağıda bekleyin.” Ren ormanda dökülmüş bir hurda yığını gösterdi. “Başlıklarınızı çıkarın. Moggle'a karanlıkta, kızılötesi parlayan iki kafa aramasını söyleyeceğim.”

“Üç kişi olacağız,” dedi Hiro.

Aya ona döndü. “Kusura bakma Hiro. Ama Moggle üç kişiyi çekemez.”

“Unutuyorsun: Ben uçan-top donanımı içinde uçmayı biliyorum. Beni çekmenize ihtiyacım yok.” Hiro göstermek için havalandı ve havada takla attı. “Küçük kızkardeşimin

beni bir hafta içinde iki kere yenmesine de izin vermeyeceğim.”

Aya gülümsedi. “Yanımda olacağın için memnunum Hiro.”

Ren çanak anteni dış duvara taşıdı ve diz çökerek, onu bir moloz yığınının üzerinde dengeledi. Metal çanağı dikkatle uzaktaki yıkıntıya çevirdi.

Antenin kontrollerinde titrek ışıklar belirdi, ama Ren bakışlarını ufuktan ayırmadı. Çanağı azar azar çevirerek ayarladı, görünmez ışınıyla karanlığı araştırdı.

Uzun dakikalar geçti. Ren’in parmakları çanağın üzerinde, bir saatin yelkovanı kadar yavaş hareket ediyordu. Odada, başlarının üzerindeki metal testerelerin gürültüsü dışında ses yoktu.

“Hikâyeyi yanlış anladığımıza hâlâ inanamıyorum,” diye mırıldandı Hiro.

Aya gülümsedi. “Biz dediğin için sağ ol, Hiro. Ama haklıydın, benim hatamdı.”

Hiro homurdandı. “Haberini düzeltme şansı yakaladığın için şanslısın.”

“Belki...”

“Hayır, kesinlikle,” dedi Ren, titreşen kontrollere bakarak. “Sonunda yanıt aldım!”

“Moggle iyi mi?” diye sordu Aya.

“Buradan iyi görünüyor. Piller bile şarj olmuş. Güneşli bir nokta bulmuş olmalı!”

Aya yüzüne bir gülümseme yayıldığını hissetti. Yine uçan-kamerası vardı.

“Harekete geçelim,” dedi Hiro. Yerdeki bir deliğe süzüldü ve dalarak gözden kayboldu. Frizz onu takip etti, ellerini kullanarak kendini aşağı itti.

Aya atlamadan önce Ren’e döndü. “Yalnız başına rahat edecek misin?”

“Elbette. Ama beni burada çok uzun süre yalnız bırakmayın.” Çanak anteni okşadı. “Yirmi dört saat içinde kimse gelmezse, bunu tüm dünyaya duyuruyorum.”

GECE UÇUŞU

Kulenin demir iskeletinin arasından geçerek alçaldılar; tıpkı çok eski bir gemi enkazını keşfeden dalgıçlar gibi, karanlıkta yıkık dökük katların içinden süzuldüler. Kesici bıçakların uğultusu yukarıda soldu, karanlık Aya'nın çevresinde yoğunlaştı.

Moggle artık yanma geldiğine göre, ormanın üzerinde kamerasız uçtuğu saatleri telafi edebilirdi. Doğa çekimle-ri ünlü edici olduğundan değil, tam tersi. Miki'nin dediği gibi, ünün anlamı göze çarpmaktı ve ormanın büyük kısmı gizliydi.

Ama Aya yine de onun sessiz ihtişamını hatırlamak istiyordu.

“Buradan mı?” diye sordu Hiro, Aya yere konduğu zaman. Hiro çelik ve moloz yığınına gösteriyordu.

“Evet, ama bir dakika bekle,” dedi Aya. “Bir kaldırıcı aşağı iniyor.”

Gölgelerde kalarak inşaat kaldırıcısının hurda yığınına bırakmasını izlediler. Metal parçalar gıcırdayarak büküldü. Yığına yeni parçalar eklenirken beton parçalarını ezip toza çevirdi.

“Tamam. Çabuk,” dedi Frizz. “Yeni bir tanesi gelmeden.”

Hiro önden fırlayarak, arkasına bile bakmadan çarpık metal labirente süzölmüştü. Aya bir gün uçan-top donanımını doğru düzgün kullanmayı öğreneceğine yemin etti. Sıfır yerçekiminde uçmak sürünmekten daha hızlıydı, ama kemik kıran çelik yığınları boşaltılırken fazla yavaş kalıyordu.

Molozların arasından geçmek sonsuzluk kadar sürdü sanki. Kuleler geride kalırken Aya, karanlıkta gergilerden sarkan kablolarla takılıyordu. Onu sayısız tetanos yapıcı çizikten koruyan tek şey kıyafetinin zırhıydı. Ve bir başka kaldırıcının gelip tepelerine dev bir hurda yığını döktüğünü, onları dümdüz ettiğini hayal etmekten kendini alamıyordu.

Sonunda orman yaklaştı. Çevresinde, metal yığınlarının içine sarmaşıklar girmişti ve böcek vızıltıları uzaktaki testere seslerini boğuyordu. Aya zar zor görebiliyordu, ama kuşların tiz çılgınlıkları onu yığının kenarına götürdü.

“Hey,” dedi Frizz’in sesi mutlak karanlığın içinden. “Bu iş geceleyin tamamen farklı.”

Doğruydu, orman dönüşmüştü. Bunaltıcı sıcak kalkmıştı ve karanlık, yüz ayrı yabancı sesle yankılanıyordu. Havada, gece çiçek açan bitkilerin zengin kokuları vardı ve yıldızların önünde seçilemeyen gölgeler geziniyordu.

“Başlıklarınızı çıkarın,” dedi Hiro. “Moggle uçumuzu kızılötesinde görmeyi bekliyor.”

Aya başlığını çıkardı ve hemen uğultulu bir sürü toplandı. Bulut o kadar yoğunlu ki, Aya nefes aldığında ağzı böcek doldu. Aya onları tükürdü. "Bu sivrisinekler beni deli ediyor!"

Frizz'in olduğu yönden bir şaplak sesi geldi. "Eve döndüğümüzde sıtma ilaçları almamız gerekecek," dedi.

"Sıtma nedir?" diye sordu Aya.

"Sivrisinek ısırması sonucunda yakalandığın bir hastalık."

"Hah! Bu ormanda insanı hasta *etmeyen* bir şey var mı?"

"Hey, Frizz!" dedi Hiro'nun sesi karanlıktan. "Bunca şeyi nereden biliyorsun ki?"

"Beyin ameliyatlarını incelerken birkaç tıp dersi aldım. Belki Radikal Dürüstlük'ün modası geçince doktor olurum."

"Onun modası geçti bile," dedi Hiro.

"Doktor mu?" Aya kulağının dibinde vızıldayan bir sineği kovaladı. "Bunu bilmiyordum."

Frizz güldü. "Radikal Dürüstlük'e rağmen, benim hakkımda bilmediğin çok şey var."

"Bir dakika bekleyin" diye fısıldadı Hiro. "Bunu duydu-nuz mu?"

Sustular ve uğuldayan ormanda bir ses duyular. Bir şey sarmaşıkların arasında çekinerek, ihtiyatla sürünüyor, başlarının üstündeki dalları gıcırdatıyordu.

Ses yavaş yavaş yaklaştı.

"Şey... selam!" dedi Aya yumuşak bir sesle.

Dolaşık sarmaşıkların arasında yıldız ışığı metalden yansıdı. Aya havada mutluluk içinde sallanan tanıdık lens düzenini fark etti.

“Hey, bu sefer beni kör etmedin!” dedi Aya ve yüzüne bir gülümseme yayıldığını hissetti.

Sonunda yine bir uçan-kamerası olmuştu.

O kadar hızlı uçtular ki, onları sivrisinekler bile yakalayamadı.

Aya bir kolunu Moggle'a, diğerini Frizz'e dolamıştı, vücutları birbirine yapıştı. Uçan-kamera onları ağaç tepelerinin üzerinde sürüklüyor, kablo ağını kullanarak yaratıkların üssüne doğru yol alıyordu. Hiro yanlarında uçuyordu ve yalnızca kamuflaj kıyafeti gökyüzündeki yıldızların önüne geçtiğinde, bir anlığına görünüyordu.

Ormanın oluşturduğu siyah denizin üzerinde asılıyken, sert rüzgâr Aya'nın vücudunu yalayıp geçiyordu. Yolculuk neredeyse man-hav sörfü gibiydi. Ama bu herhangi bir trenden daha iyiydi. Manyetik akımlar görünmez ve sessizdi, bu yüzden Aya iki yanından geçip geride kalan kuş, yarası ve bilmediği hayvanların seslerini duyabiliyordu.

Asi Kızlar'ın şimdi nerede olduğunu merak etti. Muhtemelen hâlâ saklanıyor, istemedikleri ünün unutulmasını bekliyorlardı. Aya onları özlüyordu ve tuhaf bir şekilde Tally Youngblood, ona Lai'yi hatırlatıyordu ya da şu anda adı her neyse onu. Lai yüz sıralamalarına ve meziyet puanlarına savaş açmıştı; Tally de kafasının içindeki Özel nitelikleriyle mücadele ediyordu. İkisi de göze çarpmamak

istiyordu, ama onları ünlü edecek şeyler yapıp duruyorlardı. Ve ikisinin akıl sağlığı da sınırdan görünüyordu. Aya, David'e çirkin dediği zaman maruz kaldığı ölümcül bakışları hatırladı. Ona başka ne diyecekti ki? Güzel mi?

Tally ondan hoşlanıyor muydu? Ama şeyden beri kimseyi öpmediğini söylemişti...

"Aya?" dedi Hiro'nun sesi yanından. "Yaklaşıyoruz."

Aya karanlık ufku taradı ve her yönde, ışıkları yaratıkların üssüne doğru yoğunlaşan uçan-araçlar ve ağır kaldırıclar gördü.

Hiro bir anlığına titreşerek görünür oldu, gök siyahı eli dalların arasına alçalmalarını işaret etti.

Alçaldılar, Moggle yavaşladı, ormanın karanlığı çevrelerini kuşattı. Aya kayarak dururlarken başlığını sıkılaştırdı. İçine böcek girmesini istemiyordu.

"Şu kaldırıcıyı gördünüz mü?" diye sordu Hiro.

Arkalarında, büyük bir kaldırıcı vinç, çenelerine bir miktar hurda almış, yaklaşıyordu. Orman gıcırdayıp inliyor, dallarının arasına gerilmiş kablolar, tonlarca metalin ağırlığını yüklenirken yakınıyordu. Rutubetli, çiçek kokularıyla dolu hava huzursuz feryatlar ve kanat sesleriyle doluyordu.

"Görmemek imkânsız," dedi Aya. Aracın projektörlerinin çevresinde böcek sürüleri dans ediyordu. Aya Moggle'ın kamuflaj boyasının, kamuflaj kıyafetleri kadar işe yarayıp yaramadığını merak etti. "Belki daha da alçağa inmeliyiz."

“Hayır,” dedi Hiro. “Onu takip ederek içeri girmeliyiz.”

“Takip etmek mi?”

“Her neyin peşindeyseler, metal hakkında değil mi? O hurdaları nereye götürdüklerini görelim.”

Aya makinenin sabit bir hızla yaklaşmasını izledi. Çenelerinden devasa gergiler, kablolar ve borular sarkıyordu: Paslı binalarının metalden iç organları. Yemeğini bitirmeye çalışan bir tür dev hayvana benziyordu.

“Tamam,” dedi Frizz. “Ama kamuflaj kıyafetleri içinde olsak bile dikkatli olmalıyız.”

“Sorun değil,” dedi Hiro. “Bak, projektörlerin hepsi kenarda ve dışarıya dönükler. Eğer aracın altında süzülürsek, o ışıkların tam ortasında oluruz.”

Aya başını salladı. “Ve o projektörler bize doğru bakan herkesin gözlerini kamaştırır.”

Orman yavaş yavaş eğik gölgelerle dolarken, Aya kendini en yakındaki ağaç gövdesine doğru çekti. Kamuflaj kıyafetinin kaba ağaç kabuğunu taklit ettiğini hissetti. Çevresinde kablolar sarkıyor, dallar gıcırdayarak eğiliyor, Aya’nın kaldırıcı donanımı manyetik akımlarda titriyordu.

Aracın çeneleri başlarının üzerinden geçerken Aya’nın boğazı sıkıştı. Yere beton tozu yağıyordu ve Aya’nın kendi kendine, yaratıkların ormana gelişigüzel hurda parçaları düşürmeyeceğini hatırlatması gerekiyordu.

En azından öyle umuyordu.

Sonunda projektör sırası tam başlarının üzerine geldi.

“Şimdi!” dedi Hiro, yukarı fırlayarak.

Aya Moggle’ı yakaladı. “Hadi gel, Frizz!”

Uçan-kamera onları dümdüz yukarı çekti ve bir an için Aya’nın gözleri kamaştı. Ama birkaç saniye sonra o ve Frizz kaldırıcının altındaki karanlığa ulaşmıştı. Projektörler dört yana yöneltilmişti. Hepsi enerjiyle vızıldıyor, ısılarıyla serin gece havasını dalgalandırıyorlardı.

“Harika manzara, değil mi?” dedi Hiro.

Aya altlarında parlayan ormana baktı.

Kaldırıcı yaklaşırken kuş sürüleri kalkıyordu; böcek bulutları yoluna çıkıyor, yanardöner kanatları mavi ve turuncu renklerde ışıldıyordu. Ve şaşakalmış gece hayvanları, parıl parıl gözlerle başlarının üzerinde uçan tuhaf hayvana bakıyorlardı.

“Umarım çekim yapıyorsundur, Moggle,” dedi Aya.

“İşte orada,” dedi Frizz.

İleride, ufukta parlak bir çizgi gördüler. Yaratıkların üssüne yalnızca birkaç kilometre kalmıştı.

KİTLE ÜRETİM

Orman düzgünce kesilmiş bir sınırdaki sona erdi ve geride kaldı. Manyetik ağ aniden bitti.

Artık kabloları ihtiyaç yoktu, toprağı dev çelik kazıklar kakılmıştı. Her birkaç metrede bir, gergiler toprağı yarı yarıya saplanmış, sonsuz bir doğum günü pastasındaki çarpık mumlar gibi görünüyordı.

“Şu uçma-ağına bak,” dedi Frizz. “Bir de metal israf etmekten bahsederler!”

“Bu çok kaba!” dedi Hiro. “Bu gergiler hâlâ paslı yıkıntılardan çekilip kullanılmış gibiler.”

Aya kaşlarını çatı. Şimdiye dek patika ya da uçma yolları görmemişlerdi; yalnızca bu sabahki yağmurun suyuyla yarı yarıya dolu lağım kanalları dışında. “Bütün mekân, buraya daha birkaç gün önce gelmişler gibi görünüyor.”

“Ya da tam gitmek üzereymişler gibi,” dedi Hiro.

“Şşş!” Frizz aşağıyı gösterdi.

Aşağıda bir yaratık hareket ediyor, dalların arasında süzölen bir kuş gibi, bir gergiyi iterek diğetine kayıyordu.

“Bu kadın yeni olmalı,” diye fısıldadı Hiro. “Gergileri iterek hareket etmesini gördünüz mü? Bu iyi bir uçan-top tekniği değildir. İkiniz gibi sıfır yerçekimi modunda.”

“Bilmiyorum,” dedi Aya. Kadının uçuşu ona, çok çalışılmış bir koreografi gibi zarif görünmüştü. “Uçan-araçtan bakarken bu ucubelerden bir grup gördüm. Onlar da bu şekilde dolaşıyordu.”

Hiro hıhladı. “İyi kullanmayacaksan, neden uçan-top donanımı takacaksın ki?”

“İyi bir soru,” dedi Frizz usulca.

Kaldırıcı döndü ve çatılarındaki benek benek kamuflaj desenleri dışında birbirinin aynısı olan bir dizi alçak bina boyunca ilerlemeye başladı.

Aya binalardan bir sıcaklık yükseldiğini hissetti. Tepelerinin dalgalandığını, yelken gibi kabardığını fark etti.

“Bunlar yalnızca büyük çadırlar,” diye fısıldadı Frizz.

“Demek bu mekân gerçekten de geçici,” dedi Hiro. “Bir şehir değil.”

Kaldırıcı kayarak durdu, çeneleri dev bir hurda yığınının tam üzerindeydi. Daha küçük taşıyıcı robotlar, birer gergi ya da kablo yığını taşıyarak oraya buraya uçuşuyorlardı.

İşitmedikleri bir emir üzerine küçük robotlar hemen kaçıştı.

“Aşağıya bakın,” dedi Frizz.

Taşıyıcının çeneleri açıldı ve hurda parçaları yığının üzerine yuvarlandı. Metal parçalar metal parçalara öfkeli bir

koro gibi çarptı; eğilip yerleşirken projektör ışıkları altında ışıldadılar. Taşıyıcı başlarının üzerinde dönmeye başladı ve ormana yöneldi.

“Burada iniyoruz,” dedi Aya. “Çevrede kimseyi gördünüz mü?”

“Bu kadar tehlikeli bir şey muhtemelen otomatiktir,” dedi Hiro. “Dahası, üzerimizde kamuflaj kıyafeti var. Donanımlarınızı sıfır yerçekiminin biraz üstüne ayarlayın ki yere yakın kalasınız.”

Yere atladı. Projektör ışıklarının önünde silüeti kolaylıkla görülebiliyordu.

“Hiro, dikkatli ol!” diye fısıldadı Frizz.

Aya donanımını ayarladı. “Hadi gel Moggle.”

Taşıyıcının altını itti ve aşağı süzülerek yavaşça yığının yanına kondu. Üçü oraya çömeldiler, kamuflaj kıyafetleri karman çorman hurdalara uyum sağladı. Taşıyıcı ve kaldırıcı vinç ormana doğru yola koyulmuştu. Projektör ışıklarının kenarı süzülerek uzaklaştı ve onları karanlıkta bıraktı.

“Gördünüz mü?” dedi Hiro. “Burada projektör yok. Her şey otomatik.”

Fabrika binasına doğru süzölmeye başladı.

“Hiro!” diye seslendi Aya. “Küçük olanlar geri geliyor!”

Yukarıdan gördükleri küçük taşıyıcı robotlar her yönden hurda yığınının yaklaşıyordu. Hepsi dev birer uçan el gibi görünüyordu. Her metal parmak, Aya boyundaydı.

Biri parmaklarını açarak Hiro'nun üzerine üzerine geliyordu.

Hiro havaya fırladı ve robot onun altından süzülerek yığına uzandı.

“Hey, bakın!” dedi Hiro. “Beni göremiyorlar!”

Bir başka robot altından geçerken havada birkaç kez sıçradı, kamuflaj kıyafetinin desenleri fırtınaya tutulmuş gibi çalkalandı.

Frizz kahkaha attı. “Yalnızca kızılôtesini görüyor olmaları. Tamamen görünmeziz!”

Aya kaşlarını çatı. Görünmez ya da değil, Hiro kamuflaj kıyafetinden gereğinden fazla keyif alıyordu. Büyük çadırlar çok da uzakta değildi ve orada, karanlıkta bir yaratık görmüşlerdi zaten.

Taşıyıcı robotlardan biri kayarak Aya'ya yaklaştı, ama onu görmezden gelerek yığına uzandı. Moggle robotun pençesinden kaçtı, ama robot bunu fark etmeyecek kadar sabit fikirliydi. Dev parmaklarla yığını karıştırarak bir gergi buldu. Parmaklar gerginin üzerine kapandı ve çekti, yanında sürüklediği kablolar neredeyse Aya'yı yere düşürecekti.

“Hey, dikkat et!” dedi Aya. Robot onu duymazdan geldi ve gergiyi taşıyarak alçak çadırlara doğru uzaklaştı.

“Hadi gelin,” dedi Frizz. Hemen hemen sıfır yerçekiminde bir adımla sıçrayarak Aya'yı da yanında sürükledi. “O şeyler hiç fark etmeden bize çarpabilir.”

Aya başını salladı. “Görünmez olmak aynı zamanda tehlikeli, sanırım.”

Uzun bir sıçrama daha onları en yakındaki çadırın yanına götürdü. Hiro ve Moogle orada durmuş, çadır beziyle toprağın arasındaki aralıktan içeriyi gözetliyorlardı.

Çadır, on metre derinliğinde, iyice aydınlatılmış bir çukuru örtüyordu. Her yerde, projektörler altında parlayan paslı gergiler vardı. Solunum maskesi takmış bir yaratık yukarıda süzülüyor, bir hurda yığınının üzerine bir tür yapışkan madde döküyordu. Yangın söndürücü köpüğe benziyordu, ama gümüş rengiydi ve için için kaynıyordu.

Madde köpüklenmeye başladı, altındaki metal kıvranıp büküldü. Pas ve beton parçaları fırladı, toz bulutları hışırdarak havalandı.

"Hey Aya," diye fısıldadı Hiro. "Bir sene önce hazırladığın geri dönüşüm hakkındaki o gerçekten sıkıcı haberi hatırlıyor musun?"

"Evet." Aya'nın burnuna, yaklaşan yağmur kokusuna benzer bir koku geldi. "Bunlar nano olmalı; akıllı-madde gibi, ama o kadar akıllı değil. Onları kullanarak çeliği arındırabilirsin ya da daha sağlam alaşımlar yapabilirsin."

"Nanolar aynı zamanda, dikkatli olmazsan koca binaları yiyebilir," dedi Hiro. "Bu yüzden bir çukurun içinde çalışıyorlar. Nanoların kontrolden çıkması ihtimaline karşı."

"Yani ucubeler nanoları silah olarak kullanabilir, öyle mi?" diye sordu Aya.

Hiro hıhladı. "Benim küçük kız kardeşimi mutlu edecekse."

"Aşağıda tam olarak suşi yaptıkları söylenemez," diye mırıldandı Aya. "Umarım çekim yapıyorsundur Moogle."

Yaratık havada yüzerek, bir taşıyıcı robotun içeriye getirdiği paslı bir gergiye doğru gitti. Üzerine gümüşsü nanolar fışkırttı ve çadırdan yeni bir sıcak dalgası yayıldı.

Robot süzülerek kıvranan yığından uzaklaştı ve önceden aynı madde püskürtülmüş bir başka hurda yığına yaklaştı. Köpüren nanolar yavaş yavaş sönüyor, geriye parlak bir çelik yumru bırakıyorlardı. Robot, dev parmaklarıyla yumruyu kavradı ve çadırdan dışarı sürükledi.

“Sonra neler olduğunu görelim,” dedi Hiro.

Bir sonraki çadırın altında bir başka çukur vardı ve bir ucuna arındırılmış çelik yumrular yığılmıştı. Diğer uçta, tıpkı telden yapılmış iskeletler gibi görünen ince, birbirini kesen tellerden oluşmuş bir düzine kıvrık şekil bekliyordu.

“Nano çerçeveler,” dedi Hiro.

Aya başını salladı. “Bunlar senin duvardaki delik hikâyende vardı, değil mi?”

“Evet, onu yayınlayalı çok uzun zaman oldu.” Hiro bir anlığına sustu ve bir taşıyıcı robotun bir metal yumruyu çukurun üzerine sürüklemesini izlediler. Bir başka yaratık havada süzülüyor, parmaklarıyla jestler yaparak robota talimat veriyordu.

“Bu eğlenceli görünüyor,” dedi Aya, Moogle’ın çekim yaptığından emin olmak için omzunun üzerinden arkaya bakarak. “O robotun adamın eliyle yaptıklarını taklit ettiğini gördünüz mü?”

Nano çerçeve parlamaya başladı ve parlak beyaza döndü. Yaklaşık on beş metre uzunluğundaydı ve bir teknenin gövdesi gibi kabarık kıvrımlara sahipti.

“Nano çerçeveler duvardaki deliğin içindeki şablonlardır,” diye açıkladı Hiro.

“Hah,” dedi Frizz. “Bunu hep merak etmişimdir.”

Nano çerçevenin içindeki metal parçası kızardı; kenarları, eriyen bir buz küpünde olduğu gibi yumuşadı. Çadır-dan bir ısı dalgası yayıldı.

Gözleri yanan Aya gözlerini kıstı. Bu, ateşe çok yakın durmak gibiydi.

“Hey,” dedi Frizz. “Nasıl oluyor da duvarım bu kadar ısınmıyor?”

“Çünkü asla bu kadar büyük bir şey yapmıyorsun,” dedi Hiro.

Metal şimdi hareket ediyor, ağdalı bir sıvı gibi nano çerçevenin içinde akıyor, onun şeklini alıyordu. Bir iskeleti kaplayan deri gibi tellerin arasındaki boşluğu doldurdu. Tüm çerçeveyi kapladığında, çelik soğuyarak katılaştı. Yaratık, taşıyıcı robotu çoktan alıp götürmüş, nano çerçevenin yanındaki bir başka metal yumrusunu dürtüklemekteydi.

“Bir soru,” dedi Frizz. “Bütün bu şekilleri bir araya getirdiğin zaman ne yapıyorlar?”

Aya karman çorman parçalara baktı. Hepsi hafif kıvrımlara sahipti, ama birbirlerine nasıl uyduklarını kestiremiyordu.

“Gemi gövdelerine benziyorlar,” dedi.

Hiro hıhladı. “Ah, en sevilen türden som çelik kano.”

“Gemilere *benziyor* dedim,” dedi Aya.

“Tahmin yürütmenin anlamı yok,” dedi Frizz. “Sona varana kadar devam edelim.”

Bir sonraki çadır çok daha genişti, neredeyse bir futbol sahası kadar.

Altındaki çukur en az kırk metre derinliğindeydi ve bitmiş metal şekiller ve dolaşık devrelerle doluydu. İçinde pek çok yaratık süzülüyordu. Her biri, iki el şeklindeki taşıyıcı robotları kullanıyordu. Hava, çarpışan ve birbirine kaynayan sıcak metalin tangirtıları ve ısılamalarıyla doluydu.

Aya çadır boyunca sürünürken sistemin nasıl işlediğini gördü. Her yaratık yeni bir parça ekliyor, sonra onu bir sonrakine aktarıyor, hemen hemen hiç durmadan bir sonraki parça üzerinde çalışmaya başlıyordu.

“Bir montaj hattı,” dedi Frizz. “Tıpkı eski Pash fabrikalarında olduğu gibi.”

“Ama bu daha büyük,” dedi Hiro. “Şu robot eller sayesinde.”

Aya başını salladı. Pashların buna verdiği adı hatırlamıştı: kitle üretimi. Duvardaki deliklerin yaptığı gibi yalnızca insanlar ihtiyaç duyduğunda üretim yapmak yerine, Pash fabrikaları büyük miktarda eşya üretiyordu. Tüm dünya, mümkün olduğunca hızlı hammadde tüketmek için yarışıyordu.

Kitle üretiminin ilk yüz yılı, tarihin geri kalanının toplamından daha fazla alet ve edevat üretmişti, ama aynı zamanda gezegeni ıvrır zıvırla kaplamış, kaynaklarını kurutmuştu. Daha da kötüsü, insanları ekstralara dönüştürmenin en etkili yoluydu. Bütün gün oturuyor, aynı işleri tekrar tekrar yapıyorlardı. Her işçi koca mekanizmanın içinde küçük bir parçaydı. Görünmeyen ve tanınmayan bir parça.

Çadırın sonuna yaklaşırlarken monte edilen parçaların şekli sonunda belli olmaya başladı. Bitmiş bir parça orada duruyordu, yüksekliği hemen hemen çukurun derinliği kadardı, kenarları hafif bir eğimle kıvrılarak ortada buluşuyordu. Zarif ve aerodinamikti, tepesi sivri bir noktayla bitiyordu. Kenarlardan, tıpkı bir köpekbalığının yüzgeçleri gibi, uçuş kontrol yüzeyleri çıkıyordu.

Aya bunu da tarih derslerinden hatırlıyordu –unutmak imkânsızdı– ve yaratıkların planlarının gerçekte kütleticilere, akıllı–maddeye ya da klasik Pashı teknolojisinden daha ileri herhangi bir şeye ihtiyaç duymadığını fark etti.

Önünde duran korkunç şey bir füzeydi; basitçe, eski moda bir Şehir Katili.

Ve her birkaç dakikada bir, montaj hattından yeni bir tane çıkıyordu.

FÜZE

“Hah,” diye mırıldandı Aya. “Haklıymışım.”

Hiro başını salladı. “Bir şekilde, haklı çıkmamış olmanı diliyorum.”

“Ama bu hiç mantıklı gelmiyor,” dedi Frizz. “Onca kütle–iticiyi yapacaksın, sonra da eski moda füzeler kullanacaksın?..”

“Belki düşen çelik parçaları onları tatmin edecek kadar kötü değildir,” dedi Hiro. “Paslı füzelerinin taşıdığı onca maddeyi düşün. Nanolar, biyolojik savaş mikropları, hatta nükleer madde.”

Aya yutkundu. “Yani bu metal kullanmakla hatta birkaç şehri yıkmakla ilgili değil. Bunun amacı...”

“Herkesi öldürmek,” dedi Hiro.

“Demek dünyanın her yerindeki yıkıntıları yağmalıyorlar, metali buraya fırlatıyorlar, sonra onu bize geri mi fırlatacaklar?” Frizz başını iki yana salladı. “Bu biraz fazla karmaşık değil mi?”

“Fausto’yu duydun,” dedi Hiro. “Ekvator, füze fırlatmak için en kolay yer.”

Aya başını salladı. Hissettiği rahatlama vicdan azabı da getiriyordu. Fazla iyimser olması dışında hikâyesi doğrudu. Nükleer silahlar, nanolar, mikroplar... Bu füzeler her ne taşıyorsa, yere yağın metalden yüz kat daha kötü olmalıydı.

“Ama tüm şehri öldürmek için tek bir Paslı füzesi yeterli oluyordu,” dedi Frizz. “Neden bu kadar çok füze yapıyorlar?”

“İnsanlık petrol vebasından kurtuldu,” dedi Aya, ürpererek. “Belki de bu sefer herkesi öldüreceklerinden emin olmak istiyorlardır.”

“Tally’yi uyarmamız gerek,” dedi Hiro.

“Nasıl?” diye sordu Aya. “Muhtemelen bir kilometreden daha uzakta. Ve ona mesaj göndermeye çalışırsak ucubeler bizi yakalar.”

“O zaman yıkıntılara dönüp aktarıcıyı kullanarak bu mekânı tüm dünyaya tanıtacağız.”

“Ama Tally beklememizi söyledi!”

“O, ucubelerin onun tarafında olabileceğini düşünüyordu,” dedi Hiro. “Ama öyle görünüyor ki onlar kimsenin tarafında değil.”

Frizz başını iki yana salladı. “Ama ya yanılmışsak? İkinci kez aynı hatayı yapmak istiyor musun Aya?”

Hem o, hem de Frizz tüm dünyanın güvenliğinden Aya sorumluymuş gibi ona bakıyordu. Ama bu hâlâ onun hikâyesiydi, herhalde. Doğru ya da yanlış, tarih Aya Fuse’u bu hikâyeyi yayınlayan kişi olarak hatırlayacaktı.

Aya içini çekti. "Tamam, herhangi bir şey yapmadan önce, tam olarak emin olalım. Daha yakından bakmamız gerek."

Çukurun içinde, üç taşıyıcı robot yeni yapılmış bir füzzenin çevresine toplanmıştı. Metal parmaklarını uzatarak füzeyi nazıkçe yan yatırdılar ve fabrikadan dışarı, gecenin içine taşıdılar.

Aya karanlığı taradı, ama yerden çıkan gergilerin çarpık şekilleri dışında hiçbir şey göremedi. "Çevrede kimse yok."

"O robotlar otomatik olmalı," dedi Hiro. Gece karası eli bir parmağını uzattı. "Nereye gittiklerine bakın."

Uzakta daha yüksek bir bina vardı. Çadırlardan çok daha katıydı ve karanlığa bürünmüştü.

Hiro önden süzüldü ve Aya ile Frizz, Moggle'a tutundu. Uçan-kamera yere yakın kalarak, onları gergilerin arasında sürükledi.

"Bu kadar az yaratık görmemiz tuhaf," dedi Frizz.

"Sivrisinekler yüzündendir sanırım," dedi Aya. "Bu kıyafetlerin içinde olmasak, şimdiye dek bizi yerlerdi."

"Belki. Ama dünyayı nükleer bombardımana tutmayı planlayan birinin biraz böcek ilacı kullanmaya aldırmayacağına sanırsın."

Aya uçan-araçtan gördüklerini hatırladı. Yağmura ve rüzgâra meydan okuyarak gergilerin arasında dolaşan bir sürü yaratık. Ama bu durgun gecede dışarıda kimse yoktu. Hepsi silah yapmakla mı meşguldü?

Kararmış binaya yaklaşırlarken taşıyıcı robotlar yavaşça füzeyi tekrar ayağa dikti. İki dev kapı açıldı ve içindeki geniş mekân görüldü. Sıkışık toprağa turuncu projektör ışıkları döküldü.

Robotlar füzeyi içeriye taşıdı.

Üçü dev kapının kenarına kadar süzüldü ve içeriye baktı.

“Bir avuç parçadan başka hiçbir şey yok,” dedi Hiro usulca. “Görebildiğim kadarıyla yaratıklar da yok.”

Kapılar kapanmaya başladı.

“Ne yapacağız?” diye sordu Frizz.

“O şeye daha yakından bakmamız gerek,” dedi Aya. Yavaşça kapanan kapının arkasına süzüldü, Frizz’le Hiro da takip etti. Tam kapılar kapanırken içeriye girdiler. Kapanan kapının gümlemesi binada yankılandı.

“Harika,” diye fısıldadı Frizz. “Şimdi de burada kısılı kaldık.”

Füze önlerinde duruyordu. Üç taşıyıcı robot hâlâ onu tutuyordu.

Havada düzinelerce minik platform asılıydı. Bir partideki hizmetçi robotları andırıyorlardı, ama hareketsiz duruyorlardı. Üstlerinde aletler, araçlar, elektronik parçalar ve Aya’nın son derece gizemli bulduğu nesneler taşıyorlardı.

“Şunları çek,” dedi Moggle’a.

“Bu, montaj hattındaki son adım olmalı,” dedi Hiro. “Ayrıntılı işleri elle yapıyorlar.”

“Ee, neredeler?” diye sordu Frizz. “Son çadırdan beri kimseyi görmedik.”

“Sanırım bu biraz sinir bozucu,” dedi Hiro.

Odayı bir tıslama doldurdu.

Frizz başını salladı. “Kesinlikle sinir bozucu.”

Aya başını kaldırdı. Gökyüzünden kara benzeyen, ama hafif hafif parlayan taneler yağıyordu. Tavanın yakınında minik robotlardan bir sürü süzülüyor, parlayan beyaz bulutlar püskürtüyorlardı.

Aya kar tanelerinden birini yakaladı ve onun eriyerek avucunda hafif hafif parlayan beyaz bir lekeye dönüşmesini izledi. Kamuflaj kıyafetinin eldiveni yüzünden sıcak mı, yoksa soğuk mu olduğunu kestiremiyordu.

“Belki de bir tür yangın söndürücü köpüktür,” dedi Hiro.

Aya kaşlarını çattı. “Ama hiçbir şey yanmıyor.”

“Belki de güvenliğe gerçekten önem veriyorlardır,” diye mırıldandı Hiro.

“Ben bunun güvenlikle ilgisi olduğunu sanmıyorum,” dedi Frizz. “Üstünüze bakın!”

Aya Frizz’e döndü ve gözleri irileşti. Frizz’in kamuflaj kıyafetinin her yerinde parlak benekler belirmişti. Aya bir başka tanenin onun omzuna inmesini, eriyerek yumuşak beyaz bir lekeye dönüşmesini izledi. Kendi kolları da parlak beneklerle kaphydı.

“İkiniz de tamamen görünür oldunuz,” Hiro kendine baktı. “Ben de!”

Frizz başını iki yana salladı. “Üzerimizde kamuflaj kıyafeti olduğunu biliyorlardı!”

“Bu da, nerede olduğumuzu bildikleri anlamına geliyor...” Aya’nın sesi soldu. Üç taşıyıcı robot füzeden uzaklaştı. Aynı anda döndüler ve yaklaşmaya başladılar.

Dev parmakları ardına dek açılmıştı.

ELLER

“Moggle!” diye bağırdı Aya. “Sana ihtiyacım var!”

Hiro tavana doğru fırlamıştı bile. Robotlardan biri dönüp onu takip etti, diğer ikisi doğrudan Aya’yla Frizz’in üzerine geldi.

“Atla!” Frizz, Aya’nın elini yakaladı ve yeri hızla itti.

Birbirine bağlanmış iki uçan-top gibi birbirlerinin çevresinde çılginca dönerek havaya fırladılar. Kar, parlak bir tipi halinde çevrelerinde çalkalanıyordu.

“Bırak... şimdi!” diye bağırdı Frizz.

Eli Aya’nın elinden kaydı ve zıt yönlerle fırladılar. İki robot aralarına uçtu ve onları birkaç santimetreyle ıskaladı.

Aya tepetaklak yuvarlanırken, bir duvara doğru uçtuğunu gördü. Dizlerini kendine çekti ve iki ayağını kullanarak tüm gücüyle duvarı tekmeledi. Aya sekip uzaklaşırken metal gümledi ve darbeye ürperdi.

“Moggle, buraya!” diye haykırdı Aya yine.

Uçan-kamera altında, havada döndü. Onun siyah kamuflaj boyası da beyaz beneklerle kaplanmıştı. Kamera, parlak taneler görüşünü etkilemiş gibi, kararsızca döndü.

“Bu taraftan!” diye bağırdı Aya. “Sesimi izle!”

Bir kaldırıcı ona yönelmişti, parmaklarını açarak uzanıyordu.

Moggle karnına yumruk atarcasına Aya’ya çarptı ve onu robotun ellerinden uzağa itti.

Aya homurdanarak iki büküm oldu, kollarını uçan-kamera doladı ve parmaklarıyla onun pürüzsüz kabuğuna tutunmaya çalıştı. Dev el dönerek takip etti, ama cüssesi yüzünden yavaş hareket ediyordu. Ağır yükler taşımak için tasarlanmıştı, insan kovalamak için değil.

“Yüksel! Çabuk!” diye bağırdı Aya.

Uçan-kamera itaat etti ve onu tavana doğru çekti. Onları kovalayan robotun parmakları Aya’nın aşağı sarkan ayaklarının altındaki havayı avuçladı.

Hiro, Aya’nın yanından geçip gitti. Ellerini bir araya getirmiş, dalıyordu. Kamuflej kıyafeti bembeyaz olmuştu, Hiro biçiminde bir takımyıldıza benziyordu. Robotlardan bir başkası hemen peşinden geliyor, ardında parlak kar tanelerinden anforlar bırakıyordu.

“Frizz!” diye seslendi Aya, çevresine bakınarak. Frizz havada taklalar atıyordu ve birkaç metre arkasında bir dev el vardı.

“O tarafa, Moggle!” diye bağırdı Aya. Uçan-kamera kollarında ürperdi, gelişigüzel yönere döndü, Aya’nın kollarından kurtulacak gibi oldu, sonra doğrudan tavana yöneldi. “Hayır, yukarı değil!”

Frizz'in aşığıda bağırdığını duydu ve oraya baktı. Frizz bir duvardan sekmiş, doğrudan robotun parmaklarının arasına uçmuştu. O çabalarken, parmaklar çevresine kapandı.

"Hiro!" diye bağırdı Aya. "Frizz'e yardım etmen gerek!"

"Yapamam!" diye bağırdı Hiro, kolları ve bacakları çılgınca seyirerek. "Uçan-top donanımına bir şeyler oluyor!"

"Moggle, aşağı!" diye bağırdı Aya sıkıntıyla. "Hemen!"

Sonunda uçan-kamera itaat etti ve Aya'yı aniden dalışa geçirdi. Aya'nın ayakları arkasına savruldu, bir ayak bileği kovalayan robotun metal avucuna çarptı ve acıdan Aya'nın gözlerinin önünde kırmızı benekler uçtu. Tekrar görebilir olduğunda Moggle hâlâ dalıyordu ve doğrudan yere yönelmişti.

"O kadar hızlı değil!"

Ama Aya'nın kollarındaki uçan-kamera aniden cansız bir metal yığınınna dönüştü. Gücünü tamamen yitirmişti ve onu bir gemi çapası gibi sert toprak zemine çekiyordu.

"Moggle!" diye bağırdı Aya. "Uyan!"

Yanıt gelmedi ve Aya uçan-kamerasını bıraktı. Dönmeye, ayaklarını altına çekmeye, yeri tekmeleyip yeniden havaya fırlamaya hazırlanmaya çalıştı. Ama bir şekilde artık ağırlıksız değildi, uçan-top donanımındaki yastıklar Moggle kadar cansızdı.

Gittikçe hızlanarak düştü. Yer dev bir yumruk gibi yükseldi ve Aya'nın vücudundan bir gümlleme geçti.

Ve Aya uzun bir süre boyunca bir karanlık denizinde yüzdü.

ESKİ BİR DOST

Sert ve büyük bir şey vücuduna yaslanarak Aya'nın ciğerlerini ezdi. Aya, bunun yer olduğunu fark etti. Sıkışık toprağın üzerinde yatıyordu, artık ağırlıksız değildi ve her nefes aldığı anda, kaburgalarına bıçak saplanmış gibi canı acıyordu.

“Aya?”

Aya gözlerini açtı ve acıyla sırt üstü döndü. Şekilsiz bir yüz ona bakıyordu; ağız ve gözlerin olması gereken yerde yalnızca gri hatlar vardı ve her yeri parlak beyaz beneklerle kaplıydı... bir kamuflaj kıyafetinin maskesi.

“Frizz?” dedi Aya, sonra inledi. Konuşmak da canını acıtıyordu. “Ne oldu?”

“Bizi yakaladılar gibi.”

“Ah, evet.” Aya ürpererek nefes alırken son birkaç dakikayı hatırladı ve acıyan yerlerini düşündü: kaburgalar, omuzlar, sol ayak bileği. Düşüş esnasında hasar görmüş olan kamuflaj kıyafetinin gelişigüzel desenlerle titrediğini hissetti. Ama muhtemelen zırhı Aya'yı daha ciddi yaralarından korumuştur. “Siz, ikiniz iyi misiniz?”

“İyiyiz,” dedi Hiro. “Ama sen çok sert düştün.”

“Bir de bana sor,” diye homurdandı Aya. “Sanırım Moggle’a bir şey oldu.”

Frizz başını salladı. “Hiro’nun donanımı da çalışmıyor.”

“Uçan-kameran hasar görmedi,” dedi yabancı bir ses İngilizce.

Aya doğruldu ve çevresine bakınarak konuşan kişiyi aradı.

Ama Frizz’le Hiro dışında görünürde kimse yoktu.

Dev, turuncu ışıklı binanın zemininden bakınca, bitmemiş füze, tepelerinde bir gökdelen gibi yükseliyordu. Üç taşıyıcı robot, dev parmaklarını ölü örümceklerin bacakları gibi havaya kaldırmış, çevrelerinde toprak zeminde yatıyordu.

Parlak kar dinmişti, ama yer hafif hafif ısıldıyordu; Frizz’le Hiro’nun kamuflaj kıyafetleri, Aya’nın elleri ve kolları da öyle. Görünmez olmaktan, ateş böcekleri gibi ısıldamaya dönmüşlerdi.

“Ucubeler manyetik alanımızı kestiler,” diye fısıldadı Hiro. “Artık ağırlıksız değiliz.”

“Ben de fark ettim,” dedi Aya. Bütün gün uçan-top donanımı içinde uçtuktan sonra, bin kilogram olmuş gibi hissediyordu.

“Herhangi bir yaralanma yaşandıysa özür dileriz,” dedi yabancı ses yine. “Ama sizin ne kadar tehlikeli olabileceğinizi biliyoruz.”

Aya gözlerini kırıştırdı. Sonunda sesin kaynağını bulmuştu. Bir metre uzakta, yerde yatıyordu.

“Moggle!” dedi usulca.

“Uçan-kameranızda değişiklikler yaptığımız için özür dileriz,” dedi Moggle, tuhaf sesiyle. “Onu ormanda hasarlı halde bulduk. Onarırken bu ses çipini taktık.”

Aya yıkıntılarda Moggle’la buluşmasını hatırladı. Bu sefer kör edici gece ışıklarını çakmamıştı ve bu hiç de Moggle’ca değildi.

“Uçan-kameranızla yeniden bir araya geleceğinizi umuyorduk,” diye devam etti ses. “Böylece sizinle doğrudan konuşma fırsatı bulacaktık.”

“Bunca zamandır bizi izliyordunuz!” diye bağırdı Aya.

“Aldatmaca ve yaralarınız için özür dileriz. Sizi geçici olarak sakatlamamız ve kontrollü bir ortama getirmemiz gerekiyordu.”

“Kontrollü ortam mı?” diye hıhladı Aya. “Hapishane mi demek istiyorsun?”

“Elbette hayır!” dedi Moggle’ın yeni sesi. “Burada olmanızdan şeref duyuyoruz. Bu arada meslektaşımız en içten teşekkürlerini sunuyor. Yıkıntılardan düşüğünde uçan-kameranız onun hayatını kurtardı.”

“Evet, ne teşekkür ama.” Aya doğrulup otururken, içinden bir acı sancısı geçti.

“Eğer açıklamamıza izin verirseniz, bizim ve sizin hedeflerinizin birbirini tamamladığını anlayacağınıza inanıyoruz.”

Aya güldü. "Pardon ama, bizim hedeflerimizin arasında dünyayı havaya uçurmak yok!"

Ses duraksadı, sonra yanıt verdi. "Talihsiz bir şey, ama bazı aptal çocuklar sizi yanlış yönlendirmiş. Belki de eski bir dostunuzu dinlersiniz."

Aya kaşlarını çattı. Eski bir dost? Bunlar Aya'nın kim olduğunu sanıyordu? Ve neden onunla İngilizce konuşuyorlardı?

Binadan bir gürleme geçti, dev kapı kanatları azıcık aralandı. Aya pek çok yaratığın endişe içinde, iğne parmaklarını hazır ederek açıklıktan geçtiklerini gördü.

Önlerinde tuhaf görünüşlü, saçları çılgınca dağılmış, lime lime giysiler giymiş bir adam vardı. Adam kapıdan içeri süzüldü ve kapı arkasından telaşla kapandı.

Aya gözlerini kırptırdı. Hiç bu kadar çirkin birini görmemişti. Adamın derisi güneşten yanmıştı ve yüz hatları çarpıktı. Aya'ya bahsettiği geniş gülümseme, düzensiz dişlerini sergiliyordu.

Adam güldü ve İngilizce konuştu, "Beni kurtarmaya geleceğini biliyordum, Youngblood!"

"Şey, tanıştığımızı sanmıyorum," dedi Aya. "Bana ne dediniz?"

"Sesin..." Adam yaklaştı ve keskin gözlerini üçünün üzerinde dolaştırdı. "Yüzünü gösterirsen, Youngblood."

Aya acıyla bir kahkaha attı. "Sen benim?.."

"O Tally Youngblood değil!" diye patladı Frizz. Aya'ya döndü. "Ucubeler bizi Kesiciler sanıyor."

Frizz başlığını çıkardı. Aya da aynısını yaptı. Bir an duraksadıktan sonra Hiro içini çekti ve onları taklit etti.

Adam sersemlemiş bir halde üçüne bakakaldı.

“Gördünüz mü?” dedi Aya. “Gerçekten de tanıştığımızı sanmıyorum.” Yaralı kaburgalarının izin verdiğince eğildi. “Adım Aya Fuse.”

“Ama sen...” diye kekeledi adam, kendi kirli, lime lime giysilerini elleyerek. “Üzerinde Özel giysileri var ve uçan kişiler beni kurtarmaya geldiğinizi söylemişti. Ama yüzleriniz Özel değil!”

“Kesinlikle,” diye onayladı Moggle’ın sesi. “Öyle anlaşıyor ki hata yapmışız.”

Aya yavaşça başını salladı. “Biz Kesiciler değiliz, ama Tally’nin dostlarıyız.”

“Youngblood benim de eski arkadaşım!” Tuhaf adam gülümsedi ve Aya’nın omzuna bir şaplak attı. “Adım Andrew Simpson Smith.”

BİR TAŞLA İKİ KUŞ

Her şey akla yakın gelmeye başlamıştı. Biraz.

Uçan-araçları otomatik pilotta ağır aksak havalimanına döndükten sonra ucubeler Tally Youngblood'ın geldiğini fark etmiş olmalıydı. Özellerden başka kim ormanın üzerinde araçtan atlardı ki? Hem Frizz, Tally'nin adını Udzir'e söylemişti. Bu, yaratıkların Aya, Frizz ve Hiro'nun kamp-larında dolaşmalarına neden izin verdiklerini açıklıyordu. Onlarla yüzleşmeye korkmuşlardı, saldırmadan önce onları kapana kısırana kadar beklemişlerdi. Kamuflej kıyafetlerinin içinde tıpatıp Kesiciler'e benziyorlardı.

Ama Aya'nın çözemediği bir şey vardı...

"Siz Tally'yi nereden biliyorsunuz? Ve burada ne yapıyorsunuz?"

Andrew Simpson Smith gururla gülümsedi. "Youngblood üç buçuk sene önce köyümün yakınında gökten düştü."

"Gökten düştü," diye tekrarladı Aya. "Köyünün yakınında?"

Andrew başını salladı. "Buradan çok uzakta. Küçük adamların arasında."

"Küçük adamlar mı?" diye sordu Aya, adama daha dikkatli bakarak. Dişleri çarpık olsun diye özel ameliyat mı geçirmişti? Giysilerinde ölü hayvanlardan yapılmış gibi, dağınık kürk parçaları vardı. "Paslı-öncesi insanların taklit eden bir tür çeteye mi üyesin?"

Adamın yüzü şaşkın bir ifadeyle bulutlandı. "Anlamıyorum. Belki de sen tanrıların dilini benim kadar iyi konuşmıyordursundur?" Aya'ya yaklaştı. "Uçan kişilerin çoğu da iyi konuşamıyor."

Aya içini çekti ve anlayabilecekleri kadar basit bir İngilizceyle konuşmaya karar verdi. "Sen Tally'nin şehrinden misin?"

"Benim halkım yabanda yaşar," dedi Andrew kararlılıkla. "Ama artık miknatısların ve diğer sihirlerin nasıl kullanıldığını biliyoruz. Youngblood'ın şehirlere göz kulak olmasına, Yeryüzü'ne zarar vermeyeceklerinden emin olmasına yardım ediyoruz. Uçan kişilerle bu şekilde tanıştım."

Aya yavaşça başını salladı. "Bir arkadaşlarının ucubeler tarafından kaçırıldığını söylemişti. Bu sensin, değil mi?"

"Evet." Adam yumuşak bir sesle ekledi. "Uçan kişiler gizlice gözetlenmekten hoşlanmıyor."

Moggle yine konuştu. "Andrew, belki sen bizden öğrendiklerini açıklayabilirsin."

Aya kameraya bakarak gözlerini devirdi. Yaratıklar bu Paslı-öncesi garabetin onu herhangi bir şeye ikna edebileceğini mi sanıyordu gerçekten?

Ama adam bilgece başım sallıyordu. "Dünyanın şeklini bilir misin Aya?"

"Şey, pardon?"

"Göründüğü gibi düz değil. Top gibi yuvarlak."

Hiro bir kahkaha attı, ama Frizz eğilerek, "Evet, bunu daha önce de duymuştum," dedi.

"O zaman bilgesin." Andrew, Moggle'ın yanına bağdaş kurup oturdu ve kirli parmaklarından birini onun eğimli, kamuflaj siyahı derisine dayadı. "Hepimiz bu topun yüzeyinde yaşıyoruz. Devamlı daha fazlası geliyor; daha fazla insan, daha fazla şehir, daha az yaban."

"Biliyoruz." Frizz onun yanına çöktü. "Biz buna genişleme diyoruz."

"Genişleme." Andrew başını salladı. "Tanrıların daha büyük yapmaya verdikleri isim. Ama dünya denen top daha büyümüyor."

"Evet," dedi Frizz. "Elimizde ne varsa onunla kalmışız."

Andrew gülümsedi. "Uçan kişiler bu konuda akıllı. Ya... *buraya* bir şehir yaparsak?"

Parmağı havada, Moggle'ın derisinden birkaç santimetreye uzakta duruyordu.

Frizz bir süre sessiz kaldı. Ardından, "Uzayda mı?" diye sordu.

Andrew yavaşça başını salladı ve Moggle'ın yüzeyinde ısıtmak istemiş gibi, ellerini açtı. "Başlarımızın üzerinde,

yörünge denen sabit bir yer var. Dünyanın çevresinde bir halka.”

“İnanmıyorum,” dedi Hiro usulca.

Andrew güldü. “Başta inanmak zor, biliyorum. Ama Youngblood’dan dünyanın bir kenarı, bir sonu olmadığını öğrendim. Küçük adamların ötesini görmeyi öğrenmelisin.”

“Küçük adamlar mı?” diye sordu Hiro.

Frizz başını kaldırıp başlarının üzerindeki yüksek metal şekle baktı. “Onların bu şeyi yaptıklarını ilk gördüğümüzde söylediklerin doğru çıktı, Aya. Gemiye benzediğini söylemiştin!”

Aya füzeye ya da gemiye ya da her neyse ona baktı. Başını iki yana salladı. “Ama tıpkı o Paslı silahlarından birine benziyor!”

“Paslıların birden fazla düşü vardı,” dedi yaratığın sesi.

Aya, sesin Moggle’dan gelmediğini fark etti ve arkasına döndü. Udzir ve iki başka yaratık başının üzerinde süzülüyordu.

“İlk kaba şehir katilleri icat edildiğinde,” diye devam etti adam, “yeniden tasarlanarak insanları uzaya göndermek için kullanıldılar. Bir makinede ölüm ve umut.”

“Bütün bunların amacı bu mu?” diye sordu Aya usulca. “Uzay...”

“Bu yüzden uçan-top donanımı içinde bu kadar beceriksizsiniz!” diye bağırdı Hiro. “Siz onları daha hızlı hareket etmek için kullanmıyorsunuz, sıfır yerçekimine alışmak için kullanıyorsunuz!”

“Demek yörüngeye *inanıyorsunuz!*” dedi Andrew mutlulukla. “Orası herkesin uçtuğu bir yer!”

Aya gözlerini kapattı ve ormandaki yolculuğunu hatırladı. “Bu yüzden hepiniz ucube ameliyatı geçirdiniz. Sıfır yerçekiminde ayaklara sahip olmanın anlamı yok. Bu yüzden hepinizin fazladan bir çift eli var.”

Udzir havada süzülerek kaşlarını çatı. “Biz ‘ucube’ değiliz, Aya Fuse. Yaptığımız her değişiklik bizi gelecekteki yuvamızla daha uyumlu hale getiriyor. İlk dünya dışı varlıklar bizleriz.” Eğildi. “Biz kendimize Ekstralar diyoruz.”

Aya kahkahasını zor bastırdı.

“Sizi temin ederim,” dedi Udzir kararlılıkla, “yeni yuvamız hakkında son derece ciddiyiz.”

“Pardon, yalnızca benim şehrimde ekstranın anlamı... şey, boş ver.”

“Demek Tally’le aynı taraftasınız gerçekten,” dedi Frizz. “Onca metal sonsuza kadar yeryüzünden gidecek.”

Udzir başını salladı. “Bir taşla iki kuş. Hem yeryüzündeki genişlemeyi yavaşlatabiliriz hem de onu uzaya yönlendirebiliriz. İnsanlığın onu yok etmeden önce yuvasından ayrılmasının zamanı geldi.”

“Yörüngede mi kalacaksınız?” diye sordu Frizz. “Başka gezegene gitmeyecek misiniz?”

“Kalıcı yörünge habitatları,” dedi Udzir. “Yeryüzüne kütle-iticileriyle yeni malzeme temin edecek kadar yakın, güneşe güneş enerjisi kullanabilecek kadar yakın. Ve minyatür ekosistemler sayesinde su ve oksijen devir daim yapabiliriz.”

"Paslılar kendilerini bu şekilde kurtarmayı başaramadı," dedi bir başka Ekstra. "Sayıları ve savaşları onları engelledi. Ama insanlık şimdi daha az ve daha birleşmiş, bir şansımız daha var."

"Tally Youngblood ve Kesiciler bizi durdurmazsa," diye ekledi Udzir, Aya'ya dönerek. "Sana borçlu olduğumuz bir olasılık."

"Ben mi?" dedi Aya. "Neden ne yaptığınızı herkese açıklayıp kurtulmadınız? Burada saklanıp insanları kaçırmıyordunuz, eminim Tally-wa sizin tarafınızda olurdu!"

"Tally Youngblood'a büyük saygı duyuyoruz," dedi Udzir. "Ama planlarımızı açıklayamazdık. Şehirlerin eski yıkıntılardaki hurda metali toplamamıza izin vereceğini mi sanıyorsunuz? Ya da kolaylıkla Şehir Katiline dönüştürülebilecek gemi filoları inşa etmemize..."

"Hemen Tally'ye mesaj çekip açıklasanız iyi olur," dedi Frizz. "Muhtemelen çoktan gelmiştir. Eğer gemileri görürse, bizim düşündüğümüz şeyi düşünür!"

"Şimdiye dek bizi dinlemedi," dedi Udzir. "Senin onunla konuşmayı deneyeceğini umuyoruz Aya Fuse."

Aya yavaşça başını salladı. Son kuşkuları da solup gitmişti. Ekstralar dünyayı yok etmeye çalışmıyordu; onlar dünyayı kurtarmaya çalışıyordu. Sıfır yerçekimi donanımı, maymun ayakları, başının üzerinde yükselen uzay gemisi... sonunda tüm parçalar birbirine uymuştu.

Zihin-yağmurundan beri görülmüş en büyük hikâye...

"Denerim, ama bir şartla," dedi. "Uçan-kameramı geri verin."

"Bilmeliydim," diye içini çekti Udzir.

Elini salladı ve Aya kollarının, bacaklarının hafiflediğini, uçan-top donanımının canlandığını hissetti. Hiro havalandı ve Moggle kararsızca yerden yükseldi.

"Bu gerçekten sen misin?" diye sordu Aya.

Moggle'ın gece ışıkları çıktı.

Aya gözünün önünde beliren benekleri yok etmek için gözlerini kırpıştırarak gülümsedi ve göz ekranını çalıştırdı. "Tally-wa? Buralarda mısın? Sana verilecek haberlerim var."

Yanıt gelmedi.

Aya başını iki yana salladı. "Bir klikten daha uzakta olmalı. Sinyalimi güçlendirebilir misiniz?"

"Deneriz," dedi Udzir. "Ama mesajın bizim ağıımızdan geçerse, Tally onun gerçekten..." Sesi soldu.

Dışarıda, uzaktan gelen bir gökgürültüsü gibi, alçak bir gumbürtü yayılıyordu. Aya onu ayaklarının altında hissetti ve binanın duvarları çevrelerinde titredi. Aya uzaktaki bir alarmin ciyaklamasını duydu.

"Bu Tally Youngblood'a benziyor," dedi Andrew usulca ve Aya başını salladı.

Tally sonunda bir şeyleri patlatıyordu.

YANGIN

“Hadi gel Aya!” dedi Hiro, Aya’ya uzanarak. “Buradaki en hızlı kişi benim.”

Aya başını salladı ve onun eldivenli elini yakalayarak bağırdı, “Moggle, Frizz’i getir!”

Dev kapı kanatları açılmaya başlamıştı bile. Hiro onu çekerek ayağını yerden kesti ve açıklığa doğru fırladı. Aya’nın yaralı kaburgaları acıyla yanıyordu, ayakları arkasında savruluyordu.

“Yavaşla!” dedi kesik kesik.

“Üzgünüm, küçük kardeşim,” dedi Hiro. “Ama zamanımız yok.”

Hiro gecenin içine fırladı. O bir köşeden dönerken Aya’nın kaburgaları içinde gıcırdayarak nefesinin kesilmesine sebep oldu.

“Belki de sen önden gitmelisin,” diye homurdandı Aya. “Bensiz oraya daha hızlı varırsın.”

“Senin İngilizcen benimkinden daha iyi. Ve Tally seni dinler!”

“Ama benden nefret ediyor! En azından, benim ahmak olduğumu düşünüyor.”

Hiro güldü. “Bundan kuşkuluyum, Aya. Bu konuda sana inanması gerek. Emin olmasan ucubeler hakkında fikrini değiştirmezdin.”

“Bu, hikâyemin tamamen gerçekten-eksik olduğu anlamına geldiği için mi?” diye bağırdı Aya.

“Kesinlikle,” dedi Hiro, sonra eliyle işaret etti. “Eyvah!”

Önlerindeki ufuk bir dizi çakmayla parladı, patlayıcıların gürlemesi birkaç saniye sonra geldi. Uzakta, duman bulutları yükseldi ve yerdeki ateşleri yansıtarak kırmızı kırmızı parladılar. Adeta bir parti malikânesine benziyordu, ama gürlemeler güvenli havai fişeklerin çatırtılarından çok daha gürdü.

“Sanırım Ekstraların gemileri orada,” dedi Hiro.

Aya homurdanmaktan başka bir şey yapamadı. Hiro gecenin içine dökülen Ekstraların arasında zikzaklar çiziyor, Aya’yı önce bir yöne, sonra ötekine çekiyordu. Aya’nın bileği Hiro’nun elinde burkuluyordu ve her dönemde ka-burgaları cıglık atıyordu.

Çevrelerinde uçan-araçlar havalandı. Birkaçı, pervaneleriyle havayı çalkalayarak başlarının üzerinden uçup geçti ve cıglık cıglığa, ufuktaki parlamalara doğru uzaklaştı.

“Bu iş karışabilir,” dedi Hiro. “Onu bir an önce durdur-mazsak çatışma çıkabilir.”

Aya başını sallayarak yüzük parmağını gerdi. “Tally-wa! Benim!”

“Hâlâ çok uzaktayız,” diye bağırdı Hiro, yerden yükselen gergilere doğru alçalarak. Aya onların hızla geçip gittiğini, Hiro’nun donanımındaki mıknatısların metal parçaları ittiğini hissedebiliyordu ve her itişle kolu omzundan sökülecekmiş gibi geliyordu.

Binalar ve fabrika çadırları geride kaldı. Hiro onu ormandan temizlenmiş, gergilerden başka hiçbir şey olmayan geniş bir açıklıkta sürüklüyordu.

“Bak!” Hiro boş eliyle aşağıyı gösterdi. Dev yanık izleri yeri karartmıştı ve Aya’nın burnuna kömür kokusu geliyordu.

“Füzeleri burada denemiş olmalılar,” diye bağırdı Aya.

“Umarım bu yaklaştığımız anlamına geliyordur!”

Şimdi hava çevrelerinde titremeye başlamıştı. Aya patlamaların gürlemesini kendi vücudunda hissedebiliyordu. Işık çakmaları gergilerden uzun gölgeler düşürüyordu ve gece göğünün yarısı dumana bürünmüştü.

“Aya!” dedi Frizz’in sesi, Aya’nın kulağının içinde. “Moggle ve ben tam arkadayız.” Duraksadı. “Eh, belki tam arkanda değil, Hiro çılgın gibi uçuyor. Ama biz de elimizden geldiğince hızlı takip ediyoruz.”

“Tamam Frizz. Moggle’in doğru düzgün çekim yapabildiğinden... lanet olsun!”

Hiro onu aniden çekip tırmanışa geçmiş, Aya’nın yaralı kaburgalarını sarsmıştı. Önlerinde, göz görebildiğince geniş, siyah bir duvar uzanıyordu. Duvarın tepesini süpürüp geçtiler, sonra aniden yanan bir orman gibi görünen bir

şeyin üzerinde uçmaya başladılar. Ağaç tepeleri yayılan alevlerin içinde çılgin gibi sallanıyordu.

Ama Aya bunun bir orman olmadığını fark etti. Önlerinde, engin bir kamuflaj kıyafeti kadar ayrıntılı, sarmaşıklar ve çiçek açan eğreltilerle bezenmiş, sonsuz bir kamuflaj ağı uzanıyordu. Ama alevler gerçekti; karanlıkta perde perde gürlüyorlardı, göz sulandıran bir sıcak ve duman fırtınası havaya yayılıyordu.

Kamuflajın yanıp gittiği yerde Aya, Ekstraların gemilerinin tepelerini gördü. Kül kadar siyahıtlar ve burun konilerinin iğne kadar keskin uçları erimişti.

Aya ve Hiro en yakın alevlere geldiklerinde daha da yükseldiler. İtişlerinin hızıyla saniyelerce tırmandılar, ama sonra düşmeye başladılar.

“Kamuflaj kıyafeti!” diye haykırdı Aya, boş eliyle başlığını takarak. Hiro’nun da uzanıp aynısını yaptığını gördü.

Ateşin içine indiler, sık bir dalışla metal gemilerin arasında süzülerek, peşlerinde çalkalanan duman bulutları bıraktılar. Aya’nın ciğerleri kaynayan havayla doldu ve başlıktan çıkan saçları alev alıp yandığında çıkan kokuyu aldı. Kamuflaj kıyafetinin zırhına rağmen derisi sıcaktan su topladı.

Ama Hiro, çelik ve alev ormanından sekmiş, onu yukarı çekmeye başlamıştı bile. Aya çevresine baktı; yüzlercesi vardı, her yönde uzanan engin bir gemi filosu.

Alevlerin üzerinde bir düzine Ekstra uçan-aracı süzülüyor, her yöne yangın söndürme köpüğü serpiyordu. Ama

onların söndürebildiğinden daha hızlı bir biçimde yeni alevler ortaya çıkıyordu.

Alanın diğer yanında bir gürleme oldu ve Aya'nın vücudu sarsıldı. Şok dalgasının yayıldığını gördü: gittikçe genişleyen bir kaynar duman ve alev halkası. Merkezinde bir geminin enkazı vardı; çelikten bir kule yırtılmış, içten patlamıştı ve yavaşça devriliyordu.

Kule bir metal çığılgı eşliğinde yere devrildi ve yere yeni bir alev örtüsü döküldü. Yanan füze yakıtı bir sonraki geminin dibine yayıldı ve yanan fitil gibi kenarından yukarı tırmandı.

Aya bakışlarını ondan kopardı ve parmağını bükerek bağırdı. "Tally!"

İsim, dumanla dolmuş ciğerlerinde, ancak duyulur bir sesle hırıldadı. Ama bir an sonra kükreyen çalkantının üzerinden soluk bir yanıt geldi. "Aya?.."

"Tally-wa!" diye gakladı Aya. "Benim!"

"Neden sen yıkıntılarda değilsin? Burası tehlikeli!"

Aya öksürdü. "Fark ettim!"

O ve Hiro, tıpkı suda seken bir taş gibi tekrar alçalarak duman ve alev denizine daldılar.

"Durman gerek!" dedi Aya çabucak. "Yanılmışım..."

Alevler tekrar Aya'yı sararak öksürmesine sebep oldu. Çevresinde dumanlardan ve Ekstraların gemilerinin karanlık şekillerinden başka hiçbir şey göremiyordu. Kamuflej kıyafeti derisinin üzerinde sertleşiyor, zırhlı yüzeyi sıcakta bozuluyordu.

“Neredesin Aya?” dedi Tally'nin sesi, daha güçlü bir sinyalle.

Aya, Hiro'nun kavrayışının güçlendiğini hissetti. Hiro onu bir kez daha çekip dumanların içinden çıkardı.

“Gemilerin üzerinde uçuyorum!”

“Ne gemisi?”

Aya bu kadar beyinden–eksik olduğu için kendi kendine küfrederek yine öksürdü. “Füzeler! Tam üstlerindeyim. Ama onlar gerçekten füze değil!”

“Sen akıldan-eksik misin?” diye bağırdı Tally. “Çık oradan!”

“Sanırım bu yönde,” dedi Hiro, Aya’yı omuz çıkartan bir başka dönüş için çekiştirerek. Gemilerin burunlarının hemen üzerinde düzgünce döndüler. Hiro uçan–sekmesini sonunda kontrol altına almıştı.

Daha yakından, bir başka sağır edici gümleme duyuldu ve Aya’nın nefesi kesildi. Aya, Hiro’nun elinden kaydı ve sıfır yerçekiminde amaçsızca dönerek savruldu. Kasıp kavuran yangın ve gemilerin manyetik alanları onu örseliyordu.

“Durman gerek Tally!” diye bağırdı Aya, man–hav sörfü yapan bir Asi Kız gibi ellerini kullanarak Hiro’ya doğru yönelirken. “Biz yanına gelene kadar bekle, sana açıklayacağım.”

“Bu füzelerin bazılarına yakıt doldurulmuş bile!” dedi Tally. “Bırakırsak her an fırlatmaya başlayabilirler!”

“Ama onlar füze değil! Onlar gemi! Bir şeyler patlatmayı bırak da açıklayayım!”

“Unut bunu!” diye bağırdı Tally. “O füzelerden biri bile fırlatılırsa, koca bir şehir ölür. *Hemen* buradan uzaklaş!”

Hiro Aya’ya doğru süzülerek uzandı, ama Aya kıvrılarak ondan kurtuldu.

“Durmaya söz vermezsen, tam burada kalıyorum,” dedi ifadesizce. “Bizi de havaya uçurabilirsin!”

“Senin için koca koca şehirleri feda edemem,” dedi Tally. “Ve seni tanıyorum Aya-la, kendini kurtarırısın. On saniyen var.”

“Yerimden kıpırdamıyorum!” diye bağırdı Aya.

“Bundan kuşkuluyum.”

Hiro dönmüş, elini uzatarak Aya’ya doğru geliyordu. Aya kızgınlıktan ağlamaya başladı. Onun gibi gerçeği çarptan bir çirkinin kendini feda edeceğine kim inanırdı?

“Ben de buradayım,” dedi bir başka ses. “Ve ben de gitmiyorum.”

“Frizz?” dedi Tally. “*Hepiniz* beyinden–eksik mi oldunuz?”

“Ekstralar kimseyi öldürmeye çalışmıyor,” dedi Frizz kararlılıkla.

“Ama ya yanılmışsan?” diye bağırdı Tally.

“*Eminim*,” dedi Frizz. “Ve yalan söyleyemeyeceğimi biliyorsun Tally.”

Hiro, Aya’nın elini yakaladı ve onu alevlerden yukarıya çekti. Aya onun elinde kıvrınarak Frizz’i aradı. İşte oradaydı.

Alanın ortasında Moggle'a sarılmıştı; alevlerin arasında kamuflaj kıyafeti zar zor görülebiliyordu.

"Tally, lütfen," diye ağladı Aya. "Frizz ciddi!"

Tally uzun bir nefes verdi, sonra, "Kıpırda bakalım, Aya-la," dedi. "Beni ikna etmek için iki dakikan var."

Ufukta bir işaret fişeği belirdi ve Hiro o tarafa yöneldi.

,

YENİ HABER

Ormanın kenarında kamuflej kıyafeti giymiş iki kişi bekliyordu. Ekstraların filosunu kuşatan yüksek duvarın üzerine tünemişlerdi.

Onlar konarlarken Tally başlığını çıkardı. Alevlerin ışığında kara gözleri ışıldıyordu. “Fausto ve Shay bizden sinyal bekliyor. Doksan saniye sonra ben aksini söylemezsem, daha fazla bomba atacaklar. Bu yüzden açıklamaya başlayın.”

Aya yutkundu. “Ekstralar... ucubeler demek istedim, bizim düşündüğümüz gibi değilmiş.”

“O zaman bunca füze ne için?” diye sordu David, kendi başlığını çıkararak.

“Bunlar füze değil,” dedi Aya. “Bunlar gemi.”

Tally kaşlarını çattı. “Gemi mi?”

“Bütün öğrendiklerimiz birbirine uyuyor, Tally-wa. Dinle yeter! Tüm dünyadaki metali almaları! Havada uçmaları! Fazladan elleri... çünkü orada ayağa ihtiyaçları olmayacak!”

Hiro, Aya'nın elini yakaladı ve mırıldandı, "Aya, ağır ol."

"Ya da en azından mantıklı konuş," dedi Tally. "Yalnızca yetmiş saniyemiz kaldı."

Aya gözlerini kapattı ve hikâyeyi kafasında toparlamaya çalıştı. Şimdi daha fazla parça, kendi şehrindeki o boş dağa adım attığından beri takip ettiği bütün ipuçları bir araya geliyordu.

"Hikâyem için o silindiri sınağığımda, akıllı-madde ona yol gösterecek şekilde programlanmıştı, ama yukarı, aşağı değil. Fausto'nun ne dediğini hatırlıyor musun? Kütle-iticilerin silindirleri kalıcı olarak yörüngeye fırlatmak için kusursuz olacağını? Ucubeler tam olarak bunu yapıyordu. Yalnız amaçları dünyanın bütün kaynaklarından kurtulmak değil. Onları yukarıda kullanmayı planlıyorlar."

"Ne için kullanacaklar?" diye sordu Tally.

"Yaşamak için. Arkadaşın Andrew açıkladı bize! Onca metalden ve akıllı-maddeden, yörünge yerleşimleri inşa edecekler. Kütle-iticilerinin asıl amacı hammaddeyi yörüngeye fırlatmak."

"Boş bulduğumuz bütün dağlar," dedi David yavaşça. "Metal çoktan yukarı gittiği için mi?"

Aya başını sallayarak yanan alanı gösterdi. "Ve bütün bu gemiler, bu insanların yaptığı roketler. Kütle-iticilerden birini tam hızda kullanmaya çalışsan seni öldürür, Asi Kızlar öyle söyledi. Bu yüzden buradaki üs ekvatorda yörüngeye girmek için en iyi yer."

“Kullandıkları uçan-top donanımları da,” dedi Hiro, ağır bir İngilizceyle, “sıfır yerçekimine alışmak için.”

“Yörüngede fazladan bir çift el, ayaklardan daha faydalı olur,” dedi David. Tally’ye döndü. “Yirmi beş saniye kaldı.”

Aya, Tally’nin zalim güzel hatlarına bir kuşku ifadesi geldiğini gördü. Frizz’e göre, Tally kafasının içindeki Özel ameliyatını düzeltmemiştir. Tally, Özel olmayan herkese horgörüyle bakacak, insanlığın durmaksızın dünyayı yok etmeye çalıştığını düşünecek şekilde tasarlanmıştı. Ya beyin ameliyatı Ekstraların gerçekte ne planladığını görmesini engellerse?

Udzir’in dediği gibi, roketler tek bir makinede ölüm ve umut anlamına geliyordu; her şey, onları nasıl gördüğünüze bağlıydı. Aya, Özel bile değildi ve Andrew açıkladığında kafası karışmıştı. Yetiştirilme tarzı ve hikâyeyi çarpıtması, Ekstraların dünyayı tehdit ettiğine ikna olmasına sebep olmuştu.

Bir hikâyeyi kendinize sık sık anlatırsanız, ona inanmaya devam etmeniz çok kolay oluyordu.

Tally gözlerini daha da sıkı yumarak başını iki yana salladı. “Eğer birkaç dakikalığına bile olsa ara verecek olursak, bunlardan gezegeni harabeye çevirmeye yetecek kadarını fırlatabilirler.”

David elini onun omzuna koydu. “Ama neden bunu yapınlar ki? Pahlılar bile bunu yapmamayı başardılar. Belki de füzeleri yapıp nişan aldılar...”

Tally gözlerini açtı. “Ama düğmeye asla basmadılar. Shay! Fausto!”

“Evet, duyduk,” dedi Shay’in sesi. “Bugün daha fazla bomba yok.”

Aya ürpererek iç geçirdi.

Tally, yüz hatları yumuşayarak döndü ve Ekstraların filosuna baktı. Kamuflej ağı hâlâ yanıyordu ve bütün gemiler kararmış, kömürleşmiş görünüyordu. Ama yalnızca birkaçı tamamen yok olmuş, yana devrilmişti ve yanan roket yakıtı karanlıkta ateşten ırmaklar gibi akıyordu.

Hâlâ ayakta yüzlerce, belki binlerce gemi vardı. Koca bir şehri gökyüzüne taşımaya yetecek kadar.

“Tamam, Kesiciler,” dedi Tally, bitkin bir sesle. “Belki de bu yangınları söndürmelerine yardım etmeliyiz.”

“Neden olmasın?” dedi Shay. “Yangınla mücadele etmek, neredeyse yangın başlatmak kadar eğlenceli!”

Tally başlığını yüzüne geçirdi, sonra bekleyen tahtasına çıktı. Kamuflej kıyafeti, bir itfaiyecinin tulumu gibi parlak turuncu oldu. Tally yanan alana doğru fırladı.

Aya metal şekiller ormanından iki uçan-tahtanın daha yükseldiğini gördü. Ekstraların uçan-araçlarına katıldılar ve kamuflej ağının yanan kalıntılarına köpük fışkırtarak saldırdılar, alev almış roket yakıtı birikintilerine tehlikeli ölçüde yakın olan gemilere köpük serptiler.

“Burada ormanı temizlemişler,” dedi David. “Bu kamuflej ağı gittikten sonra, yangını besleyecek pek bir şey kalmayacak.” Başlığını yüzünden çekti. “Yine de siz ikiniz

burada kalm. Bir gece için yeterince kızarmış görünüyorsunuz.”

Aya tek kelime etmeden başını salladı. Hareket ettiği zaman kamuflaj kıyafeti çıtırdıyordu, pullar birbirine kaynayıp yapışmışlardı ve renkleri duman ve alevlerin kırmızımsı grisinde takılı kalmıştı.

“Tally’ye söyle, bu onun hatası değildi,” dedi Aya, David’e. “Biz de aynı şeyi düşündük.”

David ona döndü ve omuzlarını silkti. “Şaşırmamak gerek. Hepimiz Pashların yok etmesine ramak kaldığı bir dünyada yetiştik. Birbirleriyle savaşmaktan daha fazlasını yaptıklarını hatırlamak zor. Ama sağ ol.”

“Niçin? Gerçeği çarpıttığım ve sizlerin dünya öldüren canavarlarla karşılaşma beklentisi içinde buraya gelmenize sebep olduğum için mi?”

“Hayır. Tally’nin ameliyatın etkilerinden biraz daha kurtulmasına yardım ettiğiniz için.” David havalandı ve uçan-tahtası ateş fırtınasının üzerine fırladı.

“İyi iş çıkardın, Aya-çan,” dedi Hiro.

Aya ağabeyine baktı. “Şaka mı yapıyorsun?”

Hiro başını iki yana salladı. “Ben ciddiyim. Sonunda bir haberi uzatmadan nasıl yayınlayacağını öğrendin.”

Aya bir kakhaha attı ve bu kaburgalarına ağrı girmesine sebep oldu. Aya inledi. Sağ omzu, uçan-tahta hızında sürüklendiği sırada burkulmuştu. Bileği, biri onu suşi yapma makinesinde ezmiş gibi hissediyordu.

“Bak,” dedi Hiro.

Moggle, Frizz'i çekerek dumanları tüten kamuflej ağının üzerinde yaklaşıyordu ve dumanlar çevrelerinde çalkalanıyordu.

"Sen iyi misin?" diye mesaj yolladı Aya.

"Birazcık kavruldum," dedi Frizz. "Ama muhteşem çekimler yaptık."

Aya başını iki yana salladı. İlk kez, bütün bunların çekilip çekilmediği umrunda değildi. Sonunda, son iki haftada yakaladığı bütün ipuçları akla yakın gelmeye başlamıştı. Gerçek, dağınık hurda parçalarının bir araya gelip bir Ekstra gemisi yapması gibi toparlanmıştı. Artık kullanışsız gerçeklerle ve kendi Radikal Dürüstlük eksikliğiyle uğraşmak zorunda olmamak rahatlatıcıydı.

Frizz yere inip Aya'yı nazikçe kollarına alırken, Aya'nın perişan bedeninden beyin sakinleştirici bir uğultu geçti. Tıpkı yerli yerine oturan kusursuz bir haber düzeltilmesi gibiydi.

Sonunda bu hikâyeyi doğru anlamıştı.

BİN YÜZ

“Bunu neden yaptığımı bir daha hatırlatsan?”

“Destegini göstermek için.” Aya, Tally'nin elbisesindeki kıvılcımları ayarladı, sonra bir adım gerileyip hayran hayran onlara baktı. “Sen dünyadaki en ünlü insansın, Tally-wa. Herkese Ekstraların arkasında olduğunu söylersen, daha fazla insan onlara katılır.”

“Ve el koydukları onca metal yüzünden daha az şamata kopar,” diye ekledi Fausto, kravatını takarak. “Ve onları gören herkesi kaçırmaları yüzünden.”

“Artı, Tally-wa,” dedi Shay, saçlarını düzelterek, “Kaç zamandır partiye gitmedik!”

Tally homurdanmakla yetindi ve kuşkuyla dev duvar-ekranında kendine baktı. Balo elbisesi gece karası, dalgalanan akıllı-maddedendi ve yıldız ışıkları gibi ışıldamaktaydı. Bin Yüz Partisi için kusursuzdu.

“Surat asma öyle,” dedi Shay. “Eskiden devamlı bu tür şeyler giyerdin.”

“Evet, köpük-kafa olduğum zamanlarda.”

Aya, Tally'yi mutlu ve dünyadan bihaber hayal etmeye çalışarak başını iki yana salladı. Balo elbisesi içinde bile Tally tam bir Kesici'ydi, yüzü ve çıplak kolları çakan döv-melerle ve yara izleriyle kaplıydı.

“Biliyorsun,” dedi Aya yumuşak bir sesle, “istersen on-ları düzelttirmek için hâlâ zaman var.”

“Hayatta olmaz.” Tally parmağını kolunda dolaştırdı. “Bana unutmak istemediğim şeyleri hatırlatıyorlar.”

“Güzel görünüyorsun,” dedi David. Onun üzerinde Hiro'nun eski ipek ceketlerinden biri vardı. David, du-vardaki bir delikten gelen şeylerin onu huzursuz ettiğini söylemişti. Tally'yle birlikte o akşam Singapur'dan geldi-ğinden beri huzursuzdu. Şehir ona fazla sıkışık bir yermiş gibi geliyordu.

Bu gece Aya'nın dairesi gerçekten biraz kalabalıktı. Do-kuzu da buradaydı: Aya, Frizz, Hiro ve Ren; Andrew, Da-vid ve üç Kesici. Yuvadan Ayrılış hikâyesinde rol oynayan herkes. Haber iki gün önce yayınlanmıştı ve hepsi ilk bin-deydi. Paparazzi kameralarını uzak tutabilecek kadar gü-venlik, Gezinen Malikâne'den başka hiçbir yerde yoktu.

En azından burada herkese yetecek kadar yer vardı. Aya eve döndüğünde, dairesini bıraktığından iki kat büyük bulmuştu. Daire, onun ünüyle orantılı olarak genişlemişti. Belki yüz sıralaması her şey değildi, ama şehirdeki en ünlü üçüncü kişi olmanın avantajları da vardı.

“Neden bu aptal partiye gitmemiz gerektiğini hâlâ anlamıyorum,” dedi Tally. “Kanalların birinden bildiri yayınlasam olmaz mıydı?”

Aya kaşlarını çattı. “Bu hiç eğlenceli olmaz. Ekstralara bunun kadar çok yardımı da dokunmaz.”

“Artı,” dedi David, “yok ettiğimiz iki düzine uzay gemisi yüzünden onlara borçlandık.”

“Sanırım haklısın.” Tally balo elbisesine son bir kez, surat asarak baktı.

Shay güldü. “Nanolar kullanmadığımız için şanslılar.”

Dışarıya çıktıklarında uçan-kamera sürüsü onları bekliyordu.

“Tamam,” dedi Tally. “Bu şehirden resmî olarak nefret ediyorum.”

Aya derin bir nefes aldı, ama itiraz etmek içinden gelmedi. Her yerde takip edilmek, devamlı mesajlar almak, kameraların başına tebelleş olması, saç stiline ufaklıklar tarafından taklit edilmesi, tenkit haberlerinde burnuyla dalga geçilmesi sinir bozucu olmaya başlamıştı. Aya bazen bir daha özel hayat diye bir şeyi olacak mı diye merak ediyordu.

Bugünlerde kendi uçan-kamerası bile onu birazcık huzursuz ediyordu. Ren onu sökmüş, Ekstraların eklediklerini çıkarmıştı, ama Aya hâlâ ihanet ve konuşan Moggle sürüleriyle dolu kabuslar görüyordu.

Ama tek haneli yüz sıralamasından keyif almıyormuş gibi yapmak faydasızdı. Ne de olsa, ünlü arkadaşlarıyla birlikteydi; yüzünde bir gülümsemeyle onlarla birlikte Nana Love'ın partisine gidiyordu ve Moggle her anını çekmek üzere peşinden geliyordu.

“Ee, o şeylerin arasından nasıl geçeceğiz?” diye sordu Tally.

“Parlıt bombası!” diye öneride bulundu Fausto.

“Nanolar!” diye haykırdı Shay.

“Yukarıdakilerin hiçbiri!” dedi Aya. “Durmaksızın her şeyi patlatmak zorunda değilsin, Tally-wa. Bu şehirde bir şöret kabarcığın var.”

“Bir neyim?”

“Sen yürümeye başla, onlar sana yol açacaktır.”

Tally birkaç adım attı ve Gezinen Malikâne'nin elli metre sınırının dışındaki uçan-kamera duvarı dışarıya doğru açıldı. David onun kolunu tuttu ve Tally'yi daha da ileri sürükledi. Kısa süre sonra, çevrelerini almış kusursuz bir uçan-kamera küresi eşliğinde gecenin içinde ilerliyorlardı.

“Bu çok tuhaf,” dedi Andrew Simpson Smith. “Bütün şehirler böyle mi?”

“Pek değil,” diye yanıt verdi Tally. “Zihin-yağmurundan sonra bu şehir özellikle beyinden-eksik olmuş.”

“Şöhret ekonomisi, beyinden-eksik değil!” dedi Hiro. Son birkaç gündür Andrew Simpson Smith'le İngilizce pratiği yapıyordu ve uzun cümleler kurmaktan hoşlanıyordu.

“Ünlü olmak insanları teşvik ediyor. Bu da dünyayı daha ilginç bir yere dönüştürüyor!”

Tally hıhladı. “O teşviğin nasıl işlediğini gördüm, Hiro. O da gerçeğin çarpıtılmasına yol açıyor.”

Aya, Tally’nin ne zaman vazgeçeceğini merak ederek içini çekti. Kanalların çoğu Şehir Katili hikâyesinde yaptığı hatayı unutmuştu. Aya Fuse onlara, yepyeni bir Ekstra türü gibi üzerinde tartışılacak yeni bir gelecek verdiğinden beri, yayınlayacak daha iyi şeyleri vardı.

Ve bazı insanların aksine, Aya hiçbir şeyi havaya uçurmamıştı.

Nana Love’in malikânesi hayret verici manzaralarla doluydu.

Yeni-yemekçiler tüm kuvvetleriyle oradaydılar; hem yenilebilir hem de akıllı olan yeni hava-jölelerini sergiliyorlardı. Hava-jöle başlarının üzerinde süzülüyor, gece ilerledikçe biçim ve tat değiştiriyor, kıymetli boş alanlar için uçan-kameralarla mücadele ediyorlardı.

Ameliyat-maymunlarının hepsi Ekstracılık oynuyordu, ayırık gözleri ve soluk tenleri vardı, ama kavrayıcı ayak parmaklarına gelmeden durmuşlardı. Sıfır yerçekimine ayarlanmış uçan-top donanımları da moda olmuştu, ama Hiro herkesin biraz eğitim alması gerektiği hakkında homurdanıp duruyordu.

Bu parti için yeni icat edilmiş ısıtılı kameralar her yerdeydi. Meraklı ateşböcekleri gibi göz hizasında süzülüyorlar

ve her biri birkaç piksel çekiyordu. Sonra, şehir arayüzü onları birleştirerek sürekli bir görüntü oluşturunuyordu. Şehirdeki herkes, kendi görünmez uçan-kameralarını göndermişler gibi partide diledikleri gibi dolaşabiliyordu.

Elbette ısıtılı kameraların Tally'nin sinirini bozması uzun sürmedi. Bir avuç kameraya şaplak atıp yere düşürdü ve kalanlar saygılı bir şöhret kabarcığının ardına çekildi. Fazla zaman geçmeden Tally, diğer Kesiciler'i peşine takıp Nana Love'ın malikânesinin gizli bir köşesine çekildi.

"İyi akşamlar Aya," dedi tanıdık bir ses İngilizce.

Aya başını kaldırdığı zaman Udzir'in Moggle'ın yanında asılı durduğunu gördü. Adamın üzerinde resmî bir sari vardı ve kıvrık ayak parmaklarının birinde bir şampanya kadehi tutuyordu.

Aya, yüzündeki ifadeyi saklayarak eğildi. Udzir geçirdikleri ameliyatları ayrıntılı olarak açıklamalarına rağmen Ekstralar hâlâ tüylerini ürpertiyordu. Ekstralar'ın soluk derisi, en zayıf güneş ışığından bile D vitamini üretebilmelerini sağlıyordu. Ayrık gözleri bile mantıklıydı. İlk yö-rünge yerleşimleri o kadar sıkışık olacaktı ki, normal derin algısı gerekli olmayacaktı.

Yine de bütün bu ameliyatların toplam etkisi huzursuz ediciydi.

"Umarım partiden keyif alıyorsundur," dedi.

"Alıyorum. Bir davetiye ayarlayan nazik bir davranıştı."

* Hint kadınlarına özgü giysi. [E. N.]

“Ben ayarlamadım,” dedi Aya. Dünyadışı insanlığın yeni yüzü olarak, Udzir’in ünü ilk yüzdeydi. Herkes, hiç de ekstra olmayan tek Ekstra’nın o olduğunu söyleyerek şaka yapıyordu.

“Öyle ya da böyle Aya, buradaki varlığımı hikâyene borçluyum.” Adam havada hafifçe eğildi. “Ülkümüze çok faydan oldu.”

“Tally-sama bütün filonuzu kızartmadan önce her şey açıklığa kavuştuğu için memnunum.”

“Biz de öyle,” dedi Udzir. “Ama anlaşıldı ki, kurtarılış dramımız kaybettiğimiz gemilerden daha değerli oldu. Bu ün tuhaf bir şey.”

“Orası kesin. Çok katılımcı oluyor mu?”

“Oluyor.” Adam Aya’nın omzunun üzerinden ileriye baktı. “Bu gece bile birkaç kişi katıldı.”

“Hey, koca-burun.”

Aya döndüğünde ağzı açık kaldı. “Lai? Sen nasıl?..”

“Nasıl mı buraya girdim?” diye sordu Lai gülümseyerek. “Senin gibi, davetiyeyle.”

Aya gözlerini kırptırdı. Son zamanlarda Asi Kızlar’ın yüz sıralamalarını kontrol etmek aklına gelmemişti, ama elbette, hikâyenin yepyeni bir versiyonu yayınlanırken...

“Dokuz yüz elli yedi,” dedi Lai. “Madem soracaksın.”

“Ah, bundan nefret ediyor olmalısın.”

Lai omuzlarını silktili. “Yörüngede çok fark etmeyecek.” Bir başkasıyla konuşmak için dönmüş olan Udzir’e baktı.

“Umarım Bay Koca–Surat Uzaklı yeni sınırda ün için zaman olmadığının farkındadır.”

Aya kakhaha attı, sonra Lai’yi dört elli ve balık gözlü olarak hayal etti. Ürpererek imgeyi aklından kovaladı. “Gizlice çekimlerinizi yaptığım için hâlâ üzgünüm.”

“Ben de seni kütle–itiden fırlattığım için üzgünüm.” Lai duraksadı. “Bir dakika, hayır değilim. Bu *eğlenceliydi*.”

Aya tekrar güldü. “Sanırım öyleydi. Ee, Asi Kızlar nasıl?

“Muhtemelen hepsi kendi duvar–ekranlarında bu partiyi izliyorlar.”

Aya kaşlarını çatı. “Gerçekten mi? Ama Bin Yüz pek Asi Kızlar’a göre bir şey değil.”

Lai omuzlarını silketti, sonra başını kaldırıp Moggle’a baktı ve Aya’ya yaklaştı. “Ee, yeni bir hikâye yapmak ister misin?”

“Hikâye mi?” diye sordu Aya. Bir sonraki yapacağı haber hakkında pek düşünmemişti. Dünyanın sonundan ve yeni bir sınırın doğumundan sonra, her şey heyecansız geliyordu. Aya bazen hâlâ Korucu olup olmamanın daha mı iyi olacağını düşünüyordu. “Sanırım.”

“Tamam, ama pastayı kesmeden kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin.”

Aya tek kaşını kaldırdı. Bin Yüz Partisi’nin geleneklerinden biri, saat gece yarısını vurduğunda Nana Love’ın dev gibi pembe bir pasta ikram etmesiydi. O bunu yaparken

bütün koca-suratlar pastanın çevresine toplanıyor, ünden onlara düşen dilimleri paylaşıyorlardı.

“Şey, tamam.”

Lai birkaç ısıltılı-kamerayı kovaladı, sonra dudaklarını neredeyse Aya'nın kulağına değdirerek çok hafif bir fısıltıyla konuştu. “Pastaya enjektörle Eden'in hazırladığı bir akıllı-maddeden kattım. Biz konuşurken pastada yayılıyor ve şekeri biraz... dengesiz hale getiriyor.”

“Dengesiz?”

“Şş!” Lai kıkırdadı. “Nana pastayı kestiginde pasta patlayacak. Ölümcül bir biçimde değil... yalnızca pasta saçan bir biçimde.”

Aya şehrin en ünlü yüzlerinin pembe kremayla kaplandığını hayal etti ve ağzı bir karış açık kaldı. “Ama bu...”

“Saf deha ürünü? Katılıyorum,” dedi Lai. Gülümseyerek döndü. “Söz verdiğini unutma, Koca-burun. Bana bir sır saklama borcun var.”

Aya, Frizz'in nerede olduğunu öğrenmek için mesaj çekti, sonra gidip onu yukarı kattaki balkonda buldu. Frizz yalnızdı ve karanlık gizli bahçelere bakıyordu.

“Sana sormak istediğim ahlakla ilgili bir sorum var Frizz.”

Frizz, manga-gözleri ilerideki güvenli havai fişeklerle ışıdayarak ona döndü. “Ahlaki bir ikilem? Bu partide mi?”

Aya çevresine bakındı. Havada parıldayan ışıltılı-kameralar yoktu ve görünürdeki tek uçan-kamera Moggle'dı. Nana Love'ın bahçesi bu gece kameralara yasaktı. Muhtemelen bu yüzden balkon boştu.

"Diyelim ki sen bir habercisin Frizz ve mesela bir partide bir şey olacağını biliyorsun. Ve bu ev sahibini utandırabilir –kesinlikle utandırır– ama sen kimseye söylememeye söz verdin."

"Hmm," dedi Frizz. "Yalnızca utançtan bahsediyoruz, değil mi?"

"Evet, ama çok fazla utançtan bahsediyoruz."

Frizz omuzlarını silkti. "Muhtemelen sözümü tutanm."

Aya içini çekti ve şehrin karşı tarafında, haberlerin ışıltısıyla titreşen pencerelere baktı. Herkes duvar-ekranlarında Bin Yüz'ü izliyordu. "Bazen sana sırlarımı söyleyebilmeyi diliyorum."

"Belki yakında söyleyebilirsin."

Aya kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Tally'nin, gerçeği kendi başıma söyleyemediğim için korkak olduğumu söylemesini düşünüyordum." Şakağını gösterdi. "Belki de Radikal Dürüstlük'ün modası geçiyordur."

"Ama çete hiç olmadığı kadar büyüdü!" dedi Aya.

"Kesinlikle. Artık bana ihtiyaçları yok."

Aya, Frizz'i ağzından kaçırdığı utanç verici gerçekler olmadan hayal etmeye çalıştı. "Bilmiyorum Frizz-çan. Dürüst olmaya devam etmek için yanımda sana ihtiyacım var."

Frizz Aya'ya sarılarak onu yakına çekti. "Endişelenme. Ben yine yanında olacağım. Ve dürüstlükten değil, yalnızca *Radikal Dürüstlük*'ten vazgeçeceğim."

Aya ağırlığını Frizz'e verdi. "Ama gerçeği söylemek zorunda olmazsan, koca burnumdan hâlâ hoşlandığını nereden bileceğim? Onu düzelttirmeyeceğim, biliyorsun. Tally-wa bana söz verdirtti."

"Evet, bana da bahsetti. Ama endişelenme, birazcık beyin ameliyatı fikrimi değiştirmeme sebep olmaz. Senin hakkında değil."

Uzun süre balkonda kalarak içerideki müziğin ve kahkahaların kabarık akmasını dinlediler.

Partinin kıyısında kalmak tuhaftı. Aya her zaman haberlerde Bin Yüz Partisi'ni izlemiş, o bir avuç ünlü insandan biri olmayı hayal etmişti. Ama şimdi gerçekten buradaydı ve tek istediği Frizz'le yalnız kalmak, Nana Love'ın geniş, kameradan-eksik bahçelerinin üzerinden şehre bakmaktı. Bu gece başka kimse mahremiyet istemediği için son derece mutluydu.

Ne de olsa arkasındaki şamata yalnızca bir partiydi. Köpük-kafalar nesiller boyunca hemen hemen aynı giysileri giyerek, çoğunlukla aynı şeyleri söyleyerek, bu malikâneyi kullanmıştı. Işıltılı kameralar ve yüz sıralamaları bunu değiştirmiyordu...

Aşağıdan yumuşak bir gümleme geldi ve Aya aşağı baktı.

Bu David'di, yuvarlanarak doğruluyordu. Pencerelelerin birinden dışarı atlamış olmalıydı.

Tally Youngblood hemen arkasındaydı. Bir kiraz çiçeği kadar zarafetle alçalıyordu, ellerini ve ayaklarını uzatarak pencere denizliklerini yakalayıp düşüşünü yavaşlatıyordu. Hafifçe konduktan sonra David'in koluna girdi ve bahçede yürümeye başladılar.

Frizz, Aya'ya eğildi. "Ben de o ikisini merak ediyordum."

"Ama Tally'nin ne dediğini duydun," diye fısıldadı Aya. "Şeyden beri kimse..."

Ama Tally David'e yaslanıyor, onu karanlığın derinliklerine çekiyordu. Serin gece havasında omuz omuza yürüyorlardı.

"Moggle, bunu çekiyor musun?" diye başladı Aya, sonra başını iki yana salladı. "Boş ver."

Frizz'e döndü ve gülümseyerek onu balkondan alıp içeriye götürdü.

"Hadi gel. Gece yarısı olmak üzere. Gidip pastayı kesmelerini izleyelim."
